

பெரியார் பல்கலைக்கழகம்

NAAC 'A++' Grade with CGPA 3.61 (Cycle - 3)

State University - NIRF Rank 56 - State Public University Rank 25

Salem-636011, Tamilnadu, India

தொலைநிலை மற்றும் இணையவழி கல்வி மையம்

இளங்கலைத் தமிழ்

முதலாமாண்டு - முதலாம் பருவம்

முதன்மைத்தாள் - 1

இக்கால இலக்கியம்

2024 – ஆம் கல்வியாண்டு முதல் பயிலும்

மாணவர்களுக்குரிய பாடநூல்

பாடநூல் உருவாக்கம்

தொலைநிலை மற்றும் இணையவழி கல்வி மையம்,
பெரியார் பல்கலைக்கழகம், சேலம் - 11.

முதன்மைத்தாள் - இக்கால இலக்கியம்

அலகு	பொருளடக்கம்	பக்கம்
1	புதுக்கவிதைகள் 1. பாரதியார் - கண்ணன் பாட்டு - கண்ணன் என் சீடன் 2. பாரதிதாசன் - தமிழின் இனிமை 3. முடியரசன் - ஆறு 4. சுரதா- நெய்தல் நீர்(தேன்மழைத் தொகுப்பு) 5. கண்ணதாசன்- அனுபவமே கடவுள் 6. அப்துல் இரகுமான் - பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு 7. மு.மேத்தா - வெளிச்சம் வெளியே இல்லை 8. ஈரோடு தமிழன்பன் - அகல் விளக்காக இரு 9. வைரமுத்து - சிரிப்பு 10. தமிழ்ச்சி- எஞ்சோட்டுப் பெண்(கவிதை)	4 -56
2	சிறுகதைகள் தமிழின் சிறந்த 100 சிறுகதைகள் தொகுப்பு - எஸ். ரா. (தேர்வு செய்யப்பட்ட 10 சிறுகதைகள்) 1. செல்லம்மாள் - புதுமைப்பித்தன் 2. அக்கினிப்பிரவேசம் - ஜெயகாந்தன் 3. பிரயாணம் - அசோகமித்திரன் 4. சோகவனம் - சோ.தர்மன் 5. ராஜா வந்திருக்கிறார் - கு.அழகிரிசாமி 6. நிலை - வண்ணதாசன் 7. விடியுமா - கு.ப.ரா. 8. எஸ்தர் - வண்ணநிலவன் 9. தாவரங்களின் உரையாடல்- எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் 10. நட்சத்திரக் குழந்தைகள் - எஸ்.ராமையா	57 -141
3	புதினம் சுளுந்தீ-முத்துநாகு	142 -153
4	நாடகம் ஓளவை- இன்குலாப்	154 -170
5	கட்டுரை கடலோடி - நரசய்யா	171 - 207

அலகு-1

நோக்கம்

- இலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணியில் இக்காலத் தமிழ் இலக்கியங்களை அறிந்துகொள்ளல்.
- மாணாக்கர் தம் கற்பனைத் திறனை வளர்த்துக் கொள்ள துணைசெய்தல்.
- கவிதை, சிறுகதை, புதினம் ஆகிய படைப்பியல் வகைகளைப் பற்றிய புலமையைப் பெருக்குதல்.

முதல் அலகில் இடம்பெறுபவை

1. பாரதிதாசன் - தமிழின் இனிமை
2. முடியரசன் - ஆறு
3. சுரதா- நெய்தல் நீர்(தேன்மழைத் தொகுப்பு)
4. பாரதியார் - கண்ணன் பாட்டு - கண்ணன் என் சீடன்
5. கண்ணதாசன்- அனுபவமே கடவுள்
6. அப்துல் இரகுமான்- பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு
7. மு.மேத்தா - வெளிச்சம் வெளியே இல்லை
8. ஈரோடு தமிழன்பன் - அகல் விளக்காக இரு
9. வைரமுத்து- சிரிப்பு
10. தமிழ்ச்சி- எஞ்சோட்டுப் பெண்(கவிதை)

1.பாரதியார்

கண்ணன் பாட்டு - கண்ணன் என் சீடன்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1882-1921
இயற்பெயர்	: சி.சுப்பிரமணியபாரதி
மனைவி	: செல்லம்மாள்
பிள்ளைகள்	: தங்கம்மாள், சகுந்தலா
பெற்றோர்	: சின்னசாமி - இலக்குமி அம்மையார்
ஊர்	: திருநெல்வேலி மாவட்டம், எட்டயபுரம்
பணி	: கவிஞர், எழுத்தார், இதழாசிரியர், விடுதலைவீரர், சீர்திருத்தவாதி

- படைப்பு : 1. கண்ணன்பாட்டு
2. குயில்பாட்டு
3. பாஞ்சாலி சபதம்
4. புதிய ஆத்திச்சூடி, கட்டுரைகள், சிறுகதைகள், மொழிபெயர்ப்பு

இவர் எட்டயபுரத்து அரசவைக் கவிஞராக இருந்தார். அங்கு ஜமீன்தாரிடம் அடிவருடியாக இருக்கப் பிடிக்காமல் வெளியேறினார். இவரது விடுதலை உணர்ச்சிக்கு வ.உ.சி, திலகர் முதலானோர் உரமிட்டனர்.

பாரதியின் கவிதைச் சிறப்பைப் 'பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதியடா' என்னும் கவிமணியின் பாடலால் அறியலாம்.

1. கண்ணன் என் சீடன்

யானே யாகி என்னலாற் பிறவாய்
யானும் அவையுமாய் இரண்டினும் வேறாய்
யாதோ பொருளாம் மாயக் கண்ணன்,
என்னிலும் அறிவினிற் குறைந்தவன் போலவும்,
என்னைத் துணைக்கொண்டு என்னுடை முயற்சியால்

என்னிடை பழகலால் என்மொழி கேட்டலால்
மேம்பாடெய்த வேண்டினோன் போலவும்
யான்சொலுங் கவிதை என்மதி யளவை
இவற்றினைப் பெருமை யிலங்கின வென்று
கருதுவான் போலவும், கண்ணன் கள்வன் -
சீடனா வந்தென்னைச் சேர்ந்தனன், தெய்வமே!
பேதையேன் அவ்வலைப் பின்னலில் வீழ்ந்து
பட்டன தொல்லை பலபெரும் பாரதம்
உளத்தினை வென்றிடேன் உலகினை வெல்லவும்
தானகஞ் சுடாதேன் பிறர்தமைத் தானெனும்

சிறுமையி னகற்றிச் சிவத்திலே நிறுத்தவும்
 தன்னுளே தெளிவும் சலிப்பிலா மகிழ்ச்சியும்
 உற்றிடேன் இந்தச் சகத்திலே யுள்ள
 மாந்தர்க் குற்ற துயரெலாம் மாற்றி
 இன்பத் திருத்தவும் எண்ணிய பிழைக்கெனைத்

தண்டனை புரிந்திடத் தானுளங் கொண்டு
 மாயக் கண்ணன் வலிந்தெனைச் சார்ந்து
 புகழ்ச்சிகள் கூறியும், புலைமையை வியந்தும்
 பலவகையால் அகப் பற்றுறச் செய்தான்
 வெறுமடவாய் மெல்லுங் கிழவிக் கி.:தோர்

அவலாய் மூண்டது யானுமங் கவனை
 உயர்நிலைப் படுத்தலில் ஊக்கமிக் கவனாய்,
 இன்னது செய்திடேல், இவரோடு பழகேல்
 இவ்வகை மொழிந்திடேல், இனையன விரும்பேல்,
 இன்னது கற்றிடேல், இன்னநூல் கற்பாய்,

இன்னவா ருறவுகொள், இன்னவை விரும்புவாய்
 எனப்பல தருமம் எடுத்தெடுத்த தோதி,
 ஓய்விலா தவனோ டுயிர்விட லானேன்,
 கதையிலே கணவன் சொல்லினுக் கெல்லாம்
 எதிர்செயும் மனைவிபோல், அவனும்நான் காட்டு

நெறியினுக் கெல்லாம் நேரெதிர் நெறியே
 நடப்பா னாயினன், நானிலத் தவர்தம்
 மதிப்பையும் புகழுறு வாழ்வையும் புகழையும்
 தெய்வமாகக் கொண்ட சிறுமதி யுடையேன்,
 கண்ணனாஞ் சீடன்யான் காட்டிய வழியெலாம்

விலகியே நடக்கும் விநோதமிங் கன்றியும்,
 உலகினர் வெறுப்புறும் ஒழுக்கமத் தனையும்
 தலையாக் கொண்டு சார்பெலாம் பழிச்சொலும்
 இகழுமிக் கவனாய், என்மனம் வருந்த
 நடந்திடல் கண்டேன் நாட்பட நாட்படக்

கண்ணனும் தனது கழிபடு நடையில்
 மிஞ்சுவா னாகி, வீதியிற் பெரியோர்
 கிழவிய ரெல்லாம் கிறுக்கனென் றிவனை
 இகழ்ச்சியோ டிரக்கமுற் றேளனம் புரியும்
 நிலையும் வந்திட்டான் நெஞ்சிலே யெனக்குத்

தோன்றிய வருத்தஞ் சொல்லிடப் படாது,
 முத்தனாக் கிடநான் முயன்றதோர் இளைஞன்
 பித்தனென் றுலகினர் பேசிய பேச்சென்
 நெஞ்சினை அறுத்தது நீதிகள் பலவும்
 தந்திரம் பலவும் சாத்திரம் பலவும்

சொல்லிநான் கண்ணனைத் தொளைத்திட லாயினேன்

தேவ நிலையிலேசேர்த்திடா விடினும்

மானுடந் தவறிமடிவுறா வண்ணம்,

கண்ணனை நானும் காத்திட விரும்பித்

தீயெனக் கொதித்துச் சினமொழி யுரைத்தும்,

சிரித்துரைக் கூறியும், செள்ளென விழுந்தும்,

கேலிகள் பேசிக் கிளறியும், இன்னும்

எத்தனை வகையிலோ என்வழிக் கவனைக்

கொணர்ந்திட முயன்றேன் கொள்பய னொன்றில்லை

கண்ணன் பித்தனாய்க் காட்டா ளாகி,

எவ்வகைத் தொழிலிலும் எண்ணமற் றவனாய்,

எவ்வகைப் பயனிலுங் கருத்திழந் தவனாய்,

குரங்காய்க் கரடியாய்க் கொம்புடைப் பிசாசாய்,

யாதோ பொருளாய், எங்ஙனோ நின்றாய்.

இதனால்,

அகந்தையும் மமதையும் ஆயிரம் புண்ணுற

யான் கடுஞ் சினமுற்று எவ்வகையானும்

கண்ணனை நேருறக் கண்டேத் தீர்ப்பேன்

எனப்பெருந் தாபம் எய்தினே னாகி,

எவ்வா நேனும் இவனையோர் தொழிலில்

ஓரிடந் தன்னில் ஒருவழி வலிய

நிறுத்துவோ மாயின் நேருற நிடுவான்

என்றுளந்தெண்ணி, இசைந்திடுஞ் சமயங்
காத்திருந் திட்டேன், ஒருநாள் கண்ணனைத்
தனியே எனது வீட்டினிற் கொண்டு,

மகனே, என்பால் வரம்பிலா நேசமும்
அன்புநீ யுடையை அதனையான் நம்பி,
நின்னிட மொன்று கேட்பேன் நீயது
செய்திடல் வேண்டும் சேர்க்கையின் படியே
மாந்தர்தஞ் செயலெலாம் வகுப்புறல் கண்டாய்.

சாத்திர நாட்டமும், தருக்கமும், கவிதையில்
மெய்ப்பொரு ளாய்வதில் மிஞ்சிய விழைவும்
கொண்டோர் தமையே அருகினிற் கொண்டு
பொருளினுக் கலையும் நேரம் போக
மிஞ்சிய பொழுதெலாம் அவருடன் மேவி

இருந்திட லாகுமேல், எனக்குநன் றுண்டாம்
பொழுதெலாம் என்னுடன் போக்கிட விரும்பும்
அறிவுடை மகனிங் குணையலால் அறிந்திடேன்.
ஆதலால்,

என்பயன் கருதி, எனக்கொரு துணையாய்

என்னுடன் சிலநாள் இருந்திட நின்னை
வேண்டிநிற் கின்றேன், வேண்டுதல் மறுத்தே
என்னைநீ துன்பம் எய்துவித் திடாமே,

இவ்வரைக் கிணங்குவாய் என்றேன் கண்ணனும்,
அங்ஙனே புரிவேன். ஆயின்நின் னிடத்தே

தொழிலிலா துயாங்ஙனம் சோம்பலில் இருப்பது?
காரிய மொன்று காட்டுவை யாயின்
இருப்பேன் என்றான். இவனுடை இயல்பையும்
திறனையுங் கருதி, என் செய்யுளை யெல்லாம்
நல்லதோர் பிரதியில் நாடொறும் எழுதிக்

கொடுத்திடுந் தொழிலினைக் கொள்ளுதி என்றேன்
நன்றெனக் கூறியயோர் நாழிகை யிருந்தான்
செல்வேன் என்றான் சினத்தொடு நானும்
பழங்கதை யெழுதிய பகுதியொன் றினையவன்
கையினிற் கொடுத்துக் கவினுற இதனை

எழுதுக என்றேன் இணங்குவான் போன்றதைக்
கையிலே கொண்டு கணப்பொழு திருந்தான்
செல்வேன் என்றான் சினந்தீ யாகிநான்,
ஏதடா, சொன்னசொல் அழித்துரைக் கின்றாய்?
பித்தனென் றுன்னை உலகினர் சொல்வது -
பிழையிலை போலும் என்றேன் அதற்கு
நாளைவந் திவ்வினை நடத்துவேன் என்றான்
இத்தொழி லிங்கே இப்பொழு தெடுத்துச்
சேய்கின் றனையா? செய்குவ தில்லையா?
ஓருரைசொல் என்றுமினேன் கண்ணனும்

இல்லை யென் றொருசொல் இமைக்குமுன் கூறினான்
 வெடுக்கெனச் சினத்தீ வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்திடக்
 கண்சிவந் திதழ்கள்துடித்திடக் கனன்றுநான்
 சீச்சீ பேயே சிறிதுபோழ் தேனும்
 இனியென் முகத்தின் எதிர்நின் றிடாதே.

என்று மிவ்வுலகில் என்னிடத் தினிநீ
 போந்திடல் வேண்டா, போபோ, போ என்று
 இடியுறச் சொன்னேன் கண்ணனும் எழுந்து
 செல்குவ னாயினன் விழிநீர் சோர்ந்திட
 மகனே போகுதி வாழ்கநீ, நின்னைத்

தேவர் காத்திடுக! நின்றனைச் செம்மை
 செய்திடக் கருதி ஏதேதோ செய்தேன்
 தோற்றுவிட் டேனடா! சூழ்ச்சிகள் அழிந்தேன்
 மறித்தினி வாராய் செல்லுதி, வாழிநீ!
 எனத் துயர்நீங்கி, அமைதியோ டிசைத்தேன்

சென்றனன் கண்ணன் திரும்பியோர் கணத்தே
 எங்கிருந் தோநல் லெழுதுகோல் கொணர்ந்தான்
 காட்டிய பகுதியைக் கவினுற வரைந்தான்
 ஐயனே நின்வழி யனைத்தையுங் கொள்வேன்
 தொழில்பல புரிவேன் துன்பமிங் கென்றும்,

இனிநினக் கென்னால் எய்திடா தெனப்பல
 நல்லசொல் லுரைத்து நகைத்தனன் மறைந்தான்
 மறைந்ததோர் கண்ணன் மறுகணத் தென்றன்
 நெஞ்சிலே தோன்றி நிகழ்த்துவா னாயினன்
 மகனே ஒன்றை யாக்குதல் மாற்றுதல்
 அழித்திட லெல்லாம் நின்செய லன்றுகாண்
 தோற்றேன் எனநீ உரைத்திடும்பொழுதிலே
 வென்றாய் உலகினில் வேண்டிய தொழிலெலாம்
 ஆசையந் தாபமும் அகற்றியே புரிந்து
 வாழ்கநீ என்றான் வாழ்க மற்றவனே!

அருஞ்சொற்பொருள்

அகந்தை - இறுமாப்பு, செருக்கு, கர்வம், தற்பெருமை, கணம் - பொழுது, நொடி, சூழ்ச்சி - சதி, மமதை - திமிர், ஆணவம், தாபம் - கனன்று எரியும் ஆசை, நிஷ்காம்யம் - பயன்கருதாமல்.

கருத்துரை

ஒரு நாள் கண்ணன் தனியாக என் வீட்டில் இருந்த சமயம் அவனை அழைத்து, மகனே! என் மீது அளவற்ற பாசமும் நேசமும் நீ வைத்திருப்பது உண்மை என்று நான் நம்பி உன்னிடம் ஒன்று கேட்பேன், நீ அதனை செய்திடல் வேண்டும்.

நாம் யாரிடம் சேர்கிறோமோ அவர்களைப் போலவே நாமும் ஆகிவிடுகிறோம் அல்லவா? சாத்திரங்கள்பால் நாட்டமும், தர்க்க சாத்திர ஞானமும், கவிதைகளின் உண்மைப் பொருளை ஆய்வு செய்வதில் ஆர்வமும் கொண்டோர் மத்தியில், பொருள் சம்பாதிக்க அலையும் நேரம் போக மற்ற நேரங்களில் இருக்க முடியுமானால் நன்மை விளைந்திடும்.

பொழுதெல்லாம் என்னோடு இருக்க விரும்பும் அறிவுடைய மகன் உன்னைத்தவிர வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? ஆகையால், எனது உதவிக்காக எனக்குத் துணையாக நீ என்னுடன் சில நாட்கள் இருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். முடியாது என்று சொல்லி என்

மனம் துயரமடையச் செய்யாமல், நான் சொல்லுவதற்குச் சம்மதிக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன்.

அதற்குக் கண்ணனும் ஆகா! அப்படியே செய்கிறேன், ஆனால் உங்களோடு வேலை எதுவும் செய்யாமல் சோம்பேறியாக எப்படி இருப்பது? ஏதாவது வேலை கொடுங்கள் செய்து கொண்டு உங்களுடன் இருக்கிறேன் என்றான். இவனுடைய இயல்பையும், சாமர்த்தியத்தையும் கருதி, சரி! நான் எழுதுகின்ற கவிதைகளையெல்லாம் நல்ல காகிதத்தில் பிரதி எடுத்துக் கொடுக்கும் வேலையைச் செய்! என்றேன். நல்லது அப்படியே செய்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு ஒரு நாழிகைப் பொழுது அங்கிருந்தான்.

சரி, நான் போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்ப நினைத்தான். எனக்குக் கோபம் வந்தது. நான் எழுதிய பழங்கதையொன்றை அவன் கையில் கொடுத்து, இதை நன்கு பிரதி எடுத்துக்கொடு என்றேன்.

அந்த வேலையைச் செய்வன் போல கையில் வாங்கிக்கொண்டு கண்பொழுது அங்கு இருந்தான். பின்னர் நான் போகிறேன் என்று எழுந்தான். எனக்குக் கோபமான கோபம் வந்தது.

‘என்னடா சொன்னதற்கு மாறாக இப்போது போகிறேன் என்கிறாய்? உன்னைப் பித்தன் என்று ஊரார் சொல்லுவது பிழையில்லை போலிருக்கிறது’ என்றேன். அதற்கு இந்த வேலையை நாளை வந்து செய்கிறேன் என்றான்.

இந்த வேலையை இங்கே இப்பொழுதே எடுத்துச் செய்கிறாயா, இல்லையா? பதில் சொல் என்று உறுமினேன். கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் ‘முடியாது’ என்று சொல்லவும், சினத்தீ என் உள்ளத்தில் வெள்ளமாய்ப் பாய, கண்கள் சிவக்க, இதழ்கள் துடிக்க கோபத்தோடு நான் ‘சீச்சீ.. பேயே, கொஞ்ச நேரம் கூட என் முகத்திற்கு எதிரே நிற்காதே. இனி எந்தக் காலத்திலும் நீ என்னிடத்தில் வர வேண்டாம். போ, போ, போ’ என்று இடிபோல முழங்கிச் சொன்னேன்.

கண்ணனும் எழுந்து போகத் தொடங்கினான். என் கண்களில் கண்ணீர் முட்டிக்கொண்டு வர, ‘மகனே, போய்வா, நீ வாழ்க, உன்னை நல்லவனாக ஆக்க நினைத்து என்னென்னவோ செய்தேன். தோற்றுப்போய் விட்டேனடா தோற்றுப்போய் விட்டேன். என் திட்டங்களெல்லாம் அழிந்தன. மறுபடியும் இங்கு வராதே! போய் வா, நீ வாழ்க’ என்று வருத்தம் நீங்கி அமைதியாக சொன்னேன்.

கண்ணன் போய்விட்டான். திரும்பவும் ஓர் கணத்தில் எங்கிருந்தோ ஒரு நல்ல எழுதுகோல் கொண்டுவந்தான், நான் கொடுத்த பகுதியை மிக அழகாகப் பிரதியெடுத்தான். ஐயனே, நீ காட்டிய வழிகள் அனைத்தையும் ஏற்று நடப்பேன். சொல்லும் அனைத்துக் காரியங்களையும் ஒழுங்காகச் செய்வேன்.

தங்களுக்கு இனி என்னால் எந்தத் துன்பமும் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்வேன் என்று சிரித்துக் கொண்டே ஓடி மறைந்தான். கண்களிலிருந்து மறைந்த கண்ணன் மீண்டும் என் நெஞ்சத்தில் தோன்றிப் பேசத் தொடங்கினான்.

‘மகனே, ஒன்றை உருவாக்குதல், மாற்றுதல், அழித்திடுதல் இவையெல்லாம் உன்னுடைய செயல் இல்லை. இதனைத் தெரிந்துகொள். தோற்றுவிட்டேன் என்று நீ சொன்ன அந்தக் கணத்திலேயே நீ வென்றுவிட்டாய். உலகத்தில் எந்தத் தொழிலைச் செய்கிறாயோ அதில் பற்றோ, பாசமோ வைக்காமல் நிஷ்காமயமாகச் செயல்புரிந்து நீ வாழ்க!’ என்றான். வாழ்க கண்ணன்

2. தமிழின் இனிமை - பாரதிதாசன்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1891-1964
இயற்பெயர்	: கனகசுப்பிரத்தினம்
பெற்றோர்	: கனகசபை - இலக்குமி அம்மையார்
மனைவி	: பழநி அம்மையார்
பிள்ளைகள்	: சரசுவதி கண்ணப்பன், வசந்தா தண்டபாணி, இரமணி சிவசுப்ரமணியன்
ஊர்	: பாண்டிச்சேரி
படைப்பு	: 1. பாண்டியன் பரிசு 2. எதிர்பாராத முத்தம் 3. அழகின் சிரிப்பு 4. குடும்ப விளக்கு 5. தமிழ்ச்சியின் கத்தி மற்றும்

கவிதை, நாடகம், கட்டுரை, கதை போன்றவை.

பாரதியார் கவிதைகளின்மேல் கொண்ட ஈடுபாட்டால் பாரதிதாசன் ஆனார். பெண் முன்னேற்றம், பெதுவுடைமை, மூடப்பழக்க எதிர்ப்பு முதலான கொள்கைப் பாடல்களின் மூலம் புரட்சிக்கவி எனப் போற்றப்படுகிறார். பாரதியின் முதல் அறிமுகத்தில் 'பாடு' எனக் கேட்க,

எங்கெங்கு காணினும் சக்தியடா - தம்பி

ஏழுகடல் அவள் வண்ணமடா

எனப் பாடியதன் மூலம் இதனை அறியலாம்.

தமிழின் இனிமை

கனியிடை ஏறிய சுளையும் - முற்றல்

கழையிடை ஏறிய சாறும்

பனிமலர் ஏறிய தேனும் - காய்ச்சும்

பாகிடை ஏறிய சுவையும்

நனிபசு பொழியும் பாலும் - தென்னை

நல்கிய குளிரிள நீரும்

இனியன என்பேன் எனினும் - தமிழை

என்னுயிர் என்பேன் கண்டீர்!

பொழிலிடை வண்டின் ஒலியும் - ஓடைப்

புனலிடை வாய்க்கும் கலியும்

குழலிடை வாய்க்கும் இசையும் - வீணை

கொட்டிடும் அமுதப் பண்ணும்

குழவிகள் மழலைப் பேச்சும் - பெண்கள்

கொஞ்சிடும் இதழின் வாய்ப்பும்

விழைகுவ னேனும் தமிழும் - நானும்

மெய்யாய் உடலுயிர் கண்டீர்!

பயிலுறும் அண்ணன் தம்பி - அக்கம்
 பக்கத் துறவின் முறையார்
 தயைமிக உடையாள் அன்னை - என்னைச்
 சந்தம் மறவாத் தந்தை
 குயில்போற் பேசிடும் மனையாள் - அன்பைக்
 கொட்டி வளர்க்கும் பிள்ளை
 அயலவ ராகும் வண்ணம் - தமிழ்என்
 அறிவினில் உறைதல் கண்டீர்!

நீலச் சுடர்மணி வானம் - ஆங்கே
 நிறையக் குளிர்வெண் ணிலவாம்
 காலைப் பரிதியின் உதயம் - ஆங்கே
 கடல்மேல் எல்லாம் ஒளியாம்
 மாலைச் சுடரினில் மூழ்கும் - நல்ல
 மலைகளின் இன்பக் காட்சி
 மேலென எழுதும் கவிஞர் - தமிழின்
 விந்தையை எழுதத் தரமோ?

செந்நெல் மாற்றிய சோறும் - பசுநெய்
 தேக்கிய கறியின் வகையும்
 தன்னிகர் தானியம் முதிரை - கட்டித்
 தயிரொடு மிளகின் சாறும்
 நன்மது ரஞ்செய் கிழங்கு - கானில்
 நாவி லினித்திடும் அப்பம்
 உன்னை வளர்ப்பன தமிழா!-உயிரை

உணர்வை வளர்ப்பது தமிழே!

அருஞ்சொற்பொருள்

குழவிகள் - குழந்தை, பொழில் - சோலை, கழை - கரும்பு, கனி - பழம்,

பரிதி - சூரியன்.

கருத்துரை

பாரதிதாசன் தமிழின் இனிமையைப் பற்றிக் கூறும்போது நன்கு பழுத்த பலாவின் சுவை போன்றும், நன்கு முற்றிய செங்கரும்பில் உள்ள சாறு போலவும், தேன் புழுக்கள் இயற்கையான மரங்களில் இருந்து சேமித்து வைத்திருக்கும் தேனைப் போல உள்ளது என்று தமிழைச் சற்று மிகைப்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

நம் வீட்டில் செய்யும் பாகு இனிப்பாகத் தான் இருக்கும், பாகில் ஊறவைத்த பலகாரத்தின் சுவையைப் போன்றும், பசுவில் இருந்து பெறப்பட்ட தூய்மையான பாலும், புதிதாகப் பெறப்பட்ட குளிர்ந்த இளநீரும் இனிமை தரக்கூடியவை என்றாலும், இதைவிடத் தமிழின் இனிமை மேலானது என்று கூறுகின்றனர்.

இயற்கையில் அமைந்துள்ள பொருட்களைப் பார்த்தவுடன், நுகர்ந்தவுடன், மனதில் நினைத்தவுடன் நமக்கு இன்பம் வந்துவிடும், அதுபோல் தமிழைப் பற்றி நினைத்தவுடன் இன்ப உணர்வு மனதில் தோன்றிவிடும்

அமுதத்தை உண்ணும்போது கிடைக்கும் மகிழ்ச்சி, தமிழைப் படிக்கும்போது கிடைக்கும் என்று கூறுகிறார் பாரதிதாசன். எல்லா மொழியை விடவும் இனிமையான மொழியான தமிழ் மொழியைப் பிற மொழிகளுடன் கலப்படம் இல்லாமல் பயன்படுத்துவது நல்லது.

3. ஆறு - முடியரசன்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம் : 1920-1998

ஊர் : பெரியகுளம், தேனி மாவட்டம்

இயற்பெயர் : கா.சு.துரைராசு

நூல்கள் : 1. காவியப்பாவை

2. பூங்கொடி

3. வீரகாவியம்

ஆறு

பகல்முழுதும் வெயில்காய்ந்து மேற்பாற் சேரும்
 பகலவனை வழியனுப்பிக் கீழ்ப்பால் திங்கள்
 முகமெழுப்பும் வேளைதனில் மகிழ்வு கூட்ட
 முரணில்லா யாமெடுத்தாள் காதல் நல்லாள்
 முகம்சுழித்தேன்; ஏனென்றாள்?; கவிதை யாக்க
 முயல்கின்றேன் நீபாட முனைதல் நன்றோ?
 தகவிதுவோ?- எனவுரைத்தேன் யாழை வைத்தாள்
 தளிர்க்கரத்தாய்! என்னுடன்வா- என்றழைத்தேன் (1)

அவளுடன் நான் கற்பனையில் மிதந்து சென்றேன்
 ‘அத்தான்! ஓர் ஐயமுண்டு செய்யுள் யாக்கக்
 கவலைதரும் இலக்கணமேன் வேண்டும்?’ என்றாள்
 ‘காரிகையே! ஆற்றுக்குக் கரையேன் வேண்டும்?
 சுவர்போலும் கரையிலையேல் ஆற்றின் தன்மை
 என்னாகும் சொல்லிடுக!’ ஊர்பாழ் அன்றோ?
 அவமின்றி மொழிவிளங்கக் கவிதை என்னும்
 ஆற்றுக்கும் இலக்கணமோர் கரையே யாகும்; (2)

பாவலன்தன் கவிப்பொருளைப் பாடுங் காலைப்
 பாட்டகத்தே இலக்கணமும் அமைதல் வேண்டும்
 ஆவல்கொண்டு கவிபுனைவோர் இலக்க ணத்தை
 அருகில்வைத்துப் பெருங்கவியாய் எண்ணிக் கொண்டு
 தாவுகின்றார் பாடுதற்குத் தவறி வீழ்ந்து
 தகுபுலவோர் இலக்கணத்தைப் புதைத்து விட்டுக்

கூவுகின்றார் ஒப்பாரிக் குரலெ டுத்து;
கொடுமையிது! கவிஞன்தன் மரபும் அன்று! (3)

‘பண்டிதர்வே நென்னசொல்வார்? தமிழை எங்கும்
பரவவிட மனமில்லார்’ என நகைத்தாள்
அண்டவந்த பிறமொழியால் தமிழை நீங்கள்
அயர்த்தடிமை ஏற்றிருந்த போது காத்துக்
கொண்டிருந்த பண்டிதனைக் குறைசொல் கின்றாய்?
குறைமதியைத் தலைக்கொண்டாய்! கவிஞ னுமயார்?
பண்டிதன்தான், உளறாதே! மொழியாம் ஆற்றில்
படிந்தெழுந்தால் உன்மடமை கரைந்து போகும்; (4)

சிறுஇதயத் தூற்றெடுத்து மேனி எங்கும்
செழிப்பதற்குக் கிளைத்தோடும் குருதி யைப்போல்
குறுகிடத்தே தோன்றிப்பின் நாட்டில் செல்வம்
கொழிப்பதற்குக் கிளைத்தோடும் ஆறு வெற்பில்
விறுவிறுக்க அவியெனப் பாறை மீது
வீழ்அது கல்லாகி ஓட ஓடக்
குறுமணலாய் ஒன்றுதிரிந் தொன்றாம் என்ற
குவலயத்தின் பரிணாம உண்மை காட்டும்; (5)

மேற்றிசையில் செந்நிறத்தைக் கதிரோன் பாய்ச்சும்
வேளையிலே அவ்வொளியை ஆறு தன்மேல்
ஏற்றுனது மெய்வண்ணம் காட்டி, ஒவ்வோர்
இடங்களிலே நெளிந்தோடி இடையைக் காட்டி,

நாற்றுநிறை வயல்களுக்குப் பிரிந்து சென்று
 நாள்வருவாய்க் கால்காட்டி, ஓடை மீது
 காற்றுரச்ச் சலசலவென் றோடுங் காலை
 களிநடஞ்செய் காற்சதங்கை ஒலியைக் காட்டி (6)

கரையோரம் அலைக்கையால் வாரி விட்ட
 கருமணலால் சுருள்கூந்தல் காட்டி, வெள்ளை
 நுரைசேரும் புனல்தள்ளும் சங்கி னத்தின்
 நுண்சினையால் பால்காட்டி, ஓடி ஓடி
 இரைதேடும் கயல்மீனால் கண்கள் காட்டி,
 இறுமாந்து செல்லுங்கால் தன்பால் செந்தா
 மரையின்றி முகங்காட்ட முடியா ஆறு
 மாய்வதற்குக் கடல்நோக்கி ஓடு தல்பார்! (7)

ஊர்மக்கள் வெறுத்தொதுக்கும் கழிநீர் எல்லாம்
 ஓடிவந்து கலந்தாலும் மாசு நீங்கி
 ஊர்விட்டு நீங்குகையில் தூய்மை யாகி
 ஊர்ந்துசெலும் ஆறுகண்டு தமிழைக் காண்பாய்!
 சார்பற்றுத் தனித்தியங்க வல்ல என்றன்
 தமிழ்மொழியில் பிறமொழிகள் கலந்த போதும்
 நேர்வுற்று மாசின்றி இயங்கும் பண்பை
 நினைப்பூட்டும் ஆற்றுக்கு வாழ்த்துக் கூறு!
 வாழ்த்தென்று கூறுகையில் பழைய எண்ணம்
 வாட்டுதடி! நம்முன்னோன் ஆட்ட னத்தி,

காழ்த்தபகை நீக்கவிறல் சோழன் பெற்ற
கனிஆதி மருதியுடன் ஆற்று வெள்ளம்
ஆழ்த்திவிடும் என்றுணரா தாடச் சென்றான்;
அவள்கண்ணீர் ஆறாக அவளைக் கொன்ற
பாழ்த்துறைபார்! இலக்கியமாம் ஏட்டுச் செல்வம்
அழித்தொழித்த பதினெட்டாம் பெருக்கையும் பார்! (8)

கடிதோடும் வெள்ளத்தால் ஊரின் செல்வம்
கரையின்றி அழிந்தொழியக் கண்டு நொந்து
முடியரசன் கரிகாலன் மக்கள் வாழ்வு
முந்துறவே இருமருங்கும் எழுப்பித் தந்த
நெடிதோங்கு கரைகளைப்பார்! அவனின் நிலை
நிலைத்துநின்ற தவன்பணியே; ஆத லாலே
படியாள்வோர் புவியாட்சி மாறும் உண்மை
படிந்திடுக! பயனுள்ள செயலே செய்க! (9)

உருக்குலைய உழைத்துழைத்துச் செல்வம் இல்லா
உழைப்பாளர் வாழ்வினைப்போல் வறண்டுதோன்றும்
பெருக்கில்லாக் காட்டாறு காண்பாய்! ஈகை
பேணாத பெருஞ்செல்வர், மிட்யால் வாடி
இருப்பவர்க்குப் பயனில்லா தொழிதல் போல
எரிகதிரால் வதைந்தவர்க்கு நிழலொன் றீயா
திருக்குமரம் கரைகளிற்காண்! வறுமை யுற்றோன்
இளமையைப்போல்வ தங்கு செடிகொடிகள் காண்பாய்! (10)

கடற்கணவன் எங்குள்ளான் என்று தேடித்
கதறிக்கொண் டோடுகின்ற ஆற்றுப் பெண்ணாள்
தொடக்கண்டு பெருங்கடலோன் அலைக்கை நீட்டித்
தோள்தொட்டான், மகிழ்வுற்றாள், பிரிவுத் துன்பம்
விடக் கண்டாள், ஒன்றாகக் கலந்து விட்டாள்;
வேறிடத்தே பிறந்துளநீ அறியா என்பால்
கடைக்கணித்துக் கலந்துவிட்டாய்! ஆறும் எங்கோ
உருவெடுத்தும் கடலோடு மணத்தல் காண்பாய்! (11)

முப்பதுநாள் தமிழ்சொல்லிப் பள்ளிக் கூட
முதல்வர்தரும் ஊதியத்தைக் கடனுக் கெல்லாம்
ஒப்படைத்துப் பதினைந்து நாட்கள் ஓட்டி
ஒழிந்தசின்னாள் என்செய்வேன் என்ற எண்ணம்
கப்பிடநீ அருள்சுரந்துன் அன்னை தந்த

காப்பளித்துக் காப்பளித்தாய்! அதுபோல் வானம்
தப்பியதால் பெருக்கற்றும் ஊற்று நீரால்
தரணியினைக் காக்கின்ற ஆறு காண்க! (12)

மலைமீது தோன்றிப்பின் அருவி யாக
மன்னர்பகைப் போர்முரசம் என்ன ஆர்த்து
நிலையாமல் ஓடிப்போய்க் கரையே யில்லா
நீர்க்கடலில் மறைகின்ற ஆறு கண்டேன்;
உலையாத உண்மைகண்டேன்; உலகில் தோன்றி

உருப்பெற்ற பொருள்ஒருநாள் மறைதல் உண்மை
கலைமானே! முறைவதன்முன் மக்கள் வாழ்வைக்
காக்கின்ற ஆற்றைப்போல் கடமை செய்க! (13)

கிளர்ச்சிசெய்யும் தொண்டர்களின் உணர்ச்சி வெள்ளம்
கெடுவழியில் செல்லாமல் தடுத்து நன்கு
வளர்ச்சிபெறச் செய்கின்ற தலைவன்போல
வருவெள்ளப் பெருக்கணத்தும் பாழ்ப டாமல்
அளப்பரிய நன்மைசெய்த தடுத்து நிற்கும்
அணைக்கட்டின் அழகைப்பார்! மனிதன் ஆற்றல்
விளக்குகிற செயலதுவாம்; இயற்கை எல்லாம்
வென்றாளும் மனிதர்திறம் என்னே! என்னே!! (14)

ஒருதுறையில் ஆண்பாலர் மற்றோர் பக்கம்
உயர்மாதர் நீராடும் காட்சி யைப்பார்!
கருமுகில்வந் தமர்ந்ததுபோற் கிடந்த யானை
கழுவுகின்ற பாகனையும் அவனைச் சூழ்ந்து
சிறுவர்பலர் நீரிறைத்தே ஓடி ஆடிச்
செய்குறும்பும் காண்டிநீ! இந்த ஆற்றில்
ஒருசாதிக் கொருதுறையுண் டென்ற கொள்கை
ஒழிந்ததையும் பாரடிநீ! செல்வோம் வாவா! (15)

அருஞ்சொற்பொருள்

வேளை - காலத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதி, காரிகை - பெண், குறைமதி -
தேய்பிறை, கருமுகில் - கருமையான மேகம்

கருத்துரை

ஊர்மக்கள் ஒதுக்கக்கூடிய கழிவுநீர் எல்லாம் ஓடிவந்து கடலில் கலந்தாலும் மாசு நீங்கி ஊரைவிட்டுச் செல்லும்போது தூய்மையாகிச் செல்லும் ஆறானது அதுபோல தனித்தியங்கக்கூடிய தமிழ்மொழியில் பிற மொழிகள் கலந்தபோதும் மாசில்லாமல் இயங்கும் பண்பை நினைவூட்டியதற்கு வாழ்த்துகள் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று தமிழ்மொழியை நீரோடு ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆற்றின் சிறப்பு, முக்கியத்துவம் மற்றும் சிறுவர்கள் ஓடிஆடிவிளையாடி குறும்பு செய்தமையையும், இந்த ஆற்றில் சாதிக்கொரு துறையுண்டு என்னும் கொள்கையானது ஒழிந்துவிட்டமையையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

4.நெய்தல் நீர் - சுரதா

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1921-2006
ஊர்	: பழையனூர், தஞ்சாவூர் மாவட்டம்
இயற்பெயர்	: இராசகோபாலன்
பணி	: கவிஞர்
படைப்பு	: 1. தேன்மழை 2. துறைமுகம் 3. சுவரும் சுண்ணாம்பும் 4. அமுதும் தேனும்

இவர் எடுத்தாளும் உவமைச் சிறப்பால் உவமைக் கவிஞர் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டார்.

நெய்தல் நீர்

தமிழ்மொழிக் குதவும் செல்வம்

தானாக வளர்தல் போலும்

கமழ்நறு மணத்தைப் பூக்கள்

கருவிலே பெற்றாற் போலும்

இமிழ்கடல் வயிற்றின் வெள்ளம்

இயற்கையாய்ப் பெருகும் வானின்
 அமிழ்தமாம் மழைநீர்க் கெல்லாம்
 அடிப்படை கடல்நீர் அன்றோ?

ஆலைவளர் கடலே ஆழம்
 அலைகளே அதன்கைத் தாளம்
 கலம்பகக் கடலின் செல்வம்
 கைவில் தொகைபோல் ஐந்தே
 மலைபடு பொருள்கள் யாவும்
 மலர்போன்று மணத்தை வீசும்
 ஒலிகடல் வழங்கும் செல்வம்
 ஒங்கிய ஒளியை வீசும்!

ஆதிநீ ரான முந்நீர்
 அச்சத்தைக் கொடுக்கும் தண்ணீர்
 பாதிநீர் காற்றை மோதும்
 பாதிநீர் கரையை மோதும்
 சீதநீர்த் துளிகள் எல்லாம்
 சிறியகண் ணாடி மீதில்
 ஊதிடும் ஆவி போன்று
 மறைந்திடும் உலர்ந்த மண்ணில்.

விண்வெளி இவ்வை யத்தின்
 விரிகுடை; புவியில் வாழும்
 பெண்களின் கண்கள் இட்ட

பிச்சையே கடலின் நீலம்
பண்கடல் உண்டே யன்றி

பாற்கடல் இருந்த தில்லை.
உண்டெனில் கதையி லன்றி

உலகினில் காட்டு வார்யார்
விரிகடல் வழங்கும் முத்தே

மேகமும் வழங்கும் முத்தே
திரைநுரை நீரின் நோயே

சிறுநிலாத் தழும்பும் நோயே
கருங்கடல் உடலும் உப்பே

காதலர் உறவும் உப்பே
விரிந்தநீர் நெய்தல் நீரே

விரிகடல் பெயர்முந் நீரே!

அணிமணிக் கடலின் காட்சி

அரும்பொருட் காட்சி யாகும்
துணையொடு கப்பல் நிற்கும்

துறைமுகம், சுற்றம் சூழ
மணவறை மீது தோன்றும்

மங்கையைப் போன்ற தாகும்.

கணவனை இழந்த பெண்ணும்

கலமற்ற கடலும் ஒன்றே!

அலையோசை சிறந்த ஓசை

ஆதலின் அதனை யன்றிப்

புலியோசை பூனை யோசைப்

போர்க்களம் வழங்கும் ஓசை

எலியோசை இவற்றை யெல்லாம்

யாப்புநூல் ஏற்க வில்லை.

கலையாத கடல்நீர் ஓசை

கலிப்பாவின் ஓசை யன்றோ!

உரையிடை யிட்ட செய்யுள்

ஓவியச் சிலம்பு தந்தோன்

நரைதிரை வாரா முன்பே

நாட்டிலோர் துறவி யானான்.

விரிகடல் பிறந்த போதே

வெண்நரை பெற்றி ருந்தும்

கருநிற உடையை மாற்றிக்

காவியேன் கட்ட வில்லை?

கிளம்பிற்றுக் கப்பல், வீரர்

கிளம்பினர் அவர்க ளோடே

இளம்பெரு வழுதி சென்றான்.

என்னானான்? உலகின் வீரம்

அளந்தவன் கடலுள் மாய்ந்தான்!

அனைவரும் வெறுங்கூ டானார்

விளம்பரக் கடலின் கோபம்

விட்டதோ முச்சங் கத்தை!

பொடிமணல் உலகைச் சூழ்ந்த
 போர்க்கடல் மாந்தர் தம்மை
 வடிந்திடா நீரி னாலே
 வஞ்சிக்கும் அதுபோல் வண்ணக்
 கொடிநமை வஞ்சிக் காது
 கொல்லாதென் றறிந்தும் நாமோ
 கொடியினை யன்றோ வஞ்சிக்
 கொடியென்று கூறு கின்றோம்!

அருஞ்சொற்பொருள்

இமிழ்கடல் - இனிமை, இசை, கமழ் - மணம், வஞ்சித்தல் - தண்டித்தல், மாய்தல் - இறத்தல்.

கருத்துரை

அனைத்து உயிர்களும் உயிர்வாழ்வதற்கு அவசியமான ஒன்று நீர். மழையின் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய அமிழ்தம் போன்ற நீருக்கெல்லாம் அடிப்படை கடல்நீராகும். அத்தகைய கடலில் இருந்து வரக்கூடிய அலையோசை சிறந்த ஓசையாதலால் புலியோசை, பூனையோசை, போர்க்களம் வழங்கும் ஓசை, எலியோசை இவற்றையெல்லாம் யாப்புநூல் ஏற்கவில்லை. கலையாத கடல்நீர் ஓசை கலிப்பாவின் ஓசை என்று நெய்தல் திணைக்கு உரிய கடலின் சிறப்பினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

5. அனுபவமே கடவுள் - கண்ணதாசன்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1927-1981
ஊர்	: சிறுகூடல்பட்டி
பெற்றோர்	: சாத்தப்பன் - விசாலாட்சி
மனைவி	: பொன்னழகி(பொன்னம்மாள்), பார்வதி, வள்ளியம்மை
பிள்ளைகள்	: 15
படைப்பு	: 1. மாங்கனி

2. ஆட்டனத்தி- ஆதிமந்தி
3. அர்த்தமுள்ள இந்துமதம்
4. சேரமான் காதலி
5. மலைவாசம்
6. இயேசுகாவியம்

இவரது திரைப்படப்பாடல்கள் 2 தொகுதிகளாக வெளியாகியுள்ளன.

அனுபவமே கடவுள்

பிறப்பின் வருவது யாதெனக் கேட்டேன்
 பிறந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்!
 படிப்பெனச் சொல்வது யாதெனக் கேட்டேன்
 படித்துப் பாரென இறைவன் பணித்தான்!
 அறிவெனச் சொல்வது யாதெனக் கேட்டேன்
 அறிந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்!
 அன்பெனப் படுவதுஎன்னக் கேட்டேன்
 அளித்துப் பாரென இறைவன் பணித்தான்!
 பாசம் என்பது யாதெனக் கேட்டேன்
 பகிர்ந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்!
 மனையாள் சுகமெனில் யாதெனக் கேட்டேன்
 மணந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்!
 பிள்ளை என்பது யாதெனக் கேட்டேன்
 பெற்றுப் பாரென இறைவன் பணித்தான்!
 முதுமை என்பது யாதெனக் கேட்டேன்
 முதிர்ந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்!
 வறுமை என்பது யாதெனக் கேட்டேன்
 வாடிப் பாரென இறைவன் பணித்தான்!

இறப்பின் பின்னது ஏதெனக் கேட்டேன்

இறந்து பாரென இறைவன் பணித்தான்!

அனுபவித்தே தான் அறிவது வாழ்க்கையெனில்

ஆண்டவனே நீ ஏன் எனக் கேட்டேன்

ஆண்டவன் சற்றே அருகு நெருங்கி

அனுபவம் என்பதே நான்தான் என்றான்!

அருங்்சொற்பொருள்

முதிர்ந்து - வயது முதிர்வு, அளித்தல் - கொடுத்தல்.

கருத்துரை

அனுபவமே ஒருவனை திறம் மற்றும் திடம் கொண்டவனாக மாற்றுகிறது. ஆயிரம் ஏட்டைப் படித்துப் பெறும் புலமைவிட ஒருவனுக்கு அனுபவம் தரும் புலமை ஆற்றல் வாய்ந்தது. இந்தப்பாடல் அனுபவமே சிறந்த ஆசான் என்பதை உணர்த்துகிறது. ஆசானும் கடவுளும் ஒன்று என்பதால் இவர் இதை இயற்றியுள்ளார்.

6.கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான்

பாருக்குள்ளே நல்லநாடு

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம் : 1937-2017

ஊர் : மதுரைக் கிழக்குச் சந்தைப்பேட்டை

பெற்றோர் : சையத் அஹமத் - ஜைனத் பேகம்

பிள்ளைகள் : மகன், மகள்

நூல்கள் : 1. பால்வீதி

2. நேயர் விருப்பம்

3. சுட்டுவிரல்

4. கரைகளே நதியாவதில்லை

5. மரணம் முற்றுப்புள்ளி அல்ல

இன்றைய தமிழ்க்கவிதைப் பற்றிப் பேசும்போது தலைமை சான்ற கவிஞர்களில் அப்துல்ரகுமானும் ஒருவர். படிமங்களாகவும், குறியீடுகளாகவும் பாங்குடையன இவர் கவிதைகள்.

பாருக்குள்ளே நல்லநாடு

அவர்களை சிறையில் சந்தித்தேன்

‘என்ன குற்றம் செய்தீர்கள்?’

என்று கேட்டேன்.

ஒவ்வொருவராகச் சொன்னார்கள்..

எங்கள் வீட்டில் திருடிக்கொண்டு ஒருவன் ஓடினான்.

‘திருடன் திருடன்’ என்று கத்தினேன்.

அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவித்ததாக என்னைக்

கைது செய்து விட்டார்கள்.

‘என் வருமானத்தைக் கேட்டார்கள்’

‘நான் வேலையில்லாப் பட்டதாரி’ என்றேன்

வருமானத்தை மறைத்ததாக வழக்குப்

போட்டு விட்டார்கள்

‘நான் கரி மூட்டை தூக்கும் கூலி’

கூலியாக கிடைத்த ரூபாய் நோட்டில்

கரி பட்டுக் கறுப்பாகிவிட்டது.

கறுப்புப் பணம் வைத்திருந்ததாகக்

கைது செய்து விட்டார்கள்.

‘என் வயலுக்கு வரப்பு எடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்

பிரிவினைவாதி என்று பிடித்துக் கொண்டு

வந்து விட்டார்கள்’

‘அதிகாரி லஞ்சம் வாங்கினார், தடுத்தேன்.

அரசுப் பணியாளரை அவருடைய கடமையைச்

செய்ய விடாமல் தடுத்ததாகக் தண்டித்து விட்டார்கள்.

‘அலிபாபாவும் நாற்பது திருடர்களும்’ படச்

சுவரொட்டியை ஒட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

சட்டமன்ற உறுப்பினர்களை அவதூறு

செய்ததாக அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்’

‘வறுமைக் கோட்டை அழிப்போம்’ என்று பேசினேன்.

அரசாங்க சொத்தை அழிக்கத் தூண்டியதாக

அடைத்துப் போட்டுவிட்டார்கள்;

‘ஊழல் பேர்வழிகளை நாடு கடத்த வேண்டும்’

என்று எழுதினேன், ‘கடத்தல்காரன்’ என்று

கைது செய்து விட்டார்கள்.

‘நான் பத்திரிக்கை ஆசிரியன் தலையங்கத்தில்

உண்மையை எழுதினேன் நாட்டின்

ஸ்திரத் தன்மையைக் குலைத்ததாகக்

கொண்டு வந்து விட்டார்கள்’

சுதந்திர தின விழாவில் ‘ஐன கண மன’ பாடிக்

கொண்டிருந்தார்கள் நான் பசியால் சுருண்டு

படுத்துக் கொண்டிருந்தேன். எழுந்து நிற்க முடியவில்லை

தேசிய கீதத்தை அவமதித்து விட்டதாகச்

சிறையில் அடைத்து விட்டார்கள்;

‘அக்கிரமத்தை எதிர்த்து ஆயுதம் ஏந்தச்

சொன்னான் கண்ணன்’ என்று யாரோ

கதாகாலேட்சேபத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்கள்

என்பெயர் கண்ணன். ‘பயங்கரவாதி’ என்று.

அருங்்சொற்பொருள்

பங்கம் - குற்றம், அவமானம், தோல்வி, பிரிவினைவாதி- நாடு, மதம் முதலியவற்றிலிருந்து பிரிக்கப் போராடுபவர், ஸ்திரத்தன்மை - உறுதி, நிலையான.

கருத்துரை

சிறைக்குச் சென்று சிறையில் இருப்பவர்களைச் சந்தித்து என்ன குற்றம் செய்தீர்கள் என்று கேட்டேன் ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களின் குற்றத்தைச் சொன்னார்கள். எங்கள் வீட்டில் திருடிக்கொண்டு ஒருவன் ஓடினான் திருடன் என்று கத்தினேன் அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவித்ததாக என்னைக் கைது செய்துவிட்டார்கள் என்று சமூகத்தில் நடைபெறக்கூடிய குற்றங்களை நகைச்சுவையாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

7.மு.மேத்தா

வெளிச்சம் வெளியே இல்லை

ஆசிரியர் அறிமுகம்

பிறப்பு	: செப்டம்பர் 5, 1945
ஊர்	: பெரியகுளம்
மனைவி	: சையது ராபியா (எ)மல்லிகா மேத்தா
பிள்ளைகள்	: 5 மகள்கள்
படைப்பு	: 1. கண்ணீர் பூக்கள் 2. நாயகம் ஒரு காவியம் 3. ஆகாசத்துக்கு அடுத்த வீடு 4. முகத்துக்கு முகம் 5. ஊர்வலம்

சாதிக் கொடுமை பற்றிக் 'காற்றை மிரட்டிய சருகுகள்' என்னும் கவிதை விவரிக்கிறது.

ஒல்லியாய் இருந்தாலும்

ஊசி இணைக்கிறது

தடித்திருந்தாலும்

கத்தரிக்கோல்

என்பதனைத் தெளிவுபடுத்தி எச்சிரிக்கை விடுக்கின்றார்.

வெளிச்சம் வெளியே இல்லை

வீட்டுக்கு வெளியே

ஓர் ஓரமாய்த்

தயங்கித் தயங்கி

உட்கார்ந்திருக்கிறது

நம்பிக்கை

வெகுநேரமாய்!

கவலையும் பயமும்

என்னைக்

கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு

கட்டிலில்

என்னுடன்

சாயங்காலத்துக்

காற்றுப் போல்

உரிமையோடு

உள்ளே நுழையும்

சலனம்.

விரக்தி-

ஒரு போர்வையாய்

என் தலை முதல்

கால்வரை

போர்த்தியிருக்கும்.

வீட்டுக்கு வெளியே

ஓர் ஓரமாய்த்

தயங்கித் தயங்கி

உட்கார்ந்திருக்கிறது

நம்பிக்கை

வெகுநேரமாய்!

நம்பிக்கையிடம்

சலனமும் பெரு முச்சும்

சண்டை பிடிக்க

பயம் ஓடிச்சென்று

பரிகாசம் செய்கிறது.

ஐயன்மீர் யாரோ?

ஓ.....

பழைய நண்பரா?

பார்வையாளர் நேரம்

முடிந்துவிட்டது....

பயனெதுவும் இல்லை.

போவீர்..... வருவீர்

போய் வருவீர்!

வேக வேகமாய்

வந்த

விரக்தி

விரட்டுகிறது

அவசியம்

பார்க்க வேண்டுமென்று

அடம் பிடிக்காதே.

அவரோ-

நூறு வகையான

நோய்களில்

நொந்து போய்ப்

படுத்த படுக்கையில்

படுபாடு படுகிறார்.

இன்றோ நாளையோ

அவர்

இறந்தபிறகு

தந்தி கொடுக்கிறோம்

தாராளமாய் வா.

இப்போது உடனே

இடத்தைக் காலிசெய்!

நகரா திருக்கும்
 நம்பிக்கை
 மோதும் குரலில்
 முழக்கமிடுகிறது.

உள்ளே நுழைவதைத்
 தடுக்கிறீர்கள்....

எனது உரத்த குரலினை
 என்ன செய்வீர்கள்?

பயமும் கவலையும்
 பஞ்சினைத் தேடின...
 என்
 காதுகளை அடைக்கக்
 கனத்த முயற்சிகள்..

குறுக்கீடுகளைத்
 தாண்டி
 நம்பிக்கை
 குரல் கொடுக்கிறது.

தோழனே!
 ஓ! என் தோழனே!
 நான் தான் உனது

நம்பிக்கை நண்பன்.

சுதந்திரக் கொடியின்

சுடரொளியாக

உச்சிக் கம்பத்தில்

உயரப் பறந்த நீ

ஏன் இப்போது

அரைக் கம்பத்தில்

இறங்கி

அழத் தொடங்குகிறாய்?

அவிழ்க்க முடியாமல்

உன்னை

அவதிப் படுத்தும்

விரக்தியின் முடிச்சுகளை

வெட்டி எறி!

உன்னுடைய

புண்களின் மீது

புன்னகையைத் தடவு!

எதிர் காலத்தை

எழுதுவதற்கு

உன்

மனதில் பட்ட

காயங்களில்

மை தொட்டுக் கொள்!

போர்வைகளில்

ஏன் இப்படிப்

புதைந்து கிடக்கிறாய்?

விழித்து நீ

எழுந்தால்

விலங்குகளே நொறுங்கும்!

சின்ன நூல்கண்டா

உன்னைச்

சிறைப்படுத்தி வைப்பது?

நம்பிக்கையின்

வார்த்தை மின்சாரம்

நரம்புகளில் பாய்ந்து

உறக்கத்தைக்

கலைத்து

உசுப்பிவிட

விரக்திப் போர்வையை

வீசி எறிந்தேன்-

கவலை பயங்களை

ஓரத்தில் விழும்படி

உதறி எழுந்தேன்

தடைகளை மீறித்

தாழ்ப்பாள் திறந்து

அருமை நண்பனை

உள்ளே

அழைத்தேன்!

நானும்

நம்பிக்கையும்

கை குலுக்கிக் கொண்டு

நாற்காலிகளில்

அருகருகே

அமர்ந்திருக்க

எடுபிடி வேலை

செய்யத் துவங்கின

இதுவரை என்னை

ஏவிக்கொண்டிருந்த

கலையும் பயமும்.

தேநீர் கொண்டுவந்து
 மேசையில் வைத்து
 சர்க்கரை போதுமா
 சார்? என்று கேட்டன.

சலனம்-
 பெருமூச்சோடு
 காலிக் கோப்பைகளை
 எடுத்துச் சென்று
 கழுவி வைத்தது..

விரக்தி மட்டும்
 ஒரு கௌரவமான
 வில்லன் போல்
 விடைபெற்றுக் கொண்டு
 வெளியேறியது!

அருங்சொற்பொருள்

சலனம் - ஆசை, சஞ்சலம், கவலை, பரிகாசம் - கேலி, கிண்டல்.

கருத்துரை

கவலையும் பயமும் என்னைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருப்பதால் நம்பிக்கை என்பது தயங்கித் தயங்கி வெகுநேரமாய் வீட்டுக்கு வெளியே உட்கார்ந்திருக்கிறது. இப்போர்வையில் புதைந்து கிடக்காமல் விழித்து எழுந்தால் விலங்குகளே நொறுங்கும். சலனம் என்பது பெருமூச்சோடு காலிக்கோப்பைகளை எடுத்துச் சென்று கழுவி வைத்தது. விரக்தி மட்டும் விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியேறியது. வெளிச்சம் என்னும் நம்பிக்கை வெளியே இல்லை மன தைரியத்தால் மனதினுள்ளே இருக்கிறது என்பதை இக்கவிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

8. ஈரோடு தமிழன்பன் அகல் விளக்காக இரு

ஆசிரியர் அறிமுகம்

- காலம் : 1933
- இயற்பெயர் : ஜெகதீசன்
- பெற்றோர் : செ.இரா.நடராசன் - வள்ளியம்மாள்
- ஊர் : சென்னிமலை, ஈரோடு
- படைப்பு : 1.தோணி வருகிறது
2. விடியல் பொழுதுகள்
3. சூரியப் பறவைகள்
4. நந்தனை எரித்த நெருப்பின் மிச்சம்
5. காலத்திற்கு ஒரு நாள் முந்தி
6. ஒரு வண்டி சென்றியூ
7. வணக்கம் வள்ளுவ

அகல் விளக்காக இரு

அகல் விளக்காக

இரு

அது முடியாவிட்டால் பரவாயில்லை

சூரியன் மேல் சாணி அடிக்காதே!

பாதை போட

வர மறுத்தாய் பாதகமில்லை

பாதையில்

முள்ளையும் கண்ணாடித்

துண்டையும் தேடாதே.

சத்தியத்தின்

பாதவிலங்கை உடைத்தெறிய

முடியவில்லையா?

சங்கடப்படாதே!

பொய்யின் உதட்டுக்கு

புன்னகை தயாரிக்க

உலகை உருக்காதே!

அறத்திற்கு ஆதரவாகப்

பேசத்தவறினாய்

அது குற்றமில்லை.

ஊளையிட்டபடி

ஓடிவராமல் உன் வார்த்தைகளைச்

சங்கிலியால்

கட்டிப்போடக் கூடாதா?

கொடுமைக்கு எதிராக

இரத்த முழக்கம் செய்!

முடியவில்லையா?

தப்பில்லை.

அநியாயங்களின்

படுக்கை அறைக்கு

ஆள் அனுப்பும் வேலை உனக்கு

நல்லதா?

மகத்தான

மானுட இசை பெருக்கில்

உன் குரலை சங்கமிக்கச் செய்!

ஒப்பவில்லையா?

ஒதுங்கிக் கொள்.

ஒளிந்திருந்து

அபஸ்வரங்களை விட்டெறிந்து

காயங்களைக் கண்டு

கை கொட்டிச் சிரிக்காதே!

மாறாக..

குயிலோடு

உனக்குக் கோபம் என்பதால்

கழுதையிடமா போய்ச்

சங்கீதம் கேட்பாய்?

புலியோடு

முற்றிவிட்டது பகை என்றால்

போராடு! அதை விட்டு விட்டு

ஓடிப்போய்

நரியிடம் நட்புக் கொள்ளாதே.

கடலிடம்

ஒரு முறை தோற்றால்

மறுமுறையும் மோது

ஓடைகளோடு சேர்ந்துகொண்டு

அறிக்கை விடாதே!

நீ உயர முடியவில்லை

என்பதற்காக மலை மீது

கற்களை விட்டெறியாதே!

மற்றவர்களின்

மகுடங்களை மட்டம் தட்டக்

குப்பைக் கூடையைச்

சூட்டிக் கொள்ளாதே

உன் தலையில்.

உனக்கும்

உண்மைக்கும் ஊடல் என்றால்

பொய்யின் கன்னத்திலா

போய் முத்தமிட்டுக் கொண்டிருப்பாய்?

வாழ்க்கை உனக்கு

அறைகூவல் விட்டால் நீயே சமாளி!

சாவிடம் போய்

யோசனை கேட்காதே!

அருங்சொற்பொருள்

அநியாயம் - அநீதி, முறைகேடு, அறிக்கை - அறிவிப்பு.

கருத்துரை

அகல்விளக்காக இல்லாவிட்டாலும் சூரியன்மேல் சாணியடிக்க வேண்டாம். புலியோடு பகை முற்றிவிட்டதென்றால் போராடுவதை விட்டுவிட்டு நரியிடம் நட்பு கொள்ளக்கூடாது, மற்றவர்களின் உயர்வுக்காகத் தான் தாழ்ந்து போகக் கூடாது என்றும் எவ்வளவு இடையூறுகளாயினும் தானே சமாளிக்கும் திறனுடன் செயல்பட வேண்டும் என்றும் மற்றவர்களிடம் ஆலோசனை செய்யக்கூடாது என்பதையும் இக்கவிதையின் மூலம் வலியுறுத்துகிறார்.

9.வைரமுத்து

சிரிப்பு

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம் : 1953

ஊர் : வடுகபட்டி, தேனி மாவட்டம்

பெற்றோர் : ராமசாமி - அங்கம்மாள்

மனைவி : பொன்மணி

பிள்ளைகள் : மதன்கார்க்கி, கபிலன்

நூல்கள் : 1. வைகறை மேகங்கள்

2. பாற்கடல்

3. கருவாச்சி காவியம்

4. ஒரு கிராமத்து பறவையும் சில கடல்களும்

5. கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம்

6. சிகரங்களை நோக்கி

7. இந்த பூக்கள் விற்பனைக்கு அல்ல
8. வடுகபட்டி முதல் வால்கா வரை
9. மௌனத்தின் சப்தங்கள்
10. மூன்றாம் உலகப்போர்

சிரிப்பு

வாழ்க்கை பூட்டியே கிடக்கிறது

சிரிப்புச் சத்தம் கேட்கும்போதெல்லாம்

அது திறந்து கொள்கிறது

வாழ்வின்மீது இயற்கை தெளித்த

வாசனைத் தைலம் சிரிப்பு

எந்த உதும் பேசத் தெரிந்த

சர்வதேச மொழி சிரிப்பு

உதடுகளின் தொழில்கள் ஆறு

சிரித்தால் முத்தமிடல்

உண்ணல் உறிஞ்சல்

உச்சரித்தல் இசைத்தல்

சிரிக்காத உதட்டுக்குப்

பிற்சொன்ன ஐந்தும்

இருந்தென்ன? தொலைந்தென்ன?

தருவோன் பெறுவோன்

இருவர்க்கும் இழப்பில்லாத

அதிசய தானம்தானே சிரிப்பு

சிரிக்கத் திறக்கும் உதடுகள் வழியே

துன்பம் வெளியேறிவிடுகிறது

ஒவ்வொருமுறை சிரிக்கும்போதும்

இருதயம்

ஒட்டடையடிக்கப்படுகிறது

சிரித்துச் சிந்தும் கண்ணீரில்

உப்புச் சுவை தெரிவதில்லை

முள்ளும் இதுவே

ரோஜாவும் இதுவே

சிரிப்பு

இடம்மாறிய முரண்பாடுகளே

இதிகாசங்கள்

ஒருத்தி

சிரிக்கக்கூடாத இடத்தில்

சிரித்துத் தொலைத்தாள்

அதுதான் பாரதம்

ஒருத்தி

சிரிக்க வேண்டிய இடத்தில்

சிரிப்பைத் தெலைத்தாள்

அதுதான் ராமாயணம்

எந்தச் சிரிப்பும்

மோசமானதில்லை

பாம்பின் படம்கூட

அழகுதானே?

சிரிப்பொலிக்கும் வீட்டுத்திண்ணையில்

மரணம் உட்கார்வதேயில்லை

பகலில் சிரிக்காதவர்க்கெல்லாம்

மரணம்

ஒவ்வொரு சாயங்காலமும்

படுக்கைதட்டிப் போடுகிறது

ஒரு

பள்ளத்தாக்கு முழுக்கப்

பூப் பூக்கட்டுமே

ஒரு

குழந்தையின் சிரிப்புக்கு ஈடாகுமா?

காதலின் முன்னுரை
கடனுக்கு மூலதனம்
உதடுகளின் சந்திரோதயம்
விலங்கைக் கழித்த மனிதமிச்சம்
சிரிப்பை இவ்வாறெல்லாம்
சிலாகித்தாலும்
மரிக்கும்வரை சிரிக்காத மனிதர்கள்
உண்டா இல்லையா?

சிரியுங்கள் மனிதர்களே!

பூக்களால் சிரிக்கத் தெரியாத
செடிகொடிகளுக்கு
வண்டுகளின் வாடிக்கை இல்லை

சிரிக்கத் தெரியாதோர் கண்டு
சிரிக்கத் தோன்றுமெனக்கு

இவர்கள் பிறக்க
இந்திரியம் விழவேண்டியவிடத்தில்
கண்ணீர் விழுந்துற்றதோவென்று
கவலையேறுவேன்

சற்றே உற்றுக் கவனியுங்கள்
சிரிப்பில் எத்தனை ஜாதி?

கீறல் விழுந்த இசைத்தட்டாய்

ஒரே இடத்தில் சுற்றும்

உற்சாகச் சிரிப்பு

தண்ணீரில் எறிந்த தவளைக்கல்லாய்

விட்டுவிட்டுச் சிரிக்கும் வினோதச் சிரிப்பு

தலையில் விழுந்த தாமிரச் சொம்பாய்ச்

சென்றடித் தேய்ந்தழியும் சிரிப்பு

கண்ணுக்குத் தெரியாத

சுவர்க்கோழி போல

உதடு பிரியாமல்

ஓசையிடும் சிரிப்பு

சிரிப்பை இப்படி

சப்த அடிப்படையில்

ஜாதி பிரிக்கலாம்

சில

உயர்ந்த பெண்களின் சிரிப்பில்

ஓசையே எழுவதில்லை

நிலவின் கிரணம்

நிலத்தில் விழுந்தால்

சத்தமேது சத்தம்?

சிறுசிறு சொர்க்கம் சிரிப்பு

ஜீவ அடையாளம் சிரிப்பு

ஒவ்வொரு சிரிப்பிலும்

ஒருசில மில்லிமீட்டர்

உயிர்நீளக் கூடும்

மரணத்தைத் தள்ளிப்போடும்

மார்க்கம்தான் சிரிப்பு

எங்கே!

இரண்டுபேர் சந்தித்தால்

தயவுசெய்து மரணத்தைத்

தள்ளிப் போடுங்களேன்.

அருங்கொற்பொருள்

வாசனைத் தைலம் - வாசனை தரும் எண்ணெய், தடவும் திரவ மருந்து,

ஜீவன் - உயிர்.

கருத்துரை

வாழ்க்கை பூட்டியே கிடக்கிறது. சிரிப்புச் சத்தம் கேட்கும்போதெல்லாம் அது திறந்து கொள்கிறது. எந்த உதும் பேசத் தெரிந்த சர்வதேச மொழி சிரிப்பாகும். உதடுகளின் ஆறு தொழில்களான சிரித்தல், முத்தமிடல், உண்ணல், உறிஞ்சல், உச்சரித்தல், இசைத்தல் ஆகியனவும் சிரிக்காத உதட்டுக்குப் பிறசொன்ன ஐந்தும் இருந்தென்ன பயன். வரக்கூடிய மரணத்தைத் தள்ளிப்போடும் மார்க்கம்தான் சிரிப்பு எனச் சிரிப்பின் முக்கியத்துவத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

10.தமிழ்ச்சி எஞ்சோட்டுப்பெண்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1962
ஊர்	: மல்லாங்கிணறு, விருதுநகர்
பெற்றோர்	: தங்கபாண்டியன்
பிள்ளைகள்	: 2
நூல்கள்	: 1. முட்டு வீடு 2. நிழல் வெளி 3. வனப்பேச்சி 4. மஞ்சணத்தி 5. அருகன்

இவர் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த பெண் கவிஞரும், சமூக ஆர்வலரும், அரசியல்வாதியும் ஆவார்.

எஞ்சோட்டுப்பெண்

எனக்கான வார்த்தைகளை
நீ முடிவு செய்கையில்
நான் தேர்கிற மௌனம்
மிக வலிமையானது
ஒரு வயோதிகப் பிச்சைக்காரனைப்
புறந்தள்ளிய அலட்சியத்துடன்
நீ நடக்கும்பொழுது
அவனுக்கு நிழல் தரும் மரத்தின்
திடத்துடன் உன்னைச் சந்திக்கும்
உரத்த குரலெழுப்பும்

மல்யுத்த வீரனின் சவாலுடன்
 நீ திமிர்த்திருக்கையில்
 நடுங்கும் கைகளுடன் உணவிடும்
 தாயின் கனிவுடன் உன்னை நேரிடும்
 தன் இரவிற்கான போர்வையினை
 ஒரு நாடோடியிடமிருந்து
 இரவலாய்ப் பெற்றுக்கொண்டு
 உன்னை உறுதியாய் எதிர்கொள்ளும்
 தனித்து வரும்
 ஒற்றை யானையின் கோபத்துடனும்
 பிடிபடா வண்ணத்துப் பூச்சியின்
 சாதூரியத்துடனும்.

அருங்சொற்பொருள்

நாடோடி - இடம்பெயர்ந்து வாழும் மக்கள் குழு , திடம் - வலிமை

கருத்துரை

என்னுடைய மௌனத்தின் அதிக வலிமை, ஒரு பிச்சைக்காரனைப் புறந்தள்ளிய அலட்சியம், உரத்தக் குரலெழுப்பும் மல்யுத்த வீரனின் சவால், தன் இரவிற்கான போர்வையினை ஒரு நாடோடியிடமிருந்து இரவலாய்ப் பெற்றுக்கொண்டு உறுதியாய் எதிர்கொள்ளும் தனியாக வரக்கூடிய யானையின் கோபம், பிடிபடா வண்ணத்துப்பூச்சியின் சாதூரியம் ஆகியன தன்னுடைய வார்த்தைகளைப் பிறர் முடிவு செய்யும்பொழுது இருக்கக்கூடிய மனநிலையை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தொகுப்புரை

பாரதியின் வசனக் கவிதைகளே தமிழ்ப் புதுக்கவிதைக்குத் தோற்றுவாயாக அமைந்துள்ளது. ஒருவர் தாம் செய்யக்கூடிய தொழிலில் பற்றோ பாசமோ வைக்காமல் எவ்வித பயனையும் எதிர்பார்க்காமல் செயல்புரிய வேண்டும்.

அமுதத்தை உண்ணும்போது கிடைக்கும் மகிழ்ச்சியானது தமிழைப் படிக்கும்போது கிடைக்கும் என்றும் எல்லா மொழியை விடவும் இனிமையான மொழி தமிழ்மொழி என்றும் தமிழின் சிறப்பினை அறியமுடிகின்றது.

அனைத்து உயிர்களும் உயிர்வாழ்வதற்கு அவசியமான ஒன்று நீர். மழையின் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய அமிழ்தம் போன்ற நீருக்கெல்லாம் அடிப்படை கடல்நீராகும் என்று நெய்தல் திணைக்குரிய கடலின் சிறப்பு கூறப்பட்டுள்ளது.

சிரிப்பு என்பதற்கு மரணத்தைத் தள்ளிப் போடக்கூடிய மார்க்கமுள்ளது என்று சிரிப்பின் முக்கியத்துவம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

பயிற்சி வினாக்கள்

சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக

1. கீழ்க்கண்டவற்றில் பாரதிதாசன் இயற்றப்படாத நூல் எது?
(அ)கண்ணன்பாட்டு (ஆ)அழகின் சிரிப்பு (இ)குடும்ப விளக்கு (ஈ)பாண்டியன் பரிசு
விடை : அ
2. உன்னையறிந்தால் நீ உன்னையறிந்தால் உலகத்தில் பேராடலாம் என்னும் பாடலின் வழி தன்னம்பிக்கை ஊட்டியவர் யார்?
(அ)பாரதியார் (ஆ)பாரதிதாசன் (இ)வைரமுத்து (ஈ)கண்ணதாசன்
விடை : ஈ
3. கண்ணீர்ப்பூக்கள் என்னும் நூலின் ஆசிரியர் யார்?
(அ)முடியரசன் (ஆ)மு.மேத்தா (இ)கண்ணதாசன் (ஈ)சுரதா
விடை: ஆ
4. கா.சு.துரைராசு என்னும் இயற்பெயர் கொண்டவர் யார்?
(அ)கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் (ஆ)சுரதா (இ)மு.மேத்தா (ஈ)முடியரசன்
விடை : ஈ
5. தமிழ்ச்சி அவர்களின் ஊர் எது?
(அ)சென்னிமலை (ஆ)வடுகப்பட்டி (இ)மல்லாங்கிணறு (ஈ)பழையனூர்
விடை : இ

சிறுவினா

6. அனுபவமே கடவுள் கவிதை வெளிப்படுத்தும் கருத்தினைக் கண்ணதாசன்வழி நிறுவுக?
7. வெளிச்சம் வெளியே இல்லை கவிதையின் உட்பொருளை எழுதுக?
8. சிரிப்பின் தன்மையைச் சுருக்கி வரைக?
9. கண்ணன் என் சீடன் கருத்துக்களைக் கவிதையின் வழி நின்று எடுத்துரைக்க?
10. தமிழின் சிறப்பினை எழுதுக?

நெடுவினா

11. பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு கவிதைக் கருத்துக்களை விளக்குக?
12. அகல்விளக்காக இரு கவிதையின் செய்திகளை விவரிக்க?
13. எஞ்சோட்டுப்பெண் உட்பொருளை ஆராய்க.

14. அனுபவமே கடவுள் எனும் கவிதைக் குறித்து கண்ணதாசனின் கருத்துக்களைத் தொகுத்துரைக்க?
15. முடியரசனின் ஆறு கவிதை குறித்து விளக்கி வரைக.

பாட நூல்கள்

- 1.பாரதியார் - கவிதைகள், மணிவாகர் பதிப்பகம், சென்னை
- 2.பாரதிதாசன் - கவிதைகள், மணிவாகர் பதிப்பகம், சென்னை
- 3.கண்ணதாசன் கவிதைகள் (தொ.4), வானதி பதிப்பகம், சென்னை.
- 4.வைரமுத்து கவிதைகள்

பார்வை நூல்கள்

1. ப. மருதநாயகம், மேலை நோக்கில் தமிழ்க் கவிதை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை - 600 113, 2001.
2. கா. சிவத்தம்பி, ச. சிவகாமி, இராம.குருநாதன், உலகத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: கி.பி.1851-2000, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை - 600 113, 2005.

அலகு - 2

சிறுகதைகள்

நோக்கம்

- படைப்பாளரின் கலை ஆற்றல், கற்பனைத்திறன், சொல்லாட்சி, அவர் மறைமுகமாக கூறும் செய்தி ஆகியவற்றை மாணவர்கள் படிக்கும்போது அவர்களுக்குள் படைப்பிலக்கியத்திறன் மேம்படுதல்.
- பாத்திரங்களின் உரையாடல் குறித்து அறிந்துகொள்ளல்.

அலகில் இடம்பெறுபவை

1. செல்லம்மாள் - புதுமைப்பித்தன்
2. அக்கினிப்பிரவேசம் - ஜெயகாந்தன்
3. பிரயாணம் - அசோகமித்திரன்
4. சோகவனம் - சோ.தர்மன்
5. ராஜா வந்திருக்கிறார் - கு.அழகிரிசாமி
6. நிலை - வண்ணதாசன்
7. விடியுமா - கு.ப.ரா.
8. எஸ்தர் - வண்ணநிலவன்
9. தாவரங்களின் உரையாடல்- எஸ்.ராமகிருஷ்ணன்
10. நட்சத்திரக் குழந்தைகள் - எஸ்.ராமையா

அறிமுகம்

சிறுகதை என்பது சுருக்கமான சிறிய நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டதாகவும் விறுவிறுப்பாய்த் தொடங்கி, அதன் தொடர்ச்சியில் நெகிழ்ச்சி இல்லாமல் இயங்கி, உச்சநிலைக்குச் சென்று முடிவுவரை படிப்பவரின் கவனத்தை ஒருமுகப்படுத்துவதாகவும் இருக்கவேண்டும்.

படிப்பவர்களைச் சோர்வடையச் செய்யக்கூடாது. படிப்பவரிடத்தே அடுத்தடுத்து என்ன நிகழுமோ என்ற எதிர்பார்ப்பினை ஏற்படுத்துவதாக இருக்க வேண்டும்.

அளவில் சிறியதாய், முழுமைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். அளவுக்கு அதிகமான கதைமாந்தர்கள் இடம்பெறக் கூடாது. விறுவிறுப்பாய் இருக்கவேண்டும்.

1. செல்லம்மாள் - புதுமைப்பித்தன்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1906 - 1948
ஊர்	: திருப்பாதிரிப்புலியூர்
பெற்றோர்	: சொக்கலிங்கம் பிள்ளை - பர்வதத்தம்மாள்
மனைவி	: கமலா
பிள்ளைகள்	: தினகரி
படைப்பு	: 1. காஞ்சனை
	1. எப்போதும் முடிவிலே இன்பம்
	2. சாமியாரும் குழந்தையும் சீடையும்
	3. கண்மணி கமலாவுக்கு

சிறுகதை

செல்லம்மாள்

செல்லம்மாளுக்கு அப்பொழுதுதான் மூச்சு ஓடுங்கியது. நாடியும் அடங்கியது. செல்லம்மாள் பேரற்ற வெற்றுடம்பு ஆனாள். அதாவது பதியின் முன்னிலையிலே, உற்றார் உறவினருக்கு ஐந்நூறு அறுநூறு மைல் தூரத்திலே, பட்டணத்துத் தனிமையிலே மாண்டு போனாள்.

நெற்றியில் வியர்வை ஆறாகப் பொழிந்து கொண்டிருந்த பிரமநாயகம் பிள்ளை, கையிலிருந்த தவிட்டு முடிப்பைச் சற்று எட்ட வைத்துவிட்டு, செல்லம்மாளாக இருந்த அந்த உடம்பைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

சற்று அரைக்கண் போட்டபடி திறந்திருந்த இமைகளை மூடினார். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வசமிழந்து கிடந்த கைகளை எடுத்து நெஞ்சின் மேல் மடித்து வைத்தார். இடது கால் சற்று ஒருபுறமாக மடிந்து கோணியிருந்தது. அதனை நிமிர்த்தி, இரண்டு கால்களையும் சேர்த்து வைத்துக் கிடத்தினார். வாயிதழ் சற்றுத் திறந்திருந்தது. அதையும் மூடினார். செல்லம்மாள் இறந்துவிட்டாள் என்று உள்மன உணர்ச்சி இருந்ததே ஒழிய, ஸ்பரிசத்தில் அவருக்குப் புலப்படவில்லை. அப்பொழுதுதான் மூச்சு அடங்கியது.

ஒரு பெரும்பளுவை இறக்கிக் கழுத்துக்கு ஆசுவாசம் கொடுப்பது போலவே, அவரது மனசிலிருந்து பெரும் பளு இறங்கியது. மனசிலே, மரணப் பிரிவினால் துன்பப் பிரவாகம் மதகுடைத்துக் கொண்டு பெருகி அவரை நிலைகுலையச் செய்யவில்லை. சுகதர்மிணியாக

இருந்த ஒரு ஜன்மத்துக்குத் துன்பச் சமை குறைந்துவிட்டது என்பதிலே அவருடைய மனசுக்கு ஒரு நிம்மதி.

பிரமநாயகம் பிள்ளைக்கு மனப்பக்குவம் ஏற்பட்டுவிட்டது. சாவின் சாயையிலே அவரது மனம் நிலை குலையவில்லை. அதனால் பிரமநாயகம் பிள்ளையைப் பந்தவினையறுத்த யோகி என நினைத்துவிடக் கூடாது; அல்லது, அவரது மனசுக்கு வேலி போட்டுப் பாதுகாத்து வளர்த்து, போதி மரம் வரையில் கொண்டுவிடும் ஞானமிகுந்த சுத்தோதனப் பெருந்தகையல்ல அவரது பிதா, வறுமை, நோய், சாக்காடு முன்றையும் நேரில் அநுபவித்தவரே.

பிரமநாயகம் பிள்ளை வாழ்வின் மேடுபள்ளங்களைப் பார்த்திருக்கிறார் என்றால், அவர் சிறுசிறு மேடுகள் யாவும் படிப்படியாக இறங்கிக் கொண்டே போகும் பள்ளத்தின் கோளாறுகளேயாகும். வாழ்வு என்ற ஓர் அனுபவம் அவருக்கு ஏற்படும்போது அவர் மேட்டிலிந்து தான் புறப்பட்டார்.

குடும்பத்தின் சகல செலவுகளுக்கும் வருஷந்தோறும் வருமானம் அளிக்கும் நிலபுலன்களைப் பங்கிட்டால், பட்டினி கிடக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய அளவு துண்டுகளாகப் பாகப்படுத்துவதை அவசியமாக்கும் அளவுக்கு வம்ச விருத்தி உடையவர் பிரமநாயகம் பிள்ளையின் பிதா.

பிரமநாயகம் பிள்ளை நான்காவது குழந்தை. சிறு வயதில் படிப்பில் சற்றுச் சூடிகையாக இருந்ததால், மற்றவர்களுக்குக் கையெழுத்து வாசிக்கும்வரையில் கைகாட்டிவிட்டு அவரைப் படிப்பித்தார் அவர் தகப்பனார். அவருக்கு இருந்த பொருள் வசதி, மகன் ஊரைவிட்டு ஐந்நூறு அறுநூறு மைல் எட்டி வந்தும், பட்டினி கிடக்காமல் மட்டும் பார்த்துக்கொள்ளக் கூடிய அளவுக்கே கல்வி வசதி அளித்தது. உற்ற பருவத்தில் பிரமநாயகம் பிள்ளைக்குச் செல்லம்மாள் கையைப் பிடித்து, அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்க்க வைக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது.

பிரமநாயகம் பிள்ளையின் தகப்பனார் காலமானார். சொத்து பாகமாயிற்று. குடும்பக் கடன் விவகாரம் வியாச்சிய எல்லையை எட்டாதபடி மூத்தவர் இதை சமாளிக்க, பிரமநாயகம் பிள்ளை ஜீவனோபாயத்துக்காகச் செல்லம்மாளைக் கைப்பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு சென்னைக்கு வந்து தஞ்சம் புகுந்தார்.

சென்னை அவருக்கு நிம்மதியற்ற வாழ்வைக் கொடுத்து அக்கினிப் பரீட்சை செய்தது. செல்லம்மாள் வீட்டிலே அவருக்கு நிம்மதியற்ற வாழ்வைக் கொடுத்துச் சோதித்தாள்; குணத்தினால் அல்ல, உடம்பினால். அவளுக்கு உடம்பு நைந்துவிட்டது. பிள்ளைக்கு வெளியில் சதா தொல்லை. வீட்டிலே உள்ளூர் அரிக்கும் ரணம்.

பிரமநாயகம் பிள்ளை ஒரு ஜவுளிக் கடையில் வேலை பார்க்கிறார். ஜவுளிக்கடை முதலாளி, ஒரு ஜோடி ஜீவன்கள் உடலைக் கீழே போட்டுவிடாமல் இருக்கவேண்டிய அளவு

ஊதியம் தருகிறார். செல்லம்மாளின் வியாதி அதில் பாதியைத் தின்றுவிடுவதுடன் கடன் என்ற பெயரில் வெளியிலும் படருகிறது.

பிரமநாயகம் பிள்ளைக்கு மனசில் எழும் தொல்லைகள், முதலில் ரணம் காட்டி, பிறகு ஆறி மரத்துப்போன வடுவாகிவிட்டன. சம்பளத்தேதி என்று ஒன்று இல்லை. தேவையான போது வாங்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது சம்பிரதாயம். அதாவது தேவையை முன்கூட்டி எதிர்பார்த்து, அதற்காக முதலாளியின் மனசைப் பக்குவமடையச் செய்து, பிறகு தினசரி இடைவிடாமல் கேட்டுக்கேட்டு, வழக்கம்போல இன்றும் கிடைக்காது என்ற மன ஓய்ச்சலுடன் கேட்கும்போது, நிதானத்தைக் குலைக்கும்படியாக அவர் கொடுத்து விடுவதைப் பெற்றுக்கொண்டு வீடு திரும்புவதே அவர் வேலை பார்க்கும் ஸ்தாபனத்தின் வளமுறை. இப்படியாக, மாதம் முழுவதும் தவணை வாரியாகத் தேவைகளைப் பிரித்து, ஒரு காரியத்துக்காக எதிர்பார்த்த தொகையை அத்தியாவசியமாக முளைத்த வேறு ஒன்றுக்காகச் செலவழித்துவிட்டு, பாம்பு தன் வாலைத் தானே விழுங்க முயலும் சாதூர்யத்துடன் பிரமநாயகம் பிள்ளை தமது வாழ்வின் ஜீவனோபாய வசதிகளைத் தேவை என்ற எல்லை காணமுடியாத பாலவனத்தைப் பாசனம் செய்ய, தவணை என்ற வடிகால்களை உபயோகிக்கிறார்.

செல்லம்மாளுக்கு உடம்பு இற்றுப் போயிற்று. இடைவிடாத மன உளைச்சலும் பட்டினியும் சேர்ந்து நோய் அவளைக் கிடத்திவிடும். காலையில் கண்ட ஆரோக்கியம் மாலையில் அஸ்தமித்துவிடும். இதை முன்னிட்டும் சிக்கனத்தை உத்தேசித்தும் பிரமநாயகம் பிள்ளை நகரின் எல்லை கடந்து, சற்றுக் கலகலப்புக் குறைவாக உள்ள, மின்சார வசதி இல்லாத இடத்தில் வசித்து வந்தார். அதிகாலையில் பசியை ஆற்றிக் கொண்டு கைப் பொட்டணத்துடன் கால் நடையாகவே புறப்பட்டுத் தமது வயிற்றுப் பிழைப்பின் நிலைக்களத்துக்கு வந்துவிடுவார்.

பிறகு அங்கிருந்து நன்றாக இருட்டி, செயலுள்ளவர்கள் சாப்பிட்டுக் களைப்பாறும் தருணத்தில் வீட்டு நடையை மிதிப்பார். செல்லம்மாள் அன்றைப் பொழுதைக் கழித்த நிலைதான் அவரது சாப்பாட்டுக்கு மூலாதார வசதி. வரும்போது வீடு இருட்டி வெளிவாசல் கதவு தாழிடாமல் சாத்திக் கிடந்தது என்றால் அவர் ஊள்ளே சென்று கால் முகம் கழுவி அநுட்டானாதிகளை முடித்துக்கொண்ட பிற்பாடு அடுப்பு மூட்டினால் தான் இரு ஜீவன்கள் பசியாறுவதற்கு மார்க்கம் உண்டு. அவர் வீடு அடையும் தருணத்தில் அந்தப் பிராந்தியத்துக் கடைகள் யாவும் முடிக் கிடக்குமாயை வீட்டில் உள்ளதை வைத்துத்தான் கழிக்க வேண்டும். சில சமயங்களில் வீட்டில் உள்ளது என்பது காலியான பாத்திரங்கள் என்ற பொருட்பொலிவுக்குள் பந்தப்பட்டுக் கிடக்கும். அச்சமயங்களிலும் பிள்ளையவர்களின் நிதானம் குலைந்துவிடாது. வெந்நீர் வைத்தாவது மணவிக்குக் கொடுப்பார்.

இப்படியாக பிரமநாயகம் பிள்ளை சென்னையில் பத்து வருஷங்களையும் கழித்துவிட்டார். அவருக்கு ஒவ்வொரு சமயங்களில் ஊருக்குப் போய்விடுவோமா என்ற

துணிச்சலான நினைவு தோன்றுவதும் உண்டு. ஆனால் அடுத்த நிமிஷம், சக்தியின்மை மனசில் ஆழ்ந்த ஏமாற்றத்தை, கைப்பை, தரையிட்டுவிடும். மேலும் அங்கு எப்படியெல்லாம் இருக்குமோ என்ற பயம் அவருடைய மனசை வெருட்டியது.

சங்கடங்களை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளும் மார்க்கங்களைப் பற்றி அவர், அதோ கிடத்தி இருக்கிறதே அந்தச் சடலத்துடன், அதில் மூச்சு ஓடிக்கொண்டு பேசாத சில சமயங்களில், உல்லாசமாக ஊருக்குப் போய்விடுவதில் உள்ள சுகங்களைப் பற்றிப் பேசியதும் உண்டு. செல்லம்மாள், வறண்ட உதடுகளில் சில சமயம் உற்சாகமிகுதியால் களுக்கென்று சிரித்து வெடிப்பு உண்டுபண்ணிக் கொள்வாள். ஊர்ப்பேச்சு, தற்சமயம் பிரச்சினைகளை மறப்பதற்குச் சௌகரியமாக, போதை தரும் கஞ்சா மருந்தாகவே அந்தத் தம்பதிகளுக்கு உபயோகப்பட்டு வந்தது.

அன்று பிரமநாயகம் பிள்ளை அதிகாலையில் பழஞ்சோற்று மூட்டையுடன் நடைப்பிடியைத் தாண்டும்பொழுது செல்லம்மாளுக்கு எழுந்து நடமாட முடிந்தது. இரவு அவர் திரும்பும்போது திருப்தியுடன் சாப்பிட அவருக்குப் பிரியமான கானத் துவையலும் ஒரு புளியிட்ட கறியும் வைக்கப் போவதாகச் சொல்லிவிட்டு, கையில் உமிக்கரிச் சாம்பலுடன் புழைக்கடைக்குச் சென்றாள்.

இன்னைக்கித்தான் சித்தெ தலை தூக்கி நடமாடுதே. வீணா உடம்பெ அலெட்டிக்கிடாதே என்று நடைப்பிடியைத் தாண்டிய திரு.பிள்ளை திரும்பி நின்ற மனைவியை எச்சரித்துவிட்டு, வெளிப்புறமாகக் கதவை இழுத்துச் சாத்தி, ஒரு கையால் அதைச் சற்றுப் பிடித்துச் சமன் செய்து, நிலைக்கும் கதவுக்கும் இருந்த இடைவெளியில் விரலை விட்டு உள்தாழ்ப்பாளைச் சமத்காரமாகப் போட்டார். பிறகு தாழ்ப்பாள் கொண்டியில் விழுந்துவிட்டதா என்பதைக் கதவைத் தள்ளிப்பார்த்து விட்டு, தெருவில் இறங்கி நடந்தார்.

அன்று வழி நெடுக அவரது மனசு கடைக்காரப் பிள்ளையின் மனப்பக்குவத்தையும் செல்லம்மாளின் அபிலாஷைகளையுமே சுற்றிச்சுற்றி வட்டமிட்டு வந்தது.

செல்லம்மாள், பேச்சின் போக்கில், அதாவது முந்திய நாள் இரவு, நெஞ்சு வலிக்கு ஒற்றமிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, வருகிற பொங்கலுக்கு வீட்டு அரிசி சாப்பிடவேணும். ஊருக்கு ஒருக்க போய்ப்போட்டு வரலாம்; வரும்போது நெல்லிக்காய் அடையும், ஒருபடி முருக்க வத்ததலும் எடுத்துக்கிட்டு வரணும் என்று சொல்லிவிட்டாள்.

பேச்சிலே வார்த்தைகள் மென்மையாகத்தான் இருந்தன. அதைவிட அவள் புலிப் பால் கொண்டுவரும்படி கேட்டிருக்கலாம்; பிரம்ம வித்தை கற்று வரும்படி சொல்லியிருக்கலாம். அவை அவருக்கு எட்டாக் கனவாகப்பட்டிரா.

அதற்கு என்ன பார்த்துக்கொள்ளுவோமே! இன்னம் புரட்டாசி களியலியே; அதற்கப்புறமல்லவா பொங்கலைப் பற்றி நினைக்கணும்? என்றார்.

அது சதிதான்; இப்பமே சொன்னாத்தானே, அவுக ஒரு வளி பண்ணுவாக! என்று அவகாச அவசியத்தை விளக்கினாள் செல்லம்மாள். அவுக என்றது கடை முதலாளிப் பிள்ளையைத்தான்.

தீபாவளிக்கு ஒங்க பாடு கவலையில்லே; கடையிலேயிருந்து வரும்; இந்த வருஷம் எனக்கு என்னவாம்? என்று கேட்டாள்.

எதுவும் உனக்குப் பிடித்தமானதாப் பாத்து எடுத்துப்போட்டாப் போச்சு. மொதல்லே நீ எளுந்து தலையைத் தூக்கி உக்காரு என்று சிரித்தார் பரமநாயகம்.

வழி நெடுக, அவளுக்கு என்னத்தைப் பற்றுக் கணக்கில் எழுதிவிட்டு எடுத்துக்கொண்டு வருவது? பழைய பாக்கியே தீரவில்லையே! நாம் மேலும் மேலும் கணக்கேற்றிக்கொண்டே போனால் அநுமதிப்பார்களா? என்றெல்லாம் எண்ணமிட்டுக் கொண்டே நடந்தார். கடைக்குள் நுழைந்து சோற்றுப் பொட்டணத்தையும் மேல்வேட்டியையும் அவருடைய மூலையில் வைத்தார்.

என்னடே பெரமநாயகம், ஏன் இத்தினி நாளிய? யாருவந்து கடையெத் தெறப்பான்னு நெனச்சுக்கிட்டே? வீட்டிலே எப்படி இருக்கு? சதி, சதி, மேலே போயி அரைப் பீசு 703 எடுத்துக்கிட்டு வா; கையோட வடக்கு மூலையிலே, பனியன் கட்டு இருக்கு பாரு, அதையும் அப்படியே தூக்கியா என்ற முதலாளி ஆக்கை அவரை ஸ்தாபன இயக்கத்தில் இணைத்துவிட்டது. ஒரு கஜம், அரைக் கஜம், பட்டு, பழுக்கா, சேலம், கொள்ளைகாலம், பாப்லின், டுவில் - என்றெல்லாம் பம்பரமாக வயிற்றுக் கடவுளுக்கு லஷார்ச்சனை செய்து கொண்டிருந்தார் பிரமநாயகம் பிள்ளை.

மாலை ஒன்பது மணிக்கு முதலாளிப் பிள்ளையவர்களிடம் தயங்கித் தயங்கித் தமது தேவையை எடுத்துச் சொல்லி, மாதிரி காட்டுவதற்காக மூன்று சேலைகளைப் பதிவு செய்துவிட்டு, மேல் வேட்டியில் முடிந்தவராக வீடு நோக்கி நடந்தார்.

நடைப்படியருகில், பிரமநாயகம் பிள்ளை வந்து மூட்டையை இறக்கி வைத்துவிட்டு, கதவுச் சந்துக்கிடையில் வழக்கம்போல் விரல்களைவிட்டு உள்தாழை நெகிழ்த்தினார். தெருவில், இருள் விழுங்கிய நாய் ஒன்று உறக்கக் கலக்கத்துடன் ஊளையிட்டு அழுதது. அதன் ஏக்கக் குரல் அலைமேல் அலையாக மேலோங்கி எழுந்து மங்கியது.

பிரமநாயகம் பிள்ளை கதவைத் தள்ளித் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்.

வீட்டில் விளக்கில்லை. உறங்கி இருப்பாள். நாளியாகலே.. என நினைத்துக்கொண்டே நிலைமாடத்தில் இருந்த நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து அருகிலிருந்த சிமினி விளக்கை ஏற்றினார். அந்த மினுக்கட்டான் பூச்சி இருளைத் திரட்டிக் காட்டியது. அதன் மங்கலான வெளிச்சம் அவரது ஆகிருதியைப் பூதாகாரமாகச் சுவரில் நடமாட வைத்தது.

முதல் கட்டைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்தார். செல்லம்மாள் புடவைத் துணியை விரித்து, கொடுங்கை வைத்து இடதுபுறமாக ஒருக்களித்துக் கிடந்தாள். வலதுகை பின்புறமாக

விழுந்து தொய்ந்து கிடந்தது. அவள் கிடந்த நிலை, தூக்கமல்ல என்பதை உணர்த்தியது. பிரமநாயகம் பிள்ளை குனிந்து முகத்துக்கு நேரே விளக்கைப் பிடித்துப் பார்த்தார். கண் ஏறச் செருகியிருந்தது. நெஞ்சில் மட்டும் சிறிது துடிப்பு; சுவாசம் மெல்லிய இழைபோல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

நிமிர்ந்து பின்புறமாகப் புழைக்கடைக்குச் சென்றார். போகும்போது அவரது பார்வை சமையற்கட்டில் விழுந்தது. உணவெல்லாம் தயாரித்து வரிசையாக எடுத்து அடுக்கி இருந்தது. அடுப்பில் வெந்நீர் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

சாவகாசமாக, கிணற்றில் ஜலம் மொண்டு கால் கைகளைச் சுத்தம் செய்துகொண்டார். திரும்ப உள்ளுழைந்து அடுப்படியிலிருந்த அகல்விளக்குத் திரியை நிமிண்டித் திருத்தி ஏற்றினார். பக்கத்திலிருந்த மாடத்திலிருந்து ஒரு சுக்குத் துண்டையும் நெருப்புப் பெட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு உள்கட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்.

சுவரின் பக்கத்திலிருந்த குத்துவிளக்கை ஏற்றிவைத்துவிட்டு, செல்லம்மாளருகில் வந்து உட்கார்ந்தார். கையும் காலும் ஜில்லிட்டிருந்தன. கற்பூரத் தைலத்தை உள்ளங்கையில் ஊற்றி. குடு ஏறும்படித் தேய்த்துவிட்டு, கமறலான அதன் நெடியை முக்கருகில் பிடித்தார். பிரயோஜனம் இல்லை. சுக்குத் துண்டை விளக்கில் கரித்துப் புகையை முக்கருகில் பிடித்தார்.

முகம் ஒரு புறமாகச் சாய்ந்திருந்ததனால் வாக்காக இல்லை. மெதுவாக அவளைப் புரட்டி மலர்த்திப் படுக்க வைத்தார். மறுபடியும் சுக்குப் புகையைப் பிரயோகித்தார்.

இரண்டு முறை ஊதியதும் செல்லம்மாள், புகையைத் தவிர்க்கச் சிறிது தலையை அசைக்க ஆரம்பித்தாள். உடலையே அதிர வைக்கும் ஒரு பெரிய தும்மல். மறுபடியும் மயக்கம். மறுபடியும் புகையை ஊத, முனகி, சிறு குழந்தை மாதிரி அழுதுகொண்டே, தண்ணி.. என்று கேட்டாள் செல்லம்மாள்.

இந்தா, கொஞ்சம் வாயை இப்பெத் திறந்துக்கோ என்று சிறு தம்ளரில் வெற்றீரை எடுத்து வாயை நனைக்க முயன்றார். அதற்குள் மறுபடியும் பல் கிட்டிவிட்டது; மயக்கம்.

பிரமநாயகம் பிள்ளை, தாம் அநுபவபூர்வமாகக் கண்ட சிகிச்சையை மீண்டும் பிரயோகித்தார்.

செல்லம்மாள் சிணுங்கிக்கொண்டே ஏறிட்டு விழித்தாள். எங்கிருக்கிறோம் என்பது அவளுக்குப் புரியாததுபோல அவள் பார்வை கேள்விகளைச் சொரிந்தது.

நீங்க எப்ப வந்திய? அம்மெயெ எங்கே? உங்களுக்காக சமைச்சு வச்சிட்டு எத்தனை நேரமாக் காத்துக்கிட்டு இருப்பா? என்றாள்.

பிரமநாயகம் பிள்ளை இம்மாதிரியான கேள்விக்குப் பதில் சொல்லி, இதமாக, புரண்டு கிடந்த பிரக்ஞையைத் தெளிவிப்பதில் நிபுணர். கேள்விகளுக்குச் சரியான பதில் சொல்ல வேண்டும் என்பதில்லை; கேட்டதற்கு உரிய பதில் சொன்னால் போதும்.

திடீரென்று செல்லம்மாள் அவரது கையை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு, அம்மா, அம்மா, ஊருக்குப் போயிடுவோம். அந்தத் துரோகி வந்தாப் புடிச்சுக் கட்டிப் போட்டு விடுவான்.. துரோகி! துரோகி! துரோகி.. என்று உச்ச ஸ்தாயியில் கத்திக்கொண்டு போனாள். குரல் கிரீச்சிட்டது. பிரமநாயகம் பிள்ளை இடது கையால் ஒரு துணியைக் குளிரந்த ஜலத்தில் நனைத்து நெற்றியில் இட்டார்.

செல்லம்மாள் மறுபடியும் பிதற்ற ஆரம்பித்தாள். எதிரிலிருப்பது யார் என்பது அவளுக்குப் புலப்படவில்லை. அம்மா, அம்மா.. நீ எப்போ வந்தே?.. தந்தி கொடுத்தாங்களா..? என்றாள்.

ஆமாம். இப்பந்தான் வந்தேன். தந்தி வந்தது. உடம்புக்கு எப்படி இருக்கிறது? என்று பிரமநாயகம் பிள்ளை தாயாக நடித்தார். செல்லம்மாளின் தாய் இறந்து ஐந்து வருஷங்கள் ஆகின்றன. அவளுக்கு இம்மாதிரிப் பிதற்றல் வரும்போதெல்லாம் தாய் உயிருடன் இருப்பதாக ஒரு பிரமை தொடர்ந்து ஏற்படும்.

அம்மா, எனக்குக் கொஞ்சம் தண்ணி தா.. இவுங்க இப்படித்தாம்மா.. என்னைப் போட்டுட்டுப் போட்டுட்டுக் கடைக்குப் போயிடுதாக.. எப்ப ஊருக்குப் போகலாம்?.. யாரு எங்காலையும் கையையும் கட்டிப்போட்டுப் போட்டா?.. இனிமே நான் பொடவெயே கேக்கலே.. என்னைக் கட்டிப் போடாதிய.. மெதுவா நகந்து நகந்தே ஊருக்குப் போயிடுதேன். ஐயோ! என்னெ விட்டிடுங்கன்னா! நான் உங்களை என்ன செஞ்சேன்?.. கொஞ்சம் அடுத்துவிட மாட்டியளா?.. நான் எங்கம்மையைப் பாத்துப்போட்டு வந்திடுதேன்.. அப்புறம் என்னைக் கட்டிப் போட்டுக்கிடுங்க.

மறுபடியும் செல்லம்மாளுக்கு நினைவு தப்பியது. வைத்தியரைப் போய் அழைத்து வரலாமா என்று நினைத்தார் பிரமநாயகம் பிள்ளை. இவளை இப்படியே தனியாக விட்டுவிட்டு எப்படிப் போவது? கொஞ்ச தூரமா? மறுபடியும் சுக்குப் பிரயோகம் செய்தார். நாடி மெதுவாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

செல்லம்மாள் செத்துப் போவாளோ என்ற பயம் பிரமநாயகம் பிள்ளையின் மனசில் லேசாக ஊசலாடியது.

அந்தப் பயத்திலே மன உளைச்சலோ சொல்லை மீறும் துக்கத்தின் வலியோ இல்லை. வியாதியஸ்தனின் நாக்கு உணரும் ஒரு கைப்பும், அதற்குச் சற்று ஆழமாக ஒரு நிம்மதியும் இருந்தன. எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டும் என்ன பலன் என்ற ஒரு மலைப்பு. செல்லம்மாள் சினுங்கிக்கொண்டே ஒருபுறமாகச் சரிந்து படுத்தாள்.

என்ன சொல்லுகிறாள் என்பது பிடிபடாமல், காலுக்கு ஒற்றடமிட்டுச் சூடு உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்த பிரமநாயகம் பிள்ளை, என்ன வேண்டும்? என்று கேட்டுக்கொண்டு அவளது தலைப்புறமாகத் திரும்புமுன், சுவாசம் சரியாக ஓட ஆரம்பித்தது. செல்லம்மாள்

மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டுத் தூங்க ஆரம்பித்தாள். முகத்தில் வெறிச்சோடிக் கிடந்த நோய்க்களை மங்கி அகன்றது.

பத்து நிமிஷம் கழியவில்லை; செல்லம்மாள் விழித்துக்கொண்டாள். மேலெல்லாம் ஏன் நனைந்திருக்கிறது என்று தடவிப் பார்த்துக்கொண்டு சிதறிக் கிடந்த ஞாபகத்தைக் கோவை செய்ய முயன்றாள்.

தலையை வலிக்கிறது என்றாள் சிணுங்கிக்கொண்டே. மேலெல்லாம்பூட்டுப் பூட்டாக வலிக்குது என்று சொல்லிவிட்டுக் கண்களை மெதுவாக மூடினாள்.

மனசை அலட்டிக் கொள்ளாமல் நிம்மதியாகத் தூங்கு; காலையில் சரியாகப் போய்விடும் என்றார்.

உம் என்று கொண்டு கண்களை மூடியவள், நாக்கை வறட்டுது; தண்ணி என்றாள் எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டு.

எந்திரியாதே; விளப்போறே என்று கொண்டே முதுகைத் தாங்கியபடி வெந்நீரை ஒரு தம்ளரில் கொடுத்தார். அதைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு, அதுவாண்டாம். பச்சைத் தண்ணி கொடுங்க நாக்கை வறட்டுது என்றாள்.

பச்சைத் தண்ணி குடிக்கப்படாது; வெந்நீர்தான் உடம்புக்கு நல்லது என்று சொல்லிப் பார்த்தார்; தர்க்கம் பண்ணி அவளை அலட்டுவதைவிடக் குளிர்ந்த ஜலத்தைக் கொடுத்துவிடுவதே நல்லது என்று ஊற்றிக் கொடுத்துவிட்டு மெதுவாகப் படுக்க வைத்தார்.

கண்ணை மூடிச் சில விநாடிகள் கழித்ததும், உங்களைத்தானே; எப்ப வந்திய? சாப்பிட்டியளா? என்றாள்.

நான் சாப்பிட்டாச்சு. நீ படுத்துத் தூங்கு; சும்மா ஒண்ணை மாத்தி நெனச்சுக்காதே என்றார் பிரமநாயகம் பிள்ளை. பதில் அவள் செவியில் விழுந்தது; பிரக்களையில் பதியவில்லை. செல்லம் தூங்கிவிட்டாள்.

பிரமநாயகம் பிள்ளை கோரைப் பாயை எடுத்து வாசல் கதவுப் பறமாக விரித்துக் கொண்டு, முருகா என்று கொட்டாவிடின் உட்காரும்பொழுது, ஒரு கோழி கூவியது. உலகம் துயிலகன்றது. பிள்ளையவர்களுக்குச் சற்று உடம்பைச் சரிக்க இடம் கொடுக்கவில்லை. முழங்காலைக் கட்டிக்கொண்டே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். மனம் மட்டும் தொடர்பற்ற பல பழைய நிகழ்ச்சிகளைத் தொட்டுத் தொட்டுத் தாவிக் கொண்டிருந்தது.

பொழுது புலர ஆரம்பித்தது. கறிகாய் விற்பனைக்காகத் தலையில் சுமடு எடுத்துச் செல்லும் பெண்கள், வர்த்தகத்தில் சற்றுச் செயலிருந்ததால் கை வண்டியில் காய்கறி ஏற்றி நரவாகன சவாரி செய்யும் நினைவுக் கோயிலிலிருந்து விரட்டியது. உள்ளே சென்று குனிந்து கவனித்தார். கொடுங்கையாக மடித்து, கன்னத்துக்கு அண்டை கொடுத்து, உதடுகள் ஒருபுறம் சுழிக்க, அவள் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தாள்.

எழுந்திருந்ததும் வயிற்றிற்கு ஏதாவது சுடச்சுடக் கொடுத்தால் நலம் என்று நினைத்தவராய் உள்கட்டுக்குச் சென்று அடுப்பைப் பற்ற வைத்துவிட்டு, புழைக்கடைப்புறச் சென்றார்.

அவர் திரும்பி வந்து முருகா என்று விபூதியை நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டிருக்கையில், செல்லம்மாள் விழித்து எழுந்திருந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்து தலையை உதறிக் கோதிக் கட்டிக் கொண்டு சிணுங்கிய வண்ணம் உள்ளே ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

இப்போ எப்படி இருக்கு? நல்லாத் தூங்கினே போல இருக்கே என்றார் பிரமநாயகம் பிள்ளை.

மேலெல்லாம் அடிச்சுப் போட்டாப்பலே பெலகீனமா இருக்கு. பசிக்குது.. சுடச்சுட ஏதாவது இருந்தாத் தேவலை என்று செல்லம்மாள், தலையைச் சற்று இறக்கி, உச்சியைச் சொறிந்தபடி, புருவத்தை நெறித்துக்கொண்டு சொன்னாள்.

அடுப்பிலே கருப்பட்டிக் காப்பிப் போட்டிருக்கேன்; பல்லைத் தேச்சுப்பிட்டுச் சாப்பிட்டாப் போகுது; பல் தேய்க்க வெந்நி எடுத்துத் தரட்டுமா? என்றார்.

வெந்நியெ எடுத்து பொறவாசெல்லெ வச்சிருங்க. நான் போய்த் தேச்சுக்கிடுதேன் என்றாள் செல்லம்மாள்.

நல்ல கதையாத்தான் இருக்கு; நேத்துக்கெடந்த கெடப்பெ மறந்து போனியா? நடமாடப்படாது. ஓங்களுக்குத்தான் என்ன, வரவர அசிங்கம் கிசிங்கம் இல்லாமெப்போகுது என்று சொல்லிக் கொண்டே சுருட்டி வாரிக் கட்டிக் கொண்டு எழுந்தாள். கால் தள்ளாடியது.

முகமுசென்று இரைத்துக் கொண்டு சுவரில் கைகளை ஊன்றிக் கொண்டாள். பிரமநாயகம் பிள்ளை சட்டென்று பாய்ந்து அவளது தோள்பட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

பைய என்னைப் பொறவாசலுக்குக் கொண்டு விட்டிருங்க. பல்லைத் தேக்கட்டும். நிக்க முடியல்லே என்றாள்.

அவளுடைய விதண்டாவாதத்துக்குப் போக்குக் கொடுத்து, கைத்தாங்கலாகப் புழைக்கடையில் கொண்டுபோய் அவளை உட்கார வைத்தார்.

பல்லைத் தேய்த்துவிட்டு, அப்பாடா அம்மாடா என்ற அங்கலாய்ப்புகளுடன் செல்லம்மாள் மீண்டும் படுக்கையில் வந்து படுப்பதற்குள் உடல் தளர்ச்சியாகக் கண்களை மூடினாள்.

பிள்ளையவர்கள் காப்பி எடுத்து வந்து ஆற்றிக்கொண்டு, பதமாக இருக்கு, குடி; ஆறிப்போச்சுன்னு சொல்லாதே என்றார். அதற்கு அவளால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. கையமர்த்தினாள். சில நிமிஷங்கள் கழித்து மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்தாள். சிரமத்துடன்

கைகளை ஊன்றிக்கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள். தம்ளரிலிருந்த காப்பியைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு, சூடே இல்லையே! அடுப்பிலே கங்கு கெடக்கா? கொஞ்சம் வச்சு எடுத்து வாருங்க என்றாள்.

அதே அப்பிடியே வச்சிறு; வேறே சூடா இருக்கு; தாரேன் என்று வேறு ஒரு பாத்திரத்தில் இன்னும் கொஞ்சம் எடுத்துவந்து தந்தார்.

காப்பியை எடுத்து நெஞ்சுக்கு இதமாக ஒற்றடமிட்டுக் கொண்டு, சாவகாசமாக ஒவ்வொரு மிடறாகக் குடித்துக் கொண்டிருந்த செல்லம்மாள், நீங்க என்ன சாப்பிட்ய? என்றாள்.

பழையது இருந்தது. ஓர் உருண்டை சாப்பிட்டேன். நீ காப்பியைச் சீக்கிரம் குடி. நேரமாகுது. வைத்தியனைப் போய்ப் பார்த்துக்கிட்டு வாரேன் என்றார்.

வைத்தியனும் வேண்டாம்; ஒண்ணும் வேண்டாம். எனக்கு என்ன இப்ப? வீணாக் காசெக் கரியாக்காதிக. புளிப்பா எதுவும் தின்னாத் தேவலை. புளிச்ச தோசைமாவு இருந்துதே அதே என்ன பண்ணிய? என்றாள்.

புளிப்பாவது கத்திரிக்காயாவது? காப்பியைக் குடிச்சுப்பட்டுப் படுத்திரு. நான் வைத்தியனைக் கூட்டிக்கிட்டு வாரேன்; நேத்துக் கெடந்த கெடப்பு மறந்து போச்சுப் போலே! என்று எழுந்தார்.

அந்தக் காப்பியை ஏன் வீணாக்கிறிய? நீங்க சாப்பிடுங்களேன் என்றாள் செல்லம்மாள்.

வைத்தியனைத் தேடிச்சென்ற பிரமநாயகம் பிள்ளை, பஞ்சத்தில் அடிப்பட்டவன் போன்ற சித்த வைத்திய சகாமணி ஒருவனைத் தேடிப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். இருவரும் உள்ளே நுழைந்தபோது படுக்கையில் செல்லம்மாளைக் காணவில்லை.

அடுப்பங்கரையில் சுர்சுர் என்று தோசை சுடும் சப்தம் கேட்டது. வைத்தியரைப் பாயை விரித்து உட்காரவைத்துவிட்டு, என்னத்தைச் சொன்னாலும் காலே ஏறமாட்டேன்கிறதே; இன்னம் என்ன சிறுபிள்ளையா? என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார் பிள்ளை.

வேர்க்க விறுவிறுக்க, செல்லம்மாள் தன் சக்திக்கு மீறிய காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாள். கை நடுக்கத்தால் தோசை மாவு சிந்திக் கிடந்தது. தட்டத்தில் ஒரு தோசை கரிந்து கிடந்தது. அடுத்தது வாக்காக வரும் என்று எண்ணெய் மிளகாய்ப் பொடி முதலிய உபகரணங்களுடன் தோசைக் கல்லைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் செல்லம்மாள். அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

போதும் போதும் சிரிக்காதே; வைத்தியர் வந்திருக்கிறார். எந்திரி என்று அவளைக் கையைப் பிடித்துத் தூக்கினார்.இதெக் கல்லைவிட்டு எடுத்துப் போட்டு வருகிறேன்.

நீ ஏந்திரி என்று சொல்லிக் கொண்டே வெந்து கொண்டிருந்த தோசையுடன் கல்லைச் சட்டுவத்தால் ஏந்தி எடுத்து அகற்றினார். நீங்க போங்க. நானே வர்ருதேன் என்று

குலைந்த உடையைச் சீர்திருத்திக் கொண்டு, தள்ளாடிப் பின்தொடர்ந்து வந்து பாயில் உட்கார்ந்தாள்.

வைத்தியன் நாடியைப் பீட்சித்தான். நாக்கை நீட்டிச் சொல்லிக் கவனித்தான். அம்மா, இப்படி இருக்கிறபோது நீங்க எழுந்திரிச்சு நடக்கவே கூடாது. உடம்பு இத்துப்போச்சு. தெகன சக்தியே இல்லியே! இன்னும் மூணு நளைக்கு வெறும் பால் கஞ்சிதான் ஆகாரம். உடம்புக்கு வலு கொஞ்சம் வந்ததும் மருந்து கொடுக்கலாம். காப்பியைக் கொஞ்ச நாளைக்கி நிறுத்தி வையிங்க. காலையிலும் ராத்திரியிலும் பால். மத்தியான்னமாக் கஞ்சி. படுக்கெயெ விட்டு எந்திரிக்கவே கூடாது. ஐயா, மயக்கம் வந்தா இந்தச் செந்தூரத்தைத் தேனில் குழப்பி நாக்கிலெ தடவுங்க. இந்தத் தைலத்தை மூக்குத் தண்டிலும் பொட்டிலும் தடவுங்க; நான் மூணுநாள் கழிஞ்சு வருகிறேன் என்று மருந்துக்குக் கையில் ஒரு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு வெளியேறினான்.

பாத்துப் பாத்து நல்ல வைத்தியனைத் தேடிப் புடிச்சாந்திய; பால் கஞ்சி சாப்பிடனுமாம்; ஆய்! நான் என்ன காச்சக்காரியா? ஓடம்பிலே பெலகீனம் இருக்கிறதெக் கண்டுபிடிக்க வைத்தியனா வரணும்? மனுசான்னா மயக்கம் வாறதில்லையா! வந்தா, வந்த வளியாப் போகுது என்றாள் செல்லம்மாள். இந்தச் சமயத்தில் வெளியில, ஐயா, ஐயா! என்று ஒரு குரல் கேட்டது.

என்ன முனுசாமியா! ஒள்ளே வா. ஏன் வரலேன்னு கேட்டு விட்டாகளாக்கும். வீட்டிலே அம்மாவுக்கு உடம்பு குணமில்லே; நேத்துத் தப்பினது மறு பிழைப்பு; நாளைக்கு முடிஞ்சா வருகிறேன் என்று சொல்லு. முனிசாமி, நீ எனக்கு ஒரு காரியம் செய்வாயா? அந்த எதிர்ச் சரகத்திலே ஒரு மாட்டுத் தொழுவம் இருக்குது பாரு; அங்கே பால்கார நாயுடு இருப்பார். நான் கொஞ்சம் கூப்பிட்டேன் என்று கூட்டிக்கொண்டு வா என்று அனுப்பினார்.

என் பேரிலே பளியெப் போட்டுக் கடைக்குப் போகாமே இருக்க வேண்டாம். போய்ச் சம்பளப் பணத்தெ வாங்கிக்கிட்டு வாருங்க என்றாள் செல்லம்மாள். அடெடே! மறந்தே போயிட்டேன். நேத்துப் பொடவை எடுத்தாந்து வச்சேன். உனக்கு எது புடிச்சிருக்கு பாரு. வேண்டாததெக் குடுத்து அனுப்பிடலாம் என்று மூட்டையை எடுத்து வந்து வைத்தார் பிரமநாயகம் பிள்ளை.

விடியன்னையே மூட்டையைப் பாத்தேன்; கேக்கணும்னு நெனச்சேன்; மறந்தே போச்சு என்று கூறிக் கொண்டே மூட்டையிலிருந்த மூன்று புடவைகளையும் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தாள். எனக்கு இந்துப் பச்சைதான் புடிச்சிருக்கு; என்ன வெலையாம்? என்றாள்.

அதெப்பத்தி ஒனக்கென்ன? புடிச்சதெ எடுத்துக்கோ என்று பச்சைப் புடவையை எடுத்து அலமாரியில் வைத்துவிட்டு, மற்ற இரண்டையும் மூட்டையாகக் கட்டிச் சுவரோரத்தில் வைத்தார்.

கண்டமானிக்குக் காசெச் செலவு பண்ணிப்பட்டு, பின்னாலே கண்ணைத் தள்ளிக்கிட்டு நிக்காதிய. நான் இப்பவே சொல்லிப்பிட்டேன் என்று கண்டிப்புப் பண்ணினாள் செல்லம்மாள். வந்த பால்கார நாயுடுவிடம் மூன்று தினங்களுக்குச் சுத்தமான பசும்பாலுக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, கடை முதலாளியிடம் தாம் கேட்டதாக ரூ.15 வாங்கி வரும்படியும், சேலை மூட்டையைச் சேர்ப்பித்து விடும்படியும் முனிசாமியிடம் சொல்லியனுப்பினார்.

எனக்கு என்னவோ ஒரு மாதிரியாக வருது, வேறொரு வைத்தியனைப் பார்த்தால் தேவலை என்றாள் செல்லம்மாள். அவருக்கும் சற்று விபரீதமாகப் பட்டது. கொஞ்ச நேரத்தில் பால்காரன் வருவான் பாலை வாங்கி வைத்துவிட்டு டாக்டரைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வருகிறேன் என்று வெளியே புறப்பட்டார். அவர் திரும்பி வரும்போது கருக்கிவிட்டது. எவரோ ஓர் ஒன்றரையணா எல்.எம்.பி.யின் வீட்டு வாசலில் அவரது வருகைக்காகக் காத்துக் காத்து நின்றார். அவரும் வருவதாகக் காணவில்லை. கவலை, கற்பனையால் பல மடங்கு பெருகித் தோன்ற, நிலைமையும் விலாசமும் தெரிவித்து, உடனே வரும்படி கெஞ்சிக் கடுதாசி எழுதி வைத்துவிட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்.

செல்லம்மாளுக்கு மூச்சு இழையோடிக் கொண்டிருந்தது. தைலத்தைச் சற்றுத் தாராளமாகவிட்டு உடலில் தேய்த்து மயக்கம் தெளிவிக்க முயன்று கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் வெளியே ஒரு ரிக்ஷாவில் டாக்டர் கைப்பெட்டியும் வறுமையுமாக உள்ளே வந்தார். நல் சமயத்தில் வந்தீர்களையா! என்று சொல்லிக்கொண்டே அவரை வரவேற்றார் பிரமநாயகம் பிள்ளை.

இப்போ என்ன? என்றபடியே அருகில் வந்து உட்கார்ந்து கையைப் படித்துப் பார்த்தார். வாயைத் திறக்க முயன்றார். பல் கிட்டிவிட்டிருந்தது. ஒரு நெருப்புப்பெட்டி இருந்தாக் கொண்டு வாருங்க; ஊசி குத்தணும் என்றார். பிரமநாயகம் பிள்ளை அருகில் மாடத்தில் இருக்கும் நெருப்புப்பெட்டியை மறந்துவிட்டு அடுப்பங்கரைக்கு ஓடினார். பின்பு மாடத்திலிருந்த நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து ஸ்பிரிட் விளக்கை ஏற்றி மருந்து குத்தும் ஊசியை நெருப்பில் சுடவைத்துச் சுத்தப்படுத்தி மருந்தைக் குத்தி ஏற்றினார். இரண்டொரு விநாடிகள் இருவரும் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். செல்லம்மாள் சினுங்க ஆரம்பித்தாள். பின்பு தூங்கிவிட்டாள். அவளுடைய நெஞ்சின் மேல் ஓர் ஈ வந்து செல்லம்மாளின் உதட்டின்மேல் உட்கார்ந்தது. தூ தூ என்று துப்பிக்கொண்டு உதட்டைத் தேய்த்தபடி விழித்துக்கொண்டாள். நான் செத்துப்போவேன் போலிருக்கு; வீணாத் தட்புடல் பண்ணாதிய என்று சொல்லிவிட்டுக் கண்ணை மூடினாள்.

சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்துவிட்டு அம்மையெப் பாக்கணும் போல இருக்கு என்று கண்களைத் திறக்காமலே சொன்னாள். நாளைக்கு உனே வரும்படி தந்தி கொடுத்தாப் போகுது; அதுக்கென்ன பிரமாதம் என்றார் பிள்ளை. அவருக்குப் பயம் தட்டியது. நெஞ்சில் என்னமாவோ படபடவென்று அடிக்குது என்றாள் மறுபடியும். செல்லம்மா! என்று மெதுவாகக் கூப்பிட்டார். அவரது நெற்றியின் வியர்வை அந்த உடலின் கண் இமையில் சொட்டியது.

அருகில் உட்கார்ந்திருந்தவர் பிரக்ஞையில் தளதளவென்று கொதிக்கும் வெந்நீரின் அழைப்புக் கேட்டது.

செல்லம்மாள் குளிக்கும் பருவத்துக்குப் பக்குவப்படுத்திவிட்டு உடலை எடுத்து வந்தார். தலை வசப்படாமல் சரிந்து சரிந்து விழுந்தது. கீழே உட்கார வைத்து குளிப்பாட்டி வந்து படுக்கையில் கிடத்தினார்.

செல்லம்மாள் உடம்புக்கு செய்ய வேண்டிய பவித்திரமான பணிவிடைகளைச் செய்து முடித்துவிட்டு அதையே பார்த்து நின்றார். அந்த ஈ மறுபடியும் அந்த உடலின் முகத்தில் வட்டமிட்டு உட்கார்ந்தது. பிரமநாயகம் பிள்ளை அதை உட்காரவிடாமல் விரட்டுவதற்கு விசிறியால் மெதுவாக வீசிக்கொண்டே இருந்தார்.

அதிகாலையில், மனசில் வருத்தமில்லாமல், பிலாக்கணம் தொடுக்கும் ஒரு பெண்ணின் அழகையில் வெளிப்பட்ட வேஷத்தை மறைப்பதற்கு வெளியில் இரட்டைச் சங்கு பிலாக்கணம் தொடுத்தது.

2.அக்னிப் பிரவேசம் - ஜெயகாந்தன்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1934 - 2015
ஊர்	: கடலூர்
பெற்றோர்	: தண்டபாணி - மகாலெட்சுமி
மனைவி	: ஞானம்
பிள்ளைகள்	: ஜெயசிம்மன், காதம்பரி, தீபலெட்சுமி
படைப்பு	: 1.வாழ்விக்க வந்த காந்தி 2.கைவிலங்கு 3.பிரம்ம உபதேசம் 4.பாரீசுக்குப் போ! 5.காரு

கதை: மத்தியானத்திலிருந்தே விட்டுவிட்டு மழை பெய்துகொண்டிருக்கிறது.

மாலையில் அந்தப் பெண்கள் கல்லூரியின் முன்னே உள்ள பஸ் ஸ்டாண்டில், வானவில்லைப் போல் வண்ணஜாலம் காட்டி மாணவிகளின் வரிசை ஒன்று, பஸ்ஸீக்காகக் காத்து நின்று கொண்டிருக்கிறது. கார் வசதி படைத்த மாணவிகள் சிலர் அந்த வரிசையினருகே கார்களை நிறுத்தி, தங்கள் நெருங்கிய சிநேகிதிகளை ஏற்றிக்கொண்டு செல்கின்றனர். வழக்கமாக கல்லூரி பஸ்ஸில் செல்லும் மாணவிகளை ஏற்றிக்கொண்டு, அந்தச் சாம்பல் நிற வேனும் விரைகிறது. அரை மணி நேரத்திற்கு அங்கே ஹாரன்களின் சத்தமும் குளிரில் விறைத்த மாணவிகளின் கீச்சுக் குரல் பேச்சும் சிரிப்பொலியும் மழையின் பேரிரைச்சலோடு கலந்தொலித்துத் தேய்ந்து அடங்கிப்போன பின், ஐந்தரை மணிக்கு மேல் இருபதுக்கும் குறைவான மாணவிகளின் கும்பல், கொட்டும் மழையில், பத்துப் பன்னிரண்டு குடைகளின் கீழே, கட்டிப்பிடித்து நெருக்கியடித்துக் கொண்டு நின்றிருக்கிறது.

நகரின் நடுவில் ஜனநடமாட்டம் அதிகம் இல்லாத, மரங்கள் அடர்ந்த தோட்டங்களின் மத்தியில், பங்களாக்கள் மட்டுமே உள்ள அந்தச் சாலையில் மழைக்கு ஒதுங்க இடம் இல்லாமல் மேலாடை கொண்டு போர்த்தி மார்போடு இறுக அணைத்த புத்தகங்களும், மழையில் நனைந்துவிடாமல் உயர்த்தி முழங்கால்களுக்கிடையே செருகிய புடவைக் கொசுவங்களோடும், அந்த மாணவிகள் வெகு நேரமாய் தத்தம் பஸ்களை எதிர்போக்கி நின்றிருக்கின்றனர்.

வீதியின் அறுகோடியில் பஸ் வருகின்ற சப்தம் நறநறவென்று கேட்கிறது.

ஹேய்.. பஸ் இஸ் கம்மிங்! என்று ஏககாலத்தில் பல குரல்கள் ஒலிக்கின்றன.

வீதியில் தேங்கி நின்ற மழை நீரை இருபுறமும் வாரி இறைத்துக்கொண்டு அந்த டீலஸ் அநாகரிகம் வந்து நிற்கிறது.

பை.. பை..

ஸீ யூ..

சீரியோ..

கண்டக்டரின் விசில் சப்தம்.

அந்தக் கும்பலில் பாதியை எடுத்து விழுங்கிக்கொண்டு ஏப்பம் விடுவதுபோல் செருமி நகர்கிறது அந்த பஸ்.

பஸ் ஸ்டாண்டில் பத்துப் பன்னிரண்டு மாணவிகள் மட்டுமே நின்றிருக்கின்றனர்.

மழைக் காலமாதலால் நேரத்தோடு பொழுது இருண்டு வருகிறது.

வீதியில் மழைக் கோட்டணிந்த ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷாக்காரன் குறுக்கே வந்து, அலட்சியமாக நின்றுவிட்ட ஓர் அநாதை மாட்டுக்காகத் தொண்டை கம்மிப்போன மணியை முழக்கிக் கொண்டு வேகமாய் வந்தும், அது ஒதுங்காததால் - அங்கே பெண்கள் இருப்பதையும் அலட்சியப்படுத்தாது - அசிங்கமாகத் திட்டிக்கொண்டே செல்கிறான். அவன் வெகுதூரம் சென்ற பிறகு அவனது வசை மொழியை ரசித்த பெண்களின் கும்பல், அதை நினைத்து நினைத்துச் சிரித்து அடங்குகிறது.

அதன்பிறகு வெகுநேரம் வரை அந்தத் தெருவில் சுவாரசியம் ஏதும் இல்லை. எரிச்சல் தரத்தக்க அமைதியில் மனம் சலித்துப்போன அவர்களின் கால்கள் ஈரத்தில் நின்று நின்று கடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டன.

அந்த அநாதை மாடு மட்டும் இன்னும் நடுத்த தெருவிலேயே நின்றிருக்கிறது. அது காளை மாடு, கிழ மாடு; கொம்புகளில் ஒன்று அதன் நெற்றியின் மீது விழுந்து முத்து முத்தாய்த் தெறித்து, அதன் பழுப்பு நிற வயிற்றின் இரு மருங்கிலும் கரிய கோடுகளாய் வழிகிறது. அடிக்கடி அதன் உடலில் ஏதேனும் ஒரு பகுதி அநேகமாக வலது தொடைக்கு மேல் பகுதி குளிரில் வெடவெடத்துச் சிலிர்த்துத் துடிக்கிறது.

எவ்வளவு நாழி இந்தக் கிழட்டு மாட்டையே ரசித்துக் கொண்டிருப்பது? ஒரு பெருமூச்சுடன் அந்தக் கும்பலில் எல்லா விதங்களிலும் விதிவிலக்காய் நின்றிருந்த அந்தச் சிறுமி தலை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்.

வீதியின் மறுகோடியில் பஸ் வருகின்ற சப்தம் நறநறவென்று கேட்கிறது.

பஸ் வந்து நிற்பதற்காக இடம் தந்து ஒதுங்கி அந்த மாடு வீதியின் குறுக்காக சாவதானமாய் நடந்து மாணவிகள் நிற்கும் பிளாட்பாரத்தருகே நெருங்கி, தனக்கும் சிறிது இடம் கேட்பதுபோல் தயங்கி நிற்கிறது.

ஹேய்.. இட் இஸ் மை பஸ் - அந்தக் கூட்டத்திலேயே வயதில் முத்தவளான ஒருத்தி சின்னக் குழந்தை மாதிரி குதிக்கிறாள்.

பை.. பை..

டாடா!

கும்பலை ஏற்றிக்கொண்டு அந்த பஸ் நகர்ந்த பிறகு, பிளாட்பாரத்தில் இரண்டு மாணவிகள் மட்டுமே நிற்கின்றனர். அதில் ஒருத்தி அந்தச் சிறுமி; மற்றொருத்தி பெரியவள் - இன்றைய பெரும்பாலான சராசரி காலேஜ் ரகம். அவள் மட்டுமே குடை வைத்திருக்கிறாள். அவளது கருணையில் அந்தச் சிறுமி ஒதுங்கி நிற்கிறாள். சிறுமியைப் பார்த்தால், கல்லூரியில் படிப்பவளாகவே தோன்றவில்லை. ஹைஸ்கூல் மாணவி போன்ற தோற்றம். அவளது தோற்றத்தில் இருந்தே அவள் வசதி படைத்த குடும்பப் பெண் அல்ல என்று சொல்லிவிட முடியும். ஒரு பச்சை நிறப் பாவாடை; கலர் மாட்ச்சே இல்லாத - அவள் தாயாரின்

புடவையில் கழித்த, சாயம் போய் இன்ன நிறம் என்று சொல்ல முடியாத ஒருவகை சிவப்பு நிறத் தாவணி. கழுத்தில் நூலில் கோத்து பிரஸ் பட்டன் வைத்துத் தைத்த ஒரு கறுப்பு மணிமாலை. காதில் கிளாவர் வடிவத்தில் எண்ணெய் இறங்குவதற்காக கல் வைத்து இழைத்த - அதிலும் ஒரு கல்லைக் காணோம் - கம்மல். இந்த முகத்திற்கு நகைகளே வேண்டாம் என்பது போல் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்துப் புரண்டு புரண்டு மின்னுகின்ற கறை படியாத குழந்தைக் கண்கள்.

அவளைப் பார்க்கின்ற யாருக்கும், எளிமையாக அரும்பி, உலகின் விலை உயர்ந்து எத்தனையோ பொருள்களுக்கு இல்லாத எழிலோடு திகழும், புதிதாய் மலர்ந்துள்ள ஒரு புஷ்பத்தின் நினைவே வரும். அதுவும் இப்போது மழையில் நனைந்து, ஈரத்தில் நின்று நின்று தந்தக் கடைசல் போன்ற கால்களும் பாதங்களும் சிலிர்த்து, நீலம் பாரித்துப்போய், பழந்துணித் தாவணியும் ரவிக்கையும் உடம்போடு ஒட்டிக்கொண்டு சின்ன உருவமாய் குளிரில் குறுகி, ஓர் அம்மன் சிலை மாதிரி அவள் நிற்கையில், அப்படியே கையிலே தூக்கிக்கொண்டு போய்விடலாம் போலக் கூடத் தோன்றும்.

பஸ் வரலியே.. மணி என்ன? என்று குடை பிடித்துக் கொண்டிருப்பவளை அண்ணாந்து பார்த்துக் கேட்கிறாள் சிறுமி.

சிக்ஸ் ஆகப் போறதுடி என்று கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துச் சலிப்புடன் கூறிய பின், அதோ ஒரு பஸ் வரது. அது என் பஸ்ஸாக இருந்தால் நான் போயிடுவேன் என்று குடையை மடக்கிக் கொள்கிறாள் பெரியவள்.

ஓ யெஸ்! மழையும் நின்னுருக்கு. எனக்கும் பஸ் வந்திடும். அஞ்சே முக்காலுக்கு டெரமினஸ்லேருந்து ஒரு பஸ் புறப்படும். வரது என் பஸ்ஸானா, நானும் போயிடுவேன் என்று ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வது போல் அவள் பேசுகையில், குரலே ஓர் இனிமையாகவும் அந்த மொழியே ஒரு மழலையாகவும், அவளே ஒரு குழந்தையாகவும் பெரியவளுக்குத் தோன்ற சிறுமியின் கன்னத்தைப் பிடித்துக் கிள்ளி.. சமத்தா ஜாக்கிரதையா வீட்டுக்குப் போ என்று தன் விரல்களுக்கு முத்தம் கொடுத்துக்கொள்கிறாள்.

பஸ் வருகிறது.. ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் இரண்டு பஸ்கள் வருகின்றன. முதலில் வந்த பஸ்ஸில் பெரியவள் ஏறிக்கொள்கிறாள்.

பை..பை..

தேங்க யூ! என் பஸ்ஸும் வந்துடுத்து என்று கூவியவாறு பெரியவளை வழி அனுப்பிய சிறுமி, பின்னால் வந்த பஸ்ஸின் நம்பரைப் பார்த்து ஏமாற்றமடைகிறாள். அவள் முகமாற்றத்தைக் கண்டே, இவள் நிற்பது இந்த பஸ்ஸுக்காக அல்ல என்று புரிந்து கொண்ட டிரைவர், பஸ் ஸ்டாண்டில் வேறு ஆட்களும் இல்லாததால், பஸ்ஸை நிறுத்தாமலே ஓட்டிச் செல்கிறான்.

அந்தப் பெரிய சாலையின் ஆளரவமற்ற சூழ்நிலையில் அவள் மட்டும் தன்னந்தனியே நின்றிருக்கிறாள். அவளுக்குத் துணையாக அந்த கிழ மாடும் நிற்கிறது. தூரத்தில் - எதிரே காலேஜ் காம்ப்வுண்டுக்குள் எப்பொழுதேனும் யாரோ ஒருவர் நடமாடுவது தெரிகிறது. திடீரென ஒரு திரை விழுந்து கவிகிற மாதிரி இருள் வந்து படிகிறது. அதைத் தொடர்ந்து சீறி அடித்த ஒரு காற்றால் அந்தச் சாலையில் கவிந்திருந்த மரக்கிளைகளிலிருந்து படபடவென நீர்த்துளிகள் விழுகின்றன. அவள் மரத்தோடு ஒட்டி நின்று கொள்கிறாள். சிறிதே நின்றிருந்த மழைத் திடீரெனக் கடுமையாகப் பொழிய ஆரம்பிக்கிறது. குறுக்கே உள்ள சாலையைக் கடந்து மீண்டும் கல்லூரிக்குள்ளேயே ஓடிவிட அவள் சாலையின் இரண்டு பக்கங்களும் பார்க்கும்போது, அந்தப் பெரிய கார் அவள் வழியின் குறுக்கே வேகமாய் வந்து அவள் மேல் உரசுவது போல் சடக்கென நின்று, நின்ற வேகத்திலே முன்னும் பின்னும் அழகாய் அசைகின்றது.

அவள் அந்த அழகிய காரைப் பின்னாலிருந்து முன்னேயுள்ள டிரைவர் ஸீட் வரை விழிகளை ஒட்டி ஓர் ஆச்சரியம் போல் பார்க்கிறாள்.

அந்தக் காரை ஒட்டிவந்த இளைஞன் வசீகரமிக்க புன்னகையோடு தனக்கு இடதுபுறம் சரிந்து படுத்து, பின் ஸீட்டின் கதவைத் திறக்கிறான்.

ப்ளீஸ் கெட் இன்.. ஐ கேன் டிராப் யூ அட் யுவர் பிளேஸ் என்று கூறியவாறு, தனது பெரிய விழிகளால் அவள் அந்தக் காரைப் பார்ப்பதே போன்ற ஆச்சரியத்தோடு அவள் அவளைப் பார்க்கிறாள்.

அவனது முகத்தைப் பார்த்த அவளுக்கு, காதோரமும் மூக்கு நுனியும் சிவந்து போகிறது; நோ..தேங்கஸ்! கெஞ்ச நேரம் கழித்து.. மழை விட்டதும் பஸ்லேயே போயிடுவேன்.

ஓ! இட்இஸ் ஆல் ரைட்.. கெட் இன் என்று அவன் அவசரப்படுத்துகிறான். கொட்டும் மழையில் தயங்கி நிற்கும் அவளைக் கையைப் பற்றி இழுக்காத குறை..

அவள் ஒருமுறை தன் பின்னால் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். மழைக்குப் புகழிடமாய் இருந்த அந்த மரத்தை ஒட்டிய வளைவை இப்போது அந்தக் கிழமாடு ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அவளுக்கு முன்னே அந்தக் காரின் கதவு இன்னும் திறந்தே இருக்கிறது. தனக்காகத் திறக்கப்பட்டிருக்கும் அந்தக் கதவின் வழியே, மழை நீர் உள்ளே சாரலாய் வீசுவதைப் பார்த்து அவள் அந்தக் கதவை மூடும்போது, அவள் கையின் மேல் அவனது கை அவசரமாக விழுந்து பதனமாக அழுந்துகையில், அவள் பதறிப்போய்க் கையை எடுத்துக்கொள்கிறாள். அவன் முகத்தை அவள் ஏறிட்டுப் பார்க்கிறாள். அவன்தான் என்னமாய் அழகொழுகச் சிரிக்கிறான்!

இப்போது அவனும் காரிலிருந்து வெளியே வந்து அவனோடு மழையில் நனைந்தவாறு நிற்கிறானே..

ம்..கெட் இன்..

இப்போது அந்த அழைப்பை அவளால் மறுக்க முடியவில்லையே..

அவள் உள்ளே ஏறியதும் அவன் கை அவளைச் சிறைப்பிடித்தது போன்ற எக்களிப்பில் கதவை அடித்துச் சாத்துகிறது. அலையில் மிதப்பதுபோல் சாலையில் வழக்கிக்கொண்டு அந்தக் கார் விரைகிறது.

அவளது விழிகள் காருக்குள் அலைகின்றன. காரின் உள்ளே கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாய் அந்த வெளிறிய நீல நிறச் சூழல் கனவு மாதிரி மயக்குகிறது. இத்தனை நேரமாய் மழையின் குளிரில் நின்றிருந்த உடம்புக்கு, காருக்குள் நிலவிய வெப்பம் இதமாக இருக்கிறது. இந்தக் கார் தரையில் ஓடுகிற மாதிரியே தெரியவில்லை. பூமிக்கு மேல் ஓர் அடி உயரத்தில் நீந்துவதுபோல் இருக்கிறதே..

ஸீட்டெல்லாம் எவ்வளவு அகலமா இருக்கு. தாராளமா ஒருத்தர் படுத்துக்கலாம் என்ற நினைப்பு வந்ததும், தான் ஒரு மூலையில் மார்போடு தழுவிய புத்தகக் கட்டுடன் ஓடுங்கி உட்கார்ந்திருப்பது, அவளுக்கு ரொம்ப அநாகரிகமாகத் தோன்றுகிறது. புத்தக அடுக்கையும் அந்தச் சிறிய டிபன்பாக்கலையும் ஸீட்டிலேயே ஒரு பக்கம் வைத்த பின்னர், நன்றாகவே நகர்ந்து கம்பீரமாக உட்கார்ந்து கொள்கிறாள்.

இந்தக் காரே ஒரு வீடு மாதிரி இருக்கு. இப்படி ஒரு கார் இருந்தா வீடே வேண்டாம் - இவனுக்கும்.. ஐயையோ - இவருக்கும் ஒரு வீடு இருக்கும்; இல்லையா? காரே இப்படி இருந்தா, இந்தக் காரின் சொந்தக்காரரோட வீடு எப்படி இருக்கும்? பெர்சா இருக்கும்; அரண்மனை மாதிரி இருக்கும். அங்கே யாரெல்லாமோ இருப்பா.. இவர் யாருன்னே எனக்குத் தெரியாதே.. ஹை! இது என்ன நடுவிலே? ரெண்டு ஸீட்டுக்கும் மத்தியிலே இழுத்தா மேஜை மாதிரி வரதே! இது மேலே புத்தகத்தை வச்சப் படிக்கலாம்; எழுதலாம்.. இல்லேன்னா இந்தப் பக்கம் ஒருத்தர் அந்தப் பக்கம் ஒருத்தர் தலையை வச்சகிட்டு ஜம்னு படுத்துக்கலாம். இந்தச் சின்ன விளக்கு எவ்வளவு அழகா இருக்கு; தாமரை மொட்டு மாதிரி இருக்கு; ம்ஹும், அல்லி மொட்டு மாதிரி! இதை எரியவிட்டுப் பார்க்கலாமா.. சீ! இவர் கோபித்துக்கொண்டார்னா?

அதுக்குக் கீழேயே இருக்கு பாரு, ஸ்விட்ச் - அவன் காரை ஓட்டியவாரே, முன்புறமிருந்த சிறிய கண்ணாடியில் அவளைப் பார்த்து ஒரு புன்முறுவலோடு கூறுகிறான்.

அவள் அந்த ஸ்விட்சைப் போட்டு அந்த விளக்கு எரிகிற அழகை ரசித்துப் பார்க்கிறாள். பின்னர் பவரை வேஸ்ட் பண்ணக் கூடாது என்ற சிக்கன உணர்வோடு விளக்கை நிறுத்துகிறாள்.

பிறகு தன்னையே ஒருமுறை பார்த்து தலையிலிருந்து வழிகின்ற நீரை இரண்டு கைகளினாலும் வழித்துவிட்டுக் கொள்கிறாள்.

ஹம்! இன்னிக்கின்னு போய் இந்தத் தரித்திரம் பிடிச்ச தாவணியைப் போட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கேனே என்று மனத்திற்குள் சலித்துக்கொண்டே தாவணியின் தலைப்பைப் பிழிந்து கொண்டிருக்கையில் - அவன் இடது கையால் ஸ்டிரிங்கிற்குப் பக்கத்தில் இருந்த பெட்டி போன்ற அறையின் கதவைத் திறந்த உடனே உள்ளே இருந்து ஒரு சிவப்பு பல்ப் எரியறதே - ஒரு சிறிய டர்க்கி டவலை எடுத்துப் பின்னால் அவளிடம் நீட்டுகிறான்.

தேங்கல் - அந்த டவலை வாங்கி தலையையும் முழங்கையையும் துடைத்துக் கொடு முகத்தைத் துடைக்கையில் - அப்பா.. என்ன வாசனை! - சுகமாக முகத்தை அதில் அழுந்தப் புதைத்துக் கொள்கிறாள்.

ஒரு திருப்பத்தில் அந்தக் கார் வளைந்து திரும்புகையில் அவள் ஒரு பக்கம் அம்மா என்று கூவிச் சரிய, ஸீட்டின் மீதிருந்த புத்தகங்களும் மற்றொரு பக்கம் சரிந்து அந்த வட்டவடிவமான சின்னஞ்சிறு எவர்சில்வர் டிபன்பாக்ஸும் ஒரு பக்கம் உருளுகிறது.

ஸாரி என்று சிரித்தவாறே அவளை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்த பின், காரை மெதுவாக ஓட்டுகிறான் அவன். தான் பயந்துபோய் அலறியதற்காக வெட்கத்துடன் சிரித்தவாறே இறைந்து கிடக்கும் புத்தகங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு எழுந்து அமர்கிறாள் அவள்.

ஜன்னல் கண்ணாடியினூடே வெளியே பார்க்கையில் கண்களுக்கு ஒன்றுமே புலப்படவில்லை. கண்ணாடியின் மீது புகை படர்ந்தது போல் படிந்திருந்த நீர்த் திவலையை, அவள் தனது தாவணியின் தலைப்பால் துடைத்துவிட்டு வெளியே பார்க்கிறாள்.

தெருவெங்கும் விளக்குகள் எரிகின்றன. பிரகாசமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட கடைகளின் நிழல்கள் தெருவிலுள்ள மழை நீரில் பிரதிபலித்து கண்களைப் பறிக்கின்றன. புலோகத்துக்குக் கீழே இன்னொரு உலகம் இருக்கிறதாமே, அது மாதிரி தெரிகிறது!

இதென்ன கார் இந்தத் தெருவில் போகிறது?

ஓ! எங்க வீடு அங்கே இருக்கு என்று அவள் உதடுகள் மெதுவாக முனகி அசைகின்றன.

இருக்கட்டுமே, யார் இல்லென்னா.. என்று அவனும் முனகிக்கொண்டே அவளைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறான்.

என்ன இது வம்பாப் போச்சு என்று அவள் தன் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டபோதிலும், அவன் தன்னைப் பார்க்கும்போது அவனது திருப்திக்காகப் புன்னகை பூக்கிறாள்.

கார் போய்க்கொண்டே இருக்கிறது.

நகரத்தின் ஜனநடமாட்டம் மிகுந்த பிரதான பஜாரைக் கடந்து, பெரிய பெரிய கட்டடங்கள் நிறைந்த அகலமான சாலைகளைத் தாண்டி, அழகிய பங்களாக்களும் பூந்தோட்டங்களும் மிகுந்த அவென்யூக்களில் புகுந்து, நகரத்தின் சந்தடியே இடங்கிப்போன ஏதோ ஒரு டிரங்க் ரோட்டில் கார் போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

இந்த மழையில் இப்படியொரு பிரயாணம் செய்து கொண்டிருப்பது அவளுக்கு ஒரு புதிய அனுபவமானபடியினால் அதில் ஒரு குதூகலம் இருந்தபோதிலும், அந்தக் காரணம் பற்றியே அடிக்கடி ஏதோ ஒருவகை பீதி உணர்ச்சி, அவளது அடியவயிற்றில் மூண்டு எழுந்து மார்பில் என்னவோ செய்து கொண்டிருக்கிறது.

சின்னக் குழந்தை மாதிரி அடிக்கடி வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்று அவளை நச்சரிக்கவும் பயமாயிருக்கிறது.

தன்னை அந்த பஸ் ஸ்டாண்டில் தனிமையில் விட்டுவிட்டுப் போனாளே, அவளைப் பற்றிய நினைவும், அவள் தன் கன்னத்தைக் கிள்ளியவாறு சொல்லிவிட்டுப் போனாளே அந்த வார்த்தைகளும் இப்போது அவள் நினைவுக்கு வருகின்றன. சமத்தா ஜாக்கிரதையா வீட்டுக்குப் போ.

நான் இப்ப அசடாயிட்டேனா? இப்படி முன்பின் தெரியாத ஒருத்தரோட கார்ல ஏறிக்கொண்டு தனியாகப் போவது தப்பில்லையோ,.. அவரைப் பார்த்தால் கெட்டவர் மாதிரி தெரியலியே. என்ன இருந்தாலும் நான் வந்திருக்கக் கூடாது. இப்ப என்ன பண்ணது? எனக்கு அழுகை வரதே. சீ! அழக் கூடாது.. அழுதா அவர் கோபித்துக்கொண்டு அசடே இங்கேயே கிடன்னு இறக்கி விட்டுவிட்டுப் போயிட்டா? எப்படி வீட்டுக்குப் போறது? எனக்கு வழியே தெரியாதே. நாளைக்கு ஜுவாலஜி ரெக்கார்ட்வேற சப்மிட் பண்ணனுமே.. வேலை நிறைய இருக்கு.

அவளது பார்வை எதிர்ப்புறக் கண்ணாடியின் மீது கிடந்து அவளைப்போல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் வைப்பரையே வெறித்துக் கொண்டிருந்தது. கடைசியில் தைரிமாக அவளை அறியாமலேயே அந்த வார்த்தைகளை அவள் கேட்டுவிடுகிறாள்.

இப்ப நாம எங்கே போறோம்? - அவளது படப்பான கேள்விக்கு அவன் ரொம்ப சாதாரணமாக பதில் சொல்கிறான்.

எங்கேயுமில்லை; சும்மா ஒரு டிரைவ்..

நேரம் ஆயிடுத்தே - வீட்டிலே அம்மா தேடுவாங்க.

ஓ யெஸ்.. திரும்பிடலாம்.

கார் திரும்புகிறது. டிரங்க் ரோடைவிட்டு விலகி, பாலவனம் போன்ற ஒரு திடலுக்குள் பிரவேசித்து, அதிலும் வெகுதூரம் சென்று அதன் மத்தியில் நிற்கிறது கார். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் இருளும் மழையும் சேர்ந்து அரண் அமைந்திருக்கின்றன. அந்த அத்துவானக் காட்டில் தவளைகளின் கூக்குரல் பேரோலமாகக் கேட்கிறது. மழையும் காற்றும் முன்னைவிட மூர்க்கமாய்ச் சீறி விளையாடுகின்றன.

காருக்குள்ளேயே ஒருவர் முகம் ஒருவருக்குத் தெரியவில்லை.

திடீரென் கார் நின்றுவிட்டதைக் கண்டு அவள் பயந்த குரலில் கேட்கிறாள். ஏன் கார் நின்றுடுச்சு? பிரேக்டெளனா? அவன் அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் இடிஇடிப்பது போல் சிரிக்கிறான். அவள் முகத்தைப் பார்ப்பதற்காகக் காரினுள் இருந்த ரேடியோவில் இருந்து முதலில் லேசான வெளிச்சமும், அதைத் தொடர்ந்து இசையும் பிறக்கிறது.

அந்த மயங்கிய வெளிச்சத்தில் அவள் அவனை என்னவோ கேட்பதுபோல் புருவங்களை நெறித்துப் பார்க்கிறாள். அவனோ ஒரு புன்னகையால் அவளிடம் யாசிப்பதுபோல் எதற்கோ கெஞ்சுகிறான்.

அப்போது ரேடியோவிலிருந்து ஒரு ட்ரம்ப்பட்டின் எகாகள் ஒலி நீண்டு, விம்மி விம்மி வெறி மிகுந்து எழுந்து முழங்குகிறது. அதைத் தொடர்ந்து படபடவென்று நாடித் துடிப்பதுபோல் அமுத்தலாக நடுங்கி அதிர்கின்ற காங்கோ ட்ரம்களின் தாளம்.. அவன் விரல்களால் சொடுக்குப் போட்டு அந்த இசையின் கதிக்கேற்ப கழுத்தை வெட்டி இழுத்து ரசித்தவாறே அவள் பக்கம் திரும்பி, உனக்குப் பிடிக்கிறதா? என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்கிறான். அவள் இதழ்கள் பிரியாத புன்னகையால் ஆம் என்று சொல்லி தலை அசைக்கிறாள்.

ரேடியோவுக்கு அருகே இருந்த பெட்டியைத் திறந்து இரண்டு காடபரீஸ் சாக்லேட்டுகளை எடுத்து ஒன்றை அவளிடம் தருகிறான் அவன். பின்னர் அந்த சாக்லேட்டின் மேலே சுற்றிய காகிதத்தை முழுக்கவும் பிரிக்காமல் ஓர் ஓரமாய்த் திறந்து, ஒவ்வொரு துண்டாகக் கடித்து மென்றவாறு கால் ஸீட்டின் பின்புறம் ரேடியோவிலிருந்து ஒலிக்கும் இசைக்கேற்ப தாளமிட்டுக் கொண்டு ஹாயாக உட்கார்ந்திருக்கும் அவனை, அவள் தீர்க்கமாக அளப்பது மாதிரிப் பார்க்கிறாள்.

அவன் அழகாகத்தான் இருக்கிறான். உடலை இறுகக் கவ்விய கபில நிற உடையோடு, ஒட்டு உயரமாய் அந்த மங்கிய ஒளியில் அவனது நிறமே ஒரு பிரகாசமாய்த் திகழ்வதைப் பார்க்கையில், ஒரு கொடிய சர்ப்பத்தின் கம்பீர் அழகே அவளுக்கு ஞாபகம் வருகிறது. பின்னாலிருந்து பார்க்கையில், அந்தக் கோணத்தில் ஓரளவே தெரியும் அவனது இடது கண்ணின் வழிக்கோணம் ஒளியுமிழ்ந்து பளபளக்கிறது. எவ்வளவு புயலடித்தாலும் கலையமுடியாத குறுகத் தரித்த கிராப்புச் சிகையும், காதோரத்தில் சற்று அதிகாகவே நீண்டு இறங்கிய கரிய கிருதாவும்கூட அந்த மயங்கிய வெளிச்சத்தில் மினுமினுக்கின்றன.

பக்கவாட்டில் இருந்து பார்க்கும்போது, அந்த ஒளிவீசும் முகத்தில் சின்னதாக ஒரு மீசை இருந்தால் நன்றாயிருக்குமே என்று ஒரு விநாடி தோன்றுகிறது. ஓ! அந்தப் புருவம்தான் எவ்வளவு தீர்மானமாய் அடர்ந்து செறிந்து வளைந்து இறங்கி, பார்க்கும்போதே பயத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அவன் உட்கார்ந்திருக்கும் ஸீட்டின் மேல் நீண்டு கிடக்கும் அவனது இடது கரத்தில், கனத்த தங்கச் சங்கிலியில் பிணிக்கப்பட்ட கடிகாரத்தில் ஏழு மணி ஆவது மின்னி மின்னித் தெரிகிறது. அவனது நீளமான விரல்கள் இசைக்குத் தாளம் போடுகின்றன. அவனது புறங்கையில் மொசுமொசுவென்று அடர்ந்திருக்கும் இளமயிர் குளிர் காற்றில் சிலிர்த்தெழுகிறது.

ஐயையோ! மணி ஏழாயிடுத்தே! - சாக்லேட்டைத் தின்றவாறு அமைதியாய் அவனை வேடிக்கை பர்த்துக் கொண்டிருந்தவள், திடீரென்று வாய்விட்டுக் கூவிய குரலைக் கேட்டு அவனும் ஒருமுறை கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக்கொள்கிறான்.

காரின் முன்புறக் கதவை அவன் லேசாகத் திறந்து பார்க்கும்போதுதான், மழையின் ஓலம் பேரோசையாகக் கேட்கிறது. அவன் ஒரு நொடியில் கதவைத் திறந்து கீழே இறங்கிவிட்டான்.

எங்கே? என்று அவள், அவனிடம் பதற்றத்தோடு கேட்டது கதவை மூடிய பிறகே வெளியே நின்றுருக்கும் அவனது செவிகளில் அமுங்கி ஒலிக்கிறது.

எங்கே போறீங்க?

எங்கேயும் போகலே.. இங்கேதான் வரேன் என்று ஆங்கிலத்தில் கூறியவாறு அந்தச் சிறுபொழுதில் தெப்பமாய் நனைந்துவிட்ட அவன் பின் ஸீட்டின் கதவைத் திறந்து கெண்டு உள்ளே வருகிறான்.

அவள் அருகே அமர்ந்து, ஸீட்டின் மீது கிடந்த, சற்று முன் ஈரத்தைத் துடைத்துக் கொள்வதற்காக அவளுக்கு அவன் கொடுத்த டவலை எடுத்து முகத்தையும் பிடரியையும் துடைத்துக்கொண்ட பின், கையிலிருந்த சாக்லேட் காகிதத்தைக் கசக்கி எறிகிறான். அவள் இன்னும் இந்த சாக்லேட்டைக் கொஞ்சம் கெஞ்சமாக சுவைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவன் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு சிறிய டப்பாவை எடுக்கிறான். அதனுள் அடுக்காக இருக்கும் மிட்டாய் போன்ற ஒன்றை எடுத்து, வாயிலிட்டுக் கொண்டு அவனிடம் ஒன்றைத் தருகிறான்.

ஏஎன்ன அது?

சூயிங்கம்

ஐயே, எனக்கு வேண்டாம்!

ட்ரை.. யூ வில் லைக் இட்.

அவள் கையிலிருந்த சாக்லேட்டை அவசர அவசரமாகத் தின்றுவிட்டு, அவன் தருவதை மறுக்க மனமின்றி வாங்கக் கை நீட்டுகிறாள்.

நோ! - அவள் கையில் தர மறுத்து அவள் முகத்தருகே ஏந்தி அவள் உதட்டின் மீது அதைப் பொருத்தி லேசாக நெருடுகிறான்.

அவளுக்குத் தலை பற்றி எரிவதுபோல் உடம்பெங்கும் சுகமான ஒரு வெப்பம் காந்துகிறது. சற்றே பின்னால் விலகி, அவன் கையிலிருந்ததை, தன் கையிலயே வாங்கிக்கொள்கிறான்.. தேங்க யூ!

அவனது இரண்டு விழிகளும் அவளது விழிகளில் செருகி இருக்கின்றன. அவனது கண்களை ஏறிட்டுப் பார்க்க இயலாத கூச்சத்தால், அவளது பலஹீனமான பார்வை அடிக்கடி தாழ்ந்து தாழ்ந்து தவிக்கிறது. அவளது கவிழ்ந்த பார்வையில் அவன் அந்த ஸீட்டில் மெள்ள மெள்ள நகர்ந்து தன்னை நெருங்கிவருவது தெரிகிறது.

அவள் கண்ணாடி வழியே பார்க்கிறாள். மழையும் காற்றும் அந்த இருளில் மூர்க்கமாய்ச் சீறி விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவள் அந்தக் கதவோடு ஒண்டி உட்கார்ந்து கொள்கிறாள். அவனும் மார்பின் மீது கைகளைக் கட்டியவாறு மிகவும் கௌரவமாய் விலகி அமர்ந்து, அவள் உள்ளத்தைத் துருவி அறியும் ஆர்வத்தோடு அவளைப் பயில்கிறான்.

ஹவ் டு யூ லைக் திஸ் கார்? - இந்தக் கார் உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதா? என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்கிறான். அவனது குரல் மந்ரஸ்தாயில் கரகரத்து அந்தரங்கமாய் அவளது செவி வழி புகுந்து அவளுள் எதையோ சலனப்படுத்துகிறது. தனது சலனத்தை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் ஒரு புன்னகையுடன் சமாளித்து அவளும் பதில் சொல்கிறாள். ஓ! இட் இஸ் நைஸ்.

அவன் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு பெருமூச்செறிந்து தலை குனிந்தவாறு ஆங்கிலத்தில் சொல்கிறான். உனக்குத் தெரியுமா? இந்தக் கார் இரண்டு வருஷமாக ஒவ்வொரு நாளும் உன் பின்னாடியே அலைஞ்சிண்டிருக்கு - டு யூ நோ தட்? என்ற கேள்வியோடு முகம் நிமிர்த்தி அவன் அவளைப் பார்க்கும்போது, தனக்கு அவன் கிரீடம் சூட்டிவிட்டது மாதிரி அவள் அந்த விநாடியில் மெய்ம்மறந்து போகிறாள்.

ரியலி..?

ரியலி..?

அவனது வெப்பமான சுவாசம் அவளது பிடரியில் லேசாக நுழைகிறது. அவளை அவன் மீண்டும் நெருங்கி வருகிறான்.

மே ஐ கிஸ் யூ?

அவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் தேகம் பதறுகிறது. அவள் துடிதுடித்து, ப்ளீஸ்.. ப்ளீஸ்.. என்று கதறக் கதற, அவன் அவளை வெறிகொண்டு தழுவித் தழுவி..அவள் கதறல் மெலிந்து தேய்ந்து அடங்கிப்போகிறது.

நான் வீட்டுக்குப் போகணும்.. ஐயோ! எங்க அம்மா தேடுவாங்க.. என்று மௌனமாக அழுதுகொண்டிருக்கிறாள்.

இன்னும் கூட அழறாளே.. அவன் அவள் பக்கம் திரும்பி அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்கிறான். ஐ ஆம் ஸாரி.. உனது உணர்ச்சிகளை நான் புண்படுத்தியிருந்தால், தயவு செய்து மன்னித்துக்கொள் - அவளை அவளது இடத்தில் இறக்கி விட்டுவிட்டு, இந்த நிகழ்ச்சியையே மறந்து நிம்மதி காணவேண்டும் என்ற அவசரத்தில், அவன் காரை அதிவேகமாக ஓட்டுகிறான். வீடு வரைக்கும் கொண்டுவந்து விடக்கூடாது; அதனாலே நீ இங்கேயே இறங்கிப் போயிடு..ம் என்று கூற, அவள் காரைவிட்டு கீழே இறங்கி அவன் முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் தலைகுனிந்து நிற்கிறாள். அவன் அவளிடம் ரகசியம் போல் கூறுகிறான். ஐ ஆம் ஸாரி!

அவள் அவனை முகம் நிமிர்த்திப் பார்க்கிறாள். ஓ! அந்தப் பார்வை என்ன..? என்ற ஒரே வார்த்தையோடு அவனது குரல் கம்மி அடைத்துப்போகிறது.

ஒண்ணுமில்லே.. என்று கூறி அவள் நகர்கிறாள். வீடு சென்றாள். மழையில் நனைந்து தலை ஒரு கோலம், துணி ஒரு கோலமாய் வருகின்ற மகளைப் பார்த்ததுமே வயிற்றில் என்னமோ செய்தது அவளுக்கு. என்னடி இது, அலங்கோலம்? என்று கேட்டவுடன் தாயின் தோள் மீது வாய் புதைத்து அடைத்துக்கொண்டு, அவளை இறுகத் தழுவிவாறு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள்! ஏன்டி ஏன் இப்படி அழறே.. சொல்லு என்று கேட்டவுடன் தாயின் முகத்தைப் பார்க்கமுடியாமல் அவள் தோளில் முகம் புதைத்தவாறு அவள் காதில் மட்டும் விழுகிற மாதிரி சொன்னாள். சபிக்கப்பட்ட ஒரு நீசப் பெண்ணைப் பார்ப்பதுபோல் அருவருத்து நின்றாள் அம்மா. அடிப்பாவி! என் தலையிலே நெருப்பைக் கொட்டிட்டாயே.. என்று அலறத் திறந்த வாய், திறந்த நிலையில் அடைபட்டது.

என்னடி என்ன விஷயம் என்று சுவாரசியமாய் விசாரித்த வண்ணம் கூடத்துக்கே வந்துவிட்டாள் பின்கட்டு அம்மாள். ஒன்றுமில்லை பரீட்சை நேரத்தில் மழையில் நனைஞ்சுட்டு வந்திருக்கிறாள். காசை கொட்டிப் படிக்கவச்சு, பரீட்சைக்கு நாள் நெருங்கறப்போ படுத்துத் தொலைச்சா என்ன பன்றது? நல்ல வேளை, அவ அண்ணா இல்லை; இருந்தால் இந்நேரம் தோலை உரித்திருப்பான் என்று பொய்யாக அங்கலாய்த்துக் கொண்டாள் அம்மா. பின்கட்டு அம்மாளுக்கு விஷயம் அவ்வளவு சுரத்தாக இல்லை; போய்விட்டாள்.

வாயிற்கதவையும் கூடத்து ஜன்னல்களையும் இழுத்து முடினாள் அம்மா. அட கடவுளே! அந்தப் பாவிக்கு நீதான் கூலி கொடுக்கணும் என்று வாயைப் பொத்திக் கொண்டு முகம் தெரியாத அவனை சபித்தாள். உனக்கு அவனைத் தெரியுமோ? என்று விசாரித்தாள்.

ம்ஹும்..

அழிஞ்சு போறவன் அவனை என்ன செய்தால் தேவலை! - பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு அவள் தலையில் வைத்துப் பரபரவென்று ஒரு கை சீயக்காயைத் தேய்த்தாள்.

இவளை இரண்டு வயசுக் குழந்தையாகவிட்டு இறந்துபோன தன் கணவனை நினைத்துக் கொண்டு அழுதாள். அவர் மட்டும் இருந்தாரென்றால் - மகாராஜன் இந்தக் கொடுமையெல்லாம் பாக்காமல் போய்ச் சேர்ந்தாரே? இது யாருக்கும் தெரியக் கூடாது கொழந்தே. தெரிஞ்சா அதோட ஒரு குடும்பமே அழிஞ்சுபோகும். நம் வீட்டிலேயும் ஒரு பெண் இருக்கே, அவளுக்கு இப்படி ஆகியிருந்தா என்ன பண்ணுவோம்னு யோசிக்கவே தெரியாது என்று புலும்பியவாறு கொடியில் கிடந்த துண்டை எடுத்து வந்து அவள் தலையைத் துவட்டிய பின் நெற்றியில் ஆதரவோடு முத்தமிட்டாள். கெட்ட கனவு மாதிரி இதெ மறந்துடு.. உனக்கு ஒண்ணுமே நடக்கல்லே..என்று கூறி சுவாமி படத்தின் முன் தன்னை மறந்து சில விநாடிகள் நின்றாள் அம்மா. பக்கத்தில் வந்து நின்ற மகளை கொழந்தே நல்லா வேண்டிக்கோ, யார்கிட்டயும் இத பத்தி பேசாதே. இந்த விஷயத்துல மட்டும் வேண்டியவங்க நெருக்கமானவங்கன்னு கிடையாது. யார்கிட்டயும் சொல்லமாட்மேனு என் கையிலே அடிச்ச சத்தியம் பண்ணு... ம்! என்றவுடன் சத்தியமா யார்கிட்டேயும் சொல்லமாட்டேன் என்று கையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். அவள் நெற்றியில் விபூதியை இட்டாள் அம்மா.

அந்தப் பேதையின் கண்களில் பூஜை அறையில் எரிந்த குத்துவிளக்குச் சுடரின் பிரபை மின்னிப் பிரகாசித்தது. அது வெறும் விளக்கின் நிழலாட்டம் மட்டுமல்ல. அதிலே முழு வளர்ச்சியுற்ற பெண்மையின் நிறையே பிரகாசிப்பதை அந்தத் தாய் கண்டுகொண்டாள்.

அதோ, அவள் கல்லூரிக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறாள். அவள் செல்லுகின்ற பாதையில் நூற்றுக்கணக்கான டாம்பீகமான கார்கள் குறுக்கிடத்தான் செய்கின்றன. ஒன்றையாவது அவள் ஏறிட்டுப் பார்க்கவேண்டுமே! சில சமயங்களில் பார்க்கிறாள். அந்தப் பார்வையில் - தன் வழியில் அந்தக் காரோ அந்தக் காரின் வழியில் தானோ குறுக்கிட்டு மோதிக் கொள்ளக் கூடாதே என்ற ஜாக்கிரதை உணர்ச்சி மட்டுமே இருக்கிறது.

3.பிரயாணம் -அசோகமித்திரன்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1931-2017
இயற்பெயர்	: தியாகராஜன்
ஊர்	: செகந்திராபாத்
பெற்றோர்	: ஜெகதீச அய்யர் - பாலாம்பாள்
படைப்பு	: 1.நினைவோடை 2.ஆகாசத்தாமரை 3.வேலி 4.விமோசனம் 5.அப்பாவின் சிநேகிதர்

கதை : மீண்டும் முனகல் ஒலி கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன். என் குருதேவரின் கண்கள் பொறுக்க முடியாத வலியினால் இடுங்கியிருந்தன. அவரைப் படுக்க வைத்து நான் இழுத்து வந்த நீளப் பலகை நனைந்திருந்தது. ஒரே எட்டில் அவரிடம் சென்றேன். இனிமேலும் முடியாது என்றார். நான் சுற்றும்முற்றும் பார்த்தேன். அந்த நேரத்தில் ஆகாயத்தில் ஒரு வெள்ளைக் கீழல் கூட இல்லை. ஆனால் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பரந்துகிடந்த மலைச்சாரலைச் சிறுசிறு மேகங்கள் அணைத்தபடி இருந்தன.

நாங்கள் நடந்து வந்த மலை விளிம்பு அந்த இடத்தில் செங்குத்தாகப் பல நூறு அடிகள் இறங்கி, அடியில் ஒரு ஓடையைத் தொட்டது. தண்ணீர் தேங்கும் குட்டைபோல இந்த இடத்தில் ஓடை இருந்தாலும் சற்றே தள்ளி, அதுவே ஆவேசத்துடன் பாறைகள் மீது மோதிப் பள்ளத்தில் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. நாங்கள் வந்த விளிம்பு ஓரமாக இன்னும் பத்து பன்னிரண்டு மைல் போனால் ஒரு கணவாய் வரும். அதற்குப் பிறகு சிறு புதர்களால் நிறைந்த ஒரு சமவெளிப் பிரதேசம்.

அது ஒரு காட்டை எட்டி கரைந்துவிடும். அந்தக் காட்டைத் தாண்டியவுடன் ஒரு சிற்றாறு. அதன் அக்கரையில் தான் முதன் முதலாக மனித வாடை வீசும் ஒரு கிராமம் - ஹரிராம்புகூர். ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு ஹரிராம்புகூரைத் தாண்டி நானும் குருதேவரும் நடைப் பயணமாக எங்கள் ஆசிரமத்திற்கு வந்து சேர இரண்டு பகல் பொழுதுகள் தான் தேவைப்பட்டன. இப்போது மலையிலிருந்து பாதி இறங்குவதற்குள் ஒரு பகல் போய்விட்டது. அரை மணி நேரத்தில் இருட்டிவிடும்.

நான் என் சாக்கைப் பிரித்துப் பெரியதாக ஒரு துப்பட்டியையும், முரட்டுக் கம்பளியினால் தைக்கப்பட்ட நீளப் பையொன்றையும் எடுத்தேன். என் குருதேவரைப் போர்த்தியிருந்த கம்பளத்தையும், துணிகளையும் அகற்றிய பிறகு துப்பட்டியால் அவரைச் சுற்றிவிட்டு அவர் மெதுவாக அந்தக் கம்பளப் பையில் நுழைந்து கொள்வதற்கு உதவினேன். பை அவரது தலையையும் மூடிக்கொள்ள வசதியிருந்தாலும் முகத்தை மட்டும் திறந்து வைத்தேன். கம்பளி ம.ளர் ஒன்று இருந்தது; அதை அவர் காது முழுவதும் மூடியிருக்குமாறு தலையைச் சுற்றிக் கட்டிவைத்தேன். சிறிது கஞ்சி தரட்டுமா? என்று கேட்டேன். அவர் கண்களால் கொடு என்றார். சாக்கிலிருந்து மூடியிடப்பட்ட சிறு தகரப் பெட்டி, இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் சிப்பாய்களுக்குக் கொடுத்த வட்டமான ஒரு தகரப் பாத்திரம், ஒரு ராணுவத் தண்ணீர் பாட்டில் இவை மூன்றையும் எடுத்தேன்.

வட்டப் பாத்திரத்தில் சிறிதளவு தண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு தகரப் பெட்டியின் மூடியைத் திறந்தேன். அதில் பாதியளவு உறையவைத்த மண்ணெண்ணெய் குப்பென்று பிடித்துக் கொண்டு ஒரே சீராக எரிந்தது. பாத்திரத்தின் மடக்குப்பிடியை நீட்டிக்கொண்டு ஜுவாலையில் தண்ணீரைச் சுட வைத்தேன். ஒரு கொதி வந்ததும் என் முதுகுப் பையில் சிறு மூட்டையாகக் கட்டிப்போட்டிருந்த கிழங்கு மாவில் ஒரு பிடி எடுத்துப் போட்டேன். ஒரு குச்சிக்கொண்டு கிளறிக்கொண்டே மாவுத் தண்ணீரைக் காய்ச்சினேன். அது கூழாகிவிடக்கூடாது என்று இன்னும் சிறிது தண்ணீர் சேர்த்தேன். கஞ்சி தயாராயிற்று. எரிந்து கொண்டிருந்த தகரப் பெட்டியை அதன் மூடிக் கொண்டு மூடினேன். நெருப்பு அணைந்து சிறிது மட்டும் வந்தது.

கஞ்சியைப் பாத்திரத்தில் கலக்கியே ஆற வைத்தேன். பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடிய சூடு என்று தோன்றியபோது என் குருதேவரின் தலையை மெதுவாக என் மடிமேல் ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு, கஞ்சியை அவருக்குப் ஊட்டலானேன். இரண்டு வாய்க் குடித்ததும் அவர் போதும் என்றார். அவருக்குச் சிறிது தெம்பு வந்திருந்த மாதிரி இருந்தது. மிச்சமிருந்த கஞ்சியை நான் குடித்தேன். பாத்திரத்தைக் கழுவாமல் ஒரு துணி கொண்டு துடைத்து வைத்தேன். தண்ணீர் பாட்டிலில் சிறிதுதான் தண்ணீர் இருந்தது. நான் கீழே இறங்கி ஓடையில் தண்ணீர் பிடித்துவர அடுத்த நாள் காலையில் தான் மூடியும்.

என் குருதேவர் வாயைத் திறந்தபடி படுத்திருந்தார். அவரிடம் ஒரு வருடம் யோகம் பயின்ற நான் வாயை எக்காரணம் கொண்டும் மூச்சு விடுவதற்கு பயன்படுத்தாமல் இருக்கக் கற்றுக் கொண்டுவிட்டேன். ஐம்பது, அறுபது வருடகாலம் முதிர்ந்து யோகியாகவே வாழ்க்கை நடத்திய என் குருதேவர், வாயைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டும் கூட மூச்சு விடுவதற்குப் பெரும் உபாதைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். பதினைந்து நாட்களுக்கு முன்பு திடீரென்று வயிற்றை அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு அம்மா என்று அவர் கீழே விழும் வரையில், அவர் சுவாசம் விடுவதே மிகவும் கூர்ந்து கவனித்தாலன்றித் தெரியாது. அப்படிப் புலனானால், ஒரு மூச்சுக்கு இன்னொன்று மிக நீண்ட சீரான இடைவெளிவிட்டு வருவதை உணர முடியும். இப்போது அவர் வாயால் மூச்சு விடுவதற்குத் திணறிக் கொண்டிருந்தார்.

சூரியன் மலைகளின் பின்னால் விழுந்து, மலைகளே மலைகள் மீது புதாகரமான நிழல்களைப் படரவிட்டுக் கொண்டிருந்தன. இரவும் அந்த நிழல்களும் ஒன்றாகக் கலக்கச் சில நிமிடங்களே இருந்தன. அதற்குள் அங்கே குச்சி குச்சியாக வளர்ந்து பரந்து கிடந்த செடிகளில் உலர்ந்துபோன சிலவற்றைச் சேகரிக்க நான் முனைந்தேன். எனக்குக் குளிரவில்லை. மேலங்கியே போட்டறியாத என் குருதேவர் இரு வாரங்களாகக் கம்பளத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு கம்பளப்பையிலும் நுழைந்து கிடக்க வேண்டியிருந்தது. அவருக்குக் கணப்பு வேண்டும். அர்த்த ராத்திரி அளவில் பனி இறங்க ஆரம்பித்துவிடும். ஆவி போலல்லாமல் பஞ்சு பொதிகளாகவும் இறங்கும். என் குருதேவருக்குக் கணப்பு வேண்டும். பகலில் சில அடிச்சுவடுகள் தான் காணப்படும். இரவு வேளையில் அந்த அடிச்சுவடுக்குரியவை வந்துவிடும்.

உலர்ந்த செடிகளை நான் வேரோடு பிடுங்கிக் கொண்டு வந்தேன். என் கைகளால் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு வரக்கூடிய அளவு இருமுறை கொண்டு வந்து சேர்ப்பதற்குள் எல்லாவற்றையும் கண்ணை இடுக்கிக் கொண்டு பார்க்க வேண்டியிருந்தது. என் குருதேவரைப் படுக்கவைத்து நான் இழுத்து வந்த பலகையுடன் ஒரு விறகுக் கட்டும் கட்டி வைத்திருந்தேன். அந்த விறகுத் துண்டுகள் இலகுவில் பற்றிக் கொண்டுவிடாது. பற்றிக் கொண்டாலும் ஓர் இரவு நேரத்திற்கு மேல் வராது. எங்கள் ஆசிரமத்திலிருந்து வருடத்திற்கு இரண்டு மூன்றுமுறை அத்யாவசியத் தேவைகளுக்காக ஹிராம்புகூருக்கு நாங்கள் வந்து போகும் போதெல்லாம் பிரயாணத்திற்கு அந்த அளவு கட்டைக்குமேல் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. ஆனால் இம்முறை அது போதாது என்று எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது.

நான் பிடுங்கி வந்த குச்சிகளில் ஒரு கைப்படியில் அடங்குபவையை எடுத்து ஒரு சிறு கூடாரம் மாதிரித் தரையில் பொருத்தி வைத்தேன். என் குருதேவரின் கால் பக்கமாகத்தான் வைத்தேன். அந்தப் பிரதேசத்தில் பறவைகளே கிடையாது. காற்று மிகவும் லேசாக வீசிக்கொண்டிருந்தாலும் மலைச்சாரலில் மோதிப் பிரதிபலிக்க வேண்டியிருந்ததால் கும்மென்ற ஒலி தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. பல நூறு அடிகள் கீழே, குறைந்தது அரைமைலுக்கு அப்பால் பிரவாகமாக மாறும் ஓடை, தொடர்ந்து இரைச்சல் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. இந்த சப்தங்களும், என் குருதேவரின் மூச்சுத் திணறலும் தவிர வேறு எதுவும் என் காது கேட்க அங்கிருக்கவில்லை.

பட்டாசுத் திரி போல் உலர்ந்த குச்சிகள் பற்றிக் கொண்டு எரிந்தன. அந்த ஜுவாலையில் நுனி மட்டும் படும்படியாக ஐந்தாறு விறகுத் துண்டுகளை ஒரு சக்கரத்தின் ஆரைக்கம்புகள் போல் வைத்தேன். நட்சத்திரங்கள் கூட்டம் கூட்டமாகத் தெரிய ஆரம்பித்துவிட்டன.

ஒருவிறகு பற்றிக்கொண்டு எரிந்தது. நான் பாய்ந்து சென்று அதைக் கையில் எடுத்து மூன்று, நான்கு வீச்சுகளில் ஜுவாலை விட்டு எரிவதை அணைத்து அது வெறும் தணலாக எரியும்படி செய்தேன். ஒரு விறகு மட்டும் அதிகமாகப் புகைந்து கொண்டிருந்தது. அதைத் தரையில் ஒருமுறை தட்டிவிட்டுப் புரட்டிவைத்தேன். புகை சிறிது கரைந்தது. நான் என்

குருதேவரின் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டேன். பின்னர் எழுந்து எங்களிடமிருந்த நீண்ட மூங்கில் கழியை என் பக்கத்தில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு அமர்ந்தேன்..

எல்லாப் பக்கத்திலும் உறைந்துபோன பேரலைகள்போல் மலைச் சிகரங்கள் அந்த இருளிலும் கரும் நிழல்களாகக் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன. பொழுது விடிய இருக்கும் இன்னும் பல மணி நேரத்துக்கு அவற்றைத்தான் நான் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டும். அமைதியாக உட்கார்ந்து கொண்டே இருந்ததில் நான் எனக்குள்ளே விரிந்து கொண்டிருக்கும் உணர்வு ஏற்பட ஆரம்பித்தது. ஆசிரமக் குடிசைக்குள் என் குருதேவர் எந்தவித உடல் இடர்ப்பாடும் இல்லாமல் படுத்திருக்கும் வேளைகளில் நான் ஒவ்வொரு நாளும் வெட்ட வெளியில் ஓட்கார்ந்து, இந்த விசால உணர்வைக் காத்திருந்து வரவழைத்துக் கொள்வேன்.

இப்போது என்னிச்சையின்றி அந்த விசால உணர்வு வர ஆரம்பித்ததும் அதை அகற்றிவிட வேண்டுமே என்ற கவலை வந்தது. அந்நேரம் தூரத்தில் இரு மலைச் சிகரங்கள் அசைந்து என் திசையில் குவிந்து வருவதுபோல் இருந்தது. என் அடியின்றில் திடீரென்று பயம் எழுந்தது. உடனே மனலயம் கலைந்துபோயிற்று. மலைச் சிகரங்களைப் பார்ப்பதை விட்டு ஆகாயத்தைப் பார்த்தேன். தாறுமாறாகச் சிதறிக் கிடப்பதுபோல் இருந்த நட்சத்திரங்கள் சீக்கிரத்தில் தனித்தனிக் கூட்டங்களாகக் கண்ணுக்குத் தெரிய ஆரம்பித்தன. முதலில் அந்த உருவங்களுக்கு என் மனம் கற்பிக்கும் படியான தோற்றம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஆனால் அது மாறி ஒவ்வொரு நட்சத்திரக் குவியலும் வெவ்வேறு விதமான கை கால்களை நீட்டிக் கொண்டு வெறியுடன் பறந்து செல்லும் உருவங்களாகக் காண ஆரம்பித்தன.

கண்களை மூடிக்கொண்டு மூச்சுவிடுவதுகூட ஒரு தாள லயத்துடன்தான் வந்து கொண்டிருந்தது. அதன் மீது மனத்தை செலுத்தியபோதும் என் நினைவுப் பிரக்ஞை அமிழ்ந்து என்னை உறக்கத்துக்குக் கொண்டு செல்வதை உணர்ந்தேன். அதைத் தடுத்து கண்களைத் திறந்து கொண்டு நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தேன். நட்சத்திரங்கள் வெவ்வேறு கூட்டங்களாகப் பிரிந்து உருவங்களாக மாறும் தருணத்தில் மலைச் சிகரங்களை நோக்கினேன். என்னை அறியாமல் என் கவனம் என் குருதேவரின் சுவாச ஒலியில் மீண்டும் லயிக்க ஆரம்பித்தபோது எழுந்திருந்து உட்கார்ந்தேன்.

நான் எக்காரணம் கொண்டும் அன்றிரவு என் நினைவை இழக்கக் கூடாது. மலையைத் தாண்டி, சமவெளியைத் தாண்டி, வனத்தைத் தாண்டி, ஆற்றைத் தாண்டி, ஹிராம்புகூரை அடைந்தே தீர் வேண்டும். என் குருதேவருக்கு வைத்திய உதவி கிட்டும்படி செய்ய வேண்டும். பனி இறங்க ஆரம்பித்தது. நான் எங்களிடம் மிகுதியிருந்த ஒரே பழந்துண்டைத் தலையோடு போர்த்திக் கொண்டு ஒரு தொடையை இன்னொரு தொடை மீது இறக்கி வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தேன்.

மலைச் சிகரங்களிடையே புகுந்து வீசிக்கொண்டு செல்லும் காற்றின் ஒலி எனக்குள்ளேயே கேட்டது. நான் விரிந்து கொண்டிருந்தேன். எல்லாத் திசைகளிலுமாக விரிந்து கொண்டிருந்தேன். கணத்துக்குக் கணம் நான் இலேசாகிக் கொண்டே வந்து எனக்கு எடை,

உருவமே இல்லை என்கிற அளவுக்கு விரிந்து, இன்னமும் விரிந்து கொண்டிருந்தேன். எல்லா ஒலிகளையும் கேட்க முடிந்த எனக்கு அவையெல்லாம் எங்கோ ஓர் அடித்தளத்தில் மட்டும் இயங்கிக் கொண்டிருந்ததாகத்தான் தோன்றியது. அப்போது தனியாக ஒரு ஒலி, அவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஒன்று, கேட்டது. அந்த நிலையில், அந்தத் தருணத்தில் அது பொருந்திப் போகவில்லை. மறுபடியும் அந்த சீறல் வந்தது. நான் நொடிப் பொழுதில் என்னைக் குறுக்கிக் கொண்டேன்.

ஒரு வருடப் பயிற்சியில் மன லயத்தில் நான் அடைந்திருந்த தேர்ச்சி எனக்கு அப்போது வேண்டாததாக இருந்தது. அந்தச் சீறல் வந்த திசையில் பார்த்தேன். இரண்டு மின்மினிப் பூச்சிகள் பளிச்சிட்டன. என் கழியை வீசினேன். முதல் வீச்சில் அந்த இரட்டை ஒளிப்பொறிகள் சிறிது அசைந்து மட்டும் கொடுத்தன. நான் என் கையை எட்டி மீண்டும் கழியை வீசினேன். அது எதன் மீதோ தாக்கிற்று. மயிர் குத்திடக்கூடிய ஊளையொலிக் கேட்டது. மறுகணம் அந்த ஓநாய் பின் வாங்கி ஓடிச் சென்றுவிட்டது.

என் குருதேவரின் பக்கம் பார்த்தேன். நான் வைத்திருந்த விறகுகள் அநேகமாக எல்லாம் எரிந்து அணையும் தறுவாயில் இருந்தன. நடு ராத்திரியைக் கடந்திருக்கக்கூடும். நான் தூங்கிப்போயிருந்திருக்கிறேன். தணலாக இருந்த விறகுகள் கூட முக்காலுக்கு மேல் சாம்பலாகிப் போயிருந்தன. அதன் பிறகு தான் ஒரு ஓநாய் வந்திருக்கிறது. ஒருசாண் அளவுக்கு மிஞ்சியிருந்த ஒரு கட்டைத் துண்டை ஊதி ஊதி ஜுவாலை எழச் செய்தேன். அதைக் கொண்டு என் குருதேவரைத் தலையிலிருந்து கால்வரை பார்த்தேன். அவர் படுத்திருந்த பையில் கால் பக்கத்தில் சிறிது கிழிந்திருந்தது. நான் ஓரிரு நிமிஷங்கள் தாமதித்திருந்தால்கூட அந்த ஓநாய் கம்பளப் பையை இன்னமும் கிழித்து என் குருதேவரின் காலைக் கவ்வியிருக்கும்.

அந்தக் கட்டை அணைந்து புகைய மட்டும் செய்தது. நான் உறைந்த மண்ணெண்ணையை ஒரு விரலில் எடுத்து தணல் மீது வைத்தேன். கட்டைப் பற்றிக்கொண்டு எரிந்தது. அதை என் குருதேவர் முகத்தருகே கொண்டுசென்று, ஐயா என்று கூப்பிட்டேன். அவர் காதில் அது விழவில்லை. முன்பு வாயைத் திறந்து படுத்துக்கொண்டிருந்தவர் இப்போது வாயை மூடிக்கொண்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்தார். நான் தூங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில் அவருக்குத் தாகம் எடுத்திருக்கக்கூடும்; பசித்திருக்கக்கூடும். நான் ஐயா என்று சொல்லி அவரை சிறிது அசைத்து எழுப்பினேன். அவர் அப்படியே இருந்தார். அவர் முக்கருகே என் புறங்கையை வைத்துக் பார்த்தேன். அடுத்து என் காதை அப்படியே அவர் மார்பு மீது அழுத்திக் கொண்டு கேட்டேன். அங்கு காது கேட்பதற்கு ஒன்றுமில்லை.

குருதேவரின் சாவு அதிர்ச்சியைத் தரவில்லை. அப்பழுக்கில்லாத தேக நிலை உடைய அவர் எப்போது நீர் விலகிக் கொண்டிருக்கும்போது கூடத் தன்னை நகர்த்திக்கொள்ள இயலாத அசக்தி அடைந்திருந்தாரோ அப்போதே நான் எதற்கும் என் மனதைத் தயார் செய்துகொண்டிருந்தேன். என் யோக சாதனை விடுபட்டுவிடும். அவரைத் தேடிப் கண்டுபிடித்து,

அவர் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வதற்கு மூன்றாண்டு காலத்திற்கும் மேலாயிற்று. இனி இன்னொரு தகுதி வாய்ந்த குருவை அடைய எவ்வளவு ஆண்டுகள் பிடிக்குமோ தெரியாது. வேறு குரு கிடைப்பாரா என்பதே சந்தேகம். எனக்கு நிர்ணயம் செய்யப்பட்டதற்கிணங்கத்தான் எனக்கு வாய்க்கும். ஹரிராமபுகூரை அடைவதற்குள் என் குருதேவருக்கு ஒன்றும் நேர்ந்துவிடக்கூடாது என்பதே அப்போது என் பிரார்த்தனை.

கடைசி சுவாசம் என்று தோன்றும்போது சிறிது பசும்பாலை வாயில் ஊற்ற வேண்டும் - இதை வெகு நாட்கள் முன்பே என் குருதேவர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால், அன்று அந்தப் பேச்சே பொருத்தமில்லாததாக இருந்தது. என் போன்றவர்களை ஆறடி குழி தோண்டி புதைக்க வேண்டும் என்று அவர் சொன்னதும் அபத்தமாகப்பட்டது. அன்று நான் பசும்பால் விடத் தவிரிவிட்டேன். ஆறடி குழி தோண்டியாவது புதைக்க வேண்டும். அதற்கு எப்படியும் இந்த மலைப்பாறையிடத்திலிருந்து சமவெளியில் இறங்கியாக வேண்டும். ஆறடி தோண்டி, வெறும் மண்ணை மட்டும் போட்டு மூடினால் போதாது. பெரிய பெரிய கற்களையும் போட வேண்டும். ஒரு ஓநாய் அவரை முகர்ந்துவிட்டது. அடுத்து, ஒரு ஓநாய்ப்படை வருவதற்கு அதிக நேரம் பிடிக்காது.

அப்போது அரைகுறைச் சந்திரன் வந்துவிட்டான். நான் என் குருதேவரைப் போர்த்தியிருந்த துணிகள், கம்பளப்பை முதலியவற்றை மெதுவாக உருவி எடுத்தேன். என் குருதேவரின் முகம் அற்புதமான அமைதியுடன் காணப்பட்டது. சுவாசத்திற்கும், இதயத் துடிப்பிற்கும் நான் தேடியிராவிட்டால் அவர் தூங்கிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார் என்று நினைக்கும்படியான தோற்றம். ஒரு பழந்துணியைக் கிழித்து அவருடைய கால் கட்டை விரல்களைச் சேர்த்துக் கட்டினேன். அதே போல் கைகள் இரண்டையும் பிணைத்தேன். ஒற்றை வேஷ்டி கொண்டே அவரைத் தலைமுதல் கால்வரை சுற்றி, கம்பளப்பைக்குள் நுழைத்து, பையின் வாயை இழுத்துக் கட்டினேன்.

மெதுவாகத் தணல் எரியும்படி செய்துகொண்டு பொழுது விடிவதற்காகக் காத்திருந்தேன். முழங்கால்களுக்கடையில் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன். கிழக்கு வானத்தில் வெளிர்ச்சாயம் தோன்றுவதற்குள் என்னைச் சுற்றி இரண்டங்குல உயரத்திற்குப் பனி உதிர்ந்திருந்தது. அந்த அரை வெளிச்சத்தில் நான் மீண்டும் என் குருதேவர் கிடந்த பலகையை இழுத்து நடக்க ஆரம்பித்தபோது பின்னால் ஒருமுறை பார்த்ததில் தூரத்தில் ஒரு உருவம் அசைவதை உணர முடிந்தது. நான் இரண்டாம்முறை திரும்பிப் பார்த்தபோதும் அது அதே தூரத்தில் வந்துகொண்டிருந்தது. இம்முறை அந்த ஓநாய் முனகிற்று.

இறந்தவர்கள் எப்படி எடை கூடக்கூடும் என்று தெரியவில்லை. என் குருதேவரை, அவர்சுவாசம் இயங்கிக் கொண்டிருந்தபோதைவிட இப்போது இழுத்துப் போவது கடினமாகிக் கொண்டிருந்தது. காலையில் சற்று நேரத்திற்குத் தலையில் பனியிருந்தபோது பலகை என் பின்னால் வழக்கிக்கொண்டு வந்தது. ஆனால், உச்சி வேலை நெருங்குவதற்குள் அங்கு

பனியும் பெய்திருக்குமா என்று தோன்றுமளவுக்கு எல்லாம் உலர்ந்துவிட்டது. இப்போது நான் இறங்குமுகமாக இருந்தேன். பல சமயங்களில் பலகையை இழுத்து வருவதற்குப் பதில் பின்னாலிருந்து தள்ளி நகர்த்தி வந்தேன். கனம் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்த அந்தச் சமை பள்ளத்தில் சரிந்து விழுந்துவிடாமல் பாதுகாத்துக் கொண்டு போவது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. முன்னிரவு என் குருதேவர் குடித்து மிஞ்சியிருந்த கஞ்சியைச் சாப்பிட்ட பிறகு நான் எதுவும் உண்ணாமலிருந்தபோதும் எனக்கு பசி எழவில்லை

இடுப்பும், தோளும் மட்டுமே வலித்தன. நான் எங்கும் நிற்கவில்லை. மறுபடியும் இரவு வருவதற்குள் மலைப் பிரதேசத்தைக் கடந்து சமவெளியை அடைந்துவிட வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கமாக இருந்தேன். என் மனத்திடத்திற்கு உடல் திடம் முடிந்தவரையில் ஈடுகொடுத்தது. ஆனால் அது போதவில்லை. நான் அடிமேல் அடியெடுத்து வைத்து தான் செல்ல முடிந்தது. நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே மலை நிழல் நீண்டு கொண்டு போவதை உணர் முடிந்தது.

இன்னும் நான்கு அல்லது ஐந்து மணி நேரம் வெளிச்சம் இருந்தால் எனக்கு போதும் ஆனால், எனக்கு அது கிடைக்கத் தவறவிட்டு மீண்டும் கள்ளிகளுக்காக அலைந்து திரட்டி வைப்பதும் அறிவற்றது. சற்றும் எதிர்பார்க்க முடியா வண்ணம் பல இடங்களில் பாறை வெடித்துப் பல நூறு அடிகளுக்குச் செங்குத்தாக இறங்கியது. அந்தப் பிளவுகளின் அடியிலும் செடி கொடிகள் வளர்ந்து படர்ந்திருந்தன. அந்த ஒரு பகல் நேர பிரயாணத்திலேயே நான் அந்தப் பள்ளங்களில் தவறிப்போய் விழுந்த பல மிருகங்களின் சின்னங்கள் - அழுகி, உலர்ந்து, பூச்சி அரித்து, காற்றில் சிதறிப்போன சடலங்கள் - கிடப்பதைக் கண்டேன்.

அதிகரித்து வரும் உடல் சோர்வைக் குறைந்து வரும் வெளிச்சம் சரிக்கட்டி வந்தது. வெளிச்சம் இம்மியளவு குறைவதையும் என் உடல் முழுதாலும் என்னால் உணர் முடிந்தது. என் உடல் யத்தனம் அதிகரித்த போதிலும் என் பிரயாணத்தின் வேகம் வெகுவாக அதிகரிக்கவில்லை. நடப்பதென்றில்லாமல் நகர்வதற்கே மிகுந்த பிரயாசை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. என் கண் முன்னால் ஆயிரக்கணக்கான பூச்சிகள் பறப்பது போல தெரிய ஆரம்பித்துவிட்டது.

இன்னமும் இரண்டு மணிநேரப் பிரயாணம் இருந்தது. நிமிஷங்கள் செல்லச்செல்ல வெளிச்சம் மறைவதற்குள் நான் மலைப் பிரதேசத்தைக் கடந்துவிடுவேன் என்ற நம்பிக்கை குறைந்து கொண்டே வந்தது. இன்னொரு இரவு பனி விழும் மலைகளுக்கிடையில் நான் தங்க வேண்டும். பகலில் என் கண்களுக்கு ஒன்றும் படவில்லை. ஆனால் அந்த உணர்வு என்னுடன் இருந்து கொண்டேயிருந்தது. அந்த ஓநாய் என்னுடைய ஒவ்வொரு அசைவையும் அறியும். அது வரும்போது தனியாக வராது.

கண்ணுக்கெட்டும் தூரத்தில் சமவெளி தெரிந்தது. ஆனால் அதை நம்பி நான் பிரயாணத்தைத் தொடர முடியாது. என் குருதேவரின் சடலம் கிடந்த பலகையை அப்படியே தழைத்துக் கீழே வைத்துவிட்டு மீண்டும் கள்ளிகலுக்காக அலைந்தேன். நேற்று கிடைத்த

அளவு கிடைக்கவில்லை. நேற்றைவிட இன்று நான் ஒரு நாள் வயது கூடுதலானவன். கிடைத்ததை வைத்து நெருப்புப் பற்றவைத்தேன். நான்கே விறகுக் கட்டைகள் பாக்கியிருந்தன. ஒவ்வொன்றாகப் பற்ற வைத்துக்கொண்டு, தணலாக எரியும் விறகுடன் என் குருதேவரின் சடலத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தேன். இன்றும் நான் தங்கிய இடத்திற்குப் பக்கத்திலேயே செங்குத்தாகப் பள்ளம் இறங்கியது. அங்கு ஓடையில்லை. அது எங்கோ வேறு திசையில் சென்றுவிட்டது. இந்தப் பள்ளத்தின் அடியில் புதர்தான் மண்டியிருந்தது. நேற்று பிரயாணத்தை நிறுத்தியபோது எனக்கு பீதி எழவில்லை. என் குருதேவர் நேற்றும் உடலால் எனக்கு எவ்வித உதவியும் செய்ய இயலாதவர். அந்த விதத்தில் நேற்றும் நான் தனியன்தான். ஆனால் நேற்று இல்லாத பீதி இன்று என் அறிவைச் சுருக்கிக் கொண்டிருந்தது.

என் வாழ்க்கையின் சாதனைகள், லட்சியங்கள், சிந்தனை அடிப்படைகளை, ஆசைகள், உணர்ச்சிகள் எல்லாம் ஆவியாகப் பறந்துபோய், என் குருதேவரின் சடலத்தை முழுமையாகச் சமவெளியில் அடக்கம் செய்துவிடவேண்டும் என்பதைத் தவிர வேறு இலக்கு ஒன்றும் இல்லாமல் இருந்தேன். இன்னொரு இரவுப்பனி உயிரற்ற சடலத்தை ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. ஆனால் என் பற்களிலும், எலும்புகளிலும் கூட இழையோடும் பீதியுடன் இருந்தேன். என் உடலெல்லாம் காதாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். நன்றாக இருட்டிய பின் காற்றோசையோடு வேறொன்றும் கேட்க நான் அதிக நேரம் காத்திருக்க நேரவில்லை.

குருதேவரின் சடலத்தை இரு ஓநாய்கள் கவ்வி இழுத்துக் கொண்டிருந்தன. ஐயோ என்று நான் அலறிக்கொண்டு அவைமீது பாய்ந்தேன். அதற்குள் என்குருதேவரின் சடலத்துடன் அவை பள்ளத்தில் விழுந்துவிட்டன. அதுவரை எல்லாமே என் கண்ணுக்கு வெட்ட வெளியாகத் தெரிந்தது தடைப்பட்டுவிட்டது. ஐயோ, ஐயையோ! என்று அலறிக்கொண்டு நான் பாய்ந்தேன். காலில் ஏதோ தடுக்கிற்று - என் குருதேவரை நான் கிடத்தி இழுத்து வந்த பலகையாகத் தான் இருக்கவேண்டும். நான் விழுந்தேன். நான் தரையை அணுகுவதற்குள் என் நினைவு நீங்கிவிட்டது.

நான் மீண்டும் விழித்துக் கொண்ட போது என் மீது லேசான பனிப்போர்வை இருந்தது. காலைச் சூரியனின் ஒளிக்கதிர்கள் நேரடியாக என் கண்களைத் தாக்கின. அப்படியே படுத்திருந்தவன் ஒரு குலுக்கலுடன் எழுந்தேன். பஞ்சுபோல பனி சிதறிற்று. நான் கிடந்த இடத்திலிருந்து சற்று தள்ளியிருந்த பள்ளத்தில் எட்டிப் பார்த்தேன். விளிம்பு ஓரமாக இறங்கி, ஓட்டமும் நடையுமாகப் பள்ளத்தின் அடியை அடைந்தேன். ஓநாய்கள் என் குருதேவரின் வயிற்றுப் பாகத்தைக் குதறித் தள்ளியிருந்தன. தலையையே காணோம். உடலெல்லாம் இரத்தம் வெளிப்பட்டு உறைந்திருந்தது போல இருந்தது. கைக் கட்டை விரல்களைக் கட்டியிருந்த துணி அறுபட்டுக் கிடந்தது. ஒரு ஓநாயின் கால் அதன் தோள்பட்டையோடு பிய்த்து எடுக்கப்பட்டு, என் குருதேவரின் வலது கைப்பிடியில் இருந்தது.

4.சோகவனம் - சோ.தர்மன்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1953
ஊர்	: உருளைகுடி
பெற்றோர்	: மீ.சோலையப்பன் - பொன்னுத்தாய்
மனைவி	: மாரியம்மாள்
படைப்பு	: 1.தூர்வை 2.கூகை 3.சூல் 4.ஈரம் 5.அன்பின் சிப்பி.

கதை : கற்பாறைகளின் இடுக்குகளாலும் கூட தன் வேர் பதித்து நீருறிஞ்சி மண் நீக்கி காற்றைச் சுவாசிக்கும் ஆத்ம வெறியில் தலை நீட்டி சுட்டெரிக்கும் அக்னி ஜ்வாலையின் சூரியத்தகிப்பில் உயிர் பெற்று தன் இனம் பெருக்கும் இனவிருத்தி என்னும் மாய வலைக்குள் சிக்கிக் கொண்டுதான் அந்த இரண்டு இளம் கிளிகளும் ஆனந்தித்துச் சுகித்திருந்தன. காற்றைவிடும் வனங்களின் ஏகாந்த மௌனத்திலும் இலைகள் சலசலக்கும் தாலாட்டிலும் நறுமணம் வீசும் காட்டுப் பூச்சிசகளின் செளந்தர்ய வாசனையில் நாசிகளின் மென்னுணர் நரம்புகள் புடைக்க கிளைவிட்டுக் கிளை தாவி காற்றில் உதிரும் பூக்களெனப் பறந்து உல்லாசமாய் ஆனந்தக் கூத்தாடிக் களித்திருந்தன.

அந்த இளஞ்சோடிக் கிளிகள் உடற்கூட்டின் கதகதப்பில் திரவம் உறைந்து அணுக்கள் இறுகிக் கெட்டியாகி உயிர் பெற்று அசைந்து, மண் நீக்கி முளைவிடும் விதையெனத் தோடுடைத்து சூரியனின் இயற்கைச் சூட்டை பெறும் வேட்கையிலும், தாயின் மூச்சே காற்றென இந்த கணம் மாறி உள்காற்றை உந்தித் தள்ளி வெளிக்காற்றில் தலை நீட்டும் முதல் ஸ்பரிசத்திற்காய் காலுதைக்கும் குஞ்சுகள் பொரிக்க இடம் தேடிப் புறப்பட்டன ஜோடிக்கிளிகள்.

தன் வம்சத்தின் பாரம்பரிய நியதியை மீற முடியாமல் கிளைகளின் மேல் கூடு கட்டி வாழும் பறவைகளையும், கிளைகளிலிருந்து தொங்கும் கூடு கட்டி வாழும் பறவைகளையும் உதாசீனப்படுத்தி விட்டு மரப்பொந்துகள் தேடி வனங்களின் மூலை முடுக்குகள் எல்லாம் தேடி அலைந்தன. மலைக்குகைகளில் கல் பொந்துகள் மாறித்தான் மரப்பொந்துகள் உண்டாயிற்று போலும். தான் ஜனித்த தாய் வீட்டை நினைத்து காற்றில் அடையாளமிட்டிருந்த திசையில்

பறந்து இடந்தேடியடைந்தன. தன் தாய் வீட்டை அந்த இடத்தில் காணாமல் விக்கித்து நின்றன. தன் வீடு இருந்ததற்கான அடையாளத்தையே காணவில்லை. திசைமாறி விட்டோமோ என்று திகைத்து அடையாளங்கள் தேடினால் அடையாளங்களாக நின்ற மரங்களையும் காணவில்லை.

‘ஆகா..... எவ்வளவு பெரிய இலவ மரம் தன் தாய் வீடாயிருந்தது. எவ்வளவு உயரம், எத்தனை பொந்துகள். பக்கத்திலேயே கூடாரமாய் கிளை பரப்பி வெய்யில் முகமே காணாமல் எந்நேரமும் நீருக்குள் இருக்கிற மாதிரியான குளிர்ச்சியில் அசைந்தாடி பறவைகள் எல்லாவற்றையும் ‘வா, வா’ என்று கையசைத்துக் கூப்பிடும் நிலவாகை மரத்தையும் காணவில்லை. சந்தன வாசனை எங்கே போயிற்று? அடர்ந்த மட்டியும் கோங்கும் பிள்ளை மருதும் இருந்த இடம் எது? ஆயிரம் கைகள் விரித்தாற்போல் நின்ற தேக்கு எங்கே போயிற்று.

தன் தாய் வீட்டில் வாசற்படிபோல் பொந்தின் அடியில் இருந்த பெரிய கணுவில் நின்றுகொண்டு இரையூட்டிய தன் தாயின் அலகும் தங்களின் அலகும் எவ்வளவு கச்சிதமாய் பொருந்தி மூடும் இரைகளை அலகு மாற்றிய பின் விருட்டெனப் பறந்து காற்றில் கலக்க எத்தன தோதாயிருந்தது. அம்மரத்தின் கணு முற்றிப் பழுத்து வெடித்த பலாவின் மணத்தை இந்த நாசி உணரவே வழியில்லியே. உயிர்ப்பித்த பூமியா அத்தனை மரங்களையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு ஏப்பம்விட்டது? கடுகளவு விதையையும் பெரிய மரமாக்கி வனமாக்கும் மண் நிச்சயமாய் விழுங்கியிருக்காது. மண் விழுங்கும் சருகுகள் கூட உரமாகி உயிர் பெற்று மரமாய்த்தானே வெளிவருகிறது. அப்படியெனில் இந்த மரங்கள் எங்கே போய் ஒளிந்து கொண்டன. பெரு நெருப்பில் கருகியிருந்தால் தடயம் எங்கே. சாம்பலையும் கூட உரமாக்கி செடிகளுக்கு அளித்து பூ பிஞ்சு காய் பழம் விதையென சக்கரச் சுழற்சியின் விதிக்கு மண் தானே ஆதாரம். அப்படியிருக்க மண் நிச்சயமாய் விழுங்கியிருக்க முடியாது.’

கனிந்து காம்பறுத்து தரையில் வீழும் விதை சுமந்த பழங்களை கையேந்தி வாங்கிக் கொள்ளும் மண்போல் தன் உடலுக்குள் சூல் கொண்ட பழங்களைப் பத்திரமாய் இறக்கி வைக்க இடம் தேடியலைந்தன கிளிகள். மழை மேகங்களைச் சுமந்துகொண்டு வனமெல்லாம் அலையும் காற்றைப்போல் அலைந்தன கிளிகள். வயசாகி கிழடு தட்டி நரை திரண்டு முடியுதிர்ந்து வழக்கையாகி சுருக்கங்கள் கண்டு பொந்துகளாகிப் போன மரங்கள் வனமெங்கும் தேடியும் கண்ணில் படவே இல்லை.

நாகங்கள் உலா வரும் தரையில் தன் விதையை விதைக்க முடியாது. மென் பழங்களை மட்டுமே கொத்தும் செவ்வலகினால் மரப்பட்டைகளைக் குடைந்து பொந்துகள் உண்டாக்க முடியாது. கிளிகளின் அலகுகளும் பழுத்துத் தொங்கும் பழங்களும் வெவ்வேறல்ல. வாய்விட்டுக் கதறாமல் ஊமையாய்ச் சுற்றி வனங்களை வட்டமிட்டே காலங்கடந்து போனது. இனிமேல் ஒருநாள் தாமதித்தால் கூட தன் வம்சம் தரையில் விழுந்து மடிந்துபோகும். விதையைப் புஷ்பிக்கும் பூகிக்கு முட்டையைப் புஷ்பிக்கும் கலை மறந்து

போனது. விதைவேறு, முட்டைவேறா? விதைக்குப் பூமி, முட்டைக்குப் பறவை. ஆப்படியானால் பூமியும் பறவையும் ஒன்றுதானே.

கனத்த வயிற்றின் சூல் விரட்ட, வனத்தை மறந்த பெண் கிளி சிறகடித்துப் பறந்தது வெகுதூரம். சோகத்தில் முகஞ்சுளித்த ஆண் கிளியின் இயலாமை, மரப்பொந்து கண்ணில் படவேயில்லை. கிழடு தட்டி வைரம் பாய்ந்த பொந்துகள் உள்ள மூத்த மரங்களைக் காணவேயில்லை. மரங்களற்று செடிகளாகிப் போன வனங்கள். பல்வேறு மலர்களின் செளந்தர்ய நிறங்களும் மணங்களும் அற்ற வனம். பழங்களின் வாசனைகள் இல்லாத வனம். கூட்டங்கூட்டமாய்த் திரியும் காட்டு மிருகங்களற்ற வனம்.

வெகு நேரம் பறந்து இறக்கை ஓய்ந்து வெட்ட வெளியில் ஒற்றையாய் நின்ற மொட்டைப் பனைமரத்தின் உச்சியில் அமர்ந்து எட்டிப் பார்த்தன. செத்த பனஞ்சிராய்கள் உள்விழுந்த ஆழப்பொந்து பெண்கிளி உள்ளே போய் முடங்கிக் கொண்டது. மொட்டைப் பனையின் உச்சியிலிருந்து ஆண்கிளி கழுத்துருட்டிப் பார்த்தது. கண்ணெட்டும் துரம்வரை வெட்டவெளி.

மொட்டைப் பனையை ஓட்டிச் செல்லும் தேசிய நெடுஞ்சாலை. ஓயாமல் கேட்கும் வாகன இரைச்சலும் ஹாரன் சத்தமும். பக்கத்திலேயே சாலையோரக் கேண்டின், இரவு பகல் எந்நேரமும் ஒளி வெள்ளத்தில் மிதக்க சத்தமாய்க் கூச்சலிடும் ஸ்டிரியோ சினிமாப் பாடல்களும் புகை கக்கும் உயர்ந்த குழாயும், காற்றில் பரவி வரும் விசித்திரமான பிரியாணி வாசனையையும் வாகனங்கள் கக்கிச் செல்லும் டீஸல் பெட்ரோல் புகை நாற்றத்தை சுவாசித்து முகஞ்சுளித்தது ஆண்கிளி. பறந்து வந்த களைப்புத் தீர தாகம் தணிக்கப் பறந்து வெளியில் சென்றது ஆண்கிளி. மலையருவிகள் கொட்ட சிற்றோடைகளின் பாம்பின் நெளிவாய், சுவை கொண்டு பாய்ந்து வரும் கண்ணாடித் தெரிந்த குளத்தில் தாழ்ப் பறந்து உற்றுப் பார்த்தது. ஓர்ஷாப் கழிவுகள் சேர்ந்து எண்ணெய்ப்படலம் மிதக்கும் கருமை நிறத்தண்ணீரின் நாற்றம் பிடிக்காமல் பறந்து போனது. சாலையோரக் கேண்டினிலிருந்து வெளியேறி கிடங்கில் பெருகிக் கிடந்த மீன் செதில்கள் மிதக்கும் தண்ணீரில் ஒரு கொக்கு தவமிருக்கக் கண்டதும் கிளி பறந்து போனது. தூரத்தில் நடுக்காட்டில் பம்புசெட் கிணற்றின் உப்புத்தண்ணீர் வாய்க்காலில் தொண்டை நனைத்துப் பறந்து வந்தது.

மொட்டைப் பனையின் உச்சியில் உட்காரந்து எட்டிப் பார்த்த ஆண்கிளியின் முகத்தில் இளஞ்சூட்டின் வெக்கை படிந்தது. ஆண்கிளி புரிந்து கொண்டது. சாலையோரக் கேண்டினில் வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு பஸ்ஸின் ஜன்னல் வழியே எறிந்த பொட்டலங்களில் ஓட்டியிருந்த பிரியாணித் துகள்களையும் புளியோதரைப் பருக்கைகளையும் கொண்டுபோய் இரையாகக் கொடுத்தது. சில நேரம் ஆண் கிளி முட்டைகளுக்குக் காவல் காக்க பெண்கிளி வந்து கேண்டினில் சாப்பிட்டு போனது.

ஒரு நாள் யாரோ எச்சிலையில் சிவப்பாய் பழங்கள் கிடக்க, கிளி சந்தோஷத்துடன் ஆவலாய் கொத்தித் தின்னப் போனபோதுதான் தெரிந்தது. அந்தப் பழம் வேறெந்த

உயிர்ப்பிராணிகளுமே தின்னாத, மனிதர்கள் மட்டுமே தின்கிற தக்காளிப் பழமென்று. ஏமாற்றமடைந்த கிளி ஒரு குழந்தை கோபத்தில் விட்டெறிந்த காய்ந்த ரொட்டித் துண்டைத் தூக்கிக் கொண்டு பறந்தது. ஒருநாள் பாலிதீன் பையில் கொஞ்சம் மீதம் இருந்த தண்ணீரையாரோ தூக்கி எறிய, தொண்டை நனையக் குடித்து தாகம் தீர்த்தது. ஒரு வேளை அண்ணாந்து குடிக்கும் போதோ அல்லது பிளாஸ்டிக் பையை பல்லால் கடித்துக் கிழிக்கும் போதோ கை தவறி விழுந்திருக்கலாம் இல்லையெனில் எந்தக் குழந்தையாவது கோபத்தில் தன் அப்பா அம்மா மீது எறிந்து குறி தவறிக் கீழே விழுந்திருக்கலாம்.

இரவில் எந்நேரமும் கண்களைக் கூச வைக்கும் வாகனங்களின் வெளிச்சங்களும் இடைவிடாது கேட்கும் இரைச்சல்களும் பேயாய் அலறும் ஹாரன் சத்தங்களும் கேண்மன்களில் அலறும் ஸ்பீக்கரின் ஒலங்களும் தூக்கத்தை மறக்கடித்தன. காய்ந்த பனஞ்சிராய்களின் உறுத்தல் வேறு. ஆனாலும் ரொம்பவும் பயமுறுத்தியது. ஓயாமல் ஒலிக்கும் ஹாரன்களின் சத்தம்தான். வனத்தில் எப்போதாவது யானையோ சிங்கமோ புலியோ அல்லது இடியோ மின்னலோ பெரிய சத்தத்தையும் பயத்தையும் உண்டுபண்ணும். அந்த பயம் சமயத்தில் இரண்டுநாள் கூட மறக்க முடியாமல் அடிவயிற்றைக் கலக்கும். ஆனால் இங்கேயோ ஒரு நிமிஷம் தவறாமல் பயங்கர சத்தம். சத்தமே வாழ்க்கையென்றாகிப் போயிற்று கிளிகளுக்கு. ஒரு நாள் சில வித்தியாசமான சத்தங்கள் கேட்கவும் இரு கிளிகளும் ஆவலாய் பனைமேல் நின்று எட்டிப்பார்த்தன. தூரத்தில் சில மயில்களும் இன்னும் சில குயில்களும் ஒரு புறாக் கூட்டமும் இருக்கக் கண்டு சந்தோஷமாய் பொந்துக்குள் போய் முடங்கிக் கொண்டன. படை படையாய்ச் சென்ற சிட்டுக் குருவிக் கூட்டம் மொட்டைப் பனையை ஓட்டிப் பறந்தது.

ஒவ்வொரு தடவையும் தன் குஞ்சுகளுக்கு இரையூட்டும் போது அதன் தாய் பாஷையான கிகீகீ சத்தத்தைக் குஞ்சுகள் கேட்கவிடாமல் வாகனங்களின் ஹாரன் சத்தம் மேலெழும்பி அழுக்கியது. தொண்டை வலிக்கக் கத்தியும் தன்தாய் பாஷையை குஞ்சுகளின் காதுகளில் கேட்கவைக்க முடியாமல் தாய்க்கிளிகள் இரண்டும் தொண்டை வறண்டு ஓய்ந்து போயின. தன் வம்சத்தின் பாரம்பரிய நிறம் மாறி குஞ்சுகள் கிளிப்பச்சை நிறமிழந்து செம்பச்சையாய் வளர்ந்தது கண்டு தாய்க்கிளிகள் இரண்டும் ஒன்றையொன்று ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டன. தன் குஞ்சுகள் எழுப்பும் சத்தம் வாகனங்களின் ஹாரன் சத்தம் மாதிரி ஒலிக்கக் கண்டு இரு கிளிகளும் பதறித் துடித்தன. பஸ்ஸின் ஜன்னல் வழி விட்டெறிந்த அரைக் கொய்யாப் பழத்தை ஆசையாய் கொண்டுவந்து ஊட்டியது தாய்க்கிளி. பழங்களின் வாசனையறியாத ருசியறியாத குஞ்சுக்கிளி தூ.. வென்று துப்பி உமிழ்ந்தபோது தாய்க்கிளிகள் இரண்டும் கண்ணீர் விட்டு அழுதன.

கொஞ்ச நாள் வாகனங்களே வராத நிமிஷ நேர இடைவெளியில் மொட்டைப் பனையிலிருந்து ஹாரன் சத்தம் கேட்கவும் சில பேர் பேய் என்றார்கள். சில வருடங்களுக்கு முன் ஒன்றோடொன்று மோதி நொறுங்கிச் செத்த டிரைவர்களின் ஆவி பனையில் குடியேறிவிட்டது என்றார்கள். பேய்கள் வாசஞ்செய்யும் மொட்டைப் பனையை தூரோடு

வெட்டிச் சாய்த்து பேய்களின் அழிவிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள். அதற்கப்புறம் ஜனங்கள் பயமற்று நடமாடினார்கள்.

காற்றில் சிறகசைத்துப் பறந்து குஞ்சுக் கிளிகளைக் கூட்டிக் கொண்டு வனம் சேர்ந்தன தாய்க்கிளிகள். மரங்கள் குறைந்து செடிகள் நிறைந்திருந்த வனம் இப்போது செடிகள் குறைந்து கொடிகள் நிறைந்த வனமாய்க் காட்சியளித்தது. கிளிகளின் வித்தியாசமான ஹாரன் அலறலில் வனம் நடுங்கியது. அருகருகே வசிக்க நிர்பந்திக்கப்பட்ட சிங்கங்களும் புலிகளும் சிலிர்த்துக் கொண்டன. ஒன்றிரெண்டாய் உயிர் வாழும் யானைகள் தும்பிக்கைகள் தூக்கி மிரண்டு நின்றன. வானத்திலிருந்து ஓயாமல் கேட்கும் ஹாரன் சத்தம் வனமெங்கும் எதிரொலித்தது. தன் வம்சத்தின் சாபம் என்றெண்ணிய தாய்க்கிளிகளும் ஓடிப் பதுங்கிக் கொண்டன

குஞ்சுக்கிளிகள் இரண்டும் வித்தியாசமான மணம், சூழல், இரைகல் கண்டு முகஞ்சுளித்துக் கவலையோடிருந்தன. பழம் கொத்தித் தின்னவும், எதிரியின் கண் முன்னாலேயே மரத்தின் இலையா மாறி தப்பிக்கவும் தெரியாமல் ஓயாமல் ஹாரன் சத்தத்தை ஒலித்துத் திரிந்தன. ஒருநாள் இச்சி மரத்தின் உச்சியில் நின்று இரண்டு கிளிகளும் பலமாய்க் கத்தின. நடுக்காட்டுக்குள் தேசிய நெடுஞ்சாலையில் வாகனங்கள் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டு போவதைப் போல் விடாமல் ஹாரன் சத்தம் கேட்டது. திடீரென்று எதிர்திசையிலிருந்து பக்கத்திலேயே ரயில் வண்டியெழுப்பும் பயங்கரமான ஹாரன் சத்தம் கேட்கவும் கிளிகள் இரண்டு மெளனியாய் நின்று கவனித்தன. ரயில் வண்டியின் ஹாரன் சத்தம் தங்களை நோக்கி மிக அருகே நெருங்கி வந்தது. மீண்டும் கிளிகள் உற்றுப் பார்த்தன. தங்களை நோக்கி இரண்டு மயில் குஞ்சுகள் கூவிக் கொண்டே வருவதைக் கண்ணுற்றன.

வனமெங்கும் பஸ் ஹாரன் சத்தமும் ரயில் ஹாரன் சத்தமும் விடாமல் கேட்கத் தொடங்கின. சில நாள் கழித்து நடுவனத்தில் ஆலைச் சங்கின் பயங்கரச் சத்தம் கேட்டது. எல்லாப் பிராணிகளும் உற்றுப் பார்த்தன. குயிலொன்று கூவிக் கொண்டு போன சத்தமது. சில நேரம் மிஷின்கள் ஓடும் பாக்டரிச் சத்தங்கூட கேட்கத் தொடங்கியது. பல்வேறு வாகனங்களின் பாக்டரிகளின் விதவிதமான பயங்கரச் சத்தங்கள் வனமெங்கும் ஒலிக்க வனம் சுருங்கிக் கொண்டே வந்தது. வரவர வனத்தின் செளந்தர்யம் குறைந்து விகாரம் குடிகொண்டது. கடைசியாய் படைபடையாய்ப் பறந்து வந்த சிட்டுக்குருவிகள் ஊசிப் பட்டாசுகளாய் வெடித்துச் சிதறிச் சத்தமெழுப்பி மரக்கிளைகளுக்குள் மறைந்து கொண்டன. தன் செவிப்பறைகள் கிழிந்து ஊமையாகிப் போன வனம் நாளாவட்டத்தில் சுண்ணாம்புக் காளவாசலாய் மாறி அக்னியாய் தகித்தது. வனத்தைத் தேடியலையும் எஞ்சிய பறவைகள் எழுப்பும் பலவிதமான ஹாரன் சத்தங்கள் மட்டும் விடாமல் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கின்றன வனங்களையும் கடந்து.

5.ராஜா வந்திருக்கிறார் - கு.அழகிரிசாமி

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1923-1970
ஊர்	: இடைசெவல்
பெற்றோர்	: குருசாமி - தாயம்மாள்
மனைவி	: சீதாலட்சுமி
படைப்பு	: 1.புது வீடு புது உலகம் 2.காளிவரம் 3.அமெரிக்காவிலே 4.தீராத விளையாட்டு 5.விரோதி

கதை: எனக்கு சில்க் சட்டை இருக்கே! உனக்கு இருக்கா? என்று கெட்டிக்காரத்தனமாகக் கேட்டான் ராமசாமி.

செல்லையா பதில் சொல்லத் தெரியாமல் வழித்துக் கொண்டிருந்தான். தம்பையா ஆகாயத்தைப் பார்த்து யோசனை செய்தான். மங்கம்மாள் மூக்கின்மேல் ஆள்காட்டி விரலை வைத்துக் கொண்டும் யோசனை செய்தாள். அந்த மூவரும் ராமசாமியின் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறார்கள் என்று ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் மற்ற பிள்ளைகள்.

அன்று பள்ளிக்கூடத்திலிருக்கும்போது ராமசாமிக்கும் செல்லையாவுக்குமிடையே ஒரு போட்டி நடந்தது. ராமசாமி தன் ஐந்தாம் வகுப்பிற்குரிய இந்திய தேச சரித்திரப் புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டான். செல்லையா அந்த வருஷம் இந்திய தேச சரித்திரம் வாங்கவில்லை. அதனால் தன்னிடமுள்ள ஒரு சிவிக்ஸ் புத்தகத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டான். இருவரும் 'படப்போட்டி'யை ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

ராமசாமி தன் புத்தகத்தை முதலிலிருந்து ஒவ்வொரு தாளாகத் திருப்புவான். படம் இருக்கும் பக்கத்தைச் செல்லையாவுக்குக் காட்டி, 'இதோ இந்தப் படத்துக்குப் பதில் படம் காட்டு' என்பான். செல்லையா தன் புத்தகத்தைத் திறந்து அதில் உள்ள ஒரு படத்தைக் காட்டுவான். இருவருமே பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டுவார்கள். எவன் புத்தகத்தில் அதிகப் படங்கள் இருக்கின்றனவோ அவன் ஜெயித்துவிடுவான். மற்றவன் தோற்றுப்போவான். உடனே

ஜெயித்தவன், 'உனக்குப் படம் காட்ட முடியல்லே! தோத்துப் போயிட்டியே!' என்று பரிசாசம் செய்வான். இந்த மாதிரியான படப்போட்டிதான் அன்றும் நடந்து கொண்டிருந்தது.

போட்டி பாதியில் நிற்கிறது. அந்தச் சமயத்தில் ஐந்தாம் வகுப்புக்குக் கணக்கு வாத்தியார் வந்துவிட்டார். அந்தக் கணக்கு வாத்தியார் மிகவும் கெடுபிடியானவர். அவர் வகுப்பில், பையன்கள் வெளியே தெரியாமல் விளையாடிக் கொண்டிருக்க முடியாது. தவிரவும் கணக்குப் போடும்போது, பென்ஸிலும் கையுமாக இருக்கவேண்டும். இதில், 'படப்போட்டி' நடத்துவது எப்படி?

வாத்தியார் வந்ததும் இருவருடைய போட்டியும் நின்றுவிட்டது. கடைசியில், சாயங்காலம் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வெளியே வந்த பிறகு, ஒரு வேப்ப மரத்தின் அடியில் நின்று இருவரும் அந்தப் போட்டியை நடத்தினார்கள்.

ராமசாமியின் சரித்திரப் புத்தகத்தில் பாதிதான் தாண்டியிருக்கும்; ஆனால் செல்லையாவின் சிவிக்ஸ் புத்தகம் முடிந்துவிட்டது. செல்லையா தோற்றுப் போய்விட்டான். பக்கத்தில் நின்ற பிள்ளைகள் அவனைக் கேலி செய்தார்கள். தங்கள் அண்ணன் தோற்றுப் போனதைக் கண்டு, தம்பையாவுக்கும் மங்கம்மாளுக்கும் சொல்ல முடியாத வருத்தம்.

அந்த இடத்தை விட்டு எல்லோரும் வீட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டார்கள். நடந்து செல்லும்போதே, படப்போட்டி வேறொரு அவதாரம் எடுக்கத் தொடங்கியது. 'எங்கள் வீட்டில் அது இருக்கே, உங்கள் வீட்டில் இருக்கா?' என்று இருவரும் ஒருவரிடம் ஒருவர் கேட்க ஆரம்பித்தனர். இந்தப் புதுப் போட்டியின் கடைசிப் பகுதியில்தான் ராமசாமி, 'எனக்கு சில்க் சட்டை இருக்கே, உனக்கு இருக்கா?' என்று கேட்டான்.

வேப்ப மரத்தை விட்டு, அரை பர்லாங் தூரத்திலுள்ள பார்வதியம்மன் கோவில் பக்கமாக வந்தாய்விட்டது. இன்னும் செல்லையாவோ தம்பையாவோ ராமசாமிக்கு பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால், மங்கம்மாள் திடீரென்று எல்லோரையும் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு, ராமசாமியின் முன்னால் வந்து நின்றாள். குழந்தைகள் எல்லோரும் மங்கம்மாளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவள், ரேகை சாஸ்திரியிடம் காட்டுவது போலக் கையை வைத்துக்கொண்டு, 'ஐயோ! சில்க் சட்டை எதுக்காம்? ஹும், லேசாச் சருகு மாதிரி இருக்கும். சீக்கிரம் கிழிஞ்சு போகும். ரொம்ப நாளைக்குக் கிழியாமே இருக்கும். நல்லாப்பாரு!' என்று மிகமிகப் பரிசாசமாகச் சொல்லிவிட்டு செல்லையாவின் பக்கத்தில் வந்து நின்றாள்.

ராமசாமி திகைத்து நின்றுவிட்டான். முதல் வகுப்பில் படிக்கும் மங்கம்மாள், ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் தன்னை இப்படித் தோற்கடித்து விட்டானே என்று சங்கடப்பட்டான். பிள்ளைகள் ராமசாமியைப் பார்த்து, 'தோத்துப் போயிட்டாயா?' என்று ஏளனம் பண்ணினான்.

மங்கம்மாள் செல்லையாவின் சட்டையைப் பிடித்துக் கொண்டு, அவனை ஓட்டி உரசி நின்று கொண்டாள். நடக்கும் போதும் அப்படியே நடந்து வந்தாள். அவள் மனத்திற்குள்ளே ஒரு பெருமிதம்.

ராமசாமி அடுத்து கேள்வியைப் போட்டான்; 'எங்கள் வீட்டிலே ஆறு பசு இருக்கு; உங்க வீட்டிலே இருக்கா?'

இதற்குச் செல்லையா பதில் சொல்லவில்லை; மங்கம்மாளும் பதில் சொல்லவில்லை. தம்பையா, 'இவ்ஹதான் பணக்காரராம்! அதுதான் ரொம்பப் பெருமை ஹும்! பெருமை பீத்தக் கலயம்..!' என்று சொல்லி நிலைமையைச் சமாளிக்க முயன்றான். அது முடியவில்லை. அந்தச் சமயத்தில் செல்லையா, 'அது சரி, எங்க வீட்டிலே ஒன்பது கோழி இருக்கு, உங்க வீட்டிலே இருக்கா?' என்று ஒரு போடு போட்டான்.

ராமசாமியும் தயங்கவில்லை; 'நாங்கள் உங்களைப் போலக் கோழி அடிச்சுச் சாப்பிட மாட்டோம். நாங்க எதுக்குக் கோழி வளக்கணும்? அதுதான் எங்க வீட்டிலே கோழி இல்லே' என்றான்.

'அதெல்லாம் சும்மா. ஒன்பது கோழி இருக்கா, இல்லையா?' என்று ஒரே பிடிவாதமாகக் கேட்டான் செல்லையா.

ராமசாமிக்கு பதில் சொல்ல முடியவில்லையே என்று கூட வருத்தமில்லை. மற்றப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒன்று கூடிக் கொண்டு அவனைப் பரிகாசம் செய்வதை அவனால் தாங்கமுடியவில்லை. அழுகை வரும்போல இருந்தது.

செல்லையா, தம்பையா, மங்கம்மாள் - மூன்று பேரும் நெஞ்சோடு புத்தக் கட்டுக்களை அணைத்துக்கொண்டு வீடு சேரும்போது, அவர்களுடைய தாயார் தாயம்மாள் வாசல் பெருக்கித் தண்ணீர் தெளித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மங்கம்மாள் ஒரே ஓட்டமாக ஓடி, 'அம்மா.....!' என்று தாயம்மாளைப் பின்புறமாகக் கட்டிக்கொண்டாள். குனிந்து வாசல் தெளித்துக்கொண்டிருந்த தாய் செல்லமாக, 'ஐயோ!... இது என்னடா இது!' என்று முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டு அழுவது போலச் சிரித்தாள்! அம்மா 'அழுவதைக் கண்டு மங்கம்மாளுக்கு அடக்க முடியாதபடி சிரிப்பு வந்தது!.

'ஐயா வந்துட்டாரா அம்மா?' என்று தம்பையா கேட்டான். அப்பாவைத்தான் ஐயா என்று அந்த கிராமத்துப் பிள்ளைகள் குறிப்பிடுவார்கள்.

'வரலையே!' என்று பொய் சொல்லிவிட்டு, பொய்சிரிப்பும் சிரித்தாள் தாயம்மாள்.

'நிஜம்மா?' என்று கேட்டான் தம்பையா.

'நிஜம்மம்மம்மா தான்!' என்று சொன்னாள் தாயம்மாள். அப்புறம் சிரித்தாள்.

மங்கம்மாள் விறுவிறு என்று அம்மாவுக்கு முன்னால் வந்து நின்றாள். வலது கையிலிருந்து புத்தகக்கட்டை இடது கையில் இடுக்கிக் கொண்டாள். வலது கையின் ஆள்காட்டி விரலை முக்கின் மேலும், புருவங்களுக்கு மத்தியிலும் வைத்துக்கொண்டு, முகத்தையும் ஒரு பக்கமாகத் திருப்பிக்கொண்டு, 'அம்மா!'..... எனக்குத் தெரிஞ்சுபோச்சு!.. நீ பொய் சொல்றே!.. ஐயா வந்துட்டாரு!' என்று நீட்டி நீட்டிச் சொன்னாள்.

தாயம்மாளுக்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை. பல்லை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு, 'போக்கிரிப் பொண்ணு!' என்று மங்கம்மாளின் கன்னத்தைக் கிள்ளினாள்.

செல்லையா மிகவும் ஆழமான குரலில், 'ஐயா வரல்லையாம்மா?' என்று கேட்டான். அவன் குரலில் சோகம் ததும்பி, ஏமாற்றம் இழையோடியிருந்தது.

தாயம்மாள் வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள். மூலையிலிருந்த ஒரு ஜாதிக்காய்ப் பெட்டியைச் சுட்டிக்காட்டி, 'அந்தப்பெட்டியைத் திறந்து பாரு மங்கம்மா' என்றாள்.

மூவருமே ஓடிப்போய்ப் பெட்டியைத் திறந்தனர்.

பெட்டிக்குள்ளே இருந்த ஜவுளிப் பொட்டணத்தை வெளியே எடுத்து அவிழ்த்துப் பார்த்தனர். மறுநாள் விடிந்தபிறகு ஆரம்பமாகும் தீபாவளி, குழந்தைகளுக்கு அப்பொழுதே ஆரம்பித்துவிட்டது. ஒரே குதூகலம்! ஒவ்வொரு துணியாக எடுத்து, 'இது யாருக்கு' என்று இனம் பிரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இருட்டிலே அங்கே என்ன பண்ணீங்க? என்று சொல்லிக் கொண்டே மரத்தின் பக்கமாக வந்துவிட்டாள். அங்கே வந்து, நின்று யோசிப்பதற்கு நேரமில்லை மழை. ஆகவே, மூன்று பேரையும் அவசர அவசரமாக வீட்டுக்குள்ளே அழைத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தாள்.

சிறுவன் விளக்கு வெளிச்சத்தில் வந்து நின்றான். அவனுடைய உடம்பெல்லாம் ஒரே சிரங்கு. தலையில் பொடுகு வெடித்துப் பாம்பு சட்டை மாதிரி தோல் பெயர்த்திருந்தது. பக்கத்தில் வந்து நின்றால், ஒரு மாதிரி துர்வாடை இந்தக் கோலத்தில் நின்றான் சிறுவன்.

'இது யாரம்மா? என்று மங்கம்மாள் திகைப்போடு கேட்டாள்.

யாரோ? யார் பெத்த பிள்ளையோ? என்று சொல்லிவிட்டு, மழையில் நனைந்த குழந்தைகளைத் துவட்டப் பழைய துணியை எடுக்கப்போனாள். அவன் மறுபக்கம் திரும்பியதும், தம்பையா அம்மாவுக்குக் கேட்காமல், வாய்க்குள்ளேயே 'போடா' என்று பயமுறுத்தினான்.

செல்லையா, போ என்று அவனைப்பிடித்துத் தள்ளினான்.

இவர்கள் இருவரையும் பார்த்து மங்கம்மாளும் அர்த்தமில்லாமல் போயேன் என்று சிணுங்கிக்கொண்டே சொன்னாள்.

அவ்வளவுதான், திடீரென்று மடை திறந்த மாதிரி 'கோ' வென்று அழுது விட்டான். விஷயம் என்னவென்று தெரியாமல் பதைபதைப்புடன் ஓடி வந்தாள் தாயம்மாள்.

ஏண்டா அழுகிறே? சும்மா இரு அவனை என்ன சொன்னீக நீங்க? என்று தன் குழந்தைகளைக் கேட்டாள்.

அவன் போன்னா, போகமாட்டேங்கிறான் என்று புகார் பண்ணுவதைப் போலச் சொன்னாள் மங்கம்மாள்.

சீ அப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது! நீ சும்மா இரு. அழாதேப்பா' என்று சொல்லிச் சிறுவனைத் தேற்றினாள்.

தம்பையா அச்சிறுவனுக்குக் கொடுத்தான்.

நீ சாப்பிட்டாயா? என்றுதாயம்மாள் அவனைப் பார்த்து கேட்டாள்.

அவன் எச்சியைச் சாப்பிடுறான், அம்மா. ராமசாமி வீட்டிலிருந்து எச்சிலையை எடுத்துவந்து சாப்பிடுறான் அசிங்கம்? என்று முகத்தை சுளித்துக் கொண்டு சொன்னான் தம்பையா.

உனக்கு எந்த ஊரு? என்று தாயம்மாள் சிறுவனை விசாரித்தாள்.

'விளாத்திக்குளம்' என்றான் சிறுவன்.

'உனக்கு தாய் தகப்பன் இல்லையா?'

'இல்லை'

இல்லையா? என்று அழுத்திக் கேட்டாள் தாயம்மாள்.

'உம்.. செத்துப் போயிட்டாங்க'

எப்போ, தம்பி?

'போனவருஷம் அம்மா செத்துப் போயிட்டா. ஐயா; நான் சின்னப்பிள்ளையாயிருக்கும் போதே செத்துப் போயிட்டாராம்.'

'உனக்கு அண்ணா தம்பி ஒருத்தரும் இல்லையா?'

'இல்லை'

'பாவம்' என்று சொல்லிவிட்டு தம்பையா நிறுத்திக் கொண்டான்.

'இங்கே எதுக்கு வந்தே? என்று தாயம்மாள் கேட்டாள்.

'கழுமலைக்குப் போறேன்'.

'அங்கே ஆரு இருக்கா?'

அத்தை என்றான். அவனை தன் வீட்டில் வைத்துக்கொள்வார்களா? வைத்துக்கொள்ளமாட்டார்களா என்பது தெரியாமல் யாரோ சொல்லக் நான்கு நாட்களாகக் கால்நடையாகவே வந்திருக்கிறான்.

கடைசியாக தாயம்மாள் உன் பேரென்ன என்று கேட்டாள் ராஜா என்றான்.

சிறுவனுக்கு சாப்பாடு கொடுத்து தன் வீட்டில் படுக்க வைத்தாள். பின்பு வேட்டு சத்தம் கேட்டதும் எனக்கு மத்தாப்பு என்று மங்கம்மாள் அடம்பிடித்தாள்.

ராமசாமியும் தூங்காம வேட்டுப் போடுறான்!

ராமசாமியின் அக்காளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டவன் ஒரு ஜமீன்தாரின் மகன். அந்த வருஷம் தலை தீபாவளிக்காக அவனை அன்று மாலையில் அழைத்து வந்திருந்தார் ராமசாமியின் தகப்பனார். தீபாவளிக்கு முதல்நாள் தான் மாப்பிள்ளை வந்து இறங்கினான். ஆஅதற்கு முன் பத்து பதினைந்து நாட்களாக ஒரு நிமிஷத்திற்கு ஒன்பது தடைவ, 'ராஜா வர்ரார், சிறப்பாகச் செய்யணும்; ராஜா வர்ரார், சிறப்பாச் செய்யணும் என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார். உண்மையில் வெகு சிறப்பாகத்தான் நடந்து கொண்டிருந்தன.

'மங்கம்மா'!

பதில் இல்லை; தூங்கிவிட்டாள்.

தாயம்மாளும் அகல்விளக்கை அணைத்து விட்டு தலைசாய்த்தாள். பின்பு காலையில் எழுந்து சீயக்காய் போட்டு குளித்துமுடித்து தோசை சாப்பட்டுவிட்டு அனைவரும் புத்தாடை அணிந்து கொண்டது மட்டுமின்றி அச்சிறுவனுக்கும் அந்தத் துண்டை கொடும்மா என்று மங்கம்மாள் கூறினாள்.

பிறகு தழுதழுத்துக் கொண்டே சொன்னாள்;

'தம்பையா!'

'என்னம்மா!'

'ஹும், ராஜாவுக்கு அந்தத் துண்டை எடுத்துக்குடு'.

மங்கம்மாளைப் பார்த்து தாயம்மாள் என் ராஜாத்தி, மகாலஷ்மி மாதிரி இருக்கா!' என்று தன்னை மறந்து இன்பத்துடன் சொல்லிவிட்டாள். பின்பு வீட்டினுள் அழைத்துச்சென்று திரிஷ்டி பொட்டு வைத்துவிட்டாள் தாய்.

அப்புறம் மங்கம்மாள் வீதிக்கு ஓடிவிட்டாள். ராமசாமியின் வீட்டுப்பக்கம் எச்சில் இலைகள் ஏராளமாகக் கிடந்தன. அங்கே நாலைந்து பேர் நின்று பேசிக்கொண்டும், வெற்றிலை பாக்குப் போட்டுத் துப்பிக் கொண்டும் இருந்தார்கள். ராமசாமி நீலநிறமான கால் சட்டையும், அந்த ஊருக்கே புதிய புஷ்கோட்டும் போட்டுக் கொண்டு நின்றான். மங்கம்மாளைப்

பார்த்ததும் அவன் பக்கத்தில் ஓடிவந்தான்; மங்கம்மாளும் அவனைப் பார்த்து நடந்தாள். இருவரும் பாதி வழியில் சந்தித்துக் கொண்டனர். சந்தித்த மாத்திரத்தில், மிகவும் சந்தோஷத்துடன் ராமசாமி சொன்னான்.

‘எங்க வீட்டுக்கு ராஜா வந்திருக்கிறார்!’

ஊர்க்காரர்களைப் போல அவனும் தன் அக்காள் புருஷனை ராஜா என்று சொன்னான். ஆனால் அவன் சொன்னதற்குக் காரணம் சந்தோஷம்தானே ஒழிய மங்கம்மாளைப் போட்டிக்கு அழைப்பதற்காக அல்ல. ஆனால் அவளோ வேறுவிதமாக நினைத்துவிட்டாள். முதல் நாள் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்தபோது நடந்த போட்டிதான் அவள் ஞாபகத்தில் இருந்தது. அவன் சொன்னதற்குப் பதில் சொல்லி அவனுடைய ‘பெருமையை’ மட்டம் தட்டவேண்டும் என்று அவள் மனம் துடித்தது. அதனால் ஒரு அரை அடி முன்னால் நகர்ந்து வந்து நின்றாள். யாதொரு திகைப்பும், தயக்கமும் இல்லாமல் ராமசாமியைப் பார்த்து, ரேகை சாஸ்திரியிடம் காட்டுவது போலக் கையை வைத்துக் கொண்டு, மிகமிக ஏளனமாகச் சொன்னாள்.

‘ஐயோ! உங்க வீட்டுக்குத்தானா ராஜா வந்திருக்கிறார்? எங்க வீட்டுக்கும் தான் ராஜா வந்திருக்கிறான். வேணும்னா வந்து பாரு’.

6. நிலை - வண்ணதாசன்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1946
ஊர்	: தின்னவேலி
பெற்றோர்	: தி.க.சிவசங்கரன் - தெய்வானை
மனைவி	: வள்ளி
பிள்ளைகள்	: சிவசங்கரி, நடராஜ சுப்பிரமணியம்
படைப்பு	: 1.நடுகை 2.சமவெளி 3.இன்னொரு கேலிச் சித்திரம் 4.அகம்புறம் 5.நிலா பார்த்தல்.

கதை: தேர் எங்கே ஆச்சி வருது?

‘வீட்டைப் பார்த்துக்கோ’. என்று சொல்லிவிட்டு எல்லோரும் புறப்பட்டு போகும்போது கோழு கேட்டாள்.

‘வாகையடி முக்குத் திரும்பிட்டுதாம். பார்த்திட்டு வந்திருதோம். நீ எங்கியும் விளையாட்டுப் போக்கில் வெளியே போயிராத, என்ன?’

ஆழிக்கதவை சாத்திவிட்டு எல்லோரும் வெளியே போனபோது கோழு அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு உள்ளேயே நின்றாள். கம்பிக் கதவிற்கு வெளியே ஒவ்வொருவராக நகர்ந்து நகர்ந்து, தெருப்பக்கமாகப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். முடுக்கு வழியாக, இங்கிருந்து தெருவைப் பார்க்க முடியாது. தெருவைப் பார்க்கவே இன்றைக்கு ரொம்ப நன்றாக இருக்கும். நிறைய ஆட்கள் இந்தத் தெரு வழியாகப் போவார்கள். பெரிய தெரு, மேலத்தெரு, கம்மபாரேழி, பேட்டை ஆட்களெல்லாம் இப்படிக் கூடிப் போவார்கள். பலூன்காரன், தேங்காய்ப்பூ, சவ்வு மிட்டாய்க்காரன், ஐஸ்காரன் எல்லாம் போவான். இன்றைக்கு ராத்திரிகூட ஐஸ் விற்பான். பாம்பே மிட்டாய்க்காரன் வருவான்.

விறகுக்கடையில் வண்டியை நிறுத்திவிட்டு அப்பாசூட இந்தத் தெரு வழியாக ஒருவேளை போகலாம். வருமானம் இல்லாத சில நாட்களில் கோழு இருக்காளா? என்று வீட்டு வாசலில் வந்து ஓரமாக நின்று கேட்பது மாதிரி, இன்றைக்கும் வந்தால் நன்றாக இருக்கும். கோழுவுக்கு ஒரு பன்னிரண்டு வயசுப் பிள்ளை சாப்பிடுவதற்கும் கூடுதலாகவே இங்கு சோறு போடுவார்கள். அந்தத் தட்டை மூடியிருக்கிற ஈயச்சட்டியை நிமிர்த்திவிட்டு அப்பாவிடம் கொடுப்பாள். சாப்பிட்டுவிட்டு அப்பா போயிட்டு வருகிறேன் என்று சொல்லாமலே போய்விடுகிறது உண்டு. இன்றைக்கு அப்பா வந்தால் சந்தோஷமாக இருக்கும்.

வாசல் அமைதியாக இருந்தது. எதிர்த்த வீடு இரண்டிலும் கூடத் தேர்ப் பார்க்கப் போயிருந்தார்கள். எதிர்த்த வீட்டுத் தார்சாவில் ஒரே வெட்டுத்துணியாகக் கிடந்தது. தையற்காரர் கைமிஷினில் தைத்துக் கொடுத்துவிட்டுப் போயிருந்தார். தையற்காரர் உட்கார விரித்த சமுக்காளம்சூட அப்படியே வெள்ளையும் பச்சையுமாக வெட்டுத்துணி சிதறிக் கிடக்கக் கிடந்தது. எதிர்த்த வீட்டுப் பாப்பா ஸ்கூலுக்குப் போகிறது. இங்கே இல்லை, பாளையங்கோட்டைக்கு. இவளுக்கிருக்கிற பாவாடையின் கிழிசலைத் தைப்பாரோ என்னவோ? அழிக்கதவைத் திறந்து அந்தப் பச்சை வெட்டுத்துணியை எடுத்து வரலாம். பச்சை என்றால் திக்குப் பச்சையில்லை; லேஸ் பச்சை. புல் முளைத்த மாதிரி. வேப்பங்காய் மாதிரி. ஈர விறகுக்குத் தொலி உரித்த மாதிரி.

கதவைத் திறந்து கொண்டு போகலாம் என்றாலும் கதவு சத்தம் போடும். பெரிய கதவைவிட இந்த அழிக்கதவு பங்ங்ங் என்று குதித்துக்கொண்டே போகும் சத்தத்தில் கட்டிலில் சீக்காய் படுத்திருக்கிற பெரிய ஆச்சி முழித்தால் பெரிய தொந்தரவாகப் போகும். பேச்சு கொடுத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். தண்ணி எடுத்துட்டியா? கொடியில் கிடந்த

துணியை உள்ளே எடுத்துப் போட்டியா? இன்றைக்கு விளக்குப் பூஜைக்குப் பூக்காரன் சரம் கொண்டு வந்து வைத்தானா? அம்மாகுட்டி சாணி தட்ட வரக்காணுமே, ஏன்? தோசைக்கு எவ்வளவு அரைக்கப் போட்டிருக்கிறது? பெளர்ணமி என்ன தேதியில் வருகிறது? எதிர்த்த வீட்டில் ஆள் நடமாடுகிற மாதிரிச் சத்தம் கேட்கிறதே, யார் வந்திருக்கா? ஆச்சியின் ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தால் விடிந்து போகும். மேலும் கோமுவுக்கு ஆச்சி கேட்கிற எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் எப்படிப் பதில் சொல்லத் தெரியும்?

கோமு அழிக்கதவைத் திறக்கவில்லை. அவளுக்கு ஒரு கோட்டை வேலை கிடக்கிறது. ஆற்றுத் தண்ணீர் பிடிக்க வேண்டும். அதற்கு முன் தொழுவில் நிற்கிற கன்றுக்குட்டியைப் பிடித்துக் கட்ட வேண்டும்.

கோமு தொழுவத்துக்குப் போகிற நடையில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு பார்த்தாள். முன்னால் வேலை பார்த்த டாக்டர் வீடு மாதிரி இல்லை இது. அங்கே புதிது புதிதாக எல்லாத் தரையுமே வழுவழுவுவென்று இருக்கும். இப்படிக்கல்நடையெல்லாம் கிடையாது. இங்கே கட்டுக்குக் கட்டு கல்நடை இருக்கிறது. இந்தத் தோட்டத்துக் கல்நடை மற்ற எல்லாவற்றையும் விடக்குழி குழியாக இருக்கிறது. கழுவி விட்டால் இடம் உடனே காயாது. இந்தச் சின்னச் சின்ன அம்மி கொத்தினது மாதிரிக் குழிகளுக்குள் கொஞ்சநேரம் ஈரம் இருக்கும். குளிர்ந்து கிடக்கும்.

கோமுவுக்கு வீட்டை விடவும் இந்தத் தோட்டம் பிடித்திருக்கிறது. ஒடுக்கமான இந்த இடத்துக்குள்ளேயே சின்னச் சின்னதாக ஒரு கருவேப்பிலை மரம், முருங்கை மரம், தங்க அரளிமரம் மூன்றும் இருந்தது. பெரிதாக வளராமல், ஆள் உயரத்துக்கு மேலே போகாமல், வளர்கிற பிள்ளைகள் மாதிரி அவை இருந்தன. அசலூரில் இருந்து விருந்தாட்கள் வந்தபோது, கோமுவும் வந்திருந்த சிறு பிள்ளைகளும் தங்கரளிப் பூவையும் கருவேப்பிலைப் பழத்தையும் கொண்டுதான் வீடு வைத்து விளையாடினார்கள்.

கோமு இங்கே வேலைக்கு வரும்போது கன்றுக்குட்டி ரொம்பச் சிறுசாக இருந்தது. பால் குடித்துவிட்டு அது ஆளில்லாத தோட்டத்தில் காலை உதறி உதறித் துள்ளிக் கொண்டு ஓடுவதையும், மறுபடியும் அம்மா ரூபகம் வந்துததுபோல், தொழுவக்கு ஓடிவந்து மடுவைச் சுவைப்பதையும் அடுத்த நிமிஷம் வாலைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுவதையும் பார்க்கப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கும். அப்போது இருந்த செவலை நிறம் போய் ரோமம் எல்லாம் உதிர்ந்து ஜாடை, குணம் எல்லாம் இப்போது மாறிவிட்டது. நிறையக் கள்ளத்தனமும் வந்துவிட்டது. ஆள் வருகிற சத்தம் கேட்டால் பசுவுக்கு அந்தப்புறம் போய் அழிப்பக்கம் நின்று கொள்கிறது. இழுத்துக்கட்ட முயவில்லை. செக்கு மாதிரி அசையாமல் நிற்கிறது. என்றைக்கு அது கயிறை அத்துக் கொண்டு போய்ப் பாலைக் குடித்து, கோமுவுக்கு ஏச்சு வாங்கிக் கொடுக்கப் போகிறதோ, தெரியவில்லை.

கோமு, காலை மிதித்து விடுமோ என்கிற பயத்துடன், கயிறை நீளமாகத் தள்ளிப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு தொழுவில் இன்னொரு பக்கத்தில் கட்டினதும், அது

முட்டவருவது போல் அவள் பக்கம் வந்து முழங்கைப் பக்கம் நக்கிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தது. கருநீலமான அந்த வழுவுழுப்பான நாக்குப் படப்படக் கோமுவின கையில் கூச்சமெடுத்தது. அது இன்றைக்கு அவளிடம் ரொம்பப் பிரியமாக நடந்து கொண்டது போல் இருந்தது. கொம்பு முளைக்கப் போவது போல் புடைத்த தலையைச் சொறிந்தபடி, இன்னொரு கையைக் கழுத்தில் போட்டு 'லட்சுமீய்' என்று சொல்லிக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு கட்டிக் கொண்டாள். கன்றுக்குட்டி சட்டென்று தலையை உலுக்கிப் பிடுங்கிக் கொண்டபோது ஒன்று இரண்டு மூன்று என்று தொடர்ந்து வேட்டுச்சத்தம் கேட்டது.

தேர் பக்கத்தில் வந்திருந்தால்தான் இப்படி உஸ்ஸென்று சீறிக்கொண்டு வேட்டு வெடிப்பது கூடக் கேட்கும். எங்கேயிருந்து பார்த்தாலும், இப்படி வேட்டு வானத்தில் புகைந்து கொண்டு போய் வெடிப்பது தெரியும், ஏரோப்ளேன் பார்க்க ஓடி வருகிற மாதிரி, இதையும் வீட்டுக்குள்ளேயிருந்து ஓடிவந்து எல்லோரும் அண்ணாந்து பார்க்கலாம்.

கோமு ஓட்டுச்சாய்ப்புக்கு வெளியே வந்து வானத்தைப் பார்த்தபடியே நின்றாள். நீலமும் வெள்ளையுமாகக் கிடந்த வானத்தில் ஒரு கொத்து போல நாலைந்து பெரிய கலர் பலூன்கள் மாத்திரம் அலைந்து கொண்டிருந்தன. எத்தனை பலூன், எத்தனை ஜவுளிக்கடை நோட்டீஸ், பொருட்காட்சி நோட்டீஸ் எல்லாம் இன்றைக்குப் பறக்கும். மேலே வீசப்படுகிற அந்தப் பச்சை சிவப்பு மஞ்சள் நோட்டீஸ்கள் மடங்கி மடங்கிக் கோலாட்டு அடிப்பது மாதிரி எவ்வளவு அழகாகக் கீழே வரும். கோமு அந்த நோட்டீஸைப் பொறுக்க எவ்வளவு பிரயாசைப் பட்டிருக்கிறாள். புத்தம் புதிய நோட்டீஸின் ஒரு பாகம் மாத்திரம் காலில் மிதிபட்டு மணலும் சரளும் முள்ளுமுள்ளாகக் குத்திக் கிடக்கும்போது எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கும். அதை எடுத்துப் பார்க்கும்போது இப்போது அந்தப் பலூன் கூட விலகி நகர்ந்துவிட்டது. வானம் மட்டும்தான் மேலே, கடல் மாதிரி, குளம் பெருகினது மாதிரி.

தேரோட்டத்திற்காகத் தண்ணீர் திறந்து விட்டிருக்கிறானோ என்னவோ! இன்றைக்குக் குழாயில் எடுக்க எடுக்கத் தண்ணீர் வந்து கொண்டே இருக்கிறது. கொப்பரை, தொட்டி, மண்பாணை, எவர்சில்வர் குடம் எல்லாவற்றிலும் தண்ணீர் எடுத்து ஊற்றின பிறகு கூடக் குடம் நிரம்பிச் சரசரவென்று பெருகிக் கொண்டிருந்தது, என்ன செய்கிறது என்று தெரியவில்லை. கோமு குழாய்ப்பக்கம் நின்று கொண்டே இருந்தாள். குடத்திலிருந்து பாதத்தில் தண்ணீர் வழிந்து, காலுக்கடியில் குளிர்ந்து பெருகிக் கொண்டிருக்கும்போது- 'நீ ஒத்தையிலயா வீட்டில் இருக்க, தேர்ப்பாக்கப் போகலையா?' என்று யாரோ கேட்டார்கள். சத்தம் மேலே இருந்து வந்தது.

'மேலே பாரு - இங்க இங்க!' பின்னால் இந்த வீட்டுச் சுவரை ஒட்டி இருக்கிற இன்னொரு வீட்டு மச்சில் இருந்து அந்த வீட்டு அக்கா சத்தம் கொடுத்தாள். அந்த அக்காவும் இன்னும் ரெண்டு மூணு பேரும் மச்சுத் தட்டோட்டியில் நின்று தேர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மச்சம் இருந்து, சமைந்து பெரிய மனுஷியான அக்காக்களும் இருக்கிற நிறைய வீடுகளில், அவள் இதைப் பார்த்திருக்கறாள். கோமுகூட ஒரு தடைவ அப்படி

மச்சுத்தட்டோட்டியில் நின்று தேர் பார்த்திருக்கிறாள். அவள் பார்த்த சமயத்தில் அந்த மச்சில் இருந்து தேர் முழுவதும் தெரியவில்லை. இருக்கிற ஆட்கள் தெரியவில்லை. வடம் கண்ணில் தட்டுப்படவில்லை. தேரின் மேலே உள்ள தட்டு அலங்காரமும், உச்சியிலுள்ள கும்பமும், சிவப்புக்கொடியும், முக்குத் திரும்பும்போது தேரின் விலாவும் வாழைமரமும் தெரிந்தது. அதுவும் நன்றாகத்தான் இருந்தது.

எங்க பார்த்தாலும் நம்மைச் சுற்றி மச்சுத் தட்டோட்டியும், புகைக்கூண்டும், ஓட்டுக் கூரையும், இடையில் சில இடங்களில் வேப்ப மரமும், வேப்பமரத்துக்கு அந்தப்புறம் இன்னொரு ஓட்டுச்சிவப்பும், இதுக்கு மத்தியில் ஒளிந்து கொண்டு தலையை மாத்திரம் தூக்கிப் பார்ப்பது போலத் தேர் வருவதும் நன்றாகத்தான் இருக்கும். இந்த வீட்டு மச்சில் போய்ப் பார்க்கலாம் என்றுகூடத் தோன்றியது. அந்த வீட்டிற்கு வழி இந்தப் பக்கம் இல்லை. தெருவைச் சுற்றி முன்பக்கமாகப் போக வேண்டும். வீட்டைப் போட்டுவிட்டு அப்படிப் போக முடியாது. குடம், வாளி எல்லாவற்றையும் தூக்கி உள்ளே வைத்துவிட்டு எல்லோரும் வரும்வரை பேசாமல் நடையில் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியதுதான்.

வாசலில் இருந்த பயம் இப்பொழுது ஆச்சி எழுந்ததால் முழுசாகக் குறைந்துபோய், கோழு பெரிய ஆச்சியுடன் பேச ஆரம்பித்தாள். எல்லோரும் வெளியே தேர்ப்பார்க்கப் போயிருக்கிற விபரத்தைச் சொன்னாய். அப்போதே போய்விட்டார்கள் என்றும் இது வருகிற நேரமென்றும் சொன்னாய். 'கூட்டம் ஜாஸ்தியா,' என்று ஆச்சி கேட்டதற்கு, 'எக்கச்சக்கம் கூட்டம். தெரு அடைச்சுக் கோடிச்சனம் போய்டு வருது' என்று சொன்னாள். நீ தேர்ப்பார்க்கலையா என்று ஆச்சி கேட்டதும் கோழுவுக்கு ரொம்ப சந்தோஷமாக இருந்தது. பார்க்கணும் என்றும் எல்லோரும் வந்தபிறகு போகணும் என்றும் ஜோலி இதுவரை சரியாக இருந்தது. பார்க்கணும் என்றும் சொன்னாள். ஐயோ பாவம் நீயும் பச்சைப் பிள்ளைதானே. போகணும் வரணும்னு தோணத்தானே செய்யும். போய்டு வா, போய் பார்த்துட்டு வா, இவங்க வரட்டும் என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடியும் படுத்துக் கொண்டாள்.

அங்கு மிட்டாய்க்காரன் வீட்டு வாசலில் முடுக்குப் பக்கம் இருக்கிற கல்லை ஓட்டித்தான் எப்போதும் அவன் நிற்பான். கோழுவுக்கு ரோஸ் ரோஸான கம்மாளிக்கொட்டை வாங்கலாமா என்றிருந்தது. அவளுக்கு நாலணா திருவிழாத்துட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். செலவழிச்சிராதே, அவ்வளத்தையும்! என்று எச்சரிக்கை பண்ணியே கொடுத்திருக்கிறார்கள். வாங்கி சாப்பிடலாமா? கோழுவுக்கு என்ன செய்வது என்று ஓடவில்லை. உள்ளே தொட்டுக்கட்டு மடக்குழிக்குப் போய், அந்த முழு நாலணாவை மனசே இல்லாமல் எடுத்துக்கொண்டு வந்தபோது அவனை வாசலில் காணோம். அவன் போனதுகூட நல்லதுக்குத்தான். இல்லாவிட்டால் எல்லாம் செலவாகியிருக்கும்.

தேர் ஒரே நாளில் இந்த வருஷம் நிலைக்கு(நிலையத்துக்கு) வந்துவிட்டதாம். இப்படி தேர் ஒரே நாளில் ஓடி நிலைக்கு நின்று ஒன்பது வருஷம் ஆயிற்றாம். கூட்டமானால் சொல்லி முடியாதாம். பள்ளும் பறையுமாகக் கீழ்ச்சாதிச் சனக்கூட்டம் இந்தத் தடைவ ஜாஸ்தியாம்.

நகரக்கூட 'இங்க அங்க' இடமில்லையாம். லாலா-சத்திரமுக்கில் இருந்து ராயல் டாக்ஸீஸ் முக்கு வரை தேர் பச்சைப்பிள்ளை மாதிரி குடுகுடுவென்று ஒரேஒட்டமாக ஓடியதாம். தெப்பக்குளத்தெரு அம்பி மாமா வீட்டுத்தட்டோட்டியில் நின்று பார்த்தார்கள். தேர் அசைந்து வர மாதிரி என்கிறது சரியாகத்தான் இருக்கிறதாம். அவ்வளவு அழகாம் அது.

கோமு எல்லாவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டே நின்றான். வீட்டுக்குள் நுழைவதற்கு முன் தேர் பார்த்தவர்களில் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தரே மாறி மாறி இவ்வளவையும் பேசிவிட்டு நடை ஏறினார்கள். நடை ஏறும் சமயம் கோமு சிரித்துக் கொண்டே கைப்பிள்ளையை வங்கினபொழுது-

'என்னடி பண்ணிக்கிட்டு இருந்தே இவ்வளவு நேரம், ஆற்றுத்தண்ணீர் பிடிச்ச வச்சியா இல்லையா? என்று தெய்வு ஆச்சி கேட்டாள்.

'பிடிச்சாச்சு' என்று கோமு சொன்னதைக் கேட்காமலேயே எல்லோரும் உள்ளே போனார்கள். கோமு மறுபடியும் வாசலிலேயே உட்கார்ந்தான்.

'துவையன்னுப் பொரிகடலை வேணும், தேங்காய் கூடக்காணாது. பிள்ளையைக் கொடுத்துவிட்டுக் கடைக்குப் போய்ட்டு வா'- உள்ளேயிருந்து சத்தம் வந்தது.

கோமு பொரிகடலையும் தேங்காயும் வாங்கின தேரையே பார்த்து கொண்டு நின்றான். தேர் நிலைக்கு வந்து நின்றிருந்தது. ரோட்டில் கார், பஸ் ஒன்றுமில்லாமல் அகலமாக இருந்தது. தேரின் வடம் ஒவ்வொன்றும் நீளம் நீளமாக அம்மன் சன்னதி வரைக்கும் பாம்பு மாதிரி வளைந்து வளைந்து கிடந்தது. தேர் சகல அலங்காரங்களுடனும் தோரணங்களுடனும் வாழைமரத்துடனும் நிலவு வெளிச்சத்தில் மௌனமாகப் பேசாமல் நின்றது. கோமுவோடு கோபித்துக்கொண்டு சண்டை போட்டது போல் தோன்றியது. தேருக்குக் கீழே காஸ்லைட் வைத்துக்கொண்டு இரண்டு மூன்று போலீஸ்காரர்கள் வடத்துக்குமேல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். வடத்துக்குமேல் இப்படி குந்த வைத்து உட்கார்கிறதே பாவம். அதோடு அவர்கள் பீடியும் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கோமுவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. தேர்ப்பக்கத்தில் போய்ப் பார்க்கவும் பயமாக இருந்தது. தேர்ப்பக்கத்தில் போக வேண்டும். ஒரு மாதிரி எண்ணெய் மக்கு அடிக்கும் தேரில். அது நன்றாக இருக்கும். போலீஸ்காரர்கள் பிடித்துக் கொண்டால் என்ன பண்ண?

கோமு மறுபடியும் பையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு தள்ளிப்போய்ப் பார்த்தான். புதிதாக கலர் அடித்த நாலு குதிரையும் பாய்கிற மாதிரிக் காலைத் தூக்கிக் கொண்டிருந்தது. அவளுக்கு வெள்ளைக் குதிரைதான் பிடித்திருந்தது. அந்த வெள்ளைக்குதிரையில் ஏறிக் கொண்டால் மானம் வரை பறந்து போகலாம். கோமு சிரித்துக்கொண்டே தள்ளித் தள்ளிப் பின்னால் போய்க்கொண்டிருந்தான். தென்னை ஓலையைத் தரையில் தடவித் துழாவுகிற குட்டியானை தும்பிக்கை மாதிரி வடம் கிடக்கிற இடத்துக்கு வந்ததும் கோமுவுக்குத் தேர் இழுக்க வேண்டும் என்று ஆசையாக இருந்தது. தோளில் பையை நன்றாகக் கக்கத்துக்குள்

கொடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு, குனிந்து சவுரி சவுரியாக நுனியில் பிய்த்திருந்த வடத்தைத் தூக்கிப் பார்த்தாள். முடியவில்லை. தொட்டுக் கும்பிட்டுக் கொண்டு கோழு நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

தேர் நிலையத்துக்குள் இருந்து கோழுவையே அசையாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.-சுவடு.

7.விடியுமா? - கு.ப.ரா.

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1902 - 1944
ஊர்	: சிறுகூடல்பட்டி
பெற்றோர்	: பட்டாபிராமையர் - ஜானகி அம்மாள்
மனைவி	: அம்மணி அம்மாள்
பிள்ளைகள்	: பட்டாபிராமன்
படைப்பு	: 1.வேரோட்டம் 2.ஆத்மசிந்தனை 3.காணாமலே காதல் 4.கனகாம்பரம் 5.அகலியை.

கதை: தந்தியைக் கண்டு எல்லோரும் இடிந்து உட்கார்ந்து போனோம். அதில் கண்டிருந்த விஷயம் எங்களுக்கு அர்த்தமே ஆகவில்லைபோல் இருந்தது.

‘சிவராமையர் - டேஞ்சரஸ்’- என்ற இரண்டு வார்த்தைகளே இருந்தன. தந்தி சென்னை ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்திருந்தது. என் தமக்கை இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு தான் சென்னையிலிருந்து வந்தாள். அப்பொழுது எங்கள் அத்திம்பேர் நன்றாகக்

குணமடைந்துவிட்டார். விஷயத்தின் சின்னம் கொஞ்சம்கூட இல்லையென்று பிரபல வைத்தியர்கள் நிச்சயமாகச் சொல்லிவிட்டார்கள்.

ஓங்கித் தலையில் அடித்ததுபோலக் குஞ்சம்மாள் பிரமை தட்டிப் போய் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

எங்கள் எல்லோருடைய மனத்திலும் ஒரு பெருத்த போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. ‘இருக்காது!’, ஏன் இருக்கக் கூடாது? இருக்கும் என்று இரண்டு விதமாக மனத்தில் எண்ணங்கள் உதித்துக் கொண்டிருந்தன. இருக்கும் என்ற கட்சி, தந்தியின் பலத்தில்

வேருன்றி வலுக்க வலுக்க, இருக்காது! என்ற காட்சி மூலைமுடுக்குகளிலெல்லாம் ஓடிப்பாய்ந்து தனக்கு பலம் தேட ஆரம்பித்தது.

தந்தியில் கண்டிருந்ததைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்தோம். அதில் ஒன்றும் பிசகு இருக்கவே முடியாது. சென்னை ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்துதான் வந்திருந்தது. சந்தேகமில்லை. காலையில் பேருக்குத்தான்! தவறு எப்படி நேர்ந்திருக்க முடியும்?

ஆனால், இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் என்ன நேர்ந்திருக்க முடியும்? மூன்று நாட்களுக்கு முன்புதானே கடிதம் வந்தது? ஏதாவது உடம்பு சௌகரியமில்லாமல் இருந்தால் அதில் எழுதாமல் இருப்பாரோ?

என் தமக்கையும் நானும் சாய்ந்தரம் ரெயிலில் சென்னைக்குப் புறப்பட்டோம். அதுதான் அன்று கும்பகோணத்திலிருந்து சென்னைக்குப் போகும் முதல்வண்டி.

புறப்படுவதற்கு முன் நல்லவேளை பார்த்துப் 'பரஸ்தானம்' இருந்தோம். சாஸ்திரிகள், 'ஒண்ணும் இருக்காது' கிரகம் கொஞ்சம் பீடிக்கும் அவ்வளவுதான்!. என்றார் அம்மா. தெய்வங்களுக்கெல்லாம், ஞாபகமாக ஒன்றைக் கூடவிடாமல், பிரார்த்தனை செய்து கொண்டு மஞ்சள் துணியில் காணிக்கை முடிந்து வைத்தாள். குஞ்சம்மாளுக்கு மஞ்சள் கிழங்கு, குங்குமம், புஷ்பம், வெற்றிலைப்பாக்கு ஷேமதண்டுலம் எல்லாம் மறந்து போகாமல் மடிநிறையக் கட்டிக்கொடுத்தாள். பசியுடன் போகக்கூடாது என்று புறப்படும்பொழுது கட்டாயப்படுத்தி இருவரையும் சாப்பிடச் செய்தாள்.

குஞ்சம்மாள், இயந்திரம்போலச் சொன்னதையெல்லாம் செய்தாள். ஸ்வாமிக்கு நமஸ்காரம் பண்ணு! என்றதும் போய் நமஸ்காரம் செய்தாள்.

அவள் கதிகலங்கிப் போயிருந்தாள் என்பது அவள் பேச்சற்றுப் போயிருந்ததிலிருந்தே நன்றாகத் தெரிந்தது. அவளுடைய கலகலப்பு, முதல் தடவையாக அன்று, எங்கோ அடங்கிவிட்டது.

அம்மா வாசலில் போய்ச் சகுனம் பார்த்தாள். திவ்யமான சகுனம். காவேரியிலிருந்து அடுத்தவீட்டுச் சுந்தரி ஜலம் எடுத்துக்கொண்டு எதிரே வந்தாள்.

ஒண்ணும் இருக்காது! நமக்கேன் அப்படியெல்லாம் வரது? நாம் ஒருத்தருக்கு ஒண்ணும் கெடுதல் எண்ணல்லே என்றெல்லாம், அம்மா அடிக்கடி தன்னையும் பிறரையும் சமாதானம் செய்து கொண்டிருந்தாள். ரயில் ஏறுகிறபோது மணி சுமார் எட்டு இருக்கும். இரவு பூராவும் போயாக வேண்டுமே என்று துடித்தோம். போய் இறங்குவதற்குமுன் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை என்றதால், கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் துடிப்பும், கலக்கலுங்கூட மட்டுப்பட்டன. இரண்டு ஜன்னல்களின் அருகில் நேர் எதிராக இரண்டு பெஞ்சுகளில் உட்கார்ந்தோம்.

நீ புறப்படுகிறபோது ஒன்றுமே இல்லையே, அக்கா? என்றேன், ஏதாவது பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று.

ஒண்ணுமில்லையே! இருந்தால் புறப்பட்டு வருவேனா? என்று அவள் ஏக்கம் நிறைந்த குரலில் பதில் சொன்னாள்.

அதற்குள் திடீரென்று ஒன்றும் ஏற்படுவதற்குக் காரணமே இல்லையே!

எது எப்படியானாலும், மனசைச் சில மணிநேரங்களாவது ஏமாற்றித் தத்தளிப்பைக் கொஞ்சம் குறைத்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தது போல பேச்சு வெளிவந்தது.

நான், இந்த நோன்பிற்காக இங்கே தாமதம் செய்யாமல், போயிருக்காமல் போனேன்!

ஒருவேளை, அக்கா, நோன்பிற்காக நீ இங்கே இருந்துவிட்டதுதான் அத்திம்பேருக்குக் கோபமோ? அவர் உடனே வரும்படியாக எழுதியிருந்தார். நாம் ஒரு வாரத்தில் வருவதாகப் பதில் எழுதினோம். அதற்காகத்தான் இப்படித் தந்தி அடித்துவிட்டாரோ?

ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்திருக்கே?

ஆஸ்பத்திரி பேரை வைத்து அத்திம்பேரே அடிக்கக் கூடாதா?

அப்படி அடிக்க முடியுமோ? குஞ்சம்மாள் குரலில் ஆவல் இருந்தது.

ஏன் முடியாது? தந்தியாபீஸில்

ஒருவேளை அப்படி இருக்குமோ, என்று கேட்டபொழுது குஞ்சம்மாளின் முகம் கொஞ்சம் மலர்ந்துவிட்டது.

அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். இப்படித் திடீரென்று ஒன்றும் ஏற்படக் காரணமே இல்லை. முந்தாநாள் தானே கடிதாசு வந்தது,

ஆமாம்! அதில் ஓடம்பெப்பத்தி ஒண்ணுமே இல்லையே?

தந்தி அடித்தால் நாம் உடனே புறப்பட்டு வருவோம் என்றுதான் அடித்திருக்கிறார். வீட்டிலிருந்து அடித்தால் கூட அவ்வளவு தாக்காது என்று ஆஸ்பத்திரி பேரை வைத்து அடித்திருக்கிறார்.

‘அப்படி அடிக்க முடியுமாடா, அம்பி? அப்படியிருக்குமா?’ என்று மறுபடியும் குஞ்சம்மாள் சந்தேகத்துடன் கேட்டாள்.

அவள் அப்படி கேட்டபொழுது, முடியாது என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் கூடச் சொல்ல மனம் வந்திருக்குமோ, என்னவோ?

‘நீ வேண்டுமானால் பாரேன்! எழும்பூர் ஸ்டேஷனில் வந்து இருக்கப் போகிறார்’ என்றேன்.

மனத்தில், ஆழத்தில் பீதி அதுபாட்டிற்குப் புழப்போலத் துளைத்துக்கொண்டே இருந்தது. மேலே மட்டும் சமாதானம் கொஞ்ச நேரத்திற்கு ஒரு தரம் அந்தத் திகில்

மேல்மட்டத்திற்கு வந்து தலையெடுக்கும்! உடம்பு பதறும்! நெஞ்சு உலறும்! அடிவயிறு கலங்கும்! முகம் விகாரமடையும். மறுபடியும் மெதுவாகச் சமாதானத்தின் பலம் அதிகமாகும்; பயத்தைக் கீழே அழுக்கிவிடும்.

சுகமோ துக்கமோ எந்த நிலைமையிலும் நீடிக்க முடியாது என்பதற்கு மனித சுவாவத்தில் இதுவும் ஓர் அத்தாட்சியோ?

ரயில் வண்டி வெறி பிடித்ததுபோல் தலைதெறிக்க ஓடிக் கொண்டிருந்தது; எங்கேயோ சென்னையில் வியப்போகும் ஒரு காலையை நோக்கிக் கனவேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது போல் இருந்தது.

துக்கத்தில் தலையெடுக்கும் தைரியம்போல தொலை இருளில் அந்த ஒளித்தொடர் விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தது. சென்னைப் போய் சேரும்பொழுது, எங்கள் கவலையும் அந்த இருளைப் போலப் பின் தங்கிவிடாதா? நிம்மதி, காலையைப் போல, அங்கே எங்களை வந்தடையாதா? இருள், நிச்சயம் கூட வராது! சென்னையில் காலையான்!- இவ்வாறெல்லாம் பேதைமனம் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டே இருந்தது.

குஞ்சம்மாள் மூட்டையிலிருந்து வெற்றிலைப்பாக்கை எடுத்து எனக்குக் கொடுத்துத் தானும் போட்டுக் கொண்டாள்.

எங்களவர்களுள்ளேயே குஞ்சம்மாள் அதிக அழகு என்று பெயர். நல்ல சிவப்பு; ஒற்றை நாடித் தேகம்; அவளுக்கு தெருவிலேயே ஒரு செல்வாக்கு உண்டு.

அன்று என்னவோ, இன்னும் அதிகமாக, அவள் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் முகத்தில் என்றுமே இல்லாத ஓர் ஏக்கம் என்று முதல் முதலாகத் தென்பட்டதாலோ என்னவோ, அவள் அழகு மிளிர்ந்து தோன்றினாள்.

குஞ்சம்மாளுக்குப் புஷ்பம் என்றால் பிராணன். யாரு கேலி செய்தாலும் லட்சியம் செய்யமாட்டாள். தலையை மிஞ்சிப் பூ வைத்துக் கொள்ளுவாள். ஆனால் அன்று அவள் தலையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த பூவைப் போல, அது என்றும் சோபித்ததில்லை என்று என் கண்களுக்குப் பட்டது. வெற்றிலைக்காவி அவளுடைய உதடுகளில் அன்றுதான் அவ்வளவு சிவப்பாகப் பிடித்திருந்ததுபோல இருந்தது.

சோர்வில்தான் செளந்தரியம் பரிமளிக்குமோ? அல்லது கடைசியாக, அணைவதற்கு முன்னால், விளக்கு? இல்லை! இல்லை!

குஞ்சம்மாள் அன்று என்னவோ அப்படி இருந்தாள்.

வெற்றிலையைப் பாதி மென்று கொண்டே, !அம்பு, ஒங்க அத்திம்பேருக்கு வாக்கப்பட்டு நான் என்ன சுகத்தைக் கண்டேன்? என்றாள் குஞ்சம்மாள்.

அவளுடைய கண்களில் ஜலம் மளமளவென்று பெருகிற்று.

‘என்னிக்கும் பிடிவாதம், என்னிக்கும் சண்டை, நான் அழாத நாள் உண்டா? - என் வாழ்வே அழுகையாக’- என்று உணர்ச்சி வேகத்தில் ஆரம்பித்தவள் சட்டென்று நிறுத்திக் கொண்டாள்.

எதிலாவது நான் சொன்ன பேச்சைக் கேட்டது உண்டா? எப்படியோ ஆயுசுடன் இருந்தால் போதுமென்று தோன்றிவிட்டது. போனதடவை உடம்புக்கு வந்தபோது!

இருவரும் வெகுநேரம் மௌனமாக இருந்தோம். ஆனால் மனசு மட்டும் மௌனமாக இருக்கவில்லை.

நல்ல நிசிவேளை. வண்டியில் ஜனங்கள் உட்கார்ந்து கொண்டும் படுத்துக் கொண்டும் அநேக தினுசாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். வண்டி ஒரு சின்ன ஸ்டேஷனில் நின்றதும், சிலர் எழுந்து இறங்கிப் போவார்கள், மௌனமாகப் பிசாசுகள் போல. அப்பொழுதுதான் தூங்கி எழுந்த சிலர், இதென்ன ஸ்டேஷன்? என்று தலையை நீட்டிக் கேட்பார்கள். போர்ட்டர் ஒருவன் ஏதாவது ஒரு ஸ்டேஷன் பெயரை அரைகுறையாகத் தூங்கி வழிந்துகொண்டே சொல்லுவான். மறுபடியும் வண்டிபூரான் மாதிரி ஓட ஆரம்பிக்கும்.

சுமார் ஒரு மணிக்கு வண்டி விழுப்புரம் ஸ்டேஷனுக்குள் ஆர்ப்பாட்டத்துடன் போய் நின்றது. அதுவரையிலும் வண்டியில் அமைதியும் நிசப்தமும் இருந்தன. அந்த ஸ்டேஷனில் கூட்டமும் கூக்குரலும் அதிகமாயின. அது வரையில் காலியாகவே வந்த எங்கள் பலகையில் சாமான்கள் நிறைந்தன. நகரத்தார் இனத்தைச் சேர்ந்த பெண்மணி ஒருத்தி, பெண் குழந்தையும் புட்டியுமாக என் தமக்கையின் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

அவள் அணிந்திருந்த முதல் தரமான வைரங்களுடன் அவள் முகமும் ஜொலித்துக் கொண்டு இருந்தது. ஏதோ ஓர் உள்ளப்பூரிப்பில் அவள் தன்னையே மறந்து தன் குழந்தையுடன் கொஞ்சினாள்.

வண்டி புறப்பட்ட சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் என் தமக்கையின் பக்கம் தன் புன்னகை பூத்த முகத்தைத் திருப்பி, எங்கிட்டுப் போனீங்க அம்மா? என்று கேட்டாள்.

என் தமக்கை சுருக்கமாக, பட்டணம் என்றாள்.

நானும் அங்கேதாம்மா வாரேன்! என்று ஆரம்பித்து, அந்தப் பெண் வரிசையாகக் கேள்விகள் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். பிறகு தன் பக்கத்திலிருந்த ஓலைப் பெட்டியிலிருந்து கொஞ்சம் மல்லிகைப் பூ எடுத்துக் குஞ்சம்மாளுக்குக் கொடுத்தாள்.

என் தமக்கை மெய்சிலிர்த்துப் போனாள். வெகு ஆவலுடன் அந்தப் பூவை வாங்கி ஜாக்கிரதையாகத் தலையில் வைத்துக் கொண்டாள். அம்பாளே அந்த உருவத்தில் வந்து தனக்குப் பூவைக் கொடுத்து, கவலைப்படாதே! என் பூவிற்கு ஒருநாளும் குறைவில்லை! என்று சொன்னதுபோல எண்ணினாள்.

அதுவரையில் அவளுக்கு ஒவ்வொரு வார்த்தை பதில் செல்லிக் கொண்டு வந்தவள். உடனே இளகி, அவளிடம் சங்கதி பூராவும் சொன்னாள்.

மகாலட்சுமி போல இருக்கீங்கம்மா! ஓங்களுக்கு ஒண்ணும் கொறவு வராது! என்று அவள் சொன்னதைத் தெய்வ வாக்காக எடுத்துக்கொண்டுவிட்டாள் குஞ்சம்மாள். அந்த ஆறுதலில் கொஞ்ச நேரம் அவளுடன் கவலை மறந்து பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென்று ஞாபகம் வந்துவிட்டது. ஏதோ திகிலடைந்தாள். துக்கத்தில், நித்திரையும் நினைவு மறதியும் சேர்ந்துதான் வாழ்க்கைக்கு ஒரு சிறு போதையாகித் தாகத்தைத் தணிக்கின்றனவோ?

வண்டி ஒரு குக்கிராமத்தை கடந்த பொழுது கோழி கூவியது கூடக் காதில் வந்துபட்டது.

அப்பா! விடியுமா? என்கிற நினைப்பு ஒருபக்கம்.

ஐயோ! விடிகிறதே! இன்னிக்கி என்ன வச்சிருக்கோ! என்ற நினைப்பு மற்றொரு பக்கம்.

நிலைகுத்திய பார்வையுடன் குஞ்சம்மாள் அசையாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

செங்கற்பட்டில் பல் தேய்த்துக்கொண்டு காபி சாப்பிடுவோமா? என்று கேட்டேன்.

எல்லாம் பட்டணத்தில் தான்! என்று சொல்லிவிட்டாள் குஞ்சம்மாள். பக்கத்தில் நகரத்தார் பெண் கவலையற்றுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

எழும்பூர் வந்தது கடைசியாக.

ஸ்டேஷனில் யாருமில்லை; அதாவது எங்கள் அத்திம்பேர் இல்லை- எல்லோரும் இருந்தார்கள். ஆனால் அவர் ஸ்டேஷனுக்கு எதற்காக வரவேண்டும்? அங்கே எதிர்பார்ப்பது சரியில்லைதான் என்று அப்பொழுது தோன்றிற்று.

வீட்டுக்குப் போனோம். வீடு பூட்டியிருந்தது.

உடம்பு சௌகரியமில்லைதான்! சந்தேகமில்லை இப்பொழுது!

ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனோம். அரைமணிநேரம் முடிந்த பிறகு குமாஸ்தா வந்தார்.

‘நீங்கள் கும்பகோணமா?’ என்றார்.

ஆமாம் என்றேன்.

நோயாளி- நேற்றிரவு- இறந்துபோய்விட்டார் என்று குமாஸ்தா சாவதானமாகச் சொன்னார்.

இறந்து? அது எப்படி? அதற்குள்ளா? அப்பொழுதும் சந்தேகமும் அவநம்பிக்கையும் விடவில்லை.

சிவராமையர்?

ஆமாம் ஸார்!

ஒருவேளை

சற்று இருங்கள். பிரேதத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டுக் குமாஸ்தா தம் ஜோலியைக் கவனிக்கப்போனார்.

கொஞ்சநேரம் கழித்துப் பிரேதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டோம்.

அப்பொழுது, அதைப் பார்த்தவுடன், நிச்சயமாயிற்று!

ஒருவழியாக மனத்திலிருந்த பயம் தீர்ந்தது; திகில் தீர்ந்தது.

பிறகு?

விடிந்துவிட்டது!

8.எஸ்தர்- வண்ணநிலவன்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1949
ஊர்	: தாதன்குளம்
பெற்றோர்	: உலகநாதபிள்ளை - இராமலட்சுமி அம்மாள்
மனைவி	: சுப்புலட்சுமி
பிள்ளைகள்	: ஆனந்த் சங்கர், சசி, உமா
படைப்பு	: 1.கடல்புரத்தில் 2.கம்பாநதி 3.தர்மம் 4.மெய்ப்பொருள் 5.மழைப்பயணம்.

கதை: முடிவாகப் பாட்டியையும் ஈசாக்கையும் விட்டுச் செல்வதென்று ஏற்பாடாயிற்று. மேலும், பிழைக்கப் போகிற இடத்துக்குப் பாட்டி எதற்கு? அவள் வந்து என்ன காரியம் செய்யப் போகிறாள்? நடமாடமுடியாது, காது கேளாது, பக்கத்தில் வந்து நின்றால், அதுவும் வெளிச்சமாக இருந்தால்தான் தெரிகிறது. ஒரு காலத்தில் பாட்டிதான் இந்த வீட்டில் எல்லாரையும் சீராட்டினவள். பேரப்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் கடைசியாகப் பிறந்த ருத் உள்பட எல்லாருக்கும் பாட்டியின் சீராட்டல் ஞாபகம் இருக்கிறது. அதற்காக இப்போது உபயோகமில்லாத பாட்டியை அழைத்துக் கொண்டு பிழைக்கப் போகிற இடத்துக்கெல்லாம் கூட்டிச் செல்ல முடியுமா? வீட்டில் பல நாட்களாக இதுதான் பேச்சு.

எல்லாரும் தனித்தனியே திண்ணையில், குதிருக்குப் பக்கத்தில், மேல் ஜன்னலுக்கு அருகே அந்த பழைய ஸ்டூலைப் போட்டுக் கொண்டு, பின்புறத்தில், புறவாசல் நடையில் என்று இருந்துகொண்டு அவரவர் யோசித்ததையெல்லாம் சாப்பாட்டு வேளைகளில் கூடுகிறபோது பேசினார்கள். முன்னெல்லாம் சாப்பாட்டு நேரம் அந்த வீட்டில் எவ்வளவோ ஆனந்தமாக இருந்தது. இப்போது நெல் அரிசிச் சோறு கிடைக்கவில்லை கம்பும், கேப்பையும் கொண்டுதான் வீட்டுப்பெண்கள் சமையல் செய்கின்றனர். நெல்லோடு ஆனந்த வாழ்வும் போயிற்றா?

அப்படிச் சொல்லவுங்கூடாது. இன்னமும் சமையலின் பிரதான பங்கு எஸ்தர் சித்தியிடமே இருக்கிறது. சக்கை போன்ற இந்தக் கம்பையும் கேப்பையும் தான் சித்தி

எஸ்தர் என்னமாய் பரிமளிக்கப் பண்ணுகிறாள்? ஒரு விதத்தில் இத்தனை மோசமான நிலையிலும் சித்தி எஸ்தர் மட்டும் இல்லாமல் போயிருந்தால் என்னவாயிருக்கும்? யோசித்து பார்க்கவே பயமாய் இருக்கிறது. மூன்று பெண்களுக்கும் ஒரு பையனுக்கும் தந்தையான அகஸ்டின் கூட மாட்டுத் தொழுவத்தில் பனங்கட்டை உத்திரத்தில் இடுப்பு வேட்டியை அவிழ்த்து முடிச்சுப் போட்டு நண்டு கொண்டு நின்று செத்துப் போயிருப்பான்.

மூன்று பேருக்குமே கல்யாணமாகிக் குழந்தை குட்டிகளுடன் தான் இருக்கிறார்கள். அகஸ்டின் தான் மூத்தவன், எதிலும் இவனை நம்பி எதுவும் செய்யமுடியாது. அமைதியானவன் போல எப்போதும் திண்ணையையே காத்துக்கிடப்பான். ஆனால் உள்ளூர் அப்படியல்ல அவன். சதா சஞ்சலப்பட்டவன். இரண்டாவது தான் டேவிட். இவன் மனைவி பெயரும் அகஸ்டினுடைய மனைவி பெயரும் ஒரே பெயராய் வாய்த்துவிட்டது. பெரியவன் மனைவியை பெரிய அமலம் என்றும், சின்னவன் மனைவியை சின்ன அமலம் என்றும் கூப்பிட்டு வந்தார்கள். சின்னவனுக்கு இரண்டு பேருமே ஆண்பிள்ளைகள். இது தவிர இவர்களின் தகப்பனார் மரியதாஸுடைய ஒன்றுவிட்ட தங்கச்சி தான் எஸ்தர். மரியதாஸ் சாகிறத்துப் பன்னிரண்டு வருஷத்துக்கு முன்பே எஸ்தர் சித்தி இந்த வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள். புருஷனுடன் வாழப் பிடிக்காமல் தான் வந்தாள் என்று எஸ்தரை கொஞ்ச காலம் ஊரெல்லாம் நைச்சியமாகப் பேசியது, இப்போது பழைய கதையாகிவிட்டது. எஸ்தர் சித்தி எல்லாருக்கும் என்ன தந்தாள் என்று சொல்லமுடியாது. ஆகஸ்டினுக்கும் டேவிட்டுக்கும் அழகிய மனைவியர்கள் இருந்தும் கூட எஸ்தர் சித்தியிடம் காட்டின பாசத்தை இந்த பேதைப் பெண்களிடம் காட்டினார்களா என்பது சந்தேகமே.

எஸ்தர் சித்தி குட்டையானவள். நீண்ட காலமாகப் புருஷ சுகத்தை தேடாமல் இருந்ததாலோ என்னவோ உடம்பெல்லாம் பார்க்கிறவர்களின் ஆர்வத்தைத் தூண்டுகிற விதமாய் கெட்டித்துப் போயிருந்தது. இதற்கு அவள் செய்கிற காட்டு வேலைகளும் ஒரு காரணம் என்று சொல்லலாம். நல்லா கருப்பானதும்? இடையிடையே இப்போது தான் நரைக்க ஆரம்பித்திருந்த நரை முடிகள் சிலவுமாக சுருட்டை முடிகள். உள்பாடி அணிகிற வழக்கமில்லை. அதுவே மார்கத்தை இன்னும் அழகானதாகப் பண்ணியது.

சித்திக்கு எப்போதும் ஓயாத வேலை. சேலை முந்தானை கரண்டைக் கால்களுக்கு மேல் பூனை முடிகள் தெரிய எப்போதும் ஏற்றிச் செருகப்பட்டே இருக்கும். சித்திக்குத் தந்திர உபாயங்களோ நிர்வாகத்துக்குத் தேவையான முரட்டு குணங்களோ கொஞ்சங்கூடத் தெரியாது. இருப்பினும் சித்தி பேச்சுக்கு மறு பேச்சு இல்லை. அவ்வளவு பெரிய குடும்பத்தை மரியதாசுக்குப்பின் நிர்வகித்து வருகின்றதென்றால் எத்தனை பெரிய காரியம். இத்தனை ஏக்கர் நிலத்துக்கு இவ்வளவு தானியம் விதைக்க வேண்டும் என்கிற கணக்கெல்லாம் பிள்ளைகளே போடுகிற கணக்கு. ஆனால் வீட்டு வேலைகளானாலும், காட்டு வேலைகளானாலும் சுணக்கமில்லாமல் செய்ய வேண்டுமே. வேலை பார்க்கிறவர்களை உருட்டி மிரட்டி வேலை வாங்கிக் காரியம் செய்வதெப்படி? சித்தி உருட்டல் மிரட்டல் எல்லாம் என்னவென்றே அறியாத பெண்.

விதைக்கின்ற சமையமாகட்டும் தண்ணீர் பாய்ச்சுகின்ற நேரமாகட்டும் காலையிலோ, மதியமோ அல்லது சாயந்திரமோ ஒரே ஒரு பொழுது வீட்டுக் காரியங்கள் போக ஒழிந்த நேரத்தில் காட்டுக்குப் போய் வருவாள். அதுவும் ஒரு பேருக்குப் போய்விட்டு வருகிறது போலத்தான் இருக்கும். ஆனால் வேலைகள் எல்லாம் தானே மந்திரத்தால் கட்டுண்டது போல் நடைபெற்றுவிடும். சாயங்காலம் காட்டுக்குப் போனாள் என்றால் இவள் வருகிறதுக்காக பயபக்தியுடன் எல்லாவற்றையும் குற்றம் சொல்ல முடியாதபடி செய்து வைப்பார்கள். வீடே சித்திக்காக இயங்கியது. வேலைக்காரர்களும், அந்த ஊருமே சித்திக்குக் கட்டுப்பட்டு இயங்கினது.

அந்த இரண்டு பெண்களுமே அபூர்வமான பிறவிகள். மூத்தவள் ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் முதல் பெண்ணாகப் பிறந்தவள். அவள் தான் பள்ளி நாட்களிலும் சரி, ஐந்தாவது வகுப்பை தான் கிராமத்துப் பள்ளிக்கூடத்தில் முடிக்கும் முன்பே ருதுவாகி வீட்டில் இருந்த ஆறேழு வருஷமும் சரி, இப்போது இந்த வீட்டின் மூத்த அகஸ்டினுக்கு வந்து மனைவியாக வாய்த்து அவனுக்கு மூன்று பெண்களும், ஒரு ஆண் மகவும் பெற்றுக் கொடுத்தப் பின்பும் கூட அவள் பேசின வார்த்தைகளை கூடவே இருந்து கணக்கிட்டிருந்தால் சொல்லிவிடலாம். ஒரு சில நூறு வார்த்தைகளாவது தன்னுடைய இருபத்தியெட்டு பிராயத்துக்குள் பேசியிருப்பாளா என்பது சந்தேகம். மிகவும் அப்பிராணி பெரிய அமலம். சித்தி அவளுக்கொரு விதத்தில் அத்தை முறையும், இன்னொரு சுற்று உறவின் வழியில் அக்கா முறையும் கூட வேண்டும். எஸ்தர் சொன்ன சிறுசிறு வேலைகளை மணங்கோணாமல் செய்வதும், கணவன், குழந்தைகளுடைய துணிமணிகளை வாய்க்காலுக்கு எடுத்துச் சென்று சோப்புப் போட்டும் வெயிலில் காயப்போட்டு உலர்த்தியும் எடுத்து, நன்கு மடித்து வைப்பதுமே இவள் வாழ்க்கையின் முக்கியமான அலுவல்கள் எனலாம். தனக்கென எதையும் ஸ்தாபித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆசையும் யாரிடமாவது கேட்டு வாங்கிப் பெற வேண்டுமென்ற நியாயத்தையும் அறவே அறியாதவள்.

சின்ன அமலம் எதிரிடையான குணமுடைய ஸ்த்ரீ. உள் பாவாடைக்கு லேஸ் பின்னலும், பாடீஸ்களை விதவிதமான எம்பராய்டரி பின்னல்களாலும் அலங்கரித்துக் கொள்ள ஆசைப்பட்ட பெண். பெரியவளைவிட வசதிக் குறைவான இடத்திலிருந்தே வந்திருந்தாள். எனினும் இங்கே வந்தபின் தன் தேவைகளையும் புற அலங்காரங்களையும் அதிகம் பெருக்கிக் கொண்டவள். எல்லோரும் கீழேயே படுப்பார்கள். மச்ச இருக்கிறது.

ஓலைப்பரை வீட்டுக்கு ஏற்ற தாழ்வான மச்ச அது வெறும் மண் தரை தான் என்றாலும் குழந்தைகளையெல்லாம் கீழே படுத்து உறங்கப் பண்ணிவிட்டு மூங்கில் மரத்தாலான ஏணிப்படிகள் கீச்சிட ஏறிப்போய் புருஷனோடு மச்சில் படுத்து உறங்கவே ஆசைப்படுவாள். பாட்டிக்கு சரியான கண் பார்வையும் நடமாட்டமும் இருந்தபோது சின்னவளை வேசி என்று திட்டுவாள். தன் புருஷன் தவிர அந்நிய புருஷனிடம் சம்பாஷிப்பதில் கொஞ்சம் விருப்பமுடைய பெண்தான். ஆனால் எவ்விதத்திலும் நடத்தை தவறாதவள்.

இனிமேல் இந்த ஊரில் என்ன இருக்கிறது? சாத்தாங்கோயில் விளையிலும், திட்டிவிளையிலும் மாட்டைவிட்டு அழித்த பிற்பாடும் இங்கே என்ன இருக்கிறது?

பக்கத்து வீடுகளில் எல்லாம் ஊரை விட்டுக் கிளம்பிப் போய்விட்டார்கள். மேலத் தெருவில் ஆளே கிடையாது என்று நேற்று ஈசாக்கு வந்து அவர்களுக்குச் சொன்னான். ஊர் சிறிய ஊர்தானென்றாலும் இரண்டு கடைகள் இருந்தன. வியாபாரமே அற்றுப்போய்க் கடைகள் இரண்டையும் முடியாகிவிட்டது. வீட்டில் இருக்கிற நெருப்புப் பெட்டி ஒன்றே ஒன்றுதான். கேப்பை கொஞ்சம் இருக்கிறது. சில நாட்களுக்கு வரும். கம்பும் கூட இருக்கிறது. ஆனால் நெருப்புப் பெட்டி ஒன்றே ஒன்று இருந்தால் எத்தனை நாளைக்குக் காப்பாற்ற முடியும்.

அநியாயமாகப் பீடி குடிக்கிறதுக்காகவென்று எஸ்தர் சித்திக்குத் தெரியாமல் டேவிட் நேற்று ஒரு குச்சியைக் கிழிக்கிற சத்தத்தை எப்படி ஒளிக்கமுடியும். அத்தனைக்கும் அவன் சத்தம் கேட்கக் கூடாதென்று மெதுவாகத்தான் பெட்டியில் குச்சியை உரசினான். எஸ்தர் சித்தி மாட்டுத் தொழுவத்தில் நின்றிருந்தாள். வழக்கத்தைவிட அதிக முன் ஜாக்கிரதையாக நெருப்புக் குச்சியை உரசியதால் சத்தமும் குறைவாகவே கேட்டது. இருந்தும் எஸ்தர் சித்தியின் காதில் விழுந்துவிட்டது, மாட்டுக்குத் தண்ணீர் காட்டிக் கொண்டிருந்தவள் அப்படியே ஓடி வந்துவிட்டாள். பதற்றத்துடன் வந்தாள். அடுப்படியில் நெருப்பு ஜுவாலை முகமெங்கும் விழுந்து கொண்டிருக்க பீடியை பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தான் டேவிட்.

சித்தி அவனைக் கேட்டிருந்தால் ஏதாகிலும் பேசியிருந்தால் மனசுக்குச் சமாதானமாகப் போயிருக்கும். இவனுக்கும் ஒன்றும் பேசத் தோணவில்லை. வெறுமனே ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததோடு சரி. வெறுமனே ஒன்றும் பேசாமல் தான் பார்த்துக் கொண்டார்கள். அது பேச்சைவிடக் கொடுமையானதாக இருந்தது. முக்கியமாக டேவிட்டை மிகுந்த சித்திரவதைக்குள்ளாக்கிற்று. எஸ்தர் சித்தியிடம் இருந்த தயையும், அன்பும் அப்போது எங்கே போயின? இத்தனை காலமும் சித்தியின் நன்மதிப்பிற்கும் அன்பிற்கும் பாத்திரமான அவன் இந்த ஒரு காரியத்தின் காரணமாக எவ்வளவு தாழ்ந்து இறங்கிப் போய்விட்டான். அந்த பீடியை முழுவதுமாகக் குடிக்க முடியவில்லை அவனால். ஜன்னலுக்கு வெளியே தூர எறிந்துவிட்டான்.

அன்றைக்கு ராத்திரி கூழ் தான் தயாராகிக் கொண்டு இருந்தது. அந்தக் கூழுக்கும், மேலும் வீட்டுச் செலவுகளுக்கும் வர வரத் தண்ணீர் கிடைத்து வருவது அருகிவிட்டது. ரயில் போகிற நேரம் பார்த்து எந்த வேலை இருந்தாலும் சித்தியும் ஈசாக்கும் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போக வேண்டி வந்தது. அந்த என்ஜின் டிரைவரிடம் தான் தண்ணீருக்காக எவ்வளவு கெஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது? எஸ்தர் சித்தியிடம் பேசுகிற சாக்கில் டிரைவர்கள் கொஞ்ச நேரம் வாயாடிவிட்டுக் கடைசியில் தண்ணீர் திறந்து விடுகிறார்கள். ஊரில் ஜனங்கள் இருந்தபோது இதற்கு போட்டியாக இருந்தது. ஊரைவிட்டு எல்லோரும் போனதில் இதுவொரு லாபம். நான்கைந்து பேரைத் தவிர வேறு போட்டிக்கு ஆள் கிடையாது.

அன்று இரவு எல்லோரும் அரைகுறையாகச் சாப்பிட்டுப் படுத்துவிட்டார்கள். சின்ன அமலம் எப்போதோ மச்சில் போய் படுத்துக் கொண்டான். டேவிட் வெகுநேரம் வரை திண்ணையில் இருந்து கொண்டிருந்தான். எஸ்தர் சித்தி அவனை எவ்வளவோ தடவை சாப்பிடக் கூப்பிட்டாள். எல்லோரையும் சாப்பாடு பண்ணி அனுப்பிவிட்டு அவனிடத்தில் வந்து முடிக்களர்ந்த அவன் கையைப் பிடித்துத் தூக்கி அவனை எழுந்திருக்க வைத்தாள். அவனை பின்னால் அடுப்படிக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போய் தட்டுக்கு முன்னால் உட்கார வைத்தாள். தலையைக் குனிந்தவாறே சாப்பிட மனமில்லாதவனாயிருந்தான்.

சித்தி டேவிட்டுடைய நாடியைத் தொட்டு தூக்கி நிறுத்தி, ஏய் சாப்பிடுடே. ஓங்கோவமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும் என்று சொன்னாள். அப்படியே டேவிட், சித்தியின் ஸ்தனங்கள் அழுந்த அவளுடைய பரந்த தோளில் சாய்ந்து முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டான். சித்தி அவன் முதுகைச் சுற்றியணைத்து அவனைத் தேற்றினாள். டேவிட் லேசாக அழுதான். சித்தியும் அவனைப் பார்த்து விசம்பினாள். இருவருமே அந்த நிலையையும், அழுகையையும் விரும்பினார்கள். ஒருவர் மீது ஒருவருக்கு இதுவரை இல்லாத அபூர்வமான கருணையும், பிரேமையும் சுரந்தது. டேவிட் அழுததில் நியாயமிருந்தது, ஆனால் சித்தியும் அழுதாளே! அவள், தான் டேவிட்டிடம் தான் கடுமையாக நடந்து கொண்டதுக்காக வருத்தப்பட்டுதான் இவ்விதம் அழுகிறாளா?. ஆனால் விஷயத்தைச் சொல்ல வேண்டும். எஸ்தருக்கு அவள் புருஷன் லாரன்ஸுடைய ஞாபகம் வந்தது. லாரன்ஸும் அவனைப் பற்றிய ஞாபகங்களும் இப்போது எல்லோருக்கும் மிகப் பழைய விஷயம். யாருக்கும் இப்போது லாரன்ஸின் முகம் கூட நினைவில் இல்லை. அவ்வளவாய் அவன் காரியங்கள் எல்லாம் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. இரண்டு பேருக்குமே அப்போது அதை விடவும் உயர்வான காரியம் ஒன்றுமில்லை அந்நேரத்தில்.

அன்று இரவு டேவிட் மச்சில் படுத்து நன்றாக நிம்மதியுடன் உறங்கினான். ஆனால் எஸ்தர் சித்தி உறங்கவில்லை. டேவிட் சாப்பிட்ட வெண்கலத் தாலத்தைக் கூட கழுவியெடுத்து வைக்கவில்லை. வெகுநேரம்வரை தனியே உட்கார்ந்து பல பழைய நாட்களைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டே இருந்தாள். பின்னர் எப்போதோ படுத்துறங்கினாள்.

ரயில் தண்டவாளத்தில் என்ன இருக்கிறது? அவள் இந்த வீட்டின் முத்த மருமகளாய் வலம் வந்த காலம் முதல் அவளுக்குக் கிடைக்கிற ஓய்வான நேரங்களிலெல்லாம் புறவாசலில் இருந்துகொண்டு இந்தத் தண்டவாளத்தைத் தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். தண்டவாளம் போடப்பட்டிருந்த இடத்திலேயே அப்படியேதானிருக்கிறது. அந்த தண்டவாளம் அவளுக்குப் புதுசாக எந்தவிதமான செய்தியையும் அறிவித்துவிடவில்லை. சில சமயங்களில் அந்த தண்டவாளத்தின் மீதேறி ஆடுகள் மந்தையாகக் கடந்துபோகும். அதிலும் குள்ளமான செம்மறியாடுகள் தண்டவாளத்தைக் கடக்கிறதைவிட வெள்ளாடுகள் போகிறதையே அவளுக்குப் பிடித்திருக்கிறது.

இரண்டுமே ஆட்டினம் தான். அவளுடைய வீட்டில் வெள்ளாட்டு மந்தை ஒன்று இருந்தது. இதற்காகத்தான் அவள் வெள்ளாடுகளை விரும்பினவளாக இருக்கும். இப்போது அது போல் ஒரு வெள்ளாட்டு மந்தை அந்தத் தண்டவாளத்தைக் கடந்து மறுபுறம் போகாதா என்று இருந்தது. இப்போது ஊரில் மந்தை தான் ஏது? முந்தை இருந்த வீடுகள் எல்லாமே காலியாகக் கிடக்கின்றன.

சும்மாக் கிடக்கிறத் தண்டவாளத்தைப் பார்க்கப் பார்க்கத் தாங்க முடியாத கஷ்டத்தில் மனது தவித்தது. இப்படிக் கஷ்டப்படுவதைவிட அவள் உள்ளே போய் இருக்கலாம். பள்ளிக்கூடத்தை முடிவிட்டபடியால் குழந்தைகள் எல்லாம் திண்ணையில் பாட்டியின் பக்கத்தில் கூடியிருந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. அங்கு போய்க் கொஞ்ச நேரம் இருக்கலாம். ஆனால் அதில் அவளுக்கு இஷ்டமில்லை. ஒரு விதத்தில் இவ்விதமான அளவற்ற கஷ்டத்தை அனுபவிப்பதை அவள் உள்ளூர் விரும்பினாள் என்றே சொல்லவேண்டும். இவ்விதம் மனசைக் கஷ்டப்பட வைப்பது ஏதோவொரு வினோதமான சந்தோஷத்தைத் தந்தது.

முன்னாலுள்ள மாட்டுத் தொழுவத்தில் மாடுகள் இல்லை. இவ்வளவு கஷ்டத்திலும் மாடுகளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய துரதிர்ஷ்டம். இத்தனை நாளும் உழைத்த அந்த வாயில்லா ஜீவன்களையும் எங்கேயென்று விரட்டிவிட முடியுமா? ஈசாக்குத்தான் தண்ணீர் கூடக் கிடையாத சாத்தாங்கோயில் விளக்குக் காய்ந்து போன புல்லையும் பயிர்களையும் மேய்கிறதுக்குக் கொண்டு போயிருக்கிறான். ஈசாக்கு மட்டும் இல்லையென்றால் மாடுகள் என்ன கதியை அடைந்திருக்கும் என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

அத்தையையும் ஈசாக்கையும் ஊரில் விட்டுவிட்டு போக வேண்டுமாமே? இது எப்படி? இவள் அத்தை இவளிடம் அதிகம் பேசினதே கிடையாது. இதற்கு இவள் பெரிய அமலமும் ஒரு காரணமாக இருக்கும். யாரிடம்தான் அதிகம் பேசினாள்? அத்தையிடம் ஆழமான பணிவு உண்டு. இதைக் கற்றுத் தந்தது அம்மா என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அம்மா, அப்பாவுடைய அம்மாவும் இவளுக்கு ஆச்சியுமான ஆலிஸ் ஆச்சியிடம் மிகவும் பணிவாக நடந்து கொண்டதை சிறுவயது முதலே பார்த்திருக்கிறாள். எவ்வளவோ விஷயங்கள், ஆச்சிக்கும் அம்மாவுக்கும் இடையே நடந்த எதிர்ப்போ, சினுங்கலோ இல்லாத அமைதியும், அன்பும் நிரம்பிய சந்தோஷமான பேச்சுக்களை இவள் நேரில் அறிவாள். எல்லாம் நேற்றோ முன்தினமோ நடந்தது போல் மனசில் இருக்கிறது.

ஆச்சிக்கு வியாதி என்று வந்து படுத்துவிட்டால் அம்மாவின் குடும்ப ஜெபத்தின் பெரும்பகுதியும் ஆச்சிக்கு வியாதி சொஸ்தப்பட வேண்டும் என்றே வேண்டுகல்கள் இருக்கும். அம்மா படிக்காத பெண். அம்மாவின் ஜெபம் நினைக்க நினைக்க எல்லோருக்கும் அமைதியைத் தருவது. அந்த ஜெபத்தை அம்மாவுக்கு யார் சொல்லித் தந்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. அம்மாவே யோசித்து கற்றுக்கொண்டது அந்த ஜெபம். சின்னஞ்சிறிய வார்த்தைகள். பெரும்பாலும் அன்றாடம் வீட்டில் புழங்குகிற வார்த்தைகள். தினந்தோறும்

அம்மா ஜெபம் செய்யமாட்டாள். ஜெபம் செய்யும் நேரம் எப்போது வரும் என்று இருக்கும். படிக்காத பெண்ணின் ஜெபம் அதனால் தான் பொய்யாகப் பண்ணத் தெரியவில்லை என்று மாமா அடிக்கடி சொல்லுவார்.

அம்மா தன் அத்தையை கணம் பண்ணினாள். பெரிய அமலத்திற்கும் இது அம்மாவின் வழியாகக் கிடைத்தது. அம்மாவைப் போலவே குடும்பத்தில் எல்லோரிடமும் பிரியத்துடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று உள்ளூர்ப் பேராசை வைத்திருந்த பெண் அமலம்.

அமலம் என்று நேசிக்கிற ஒரே ஓர் ஓயரமான ஆள் அவளூரில் இருக்கிறான். அவருக்குக் கீழ்மேலாய் ஓடுகிற வாய்க்கால் உண்டு. வாய்க்காலிலிருந்துதான் ஊர் ஆரம்பமாகிறது. வாய்க்காலுக்கு அப்பாலும் கார் போகிற ரோடு வரை வெறும் தரையாக முட்செடிகள் அடர்ந்து கிடக்கிறது. வாய்க்காலுக்கு அப்பால் ரோடு வரை ஊர் வளர யாருக்கும் விருப்பமில்லை. வாய்க்காலிலிருந்தே ஒவ்வொரு தெருக்களும் ஆரம்பமாகி முடிகின்றன. அமலத்துடைய வீடு இருக்கின்றத் தெருவுக்குப் பெயர் கோயில் தெரு. வெறும் சாரி மணல் உள்ள தெருவு அது. அமலத்து வீட்டுக்கு வடக்கு வீடு நீளமான வீடு. இளநீல வர்ணத்தில் வீட்டின் சுவர்கள் இருக்கும்.

இந்த வீட்டில் தான் அமலமும் நேசித்து, பேசிச் சிரிக்கிறவன் இருந்தான். அவனை அமலமும் விரும்பினது வெறும் பேச்சுக்காக மட்டும் இல்லை. அவன் இங்கேயும் எப்போதாவது வருவான். ஏன் வந்தான் என்று சொல்ல முடியாது. வந்தவன் ஒரு தடவை கூட உட்காரக் கூட இல்லை. ஏன் வந்துவிட்டு ஓடுகிறானென்று யாரும் காரணம் சொல்ல முடியாது. அமலமாவது அறிவாளா? இவ்வளவு தூரத்திலிருந்து வருகிறவன் உட்காரக் கூட விருப்பமின்றி திரும்பிப் போகிறானே? இதெல்லாம் யார் அறியக் கூடும். அமலத்துக்குத் தெரியாமல் இருக்குமா?

இவ்வளவு மிருதுவான பெண்ணுக்கு எல்லாம் இருக்கிற வீட்டில் என்ன கஷ்டம் வந்தது? வீட்டில் யாரோடும் இணையாமல் தனியே இருந்து என்ன தேடுகிறாள்? யாரிடமும் சொல்லாத அவள் விருப்பமும், அவள் துக்கமும் தான் எவ்வளவு வினோதமானது? அமலத்தின் மனசை அவள் புருஷனும் இவளுக்குக் கொழுந்தனுமான டேவிட்டும் கூட அறியவில்லை.

ஈசாக் காட்டிலிருந்து திரும்புகிற நேரமாகிவிட்டது. ஈசாக்குக்கு இப்போது காட்டில் எந்த வேலையும் இல்லை. அவனுடைய உலகம் காடு என்பதை எஸ்தர் சித்தி மட்டும் எப்படியோ தெரிந்து வைத்திருந்து வெயிலும், வறட்சியும் நிரம்பிய காட்டுக்குள் அனுப்பி வந்தாள். காட்டைப் பார்க்காமல் இருந்தால் ஈசாக் செத்தே போவான் போல அவன் காட்டைப் பற்றிப் பேசாத நேரமே இல்லை. காடு மறைந்து கொண்டிருந்தது. விளைச்சலும், இறவைக் கிணறுகளில் மாடுகளின் கழுத்துச் சலங்கைச் சத்தமும் கண்முன்னாலேயே கொஞ்சகாலமாய் மறைந்துவிட்டன.

ஊரில் எல்லோருக்கும் தேவையாக இந்த காட்டுக்குள் இப்போது ஒன்றுமே இல்லை. ஒரு வெள்ளை வெயில் விளைகளுக்குள் அடிக்கிறதென்று ஈசாக்கு நன்றாக அறிவான். மஞ்சள் வெயில் அடித்தால் நாளை மழை வரும். கோடை காலத்து வெயிலின் நிறமும், மழைக்காலத்து வெயிலின் நிறமும் பற்றி ஈசாக்குத் தெரியாத விஷயமில்லை. ஈசாக்கு விளைகளில் விளைகிற பயிர்களுக்காகவும், ஆடுமாடுகளுக்காகவும் மட்டுமே உலகத்தில் வாழ்ந்து வந்தான். ஆனாலும் ஈசாக்குப் பிரியமான விளைகள் எல்லாம் மறைந்து கொண்டிருந்தன.

கடைசியாக திட்டி விளையில் மாட்டை விட்டு அழிக்கப்போனபோது ஈசாக்கு கஞ்சியே சாப்பிடாமல் போனான். எவ்வளவு அழுதான் அன்றைக்கு, இத்தனைக்கும் அவன்பேரில் தப்பு ஒன்றுமில்லை. தண்ணீரே இல்லாமல் தானே வெயிலில் காய்ந்துபோன பயிர்களை அழிக்கத்தானே அவளைப் போகச்சொன்னாள் எஸ்தர் சித்தி. காய்ந்து போன பயிர்களை அழிக்கிறதென்றால் அவனுக்கு என்ன நஷ்டம்? ஆனாலும் கூட ஈசாக்கு எவ்வளவாய் அழுதான். அவன் நிலம் கூட இல்லை தான் அது.

இவ்வளவு அக்கினியை மேலேயிருந்து கொட்டுகிறது யார்? தண்ணீரும் இல்லாமல், சாப்பிடத் தேவையான உணவுப்பொருட்களும் கூட இல்லாத நாட்களில் பகல் நேரத்தை இரவு ஏழு மணி வரை அதிகப்படுத்தினது யார்? காற்று கூட ஒளிந்து கொள்ள இடம் தேடிக்கொண்டது. பகலில் அளவில்லாத வெளிச்சமும் இரவில் பார்த்தாலே முச்சைத் திணற வைக்கிற இருட்டும் கூடியிருந்தது. இப்போது இருட்டு தருகிற துக்கத்தை வெயிலின் கொடுமையைப் போல் தாங்க முடியவில்லை. யாரும் ஊரில் இல்லை என்பதை, உறங்கக் கூட விடாமல் நடைவாசலுக்கு வெளியே நின்று பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தது இருட்டு.

நீயும் உனக்குப் பிரியமானவர்களும் இங்கிருந்து போவதைத் தவிர வேறு வழியென்ன? இன்னும் மழைக்காகக் காத்திருந்து மடிவீர்களா? இதுதான் எஸ்தர் சித்திக்கு இருட்டு சொன்னது. அது தினந்தோறும் இடைவிடாமல் முணுமுணுத்தது. பிடிவாதமும் உறுதியும் கூடிய முணுமுணுப்பு.

கண்களில் இமைகளைச் சுற்றி ஈரம் கசிந்து கொண்டிருந்தது பாட்டிக்கு. எஸ்தர் சித்தி வீட்டில் எல்லோரும் தூங்கியான பிறகு அடிக்கடி கைவிளக்கைத் தூண்டிக் கொண்டு வந்து பார்ப்பாள். நெருப்புக்காக கஷ்டப்பட வேண்டியது வரவில்லை. காய்ந்த சுள்ளிகளை இதற்காகவே ஈசாக்கு தயார் செய்து கொண்டுவந்து போட்டிருந்தான். கடைசித் தீக்குச்சியைப் பற்ற வைத்த நாள் முதலாய் நெருப்பை அணையாமல் காத்து வருகிறார்கள்.

யாருக்கும் பற்றாத சாப்பாட்டை தட்டுக்களில் பறிமாறினாள் எஸ்தர் சித்தி. சிறு குழந்தைகளுக்கும் கூடப் போதாத சாப்பாடு. சின்ன அமலம் முகத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டாள். அது அவள் இயல்புதான்.

நீங்க ரெண்டு பேரும் ஒங்க வீடுகளுக்குப் போயி இரிங்க. புள்ளயளயுங் கூட்டிக்கிட்டுப் போங்க, என்று பெரிய அமலத்தையும், சின்ன அமலத்தையும் பார்த்துக் கேட்டாள். இரண்டு பேரும் அதற்குப் பதிலே சொல்லக்கூடாது என்கிறது போல எஸ்தர் சித்தியின் குரல் இருந்தது. அவர்களும் பதிலே பேசவில்லை.

நீங்க இரண்டு பேரும் எங்கூட வாங்க, மதுரையில் போய் கொத்த வேல பாப்போம். மழை பெய்யந்தன்னியும் எங்ஙனயாவது காலத்தே ஓட்ட வேண்டியது தானே? ஈசாக்கும் வரட்டும். இதற்கும் அகஸ்டினும் டேவிட்டும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கொஞ்ச நேரம் கழித்து டேவிட் மட்டும் பேசினான். கைவிரல்களில் கேப்பைக்களி பிசுபிசுத்திருந்ததை ஒவ்வொரு விரலாக வாய்க்குள் விட்டுச் சப்பினபடியே பேசினான்.

பாட்டி இருக்காளா?

பாட்டியை கல்லறைத் தோட்டத்திற்குக் கொண்டு போகிறதுக்குப் பக்கத்து ஊரான குரும்பூரிலிருந்து ஒரு பழைய சவப்பெட்டியை மிகவும் சொல்பமான விலைக்கு ஈசாக்கே தலைச்சமையாக வாங்கிக் கொண்டுவந்தான். அதற்குள் சாநய்திரமாகி விட்டிருந்தது. பாதிரியார் ஊரில் இல்லையென்று கோயில் குட்டியார்தான் பானையஞ்செட்டி குளத்திலிருந்து வந்திருந்தார். ஊரைவிட்டு கிளம்புறதுக்காகவென்று எஸ்தர் சேமித்து வைத்திருந்த பணத்தில் பாட்டியின் சாவுச் செலவிற்கும் கொஞ்சம் போய்விட்டது.

யாரும் அழவேயில்லை மாறாகப் பயந்து போயிருந்ததை அவர்களுடைய கலவரமான முகங்கள் காட்டின. கல்லறைத் தோட்டம் ஒன்றும் தொலைவில் இல்லை. பக்கத்தில் தான் இருந்தது. கோவில் தெருவிலும், நாடாக்கமார் தெருவிலும் இருந்த இரண்டே வீட்டுக்காரர்கள் கொஞ்ச நேரம் வந்து இருந்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். துக்க வீட்டுக்குப் போய் துக்கம் விசாரிக்கிற பொறுப்பை அவ்வளவு லேசாகத் தட்டிக் கழித்துவிட முடியும் தானா?

எஸ்தர் சித்திக்கு மட்டும், பாட்டியின் ஈரம் நிரம்பிய கண்கள் கூரையைப் பார்த்து நிலை குத்தி நின்றது அடிக்கடி ஞாபகத்திற்கு வந்து கொண்டே இருந்தது. வெகு காலம் வரை அந்தக் கண்களை அவள் மறக்காமல் இருந்தாள்.

9.தாவரங்களின் உரையாடல் - எஸ்.ராமகிருஷ்ணன்

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1966
ஊர்	: மல்லாங்கிணர்
பெற்றோர்	: சண்முகம் - மங்கையர்க்கரசி
மனைவி	: சந்திரபிரபா
பிள்ளைகள்	: ஹரிபிரசாத், ஆகாஷ்
படைப்பு	: 1.யாமம்
	2.துயில்
	3.சஞ்சாரம்
	4.ஒரு சிறிய விடுமுறைக்கால காதல்கதை
	5.மழைமான்.

கதை: 'தி கிரேட் கோஸ்ட்' கப்பல் மூலம் இங்கிலாந்திலிருந்து இந்தியா வந்துகொண்டிருந்த ராபர்ட்ஸன், உடன் வந்த எந்த ஒரு கிழக்கிந்திய கம்பெனி அதிகாரியுடனும் உரையாடுவதையோ, மது அருந்துவதையோ தவிர்த்து தன் அறைக்குள் நாள் எல்லாம் நிலவியல் வரைபடத்தை ஆராய்ந்தவாறே, பதினோரு நாள் பணம் செய்தபோது இந்திய மலைச்சரிவுகளிலும், குறிப்பிட்ட குடும்பங்களிலும் வளர்க்கப்பட்டு வரும் விசித்திரத் தாவரங்கள் பற்றியும் சங்கேதச் சித்திரங்களால் உருவான தாவர வளர்முறை குறிப்புகளையும், கிரகண தினத்தன்று தாவரங்கள் தங்களுக்குள் நடத்தும் உரையாடலை அறியும் சூட்சும சமிக்ஞைகள் குறித்தும் வியப்பும் பயமுமாக அறிந்தபோது, மீட்பரின் பண்டிகையான கிறிஸ்துமஸ் பிறந்து கம்பெனி அதிகாரிகள் உல்லாசிகளாகக் குரல் எழுப்பிக்கொண்டிருந்தனர்.

அதிகாரிகள் பலரும் இந்தியாவுக்குப் பல முறை வந்து போனவர்களாக இருந்ததால், போதையின் சுழற்சியில் ஸ்தனங்கள் பருத்த கருத்த பெண்களையும், வேட்டையாடும் வனங்களைப் பற்றியும், துப்பாக்கி அறியாத மக்களின் முட்டாள்தனம் பற்றியும் உளறிக்கொண்டிருந்தனர்.

திரிகூடமலை தாண்டவராய சுவாமிகளின் 'தாவரங்களின் ரகசிய வாழ்க்கை' என்ற நூலைப் பற்றி அறிந்திருந்த ராபர்ட்ஸன் அதன் மூலப்பிரதி எங்கும் கிடைக்காததைப் பற்றி யோசித்தபடியே உல்லாசிகளின் குரல் கேட்காத தன் அறையில் திரிகூடமலை குறித்த மனப்

பதிவுகளை எழுதிக்கொண்டிருந்தான். இதுவரை மேற்கு உலகம் அறிந்திருந்த தாவரவியல் அறிவு எல்லாவற்றையும் துகளாக்கச் செய்யும் தாண்டவராய சுவாமிகளின் மூலப் பிரதியைத் தேடுவதற்கான வழிமுறைகளைத் தயாரித்திருந்தான். அத்தோடு கிரகணத்தன்று நடக்கும் தாவரங்களின் உரையாடலைப் பதிவு செய்வது இந்தப் பயணத்தின் சாராம்சம் எனக் கொண்டிருந்தான். தாவரவியல் பற்றிய இந்திய நூல்கள் யாவும் கற்பனையின் உதிரந்த சிறகுகளான கதை போல இருந்தது ஆச்சரியமாகவே இருந்தது.

கிறிஸ்துமஸுக்கு அடுத்தநாள் இரவு கப்பலின் மேல் தளத்தில் வந்து நின்றபோது அவன் முகம் வெளிறியும், கடற்பறவைகளின் விடாத அலையைப் போல அதிர்வு கொண்டதாகவும் இருந்தது. தன்னுடைய சாம்பல் நிறத் தொப்பியை ஒரு கையில் பிடித்தபடி கடலின் அலைகளை அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதும் கூட தாண்டவராய சுவாமியின் நினைவிலிருந்து மீள முடியாமலே இருந்தது. இந்திய வாழ்வின் புதிர்ப் பாதைகளில் எல்லாக் குடும்பத்தின் உள்ளும் ஒளிந்திருக்கும் ரகசியக் குறியீடுகள், அவர்களின் மாய விநோதக் கற்பனைகள் குறித்தும் அவன் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கப்பலில் பயணம் செய்த ஒரேயொரு ராபர்ட்ஸன் அறையில் விளக்கு எரிவதைப் பார்த்துப் போனான். உறக்கமற்றுப்போன அவன் பிதற்றல் சப்தம் அவன் அறையில் தினமும் கேட்டபடியே இருந்தது. யாருடனோ பேசுவதுபோல தனக்குள்ளாகவே அவன் பேசிக்கொண்டிருந்தான். இரவு உணவு கொண்டு வரும் ஸ்பானியச் சிறுவன் பார்த்தபோது கண்கள் வீங்க காகிதங்களுக்கிடையில் வீழ்ந்து கிடந்தான் ராபர்ட்ஸன்.

அவனது பூனை துப்பாக்கியின் மீது உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. மருத்துவர் வந்து அவனுக்குச் சிகிச்சை தந்த நான்காம் நாளின் பகலில் அவன் ஒரு கையில் பூனையும், மறுகையில் கறுப்புத் தொப்பியுமாக மேல் தளத்துக்கு வந்தான். அவனது பூனை கடலையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. மீன் குஞ்சுகள் பூனையின் நிழலைத் தண்ணீரில் கண்டு விலகி உள் பாய்ந்தன. அன்றிரவு அவன் கனவில், சிறு வயதில் அவன் கேட்ட இந்தியக் கதைகளில் இருந்த சாப்பாடு பூதங்கள் வயிறு பருத்து வீங்க, கப்பல விழுங்கி ஏப்பமிட்டன.

கப்பல் கரையை அடையவிருந்த மாலையில் அவன் பூனையுடன் தன் பெட்டிகளைத் தயாரித்துக் கொண்டு நிலப்பகுதிகளைப் பார்த்தபடி வந்தான். கப்பலை விட்டு இறங்கும் முன்பு ஒரு பாட்டில் மது அருந்திவிட்டு புட்டியைக் கடலில் தூக்கி எறிந்தான். கடலில் சூரியன் வீழ்ந்தது. மீன் படகுகள் தெரியும் துறைமுகம் புலப்படலானது. இதுவரை அறிந்திராத நிலப் பகுதியின் காற்று பூனையின் முதுகினை வருடிச் சென்றது. அது கண்கள் கிறங்க, கவிந்த மலைப்பொழுதைப் பார்த்தபடியே ராபர்ட்ஸனுடன் குதிரை வண்டியில் பயணம் செய்தது.

ஏழு நாள்களுக்குப் பிறகு அவன் மதராஸ் வந்து சேர்ந்தான். அன்று விடுமுறை நாளாக இருந்ததால் நகரில் மக்கள் கூட்டம் அதிகமில்லை. கடற்கரையெங்கும் பறவைகளே அமர்ந்திருந்தன. ஒன்றிரண்டு குழந்தைகள் மீன் வரைகளை இழுத்தபடியே தூரத்தில் அலைந்தனர். கடற்கரை வேதக் கோயிலுக்கு ஜெபம் செய்ய நடந்துகொண்டிருக்கும்போது

வழியில் ஆறு விரல் கொண்ட பெண் ஒருத்தி கைளில் நார்க் கூடையுடன் வெற்றிலை ஏறிச் சிவந்த பல்லுடன் ராபர்ட்ஸனைப் பார்த்து சிரித்தாள். சிவப்புக் கட்டடங்களும், நாணல் வளர்ந்த பாதையோர மரங்களும், தென்னை சரிந்த குடில்களும் கொண்ட அந்தப் பிராத்தியம் கனவிலிருந்து உயிர் பெற்றுதுபோல இருந்தது. பிரார்த்தனையை முடித்துவிட்டு வரும் போது வெல்சி மாளிகையிலிருந்து வந்து தனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்த கோமதிநாயகம் பிள்ளையைச் சந்தித்தான் ராபர்ட்ஸன். அப்போது பிள்ளைக்கு ஐம்பத்திரெண்டு வயதாகிக் கொண்டிருந்தது. அவரது மனைவி எட்டாவது குழந்தையைக் கர்ப்பம் கொண்டிருந்தாள்.

ஆறு விரல் கொண்டவளைத் திரும்பும் வழியில் சந்தித்தபோது அவளிடம் விலக்க முடியாத கவர்ச்சியும் வசீகரமும் இருப்பதை அறிந்து நின்றான் ராபர்ட்ஸன். அவன் முகத்துக்கு எதிராகவே அவள் சொன்னாள், 'அருவி, பெண்கள், விருட்சங்கள், இவற்றின் மூல ரகசியங்களைத் தேடாதே, போய்விடு' அவள் சட்டென விலகிப் போகும்போது அவன் கையில் ஒரு மரப்பொம்மையைக் கொடுத்துப் போனாள். அந்த மரப் பொம்மைக்கு ஆண், பெண் இரண்டு பால் குறிகளுமேயிருந்தன. அதன் உடலில் ஏராளமான சங்கேத மொழிகள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. கையளவில் இருந்த அந்தப் பொம்மையை மறைத்தபடியே அவளைப் பற்றி கோமதிநாயகம் பிள்ளையிடம் கேட்டுக்கொண்டு வந்தான் ராபர்ட்ஸன். அவன் குறி சொல்லும் கம்பளத்துக்காரி எனவும், அவர்கள் வாக்குப் பலிக்கக் கூடியது எனவும் சொல்லியதும் அவளது கறை படிந்த பல்லின் வசீகரத்தில் சாவு ஒளிந்திருந்ததை அவனால் உணரமுடிந்தது.

பிள்ளையுடன் அடுத்த நாள் திரிகூடமலையைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டிருந்தான். எல்லாத் துறைகளையும் பிடித்து ஆட்டும் வேட்டையின் தீராத ராபர்ட்ஸனையும் பிடித்திருக்கும் என நினைத்துக் கொண்டார். என்றாலும் அவன் ஏதோ சுவாமிகள், சுவாமிகள் என அடிக்கடி புலம்புவதையும் விசித்திர தாவரங்களைப் பற்றிக் கேட்பதையும் கண்டபோது 'எதுக்கு இப்பிடி கோட்டி பிடிச்ச அலையுதான்' என அவராகவே சொல்லிக்கொண்டார். ராபர்ட்ஸன் மதராஸில் கனிய சுற்றி பழைய மொகலாயக் காலக்கட்டத்தில் ஒளிந்திருந்த புத்தகக் கடைகளில் தேடி தாவர சாஸ்திர நூல்களையும், அரண்ய கதாசரித பிரதியையும் வாங்கி வந்தான். குடும்பங்களில் பரம்பரையாக இருந்துவரும் சில தாவரங்கள் காலத்தின் நீள் கிளைகளாக உயிர் வாழ்ந்து சில அதீத சக்திகள் பெற்றுவிடுவதையும்,

ஆண் பெண் உறவின் எல்லா ரகசியங்களையும் அவர்களுக்குக் கற்றுத் தருவது அந்தத் தாவரங்களே எனவும், அத்தாவரங்கள் குடும்பத்தின் பூர்வீக ஞாபகங்களைச் சுமந்தபடியே இருப்பதால் அவை ஒளிரும் தன்மை அடைகின்றன என்பதையும் அறிந்தான். இன்னமும் பாதை வஸ்துகளாகும் செடிகளைப் பற்றியும் ரகசியங்களைத் தூண்டும் கொடிகள், கன்னிப் பெண்களின் நிர்வாணம், குரோதத்தின் வாசனையை வீசி நிற்கும் ஒற்றை மரம், ஆவிகள் ஒளிந்திருக்கும் மரக்கிளைகளின் கதைகளை அறிந்த போது அவன் வேட்கை அதிகமாகிக் கொண்டே போனது. ராபர்ட்ஸனின் பூனை சுற்றுப்புறங்களில் அலைந்து பழகிக்

கொண்டிருந்தது. பச்சை நிறக் கண்களும், கறுப்பு உருவும் கொண்ட இந்தப் பூனை நடக்கும் வெளியைக் கடந்துவிடாமல் விலகி சிறு பாதைகளில் பதுங்கிச் சென்றனர் பெண்கள்.

கோமதிநாயகம் பிள்ளை திரிகூட மலைக்குப் போவதற்கான பயண ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தார். ராபர்ட்ஸன் மனைவிக்குக் கடிதம் எழுதிக்கொண்டிருந்தான். கடிதத்தின் கடைசி வரியை முடிக்கும்முன்பு யாரோ கதவைத் தட்டும் சப்தம் கேட்டு வெளியே வந்துபோது, ஆறு விரல் கொண்ட பெண் தொலைவில் போய்க்கொண்டிருந்தாள். அவன் வாசல் படியில் சேவலின் அறுபட்ட தலை ரத்தம் கசிய வெறித்துக் கிடந்தது.

திரிகூட மலையில் எண்ணற்ற அருவிகள் வீழ்ந்துகொண்டிருந்தன. கல் யாளிகளும், சிங்கமும், நீர்வாய் கொண்ட கல் மண்டபங்களும், பெயர் தெரியா மரங்களும், குரங்குகளும் நிறைந்த திரிகூட மலையின் குகைகளுக்குள் துறவிகளும், சித்தர்களின் படுகைகளும், ஏன் நீர்ச்சுனைகளும் வால் நீண்ட தட்டான்களும், இதய வடிவ இலை நிரம்பிய புதர்ச்செடியும், காறைகளும், கருத்த பாறைகளும், உறங்கும் மரங்களும், நீலியின் ஒற்றை வீடும், மர அட்டைகளும், காட்டு அணில்களும், இறந்துபோன வேட்டையாளர்களின் கபாலங்களும், யானைகளின் சாணக்குவியலும், படை ஈக்களும், சொறியன் பூக்களும், நீர்ச்சுனையில் தவறி வீழ்ந்து இறந்த தேன் வட்டுகளும் போனவர்களின் வெளிநிய ஆடைகளும், புணர்ச்சி வேட்கையில் அலையும் குடியர்களும், கள்ளச் சூதாடிகளும், முலை அறுந்த அம்மன் சிலையும், பன்றி ரத்தம் உறைந்த பலிக் கல்லும், எத்தனங்களை நினைவுப்படுத்தும் கூழாங்கற்களும், சாம்பல் வாத்துகளும்மிருந்தன. ராபர்ட்ஸன் வந்து சேர்ந்தபோது மழைக்காலம் மீதமிருந்தது. பின்பனிக் காலமென்றாலும் மழை பெய்தது. மலையின் ஒரு புறத்தில் வெயிலும், மறுபக்கம் மழையுமாகப் பெய்த காலை ஒன்றில் திரிகூட மலை முகப்பில் வந்து சேர்ந்திருந்தான். மரங்களை வெறித்தடி வந்த அவனுடைய பூனை, மாமிச வாடையைக் காற்றில் முகர்ந்தபடியே தலையை வெளியே தூக்கியது,

திரிகூட மலையின் பச்சை, உடலெங்கும் பரவி ஆளையே பச்சை மனிதனாக்கியது. நெடுங்காலமாகத் தான் வரைபடங்களிலும் கற்பனையிலும் கண்டிருந்த திரிகூட மலையின் முன்னே நேரிடையாக நின்று தனக்குள்ளே புலம்பிக்கொண்டு ஒருங்கி நின்றது. மனிதப் பேச்சுக் குரல் அடங்கிய பெருவெளியொன்று மலையின் கீழே வீழ்ந்திருந்தது. வெயில் நகர்வதும், மழை மறைவதுமான ஓட்டம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. எல்லாப் பாறைகளும் அரவும் கண்டு திமிறி நின்றன. கையிலிருந்த பூனையைக் கீழே இறக்கிவிட்டபடி இரட்டை அருவியின் வழியில் நடந்தான் ராபர்ட்ஸன். பாதை எங்கும் சிவப்புப் பூக்கள் வீழ்ந்திருந்தன. எண்ணற்ற பாசி படர உறைச் கிடந்தனர். பகல் நீண்டுகொண்டிருந்தது. வேட்டையாளர்களின் தடங்கள் மிஞ்சியிருந்தன. அருவியின் இரைச்சலைக் காற்று மலைமீது வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்தது. வழிகளை அடைத்துவிட்ட பாறைகளில் கால் தடங்கள் அழிந்து இருந்தன.

வழியெங்கும் சிறு குகைகள் தென்படலாயின. அவன் சிறு குகைகளாயிருந்ததால் தூர்வாடையும் மண் கலயங்கள் உடைந்து கிடப்பதையும், எல்லாக் குகையும் பெண்ணின்

வாடையே கொண்டிருந்தது எனவும் அறந்தான். குகையின் உள்புறத்தின் வெக்கையில் வெளவால்கள் உறங்கிக்கொண்டிருந்தன. ஒன்றிரண்டு குகைகளில் நீர்ச்சுனைகள் இருப்பதையும் அவற்றின் மீது கண் வடிவப் பாறைகள் அடைக்கப்பட்டிருப்பதையும் கண்டான். இரட்டையருவியின் பின் வழியெங்கும் மரங்கள் அடர்ந்திருந்தன. இலைகள் உதிர்ந்த ஒன்றிரண்டு மரங்கள் மட்டும் வனத்தையே வெறித்தபடியிருந்தன.

ஆள் நடமாட்டம் குறைந்த வனப்பகுதி போல இருந்தது. பனை எங்கோ சுற்றி உடலெங்கும் காட்டு ஈக்கள் அப்பிக்கொள்ள தலையைச் சிலுப்பி வந்தது. ராபர்ட்ஸன் ஈக்களை விரட்டுவதற்காக நெருப்பைப் பற்ற வைத்தான். பூனை நெருப்பின் சுடர்களை நோக்கித் தன் நாக்கைச் சுழற்றியது. முதல் நாளின் மாலை வரை இரட்டை அருவியின் பின் வழியெங்கும் அலைந்து திரும்பினான் ராபர்ட்ஸன். அவனது எல்லா வரைபடங்களும் விளையாட்டுப் பலகை போலாகிவிட்டன. எல்லா வழிகளும் அடைபட்டு இருந்தன. அல்லது பாதி வழிகள் அறுந்துபோயிருந்தன.

கோமதிநாயகம் பிள்ளை இரவு ராபர்ட்ஸனைச் சந்தித்தபோது அவன் மிகுந்த ஏமாற்றம் கொண்டவனாகவும், கசப்பின் சுனைகள் ஊறிப் பீறிடுபவனாகவும் இருந்தான். அவனால் எந்த ஒரு வழியையும் காண இயலவில்லை. அடுத்த நாள் கோமதிநாயகம்பிள்ளை ராபர்ட்ஸனைக் கூட்டிக்கொண்டு கூடங்காவு கிராமத்துக்குப் போனார். ஓட்டு வீடுகள் நிறைந்த ஊரின் மீது வெயில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. பசுக்களும் குழந்தைகளும் நிறைந்த அந்த ஊரில் தான் தோன்றியா பிள்ளையின் வீட்டுக்குள் இருவரும் சென்றனர். நீர் உடம்பும், கருத்த பாதங்களும் கொண்ட தான்தோன்றியா பிள்ளை ராபர்ட்ஸனைக் கண்டதும் வரவேற்று இருக்கச் சொன்னார். அன்றெல்லாம் தொடர்ந்த பேச்சின் பின்பு பிள்ளைவாள் உள் அடுக்கில் வைத்திருந்த சாஸ்திரப் புத்தகங்களையும் ஏடுகளையும் கொண்டு வந்து காட்டிய பின்பு ராபர்ட்ஸன் அவரிடம் கேட்டான்.

தாவரங்கள் பேசக் கூடியதா, விசித்திர தாவரங்கள் இங்கேயும் இருக்கிறதா,

உள்கட்டு வரை நடந்துபோய்த் திரும்பிய தான்தோன்றியா பிள்ளை பெண்கள் எவரும் இல்லையென்பதை ஊர்ஜிதம் செய்து கொண்ட பின்பு மெதுவாகச் சொன்னார். பேசக்கூடியதுதான், வீட்டுப் பெண்கள் இதைக் கேட்டிரக் கூடாதுன்னுதான் ரகசியமா சொல்றேன். தாவரங்கள் பேசக் கூடியது, ரகசியம் தெரிஞ்சது, மனுசாளைப் போல தசைகளும் கூட உண்டுண்ணு தாண்டவராய சுவாமிகள் சொல்லியிருக்காரு.

தாண்டவராய சுவாமிகள் பேரைக் கேட்டதும் ராபர்ட்ஸன் விழிப்புற்று, அவரைப் பற்றிய தகவல்களைக் கேட்கத் தொடங்கினான். தனக்கு அதைப் பற்றி எதுவும் தெரியாதென்றும், வனத்தில் அவர் நிர்வாணியாக இருந்தவர் என்றும், அவர் ஊருக்குள் வரும் நாட்களில் வீடுகளை எல்லோரும் அடைத்துக்கொள்வர். பெண்கள் எவரும் குறுக்கே வரமாட்டார்கள் என்றும் அவருக்காகத் தானியங்கள் தரப்பட்டன என்றும் சொல்லிய பின்பு கடைசியாக சுவாமி

பால்வினை நோய் வந்து மரித்துப் போனார் என்பதையும் சொன்னபோது ராபர்ட்ஸனால் இவை புனைவு என்பதாகவே புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

மழைக்காலம் முழுவதும் ராபர்ட்ஸன் பலரையும் சந்தித்துத் திரும்பினான். தாண்டவராய சுவாமிகளைப் பற்றி அறிந்திருந்த பலரும் அவரைப் பற்றிய கதைகளையே எடுத்துக் கூறினர். கதைகளில் அவர் மலை விட்டு கீழ் வரும்போது மரங்களை உடன் கூட்டிவரச் செய்யக் கூடியவர் என்றும், மரங்களின் விசித்திர ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்ய இளம்பெண்களின் உடலை அநியச் செய்தவர் என்றும், அவர் ஒரு தந்திரவாதி என்றும், பாலியல் போக முறைகளைக் கண்டறிந்தவர் என்றும் கதை வழி பிரிந்துகொண்டே போனது. எவரிடமும் 'தாவரங்களின் ரகசிய வாழ்க்கை' நூலின் மூலப்பிரதி கிடைக்கவேயில்லை. பதிலாக ஆறு விரல் கொண்டவராக, நீண்ட ஜடை முடியும் மெலிந்த உடலுமான தாண்டவராய சுவாமிகளின் உருவப் படத்தையே அவர்கள் காட்டினர்.

மழைக்காலம் நின்ற பின்பு திரிகூட மலையின் வழிகள் திறந்து கொண்டன. பின்னிர்வு முடியும் முன்பு மலையின் உள்புறத்தில் புகுந்து நடக்கத் தொடங்கிய ராபர்ட்ஸன், ஒரு வார காலத்துக்குத் தேவையான உணவைத் தன்னுடனே எடுத்துச் சென்றான். வனத்தின் இருண்ட பாதைகள் வெயில் வரவால் விலகத் தொடங்கின. பாறைகளில் இருந்த மஞ்சள் பூச்சிகள் உதிரத் தொடங்கியிருந்தன. தூர் பெருத்த மரங்கள் பெருமூச்சிட்டவாறே இருந்தன. பாறை வழிகளில் உள்ளே இறங்கிப் போன பின்பு வனத்தின் உள் அடுக்குகளுக்கு வந்து சேர்ந்தான் ராபர்ட்ஸன். வனம் ஒரு பசுமையான கோப்பை போலிருந்தது. எல்லாப் பொருள்களும் வடிவம் சிதறிப் போயிருந்தன. பாறைகளும், விருட்சங்களும் இன்றி வேறு எவற்றையும் காணவில்லை. அவன் பகலைவிட இரவில் அவன் மிகுந்த குளிர்ச்சியையும் பசுமையையும் உணர்ந்தான். எங்கோ கிசுகிசுக்கும் சப்தங்களும், சிறகு ஒலிகளும் கேட்பதும் அடங்குவதுமாக இருந்தன. பிணைந்து கிடந்த இரட்டை மரங்களின் உடல்கள் நெளிவுற்றன. சர்ப்பங்கள் ஒளிந்த உயர் மரங்களின் மீது இருள் இறங்கியிருந்தது. பாதி ஓடிந்த அம்புகள் பாய்ந்த மரங்களைக் கண்டபடியே அடுத்த நாளில் அவன் இன்னமும் அடி ஆழத்தில் மூர்க்கம் கொண்டிருந்தன. கல் உருப்பெற்ற மரங்கள் ஈரம் உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தன.

மூன்றாம் நாள் காலை அவன் பூனை மிகுந்த கலக்கமுற்ற எல்லாச் செடிகளுக்கும் பயந்து அலைந்தது. பூனை விரல்கள் பட்டதும் சில இலைகள் மூடிக்கொண்டன. தனியே பறக்கும் வண்ணத்துப் பூச்சிகள் பூனையின் மேலே பறந்து பார்த்துச் சென்றன. பாறையிலிருந்து தாவ முயன்று வீழ்ந்த பூனையின் சப்தம் கேட்டு, அதன்பின் இறங்கிய ராபர்ட்ஸன் இதுவரை எவரும் கண்டறியாத அருவியைப் பார்த்தான்.

மிகுந்த உயரத்திலிருந்து வீழ்ந்து கொண்டிருந்த அருவியது. பாறையின் விளிம்பில் இருந்து எழுந்து வீழ்ந்துகொண்டிருக்கும் அருவியின் பிரம்மாண்டம் இதுவரை அறியாததாக இருந்தது. அதைவிடப் பெரிய விநோதமாக இருந்தது அந்த அருவி சப்தமிடாதது. இத்தனை உயரத்தில் இருந்து வீழ்ந்தபோதும் அருவியில் துளி சப்தம் கூட இல்லை. பிரம்மாண்டமாக

மவுனம் வீழ்ந்துகொண்டிருப்பது போல இருந்தது. சப்தமில்லாத அருவியை அவன் முதல் முறையாக இப்போதுதான் பார்க்கிறான். நீரின் அசைவு கூட கேட்கவில்லை. நீர் வீழ்ந்து ஓடும் ஈரப்பாறைகளுக்குள் ஒரு விலங்கைப் போல வீழ்ந்தபடி அருவியின் தோற்றத்தினைப் பார்த்தபடியே இரண்டு நாள் கிடந்தான். எங்கும் சப்தமில்லை. அருவியின் சப்தம் எங்கு சென்று பதுங்கிக் கொண்டது எனப் புரியவில்லை. பூக்கள் படர்ந்த பாறையில் படுத்துக் கிடந்த பூனையும் இந்த விசித்திரக் காட்சியின் வியப்பில் தன்னை விடுவிக்க முடியாமல் கிடந்தது. அவன் மூன்றாம் நாள் எழுந்து அருவியின் ஊடே சென்று நின்றான். வேகமும் குளிர்ச்சியும் நறுமணமும் கொண்ட அருவி, அவனைப் புரட்டித் தள்ளியது.

அருவியின் வலப்புறம் எங்கும் பூத்துக் கிடந்த வெள்ளைப் பூச்செடிகளைப் பார்த்தபடியே கிடந்தான். அந்தப் பூக்கள் எட்டு இதழ் அமைப்பு கொண்டதாகவும் குழல் போன்றும் இருந்தன. ஒரேயொரு வெள்ளைப் பூச்செடியை மண்ணோடு பேர்த்துக் கொண்டான். அருவியின் வரைபடத்தைப் பகல் முழுவதும் வரைந்து முடித்துவிட்டான். சப்தமில்லாத அருவியின் சிலிர்ப்பு தாங்காது. அவன் தப்பி பாறைகளின் மீது ஊர்ந்து, ஆறு நாள் களுக்குப் பின்பு ஊர் வந்து சேர்ந்தபோது அவனுக்கு நீர் ஜரமும் பிதற்றலும் கண்டிருந்தன. கோமதிநாயகம் பிள்ளை வைத்தியம் செய்த பின்பு, அவன் குணமாகினான். என்றாலும் சப்தமில்லாத அருவியைப் பற்றிய சிந்தனை அவனை மிகுந்த மனவேதனைக்கு உட்படுத்தியது. மவுனத்தில் இருந்து திரும்பிய பின்னாட்களில் அவன் நடவடிக்கையிலும் மாற்றம் கண்டது.

ஒரு இரவில் அவன் கண்ட கனவில் உடலே பெரிய மலையாகி உடல் உறுப்புகள் விருட்சங்களாகியிருந்தன. இதயத்திலிருந்து, உடல் எங்கும் ரத்தம் சப்தமில்லாத அருவியைப் போலப் பொங்கி தலை முதல் கால் வரை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சப்தமில்லாத அருவி ஓடும் வனம் உடல்தான் என்றும், தாவரங்களின் ரகசிய வாழ்க்கையில் குறிப்பிடப்படும் தாவரம் மனிதன் தான் எனவும், மனித உடலினுள் புதைந்திருக்கும் விருட்சங்கள் தான் பேசக்கூடியவை, ரகசிய இச்சைகள் கொண்டவை என்றும் புரிந்துகொண்ட பின்பு அவன் ஆடைகளை எல்லாம் துறந்து விட்டு, தனது கறுப்புப் பூனையுடன் திரிகூட மலையில் துறவியாக அலைந்து திரியத் தொடங்கினான்.

பளியப் பெண்கள் பலமுறை சருகுகளுக்குள் வீழ்ந்தபடி கிடக்கும் பூனைச் சாமியாரைப் பார்த்துப் போயிருக்கிறார்கள். அவன் உடலில் அட்டைகள் கடித்த வடுக்களும், தோல் வெடிப்புகளும் கண்டிருக்கிறார்கள். அவனது பூனை குணம் மாறி எப்போதும் கத்தி அலைந்தது. மரங்களைப் பிறாண்டியபடி அலைவதையும் காற்றில் தெரியும் ஏதோ உருவத்தை அது துரத்திக்கொண்டு போவதையும் பார்த்திருக்கிறார்கள். பூனைச் சாமியாரின் முகம் முழுவதும் கோரை மயிர்கள் பெருத்துவிட்டன. அவர் பளிய கிராமங்களுக்கு வந்து சில நாட்கள் இருப்பதும் உண்டு என்றாலும் யாருடனும் பேசுவதைத் தவிர்த்துப் போன அவரை உடலில் ஒளிந்திருந்த விருட்சங்கள் தூண்டிக்கொண்டேயிருந்தன. கிரகணத்தன்று எல்லோரும் வீட்டினுள் சென்று பதுங்கிக் கொண்டனர்.

அன்று பூனைச் சாமியார் மலை கிராமத்துக்குப் போனபோது ஊரே வெறித்துக் கிடந்தது. பனியர்கள் தாவரங்கள் பேசிக்கொள்ளும் நாள் இது என அவருக்குச் சொன்னார்கள். அவர் மலையின் இடப்புறமிருந்து கீழே இறங்கினார். கிரகணம் படரத் தொடங்கியது. பகல் கறுத்து வனத்தின் மீது இரவு வீழ்ந்தது. ஈக்களும் நுழைந்துவிடாத இருள். மரங்கள் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டன. கிளைகள் நீண்டு ஒன்றின் மீது ஒன்று புரண்டன. சிறு செடிகள் துடிக்கத் தொடங்கின. இலைகளின் ஸ்பரிசுமும், மெல்லிய வாசமும் ஏதோ ஒருவித மயக்க நிலையை உருவாக்கின. ஒன்றிரண்டு பூக்களின் இதழ்கள் விரிந்து எதிர்ச்செடியின் இலைகளைக் கவ்விக்கொண்டன.

பூமியெங்கும் நீரோட்டம் போல வேர்கள் அதிரத் தொடங்கின. மரங்களின் மூச்சுக் காற்று சப்தமிட்டது. உடலை நெகிழ்த்தி மரங்கள் வேட்கை கொண்டன. கல் மரங்கள் மெல்ல ஒளிரத் தொடங்கி, பின் தங்கள் கிளைகளை நீட்டின. உறங்கிக்கொண்டிருந்த ஒன்றிரண்டு மரங்கள் கூட விழிப்புற்று இச்சையைப் பகிர்ந்துகொண்டன. வனமெங்கும் மெல்லிய பச்சை நிற ஒளியொன்று படர்வதும் மறைவதுமாகியிருந்தது. தாவரங்களின் உரையாடல் அதுதான் எனப்பட்டது பூனைச் சாமியாருக்கு.

ஒன்றையொன்று கவ்விக் கொண்ட இலைகளின் நரம்புகளில் இருந்து ஒளி கசிந்து கொண்டிருந்தது. சர்ப்பங்களைப் போல மூர்க்கமற்று மரங்கள் பிணைந்து கொண்டன. மலைப் பாறைகளில் இருந்த தனி மரங்கள் இடம் பெயர்ந்து இறங்கி வருவது போல உடலை விரித்துப் பாறை விளிம்பில் நின்ற பூமரங்களின் கனிகளைச் சுவைக்கத் தொடங்கியது. எண்ணற்ற விதைகள் உதிரத் தொடங்கின. கிரகணம் விலகத் தொடங்கி மெல்ல வெயில் கீறி வெளிப்படத் தொடங்கியதும் இலைகள் சுருள் பிரிந்து மீண்டன. மரங்கள் உடலை நேர் செய்து கொண்டன. பாதி தின்ற பழங்கள் துடித்தன. பூக்களின் மீது விடுபட முடியாத இலைகள் அறுபட்டன. வெயில் ததும்பியதும் மரங்கள் விழிப்புற்று நின்றன.

புணர்ச்சிக்குப் பிந்திய பெரிய அமைதியும், ஆசுவாசமும், இச்சையின் துடிப்பும் வனமெங்கும் நிரம்பின. காற்று லாஹரி போன்ற வாயையைப் பரப்பியது. வனம் தன் இயல்பு கொண்டு ஓடுங்கிற்று. இதுவரை தான் கண்டவை எல்லாம் நடந்ததா, அல்லது ஏதும் உருவெளித் தோற்றமா எனத் தெரியாமல் விழித்தான் ராபர்ட்ஸன். இது உண்மை எனில் தாவரங்களின் ரகசிய வாழ்க்கை மனித வாழ்வை ஒத்ததுதானா, இதன் ஞாபக அடுக்கில் எண்ணற்ற செய்திகள் ஒளிந்துகொண்டிருக்குமா, பூனைச் சாமியாரின் உள்ளே ஓடுங்கியிருந்த தாவரவியல் ஆராய்ச்சியாளர் ராபர்ட்ஸன் உயிர்ப்பெற்று வெளிவந்தான்.

தான் கண் முன்னே கண்டதெல்லாம் நிஜம், தான் கண்டது இதுவரை எந்த ஒரு தாவரவியலாளனும் கண்டறியாத மாபெரும் விந்தை. இனிமேல் தான் மனிதர்களைப் பற்றி அறியும் எல்லா சோதனை முறைகள் வழியேதான் தாவரங்களையும் அறிய வேண்டியதிருக்கும். மனித நுட்பங்கள், கனவுகள் எல்லாமும் கொண்டதாக இருப்பதால்தான் விருட்சங்கள் மனிதனோடு எளிதாக உறவு கொண்டு விடுகின்றன. இனி தான் கண்டவற்றைப்

பதிவு செய்ய வேண்டி கீழே போகலாம் என அவன் முடிவு கொண்ட பின்பு பளிய கிராமத்துக்குப் போனான் ராபர்ட்ஸன்.

கிராமத்தின் பின்பு பளியப் பெண்கள் குளித்து ஈர உடலுடன் எதிரில் நடந்து சென்றனர். அப்போதுதான் அவன் கவனித்தான். எல்லாப் பெண்களின் வயிறிறிலும், இலைகளும், பூக்களும் விரிந்த கொடியொன்று பச்சை குத்தப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பச்சை குத்தப்பட்ட செடி போன்றே ஸ்தனங்களின் மேலும் பச்சை இலைகள் போர்த்தப்பட்டிருப்பது போல் சித்திரம் இருந்தது. இந்திய வாழ்வில் தாவரங்கள் எதை எதையோ உணர்த்தும் அபூர்வக் குறியீடாக இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டு அவன் தன் பூணையை விடுத்து அவசரமாக மலையை விட்டு இறங்கி கீழே வந்தான். ஏற்கனவே தன்னால் மூடப்பட்ட தன் அறைக் கதவு அப்படியே சாத்தப்பட்டிருந்தது. ராபர்ட்ஸன் இறந்து போனதாக கோமதிநாயகம் பிள்ளை கொடுத்த தகவலும் இங்கிலாந்து போயிருந்தது. அறையின் பின் வழியே நுழைந்து, தன் மேஜையைத் திறந்தபோது பல்லிகள் உறங்கிக்கொண்டிருந்தன. தாண்டவராய சுவாமியின் மூலப்பிரதி எனவும் அவன் குறிப்பதற்காகத் தனது டயரியைத் தேடி எடுத்தான். அறை எங்கும் தூசிகளும் சிலந்தி வலைகளும் இறைந்திருந்தன.

அவசரமாகத் தன்னுடைய ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு அறைக் கண்ணாடியில் தன்னைக் கண்டபோது அவனுக்கு வெற்றியின் மிதப்பும், சிரிப்பும் பெருகியது. முன் கதவைத் தள்ளித் திறந்து வெளியே யாரும் வருகிறார்களா எனப் பார்த்தான், நடமாட்டமேயில்லை. அறை அலமாரியில் இருந்த மதுப்புட்டியை வெளியே எடுத்தான். மதுப்புட்டியின் அருகிலிருந்த கண்ணாடிக் குவளைகள் சரிந்து வீழ்ந்தன. அலமாரியின் உயரத்தில் இருந்து உடைந்து சிதறிய கண்ணாடிகளைக் குனிந்து பெருக்கும்போது சட்டென உறைத்தது. கண்ணாடி உடையும் சப்தம் எங்கே போனது? சப்தம் ஏன் வரவில்லை? ஒரு நிமிட நேரத்தில் பின் அறையின் மூலையில் அவன் கொண்டு வந்த வெள்ளைப் பூச்செடியைக் கண்டான். அது உயரமாக வளர்ந்து கிளை எங்கும் பூக்களாக மலர்ந்திருந்தது.

அப்படியானால் சப்தம் எங்கே போகிறது? கையிலிருந்தது மதுப்புட்டியை உயரத்துக்குத் தூக்கி எறிந்தான். அது சுழன்று வீழ்ந்தது சப்தமின்றி. அவன் உடனடியாக அந்தப் பூச்செடியைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் பின் வெளியில் வைத்துவிட்டு வந்து இன்னொரு மதுப்புட்டியைத் தூக்கி எறிந்தான். அது சப்தமாக உடைந்து வீழ்ந்தது. என்ல் அந்தப் பூச்செடிதான் சப்தத்தை உறிஞ்சி விடுகிறதா, சப்தத்தை உறிஞ்சும் பூச்செடி ஒன்று இருக்க முடியுமா? அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. பூச்செடியைத் தன் அறைக்குத் தூக்கி வந்து நாள் முழுவதும் அதைச் சோதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தச் செடிதான் சப்தத்தை உறிஞ்சிவிடுகிறது எனத் தெரிந்தது. எனில் சப்தமில்லாமல் அருவி வீழ்வதற்குக் காரணம் அந்தப் பூச்செடிகள் தான் என அறிந்து கொண்டான். அந்தச் செடியைப் பதனப்படுத்திக் கொண்டான். மூன்று நாட்கள் உட்கார்ந்து குறிப்புகள் எழுதிக்கொண்டு, கோமதிநாயகம் பிள்ளையைப் பார்க்கப் புறப்பட்டான்.

அவர் வீட்டில் குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. கோமதிநாயகம் பிள்ளையின் மனைவி அவனைக் கண்டு பயந்து போனாள். அவன் வீட்டின் உள் அறைக்கு வந்தபோது கோமதி நாயகம் எதிர்ப்பட்டு, அவனை எதிர்பாராது கலங்கி வரச் சொன்னார். அவன் இங்கிலாந்து புறப்படுவதாகவும், திரிகூட மலைக்குத் திரும்பவும் வருவதாகவும் சொல்லிப் போனான். ராபர்ட்ஸனைக் கண்ட பயத்தால் கர்ப்பத்தில் உள்ள குழந்தை முகம் புரண்டுகொண்டது. அவன் கப்பலில் இங்கிலாந்து புறப்படும்போது குறி சொல்பவள் தந்த மரச் செதுக்கு பொம்மையையும், சப்தம் உறிஞ்சும் தாவரமும், குறிப்புகளும் கொண்டு சென்றான். கப்பல் மிக மெதுவாகவே சென்றது. அவன் கப்பலில் உடன் வரும் எல்லோருடனும் எதையாவது பேசினான். தினமும் அளவுக்கு அதிகமாக மது அருந்தியும் ஆடிக் கூச்சலிட்டும் பொழுதைப் போக்கினான்.

அவன் புறப்பட்ட ஒன்பதாம் நாளில் கடலில் உள் ஒளிந்திருந்த புயல் வெளியேறி கப்பலை அலைக்கழிக்கத் தொடங்கியது. காற்று நீரை வாரி இறைத்தது. கடலின் நிறம் மாறியது. எல்லோரையும் பிடித்துக்கொண்ட மரண சகுனங்கள் பேச்சைத் துண்டித்தன. நிலம் தெரியாத கடல் வெளியில் நின்றது கப்பல். எப்போது கப்பல் நொறுங்கியது என எவரும் அறியவில்லை. ஒரு அலையின் உயரத்தில் அவன் கடைசியாக கண் விழித்த போது எங்கும் பசுமை பொங்கி வழிந்தது. பின் அவன் உடல் பல நாட்கள் கடல் அலைகளின் மீது மிதந்தது. கரையில் அவன் உடல் ஒதுங்கியபோது நீண்ட முதுகில் சூரியன் ஊர்ந்து சென்றது.

நூரை ததும்பும் நீரின் ஆழத்தில் புதைந்துபோன அவனது தோல் பையில் இருந்து குறிப்புகளைப் பின்னாட்களில் தினமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீன்கள் தின்று போயின. அவனது ரகசியங்கள் மீனின் உடலில் மிகப் பாதுகாப்பாகச் சென்று சேகரமாயின. மரப்பொம்மை மட்டும் வெடித்துத் துண்டுகளாகியது.

தன்னோடு ஒரே அறையைப் பகிர்ந்துகொண்ட ராபர்ட்ஸனின் புதிய கண்டுபிடிப்பான தாவரங்களின் ரகசிய வாழ்க்கை பற்றிய கருத்துகளை, சப்தமில்லாத அருவி பற்றி உலகுக்குத் தெரியப்படுத்திய ரிச்சர்ட் பர்டன் என்ற புலிவேட்டைக்கார ராணுவ அதிகாரி பின்னாட்களில் ஒருமுறை திரிகூட மலை வந்தபோது அந்த இடம் எதையும் பார்க்கமுடியவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவருக்குக் கிடைத்ததெல்லாம் ராபர்ட்ஸனின் குறிப்புகளே. அவர் அதைத் தொகுத்து 1864-ல் வெளியிட்டார். அது பலருடைய கவனத்தையும் பெறாமலே போனதற்குப் பெரிய காரணமாக இருந்தது இது புலிவேட்டைக்காரனின் கற்பனை என்பதாகத் தாவரவியல் அறிஞர்கள் கருதியதே.

1946-ல் இந்தியா வந்த தாவரவியல் ஆராய்ச்சி மாணவரான ஜான் பார்க்கர், திரிகூட மலை முழுவதையும் அறிந்துகொண்டு, ராபர்ட்ஸன் குறித்த இடத்துக்குச் சென்றபோது அங்கே அருவி சப்தத்தோடு வீழ்ந்துகொண்டிருந்தது. வெள்ளைப்புச்செடிகள் ஏதுமில்லை. தாவரங்களின் நுட்ப உணர்வுகளுக்குக் காரணம் எலக்ட்ரோமாக்னட் அலைகள் உள்

வாங்குவதனால்தான் என்று விளக்கியதோடு, தாவரங்கள் பற்றிய பல இந்தியக் கதைகள் சுவாரசியமானவை. அவற்றில் ஒன்றுதான் ராபர்ட்ஸனின் குறிப்பும் என எழுதி முடித்தான். அங்கிருந்த ஒரு நாளின் இரவில் அவனோடு உறங்க அழைத்து வரப்பட்ட பளியப் பெண்ணின் உடலில் இருந்த பச்சை குத்தப்பட்ட இலைகள், உறவின்போது தன் உடம்பில் ஊர்வதாகத் தோன்றியது போதை என சுய சமாதானம் கொண்டபோது, உடலில் பச்சையான திட்டுகள் படர்ந்திருந்ததையும், அதைப் பற்றி ஆராய முடியாத போதெல்லாம் ராபர்ட்ஸனின் நினைவிலிருந்து தப்ப முடியாமல் போனதையும் ஜான் பார்க்கர் உணர்ந்து கொண்டுதான் இருந்தான். கோமதிநாயகம் பிள்ளையின் எட்டாவது குழந்தையாகப் பிறந்த பெண்ணுக்கு ஆறு விரல்கள் இருந்ததற்கும் அது கர்ப்பத்தில் ராபர்ட்ஸனைப் பார்த்ததற்கும் தொடர்பிருக்கிறதா என எவருக்கும் தெரியாமலே போனது தனி விஷயம்.

10.நட்சத்திரக் குழந்தைகள் - பி.எஸ்.ராமையா

ஆசிரியர் அறிமுகம்

காலம்	: 1905 - 1983
ஊர்	: வத்தலகுண்டு
பெற்றோர்	: சுப்பிரமணியர் - மீனாட்சியம்மாள்
படைப்பு	: 1.மணிக்கொடிக்காலம் 2.தெனாலிராமன்

கதை

‘அப்பா நட்சத்திரங்களுக்குக் கூட அப்பா உண்டோ?’

‘உண்டு அம்மா!’

‘அவர் யார் அப்பா?’

‘சுவாமி’.

‘சுவாமியா? அப்பா! அவர்கூட உன்னைப் போலத்தானே இருப்பார்? நட்சத்திரம் ரொம்ப அழகாயிருக்கே. அவர் அப்பா கூட அழகாகத்தானே இருப்பார்?’

‘ஆமாம் அம்மா! சுவாமியினுடைய அழகைப் போல வேறு யாருக்கம் அழகு இல்லை’.

‘சுவாமி கூட உன்னைப் போல நல்லவர்தானே?’

‘ஆமாம்’

‘ஆமாம். எனக்குக் கூடத் தெரியறது. சுவாமி ரொம்ப.. ரொம்ப நல்லவர். நட்சத்திரமே பளிச்சினு அவ்வளவு நன்னாயிருக்கே. அவா அப்பா எப்படி இருப்பார்!’

‘அவர் ரொம்ப நல்லவர். நம்மையெல்லாம் விடப் பெரியவர்’.

‘அப்பா! நட்சத்திரம் எப்போ பிறக்கும்?’

‘சாயங்காலத்தில்’.

‘எப்படியப்பா அது பிறக்கிறது?’

‘நாம் சத்தியத்தையே பேசுவதால்; நாம் ஒவ்வொரு தடவையும் ஓர் உண்மையைச் சொல்லும் பொழுது ஒரு நட்சத்திரம் பிறக்கிறது’.

‘நான் கூட நிஜத்தையே சொன்னால் நட்சத்திரம் பிறக்குமா அப்பா’.

‘ஆமாம் அம்மா! நீ ஒவ்வொரு தடவையும் நிஜம் சொல்லும் பொழுது ஒரு நட்சத்திரம் பிறக்கிறது’.

‘அப்பா!’

‘என்ன அம்மா!’

‘நம்ம ஊரிலே அவ்வளவு பேரும் - குழந்தைகள் எல்லாம் - நிஜத்தையே பேசினா எவ்வளவு நட்சத்திரம் பிறக்கும்? நிறைய (இரண்டு கைகளையும் விரித்துக்காட்டி) இவ்வளவு நட்சத்திரம் பிறக்குமோல்லியோ?’

‘ஆமாம் அம்மா!’

அதைக் கேட்டவுடன் குழந்தை ரோஹிணி வேறொன்றும் பேசாமல் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியவளாய்த் திரும்பிவிட்டாள். அவள் தனது முதிரா பற்றியும் மனிதர்கள் யாவரும் சத்தியத்தையே பேசுவதைப் பற்றியும் கற்பனை செய்து காண முயன்றுகொண்டே வாசலுக்குச் சென்றாள்.

குழந்தை ரோஹிணிக்கு ஆறு வயதுதான் ஆகிறது. ஆனாலும் அவளுடைய வார்த்தைகள் யாவும் மணி மணியாக இருக்கும். முத்தும் பவளமும் கோத்த ஹாரம் போல இருக்கும் அவளது பேச்சு. அவளுடைய கேள்விகள் எல்லாம் தெய்வ உலகத்துக் கேள்விகள். அவளுடைய இளம் நெஞ்சில் உதிப்பவை சுவர்க்க உலகத்து எண்ணங்கள்.

ஸ்ரீமான் சோமசுந்தரம், பி.ஏ. வரையில் படித்திரக்கிறார். ஆனாலுங்கூடக் கழுந்தை ரோஹிணியின் சில கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் ஒவ்வொரு சமயம் திணறிப் போய்விடுவார்; ஐயோ! இந்தக் குழந்தையின் மனத்தைக் கூட என்னால் திருப்திச் செய்யக் கூடவில்லையே!’ என்று ஏங்கி நிற்பார். ஆனால் ரோஹிணியைப் பற்றி நினைத்தவுடன், அவருடைய உள்ளத்திலெழும் கர்வம் ஒரு சக்கரவர்த்திக்குக் கூட இராது.

பட்டணத்தில் இருக்கும்பொழுது குழந்தை இயந்திர தேவதையின் குழந்தைகளைப் பற்றிப் புதிய புதிய கேள்விகளைக் கேட்பாள். கிராமத்திற்கு வந்தவுடன் அவளுடைய கேள்விகள் அதியாச்சரியமாக மாறிவிடும். இயற்கைத் தேவிய் சிறு விளையாட்டுகளின் இடையே அவளுடைய உள்ளம் சென்று கலந்து கொள்ளும். அவளுடைய எண்ணங்கள் இயற்கை அன்னையுடன் இறக்கை விரித்துப் பறப்பவையாக இருக்கும்.

சோமசுந்தரம் அப்பொழுது தபால் ஆபிஸ்க்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். தினந்தோறும் தபால்காரன் வருவதற்கு அங்கேயே நேரில் போய் ஏதாவது கடிதம் உண்டாவென்று பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் அவசர அவசரமாகப் போவார்; கடிதம் எதுவும் வராவிட்டாலும் தினசரிப் பத்திரிக்கையாவது வருமே என்று போவார். அவ்வாறு அவர் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பொழுதுதான் குழந்தை நட்சத்திரங்களைப் பற்றிக் கேட்டாள்.

அதற்கு மேல் ரோஹிணிக்கு அப்பொழுது தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவ விஷயம் வேறு ஒன்றும் இல்லை. நட்சத்திரங்களினுடைய அப்பாவைப் பற்றிக் கற்பனை செய்து கனவு காண்பதற்குத்தான் அவளுடைய சிறிய மனசில் இடம் இருந்தது.

சோமசுந்தரம் அதைப்பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டே தபால் ஆபிஸ்க்குச் சென்றார்.

மாலை நேரம் வந்தது. குழந்தை ரோஹிணி அப்பொழுதுதான் குளித்துவிட்டு அம்மா செய்துவிட்ட அலங்காரங்களுடன் வாசலில் வந்தாள். அவர்கள் வீட்டு வாசலில் இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு பாதா மரங்கள் உண்டு. அவற்றின் நடுவில் சென்று நின்றாள். சூரியன் அஸ்தமிக்கும் சமயம்; வானவீதியில் வெளியும் ஒளியும் மோனத்திலே கலந்து நகை செய்து கொண்டிருந்தன. குழந்தை ரோஹிணி மேற்றிசைக் கோடியில் நடந்து கொண்டிருந்த இந்திரஜாலத்தைக் கண்டாள். அவளுடைய நிஷ்களங்க நெஞ்சத்தில் பரவசநிலை பிறந்தது.

ஆஹா! என்ன அழகு! ஆங்கு, அந்த வானவெளியிலே, 'உமை கவிதை செய்து' கொண்டிருந்தாள். ரோஹிணியின் முகம் மலர்ந்தது. அங்கு ஒரு புதிய ஒளி தோன்றியது. அது வானவெளியில் தோன்றிய திவ்ய ஒளியியன் பிரதி அல்ல. குழந்தையின் இருதய சந்திரனிலிருந்து வெளிப்பட்டு முகத்தில் வீசும் நிலவு! அவளுடைய கண்கள் சுடர் எரியும், இரண்டு மீன்களெனப் பிரகாசித்தன. காலையிலே அதிகாலையில், சூர்யோதய காலத்தில், தாமரையொன்று மலர்வதைக் கண்டிருக்கிறீர்களா? கொஞ்சமாகத் திறந்து அது தனது காதலனைக் கண்டு இளநகையோடு அதைப் பார்த்ததுண்டா? அந்தத் தாமரையைப் போல மலர்ந்து வியப்பின், சந்தோஷத்தின், இளநகை தவழ்ந்து ஆட ரோஹிணியின் சிறிய அழகிய வாய் சிறிது திறந்திருந்தது.

'அவள் யார்? வானத்திலே அப்படிப் படம் எழுதி விளையாடும் அந்த வானுலக ரோஹிணி எப்படி இருப்பாள்?'

குழந்தை ரோஹிணி பலகையில் சித்திரம் எழுதி விளையாடுவதுண்டு. முதலில் ஒரு படம் வரைவாள். 'சீ! இது நன்றாயில்லை' என்று அதை அழித்துவிட்டு வேறு ஒன்றும் எழுதுவாள். அதையும் துடைத்துவிட்டுப் புதிய தினுசாக மற்றொன்று வரைவாள்.

வானத்து ரோஹினியும் அவ்வாறே புதிய புதிய படங்களை எழுதுகிறாள். ஆனால் அவள் அழித்து அழித்து வரையவில்லை. மாற்றுகிறாள். எல்லாம் வர்ணப் படங்கள்! புதிய புதிய வர்ணங்கள். ஒன்றைப்போல் மற்றொன்று இல்லை. கணந்தோறும் நவநவமாய்க் களிப்புத் தோன்றுகிறது. அந்த வானுலக ரோஹிணிக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கும்? குழந்தை ரோஹிணிக்கும் சந்தோஷந்தான்.

வானுலக ரோஹினியின் சந்தோஷத்தைப் பற்றி நினைப்பதில் சந்தியா தேவி நாணத்தினால் தலை குனிந்து கீழ்த்திசை அடிவானத்தினின்றும் மெல்ல அடி வைத்து வானவீதியிலே வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளுடைய வருகை ஓர் இனிய சங்கீதத்தைப் போன்றிருக்கிறது. கல்யாணி ராகத்தின் அவரோகணம் போல அவளுடைய செளந்தர்யம் இனிமயானது; உள்ளம் கவர்வது. அது நாணத்தினால் ஆக்கப்பட்டது. நிமிர்ந்து பார்க்காது; ஆனாலும் மகிழ்ச்சி ஊட்டுவது. அவளுடைய நிறம் சப்தவர்ணங்களில் ஒன்றல்ல; அவற்றிற்குப் புறம்பானது; அதன் பெயர் மாலை; ஆதலால் அது மயக்கம் தவது.

வர்ணப் படங்கள் எழுதுவது நின்றுவிட்டது. இனி வேறு வகையான சித்திரங்கள், வெள்ளை மேகத்தினால் ஆக்கப்படும் உருவங்கள், ஒளியையும் நிழலையும் கலந்து எழுதப்படும் ஓவியங்கள் அவற்றின் விளிம்புகளில் சுடர் கலந்த வெள்ளி முலாம் பூசப்பட்டிருக்கிறது. அவைகள் ஏன் இப்படி அங்கும் இங்கும் அலைந்து கொண்டே இருக்கின்றன. ஓரிடத்தில் இருந்தால் என்ன? ஆகாசத்திற்கு இந்த நீல வர்ணம் எப்படி வந்தது? பூமி ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு வர்ணமாக இருக்கிறதே; வானம் மாத்திரம் ஏன் இப்படி ஒரே நீலமாக இருக்கிறது? நேர் மேலே இரண்டு மேக வடிவங்கள் மெதுவாக அசைந்து கொண்டிருக்கின்றன. இரண்டிற்கும் நடுவில் நீலவர்ணம் களங்கமற்றது; ரோஹினியின் உள்ளத்தைப் போன்றது. அந்த இடத்திலே அந்த இரண்டு வெண்மையான மேகக்கூட்டங்களின் இடையிலுள்ள நீலப்பட்டாடையிலே, திடீரென்று ஒரு சுடர் தோன்றுகிறது! அடேயப்பா! அது எவ்வளவு துரிதமாகத் தோன்றி விட்டது! கண் இமைக்கும் நேரத்தைவிடச் சீக்கிரமாக; மின்வெட்டும் நேரத்தில், கூட அதிகம், ஒரு கணத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு நேரத்தில் அந்தச் சுடர்பொறி பிறந்துவிட்டது!

'அம்மா, சுவாமிக்கு ஒரு நட்சத்திரக்குழந்தை பிறந்துவிட்டது!' என்று கூவினாள் குழந்தை ரோஹிணி. கைகளைக் கொட்டுகிறாள். அவளது கண்கள் சிரிக்கின்றன. உள்ளம் களிவெறி கொள்கிறது.

அவளுடைய தாய் வீட்டு வாசற்படியின் அருகில் நிற்கிறாள். அவளது கவனம் வீதியில் போவோர் வருவோர் மீது சென்று லயித்திருக்கிறது. அதோ போகும் பெண்ணினுடைய ஆடையைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். குழந்தை ரோஹினியின் வார்த்தைகள்

அவளுடைய செவிகளில் படவில்லை. ஆனால் குழந்தையின் சந்தோஷம் மாத்திரம் அவளுடைய மனத்தில் சென்று தாக்கி அதை ரோஹிணியிடம் இழுத்துச் செல்லுகிறது. குழந்தையை அப்படியே விழுங்க விரும்புவதைப் போலக் கரை புரண்டோடும் ஆசையுடன் அம்மாவின் கண்கள் குழந்தையைப் பார்க்கின்றன.

வானவெளியிலே இருள் பரவுகிறது. இருளும் அழகாகத்தான் இருக்கிறது. அதிலும் இனிமை இருக்கிறது; மாதாவின் சிநேகத்தைப் போன்ற இனிமை. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நட்சத்திரங்கள் பிறந்து கொண்டே இருக்கின்றன. அப்பா! எத்தனை நட்சத்திரங்கள்! குழந்தை ரோஹிணியால் அவற்றை எண்ண முடியவில்லை. அவை பிறக்கும் வேகந்தான் என்ன! அந்த வேகத்தைக் குழந்தையின் சிறிய மனம் தொடர்ந்து செல்வது சாத்தியமில்லை.

‘வா கண்ணே! உள்ளே போகலாம். இருட்டிப் போய்விட்டது’ என்று அம்மா அழைக்கிறாள்.

‘இரு அம்மா போகலாம். வானத்தைப் பாரு. எவ்வளவு அழகாயிருக்கு!’ என்று நிற்கச் சொல்லுகிறாள் குழந்தை.

‘ஆமாம்; அழகாய்த்தான் இருக்கிறது. இருட்டிப் போய்விட்டதே. இனிமேல் இப்படி அவசலில் நிற்கக்கூடாது. வா அம்மா உள்ளே’ என்று மறுபடி அழைக்கிறாள் அம்மா.

‘அம்மா!’

‘உம்’.

‘மானம் இப்போ எதைப்போலே இருக்கு. சொல்லட்டுமா?’

‘சொல்லு’.

‘உன் முகத்தைப்போலே, நீ என்னை முத்தமிடுகிறாயே, அப்போ உன் முகம் இந்த மானத்தைப் போலேயே இருக்கு’.

அம்மாவுக்கு அதன் பொருள் விளங்கவில்லை. அது சரியென்று தோன்றவில்லை. ஆனால் அந்த வார்த்தைகளில் இருக்கும் தோ ஒன்று, ‘அது வாஸ்தவந்தான்’ என்று சொல்லியது அவளுடைய மனத்தில்.

அம்மா சட்டென்று கீழிறங்கிச் சென்று குழந்தையை இழுத்துக் கட்டிலடங்காத காதலுடன் முத்தாடினாள். அம்மாவுக்கு வீட்டில் வேலை இருக்கிறது. மற்றொரு முறை, ‘உள்ளே வாடா குஞ்சு’ என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டினுள் சென்றுவிட்டாள்.

குழந்தை ரோஹிணி ‘சீரவிருஞ்சுடர் மீனொரு வானத்துத் திங்களையும் சமைத்தே ஓரடியான விழுங்கிடும் உள்ளச் செல்வம்’ படைத்து அப்படியே நின்றிருந்தாள்.

வெளியே சென்றிருந்த சோமசுந்தரம் வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தார். வாசலில் தனியாக வானத்தின் அழகில் லயித்து நின்ற ரோஹிணியைக் கண்டார்.

‘ரோஹிணிக்குஞ்சு’ ‘இரு அப்பா! அந்த மானம் எவ்வளவு அழகாயிருக்கு! அவ்வளவு குழந்தைகளுடைய சுவாமிக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் இருக்கும்! அப்பா!’ என்றாள்.

அதற்குள் சோமசுந்தரத்தின் மனத்தில் வேறு ஏதோ சிந்தனை வந்துவிட்டது. குழந்தை சொல்லியது சரியாகக்கூட காதில் விழவில்லை. ‘உம்’ என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்குள் சென்றார்.

அடுத்த வினாடி ஒரு விண்மீன் நிலைதவறிச் சுடர் வீசிக் கொண்டு வானத்தினின்று கீழே விழுந்து மறைந்தது. அதன் பிரயாணம் சில விநாடிகளே கண்ணுக்குத் தெரிந்தது.

குழந்தையின் கண்களில் கண்ணீர் பெருகியது. இரண்டு கண்களினின்றும் இரண்டு நீர் வடிவமான முத்துக்கள் கீழே உதிர்ந்தன. அந்தச் சின்னஞ்சிறு இருதயத்தில் விவரிக்க இயலாத, சுருக்கென்று தைக்கும் ஒரு வேதனை காணுகின்றது. குழந்தை விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கினாள். அழுகையினிடையில் ‘அப்பா!’ என்று இரும்பை உருக்கும் குரலில் கூப்பிட்டுக் கொண்டே வீட்டினுள் சென்றாள்.

சோமசுந்தரம் அப்பொழுதுதான் ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து அருகிலிருந்த மேஜை மீதிருந்து ஒரு புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்தார். குழந்தையின் குரலைக் கேட்டவுடன் அவருடைய கையினின்றும் புத்தகம் ‘தொப்’ பென்று கீழே விழுந்தது. அவருடைய இருதயம் ஆயிரம் சுக்கல்களாகச் சிதறி விழுந்ததுபோல் இருந்தது. உடல் பதைத்தது.

‘என்னடா கண்ணே! ஏன் ராசாத்தி அலவா! ஏன் ரோஹிணிக்குஞ்சை யார் என்ன செய்தார்கள்?’ என்று படபடப்புடன் கேட்டுக் கொண்டே குழந்தையை வாரித் தூக்கித் தோளின் மேல் சாத்திக் கொண்டார்.

‘அப்பா! எனக்குத் தெரிஞ்சு போச்சு’ என்று விக்கல்களுக்கும் விம்மல்களுக்கும் இடையில் சொன்னாள் குழந்தை.

‘என்னடா கண்ணே, தெரிஞ்சு போச்சு?’

‘அப்பா நம்ப ஊரிலே, யாரோ ஒரு பொய் சொல்லி விட்டார் அப்பா!’

விக்கல்கள், விம்மல்கள், ஹுங்காரத்துடன் ஒரு அழுகை.

‘ஏன் அம்மா அப்படித் தோன்றுகிறது உனக்கு?’

‘நீதானே அப்பா சொன்னே, நாம் ஒரு நிஜம் சொன்னால் ஒரு நட்சத்திரம் பிறக்கிறதுன்னு, அப்போ.. ஒரு நட்சத்திரம்.. கீழே விழுந்தா.. யாரோ ஒரு பொய்.. சொல்லிட்டாங்கன்னுதானே.. அர்த்தம்? சுவாமியினுடைய.. மனசு.. இப்போ.. எப்படி இருக்கும்

அப்பா?.. எனக்கே.. நிறைய.. அழ வரதே..' என்று சொல்லிவட்டு அழத் தொடங்கினாள் அந்தக் கபடமற்ற குழந்தை.

அந்தப் பச்சை உள்ளத்தில் எழுந்த துக்கத்தையும் அதன் துன்பத்தையும் நாவின் மொழிகளால் விவரிப்பது இயலாத காரியம். அது இருதயம் இருதயத்தினோடு தனது சொந்த பாஷையில் உணர்த்த வேண்டிய புனிதமான ஒரு துக்கம்.

தொகுப்புரை

ஒரு பெண்ணிற்குக் கற்பு என்பது மிகவும் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். அதற்கான பாதுகாப்பும் விழிப்புணர்வும் முக்கியம். பெண்ணிற்கு ஏற்படக்கூடிய சலனத்தால் சமுதாயத்தில் தனக்கு ஏற்படக்கூடிய இன்னல்கள் மற்றும் பழிச்சொற்கள் ஆகியன கூறப்பட்டுள்ளன.

மாணவர்களுக்குக் குருதேவரின்மேல் இருக்கக்கூடிய மரியாதைக்குரிய பண்பு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பறவைகள் மரத்தின் கிளைகளிலும், மரப்பொந்துகளிலும் கூடுகட்டி வாழக்கூடிய நிலை, தாய்ப்பறவை தன் குஞ்சுகளுக்கு அலகின் மூலம் இரையூட்டும் காட்சி, பறவைகளின் ஒலிகளைவிட இரயில் வண்டியின் ஹாரன் சத்தம் மட்டும் விடாமல் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது அந்த வனத்தையும் கடந்து என்று பறவைகளுக்கு இடையூறாக இருக்கும் ஒலிகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பயிற்சி வினாக்கள்

சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக.

1. அக்னிப் பிரவேசம் சிறுகதையின் ஆசிரியர் யார்?

(அ) புதுமைப்பித்தன் (ஆ) அசோகமித்திரன் (இ) சோ.தர்மன் (ஈ) ஜெயகாந்தன்

விடை : ஈ

2. செல்லம்மாளின் கணவர் பெயர் என்ன?

(அ) சோமசுந்தரம் (ஆ) பிரமநாயகம் பிள்ளை

(இ) தாண்டவராய சுவாமிகள் (ஈ) சிவராமையர்

விடை : ஆ

3. கு.அழகிரிசாமி அவர்களின் சிறுகதை எது?

(அ) தாவரங்களின் உரையாடல் (ஆ) ராஜா வந்திருக்கிறார் (இ) நிலை (ஈ) எஸ்தர்

விடை : ஆ

4. ரோஹிணி கதாபாத்திரம் இடம்பெறும் சிறுகதை எது?

(அ) பிரயாணம் (ஆ) செல்லம்மாள் (இ) நட்சத்திரக் குழந்தைகள் (ஈ) விடியுமா?

விடை : இ

5. எஸ்தர் சிறுகதையில் உள்ள கதாபாத்திரம் எது?

(அ) அகஸ்டின் (ஆ) சிவராமையர் (இ) ராபர்ட்ஸன் (ஈ) கோமு

விடை : அ

சிறுவினா

6. புதுமைப்பித்தனின் கதையைச் சுருக்கி வரைக?
7. செல்லம்மாளின் நிலை பற்றி எழுதுக?
8. மங்கம்மாள் குறித்தெழுதுக?
9. கோமு கதாபாத்திரத்தின் சிறப்பு யாது?
10. குருதேவரின் நிலையை விளக்குக?

நெடுவினா

11. தாவரங்களின் உரையாடல் செய்தியினை எழுதுக?
12. எஸ்தர் என்னும் கதாபாத்திரத்தின் குடும்பப் பராமரிப்பினை எழுதுக?
13. பிரயாணம் கதைப்போக்கினை விளக்குக?
14. விடியுமா சிறுகதையின் ரயில் பயணத்தை விளக்குக?
15. சோமசுந்தரம்-ரோஹிணி உரையாடலை விளக்குக?

பார்வை நூல்

1. தமிழின் சிறந்த 100 சிறுகதைகள் தொகுப்பு - எஸ். ராமகிருஷ்ணன், தேசாந்திரி பதிப்பகம், 2019

அலகு - 3

சுளுந்தீ (புதினம்) - இரா. முத்துநாகு

நோக்கம்

- தமிழில் நவீன இலக்கிய வகையான புனைகதை குறித்து அறிந்து கொள்ளலாம்.
- கதைமாந்தர்கள், உரையாடல் மற்றும் மொழிநடையின் சிறப்பினை விளங்கிக்கொள்ளலாம்.
- அடுத்து நடக்கப்போவது என்ன என்று தெரிந்து கொள்ளவிரும்பும் ஆர்வமே கதை தோன்றுவதற்கான காரணம். கதையின் எதிர்பார்ப்பு குறித்தும் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

புதினம் - அறிமுகம்

நாவல் என்னும் சொல் புதுமை என்னும் பொருளைத் தருகிறது. நாவெல்லா என்னும் இத்தாலி மொழிச் சொல்லிலிருந்து பிறந்தது என்பர்.

புதுமை என்னும் உரைநடையில் கதை கூறும் பாங்கில் அமைந்த மனித வாழ்க்கையின் விளக்கமே புதினம். புதினம் என்பது உலக அனுபவத்திற்கு உட்பட்டது.

புதினம் என்பது மனித உறவுகள், எண்ணங்கள், செயல்கள் ஆகியவற்றை விளக்கிக் காட்டும் உரைநடையால் அமைந்த நீண்ட கதையாகும்.

ஆசிரியர் அறிமுகம்

பிறப்பு :1967

ஊர் : தேனி வைகை குடும்பப்பட்டி

நூல்கள் : 1. சுளுந்தீ
2. குப்பமுனி

தமிழில் எழுதி வரும் எழுத்தாளர், ஊடகவியலாளர், ஆய்வாளர். சுளுந்தீ நாவல் மூலம் அறியப்படுகிறார்

நூல் அறிமுகம்

தமிழ் நிலத்தின் மருத்துவ அறிவும் நூட்பமும் முறைகளும் கற்றுத் தேர்ந்திருந்த சித்த மருத்துவப் பண்டுவர்களான நாவிதர் பற்றிய விரிவான விவரிப்புகள் சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த செய்திகள் மட்டுமல்ல; தமிழில் இதுவரையிலும் பதிவாகாத செய்திகளும் கூட. தமிழ் நிலத்தின் தமிழ்ப்பூர்வீகக் குடிகளைக் குறித்தும், வந்து குடியேறிய தமிழ் அல்லாத குடிகளைக் குறித்தும், மிக விரிவாகவும் நுணுக்கமாகவும் நேர்மையாகவும் இந்நூல் பதிவு

செய்திருப்பதாகவே உணரப்படுகிறது. தமிழ்ச் சமூகத்தின் தவிர்க்க முடியாத வரலாற்று ஆவணமாகவே இப்பெருங்கதை நிலைத்திருக்கப் போகிறது என்பதே இந்நூலின் சிறப்பாகும்.

சுளுந்தீ - புதினம்

நாவலின் முதன்மை பாத்திரங்கள் என அரண்மனை நாவிதன் எனும் நிலையிலிருந்து மாபண்டுவனாக நிலைபெறும் இராமப் பண்டுவன் மற்றும் அவனுடைய மகனான செங்குளத்து மாடனையும் சொல்லலாம். நாவல் இன்று கொடைக்கானல் என்றறியப்படும் 'பன்றி மலையை' உள்ளடக்கிய கன்னிவாடியைக் களமாகக் கொண்டுள்ளது. திண்டுக்கல்லை சுற்றிய கன்னுவராயன்கோட்டை போன்ற இடங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. திருச்சி, மதுரை, செஞ்சி, ராமேஸ்வரம் என தமிழகத்தின் வெவ்வேறு பகுதிகளுக்கு நாவல் விரிந்து செல்கிறது. நாயக்கர் ஆட்சியில் சொக்கநாத நாயக்கர்(1662-1682) மதுரை மன்னராக இருந்த காலகட்டத்தில் நாவல் நிகழ்கிறது. நாவலில் வரும் பாதிரியார் ஆல்வர்ஸ், பன்றிமலை சித்தர், கொன்றிமாயன்-வங்காரகன், அரண்மனையார் சின்ன கதிரியப்ப நாயக்கர் ஆகியோர் வரலாற்றுப் பாத்திரங்கள் என்று குறிப்பிடும் எழுத்தாளர் தரவுகள் வழியாக அவர்களைத் தேடி ஆவணப்படுத்தியுள்ளார். முத்துநாக அடிப்படையில் ஒரு பத்திரிக்கையாளரும் கூட. 'தமிழகத்தில் நிலவும் பெரும்பாலான மரபுகள், அரசியல், சமூகப்பழக்கவழக்கங்கள், பாதிப்புகள் யாரால் எப்போது வந்தன? என்பதற்கான பதிலைப் பன்னெடுங்காலமாக மக்களிடம் தேடினேன். எனக்குக் கிடைத்த தரவுகளே 'சுளுந்தீ' என்ற பெயரில் வரலாற்றுக் கதைக்களத்தைத் தந்தது'. என நாவலின் மைய பேசுபொருள் குறித்து எழுதியுள்ளார்.

நாவிதன் முகச்சவரம் செய்யவில்லை என்றால் குடிமக்கள் யாரும் தனக்கு முகச்சவரம் கூட செய்யமுடியாத கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் இருந்த காலம் அரண்மனையார்களின் ஆட்சிக்காலம். குடிமக்கள் தங்களுக்கு அவர்களாக முகச்சவரம் செய்து கொள்ளலாம் என்றாலும் கத்தி உள்ளிட்ட பொருட்களை அரண்மனை அனுமதி இல்லாமல் வைத்திருப்பதும், பயன்படுத்துவதும் தண்டணைக்குரிய குற்றமாக அறிவிக்கப்பட்ட சூழலில் அன்றைய மக்கள் வாழ்ந்த கதையை பின்புலமாகக் கொண்டு தொடங்குகிறது சுளுந்தீ.

சூது என்பது நம்ப வைத்து கழுத்தறுக்கும் வேலை. சூதை சூதால் வெல்லலாம். ஆனால் உண்மையான வீரனை வெல்ல முடியாதவர்கள் அவனிடம் மந்திரம், மாயம், சூது, பில்லி, சூனியம் வைத்திருப்பதாக கட்டுக்கதைகளை சொல்வது ஒருவித பொய் என்பதை அறியாத மக்களிடம் பிரச்சாரமாக விதைக்கும் அரண்மனைகளின் சூட்சமம்.

மல்யுத்தப் போட்டிக்குத் தயார் என கொன்றிமாயனின் சிஷ்யன் வங்காரனை அறிவித்த பின்னும் கொன்றிமாயன் குடியிருக்கும் அரண்மனை எல்லையான உத்தப்ப நாயக்கனார் அரண்மனையார் தம்பைய நாயக்கர், மாடனை மல்யுத்தப் போட்டிக்கு முன்பே கொல்லத் தீட்டும் சதித்திட்டம் எல்லாவற்றையும் முறியடிக்கும் மாடனை கடைசியில் சூதால்தான் வெல்ல முடிகிறது.

வங்காரன் மல்யுத்தப் போட்டிக்கு ஊர்வலமாக போகும்போது அவனது சாவு குறித்து அரண்மனை ஏகாளி சமயன், 'படச்சவன் வாயில்லாச் சீவன் மூலமாக கேடுகாலத்த மனுசனுக்கு சமிக்ஜை காட்டுவான்' என்று தனது அனுபவத்தை சொல்லும் நுணுக்கம். கதையின் இறுதியில் உண்மையென உணர்த்துகிறது.

72பாளையங்களிலும் மாடனை வெல்ல வீரன் ஒருவன் இல்லை என்பதே உண்மை. நாவிதன் வெல்ல முடியாத வீரனாக உருவானது பலருக்கும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை, குறிப்பாக அதிகாரப் பீடத்திற்கு மல்யுத்த விதிகளை வங்காரன் கடைபிடிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை எனச் சூழ்ச்சி செய்து தளபதி முத்து இருளப்ப நாயக்கர் கொம்பு சீவிவிட்டு தனது வன்மத்தை தீர்த்துக் கொள்ளவும் முடிவு செய்கிறார். இதைக் கேள்விப்பட்ட கொன்றிமாயன் ஒருவனை சூதால் கொல்ல முடியுமே தவிர, வெல்ல முடியாது என்பதை சொல்ல அது உண்மையாகவே முடிகிறது.

அதிகாரப் பீடம்

அரண்மனைவாசிகளுக்கு நோய் என்றால் தங்களுக்கு வந்ததாக ஏவலாளிகள் தயாராக வேண்டும். இல்லையென்றால் அரண்மனை குற்றத்திற்கு ஆளாகணும். இதனால் ஏவலாளிகள் காதுகளை கதவிலும், கண்களைத் தெருவிலும் வைத்து உத்தரவுக்காகக் காத்திருக்கும் ஏவலாளிகள் மனச்சித்திரத்தை பதிவு செய்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அரண்மனையார்களுக்கு உடல்நிலை சரியில்லாத போது அங்கு பணிபுரியும் அனைவரும் அவர்களுக்காக பரிந்து ஓடி வேலைகளை கவனித்தாக வேண்டும்.

மனுதர்மத்தின் சூழ்ச்சி

ஏகாளிகள் அழுக்குத் துணிகளை வெள்ளாவியில் வைத்து வெளுக்கும் முன்பு இன்னார், வீட்டுத்துணி இன்னாருடையது என அடையாளப்படுத்திட துணிகளுக்கு செங்கொட்டை சாயத்தால் துணிகளில் குறியிடும் நுணுக்கம். அதிலும் ஒவ்வொரு குலத்தினருக்கும் தனித்தனியான குலத்தொழில் அடையாளமான குடும்பனுக்கு கலப்பை, தச்சனுக்கு அறுவாள், ரவுத்தருக்கு பிறை மேல் ஒரு புள்ளி எனக் குறியீடுகள் இட்டு துணிகளை வெளுக்க எடுத்துக்கொண்டு போகும் ஏற்பாடுகள் மனுதர்ம கோட்பாட்டைக் கட்டிக்காக்கவே மிகக் கவனமாக கையாண்டிருக்கிறார்கள்.

ஏகாளி துணி துவைத்து வெள்ளாவி வைக்கும் போது கூட மனுதர்மத்தை மீறாமல் யார் துணி மேல், யார் துணி கீழ் எனத் துணிகளை குலவாரியாக அடுக்கி வைத்தாலும், அதில் எல்லா குலத்தினரின் கோவணமும், முட்டுத் துணிகளையும் கீழ் அடுக்கில் வைத்தால்தான் கரை நீங்கும் எனச் சொல்லி கொண்டே படைத்தவன் இதில் ஒன்றாக வைத்திருக்கிறான் என ஏகாளி சமயன் குறிப்பிடும் போது எல்லோருடைய மலமும் வீசத்தான் செய்யும் என்பதை புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அதே நேரத்தில் ஏகாளி சமயன் அவனது மனைவி நாச்சியிடம் குலநீக்கமான கதைகள், வெள்ளாவி வைக்கும் பக்குவம் பற்றி

சொல்லும் போது 'கழுத விட்டையில் முன்விட்ட, பின்விட்டை இருக்கா? எனக் கேட்டதோடு 'போரும் புயலும் வந்தா புல்லும் மரமும் மட்டுமல்ல. அரசனும் ஆண்டியும் ஒன்னு' என நாச்சி சொன்ன கருத்துச் செறிவான பழமொழியில் சமயன் ஆடிப்போனது போல் சொல்வடைகளால் வாசகனையும் ஆழமாக சிந்திக்கத் தூண்டும் விதத்தில் சுளுந்தீ கதை இருந்தது. இது போன்ற சொல்வடைகள் ஏராளம் கதை முழுவதும் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. அவை தேவையான இடங்களில் பொருத்தமாக அமைந்து கதையின் போக்கை சுவையூட்டுகிறது என்பதை மறுக்க இயலாது.

குலநீக்கக் கொடுமை

குலநீக்கத்திற்கென ஒரு குறிப்பிட்ட காரணப்பட்டியலை வைத்து அவர்களை குலநீக்கமானவர்களாக ஒதுக்கி வைப்பதும் ஒருவிதத்தில் மனுதர்மத்தைக் கட்டிக் காப்பதாகவே இருந்துள்ளது. மந்திரம் சொல்லி அக்னியை சாட்சியாக வைத்து தாலி கட்டாமல் திருமணம் முடிப்பவன், ராத்திரியில் சுளுந்து பிடித்து திருமணம் செய்பவன், பொண்ணுக்கு பரிசுப் பணம் கொடுத்து திருமணம் செய்பவன், குலம் தவறி(சாதி மறுப்பு) திருமணம் முடிப்பவன் போன்றோரை பலி சுமத்தி குலநீக்கம் செய்வது வழக்கமாக இருப்பது மிகப் பெரிய திட்டமிட்ட சதி என்பதை புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேற்கண்ட முறையில் திருமணம் முடிப்பவர்கள் பெரும்பாலும் சமூகத்தில் அன்றாடம் காய்ச்சிகளாக இருக்கும் தொழிலாளர்களே. அப்பாவி மக்களே. அடித்தட்டு மக்களே. மனுதர்ம சாஸ்திரத்தை உடைக்க நினைப்பவர்களே. பொருளாதாரத்தில் மிகவும் பின்தங்கியுள்ள அல்லது இல்லாதவர்களே ஆவார்கள். இது அரண்மனை அல்லது மன்னர் போன்றோரின் ஆட்சிகளில் மனுதர்மத்தின் ஆதிக்கம் எவ்வளவு கோலோச்சியது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இவற்றைக் கடைபிடிக்காத மக்களை குலநீக்கம் என்ற பெயரில் அவர்களின் உடமைகளைப் பறித்துக் கொண்டு அவர்களை ஊரைவிட்டு ஒதுக்கி வைப்பது என்கிற தந்திரத்தை கையாண்டுள்ளனர்.

பஞ்சத்தின்போதும் வறட்சியின்போதும் அரண்மனைக்கும் அக்ரஹாரத்திற்கும் பால் பஞ்சம் வரக்கூடாது என்பதற்காக ஓடை, ஆற்றில் கிணறு தோண்ட அனுமதித்து அந்தப்பக்கம் எக்காரணம் கொண்டும் குலநீக்கமானவர்கள் போகவே கூடாது என்கிற கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் தீண்டாமையின் உச்சக்கட்டம் என்றே சொல்லலாம். குடியானவன் முகத்தில் குலநீக்கம் செய்யப்பட்டவர்கள் விழிக்கக் கூடாது என்பதற்காக படல்கட்டி அதன் மறைவிலிருந்து பார்த்து பேசுவது, தண்ணீர் வாங்கிக் குடிப்பது போன்ற கொடூரங்களுக்கு மனுதர்ம சட்டமே சாட்சி. ஏழை பாழைகள், அன்றாடம் வதைக்கப்பட்ட நிகழ்வுகளுக்குப் பஞ்சமில்லை என்றே சொல்லலாம்.

குலநீக்கமானவர்களை மீண்டும் குலத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள இடுப்பளவு குழிவெட்டி அதில் சாணியை ஊத்தி குலநீக்கமான ஆளை சாணிக்குழி முன்னால் நிறுத்தி சாமி கும்பிட்டு குல நீக்கமானவன் ஒவ்வொரு குழியில் முங்கி முங்கி எழுந்து ஆற்றில் குளித்துவிட்டு வந்து, வரிசையாக நிற்கிற பட்டக்காரர்கள் ஒவ்வொருவரின் காலிலும் விழுந்து வணங்கும் போது அவர்கள் தன் கையில் வைத்திருக்கும் செருப்பால் காலில் விழுந்தவனின் தலையில் அடிப்பார்கள். இதன் பின்னே அவர்களை குலத்தில் மீண்டும் சேர்த்ததாக பூசாரி அறிவிக்க எல்லோரும் ஒன்றாக அமர்ந்து சாப்பிடும் சாஸ்திரம். இதில் சாணிக்குழியில் முங்கி எந்திருக்கும்போது அதிலிருக்கும் விஷ காற்று அடித்து பலரை சாவடிக்கும் கொலை பாதக செயலும் சாஸ்திரத்தின் பெயரால் அரங்கேறிய கொடுமையை கண்முன்னே காட்சிப்படுத்தியது போல் இருந்தது.

அதோடு குலநீக்கமாகி பின்பு குலத்தில் சேர்க்கப்பட்டவர்கள் அரண்மனையார் வணங்கும் தெய்வத்தை கும்பிட்டவர்களுக்கு உடனடியாக உழவுத்தொழில் செய்ய நிலம் கிடைத்த சூட்சமம். இது பலருக்கும் அதிருப்தியைக் கொடுத்தது.

சமணத்தின் மீது காழ்ப்புணர்ச்சி

காது வளர்க்கும் நுணுக்கம், யாருக்கு காது வளர்க்க அனுமதி என்கிற செய்திகளை விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பிட்ட குலத்தினரை அடையாளம் காணவே காது வளர்க்கவும், விதவிதமான வடிவங்களில் முடிவெட்டிக் கொள்ளவும் நடைமுறையில் இருந்துள்ளது. இன்று அந்தச் சிக்கல் இல்லாவிட்டாலும் ஊர், தெரு, வகையறா எனக் கேள்விகளாகக் கேட்டு சாதியை அடையாளம் செய்து கொள்ளும் நுணுக்கம் இருக்கத்தானே செய்கிறது. தீண்டாமை நவீன வடிவமாக மாறியது போல் சாதியை கண்டுபிடிக்கும் வடிவமும் முறையும் நவீனமாக மாறியுள்ளது என்பதை ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

ஆனால் காது வளர்ப்பதன் உண்மையான வரலாற்றையும் அதற்கான காரணத்தையும் இக்கதையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சமண முனிவர்களின் கொடிவழி சனங்கள் காது வளர்த்து கொண்டார்கள் என்ற வரலாறு நம்மில் பலரும் அறிய வேண்டிய செய்தியாகும்.

சமண முனிவர்கள் பலரும் பண்டுவம் தெரிந்தவர்களாக இருந்தது சைவ முனிகளுக்குப் பிடிக்காமல் போக சமண முனிகள் குறித்து தவறான பிரச்சாரம் செய்து மக்களிடம் வாந்தியை பரப்பிவிட அதை உண்மையென நம்பிய மக்கள், சமண முனிகளை கொலை செய்திருக்கிறார்கள். இது, சைவ-சமண மத மோதல்களுக்கு மக்களை பகடைக்காயாகப் பயன்படுத்தி சமணர்களை தந்திரமாக கொண்டு குவித்த வரலாற்றை நமக்கு எடுத்துரைக்கிறது. எதையும் மக்களிடம் தொடர்ச்சியாக பிரச்சாரம் செய்து வந்தால் அவர்கள் அதை உண்மையென நம்பிவிடுவார்கள் என்பதற்கு சமணமுனிகளின் கொலையும், மாடனின் மீதான அவதூறுவை தளபதி முத்து இருளப்ப நாயக்கர் கிளப்பி விட்டதையும் இக்கதையில் பொறுத்திப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. மக்களை ஆட்டு மந்தைகளைப் போல் தங்களுக்குச்

சாதகமாக சமயமும், ஆட்சி அதிகாரமும் பயன்படுத்திக் கொண்டது என்பதற்கு இது சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது.

நாயக்கர் ஆட்சியும் சேசு சபையினரும்

சேசு சபையினர், நாயக்கர் ஆட்சிக்காலத்தில் எப்படி உள்ளே வந்தார்கள் என்பதை பல இடங்களில் பொருத்தமாக சொல்லப்பட்டுள்ளது. மன்னர் சொக்கநாத நாயக்கரால் அனுமதிக்கப்பட்ட பாதிரியார் ஆல்வரேசு பன்றிமலை அடிவாரமுள்ள காங்கோபட்டியில் தங்கிட கன்னிவாடி அரண்மனையாருக்கு உத்திரவிட, அவருக்கான ஏற்பாடுகளை செய்து கொடுக்கிறார்கள். மக்களோடு மக்களாக இருக்கும் பாதிரியார் ஆல்வரேசுவை ஏசுசாமி என்று அழைக்க, காமாட்சியம்மன் கோவில் பூசாரி கோடங்கி நாயக்கர், குலநீக்கமானவர்கள் அரசுக்கு எதிரான மனநிலையை வளரவிடாமல் தடுக்க குலநீக்கமானவர்கள் குறித்து பாதிரியாரிடம் சொல்ல, அவர் ஜெபக்கூடம் வழியாக சமாதான பிரச்சாரம் செய்து வருபவராக இருக்கிறார். அப்போது சேசு சபையினர் ஆட்சியாளர்களுக்கு ஆதரவாக மக்களை சிந்திக்கவிடாமல் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இதன் மூலம் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

அரண்மனைக்கு எதிராக கிளர்ச்சி

அரண்மனைக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்யும் மருதமுத்து ஆசாரி வனத்தில் குலநீக்கமானவர்களுக்கு தஞ்சம் புகுந்து தனி ராஜியமே உருவாக்குகிறார். அவரிடம் வெடி செய்யும் நுணுக்கம் இருப்பதால் அவரை நெருங்க அரண்மனை வீரர்களின் பயம். எல்லோரையும் சமத்துவமாக நடத்தும் அவரின் இயல்பு. அங்கு யாரும் யாரின் முகத்திலும் விழிக்கலாம். தீட்டு இல்லை எனச் சொல்லி மக்களின் பெரும் ஆதரவினை பெறும் அவரது பண்பு. காட்டில் விவசாயம் செய்வதற்காக கிணறு வெட்டும் நுணுக்கத்தை தன்னுடன் இருக்கும் நபர்களுக்கும் சொல்லிக் கொடுத்து வெடி வைத்து கிணறு வெட்டி மாட்டுத்தோளால் இரைப்பெட்டி தைத்து இறைத்து கிணற்று பாசனம் உருவாக்கும் முயற்சியால் பலரும் பசியாருகிறார்கள்.

அரண்மனையார்கள் பண்டுவ மருந்து பொருட்களாலும் வெடி தயாரிக்கலாம் என்பதால் பண்டுவர்களை கெடுரமாக கொலை செய்து வீசும் கொடூரம்.

சித்தரும் சித்த மருத்துவமும்

பளியரைக் கொழுந்து, ஒரு சிரங்கை தேன் இதுதான் சித்தரின் உணவு. இதுவும் பல நாட்களுக்கு ஒருமுறைதான். பளியர் குலத்தினர் தேன் கொண்டு வந்து குகைக்கு முன் இருக்கும் கலயத்தில் ஊற்றுவார்கள். அது அவர்கள் சித்தருக்கு செய்யும் தொண்டாக நினைத்து செய்தார்கள். மனிதர்களுக்கு வரும் 4446 நோய்களுக்கு சித்த வைத்தியத்தில் மருந்து இருந்திருக்கிறது. அது இத்தனையும் சித்தருக்கு அத்துபடியாக தெரிந்து வைத்து பண்டுவம் பார்த்திருக்கிறார். அதுவும் நயாபைசா காசு வாங்காமல் என்றால் சித்தவைத்தியம்

அக்காலத்தில் மனித உயிர்களை காக்கும் அருமருந்தாகவும் சேவையாகவும் இருந்திருக்கிறது.

ராமன் மீதான வன்மம்

அரண்மனை நாவிதனை ராமன், ராணிக்கு உடல் நலமில்லாமல் சித்தரிடம் பண்டுவம் பார்த்து முடித்த கையோடு வனத்தில் வேட்டையாட போகும் அரண்மனையாருடன் போகும்போது, புலியிடமிருந்து அரண்மனையாரை காப்பாற்றியதிலிருந்து ராமன் தளபதிக்கு எதிரியாக தெரிகிறான். ராமனால்தான் கேவலத்திற்கு ஆளாகிவிட்டதாக நினைக்கும் தளபதி அவனை அரண்மனையிலிருந்து விரட்ட திட்டம் போடுகிறார். அதை முறியடிக்கும் விதமாக அரண்மனையார் இருக்கிறார். இதில் மர்மம் இருப்பதாக நினைக்கும் தளபதி ராமனுக்கு எதிரான நடவடிக்கையில் தொடர்கிறார்.

மன்னரின் ஒற்றனான மல்லயன் சேகரித்த செய்தி வழியாக பன்றிமலை சித்தரை சந்திக்க வரும் பிற அரண்மனையாளர்களுக்கு, கன்னிவாடி என்றாலே பண்டுவன் ராமன் எனக்குத் தெரிந்தவன் என்று சொல்கிறார்கள். அதோடு அரண்மனையாரை புலியிடமிருந்து காப்பாற்றியதால் நாடே அவனை பெரிய வீரனாக புகழ்கிறார்கள் என்ற தகவலால் வெறுப்பாகிய தளபதி ராமனுக்கு கொடுக்கப்பட்ட அரண்மனை பொறுப்புகளை பறிக்க திட்டமிட்டும் தோற்கிறார். நாவிதனான ராமனுக்கு அரண்மனையில் மரியாதையாக நடத்துவதை விரும்பாத தளபதி கடைசிவரை சூழ்ச்சி வேலைகளிலேயே ஈடுபடுகிறார்.

ராமப்பண்டுவன்

ராமன் நாவினனாக இருந்தாலும் சித்தரின் கருணையால் பண்டுவத்தில் தேர்ச்சி பெற்று பண்டுவனாக மாறிவருகிறான். அவன் பண்டுவனானது கன்னிவாடிக்குப் பெருமையாக இருந்ததாலும் ராமப்பண்டுவன் எனப்பெயர் நிலைத்தற்கு காரணம் அவன் மக்களிடம் காட்டும் கனிவும் மரியாதையும் தான். ராமன் பண்டுவன் ஆனாலும் துளியும் தலைகனம் இல்லாமல் எப்போதும் போல இயல்பாகவே இருந்தான். அரண்மனை உத்தரவுக்கு கட்டுப்பட்டு ஏவல் வேலைகளை செய்கிறான்.

ராமன் போன்றவர்களை அரண்மனை தன்னுடைய ஆதாயத்திற்கு பயன்படுத்திக் கொண்டே வந்திருக்கிறது என்பதை நாவல் முழுவதும் பரவிக்கிடக்கிறது. ராமன் போன்ற நாவிதன் தன்னுடைய கழுக்கத்தை நிறைவேற்ற எப்போதும் தனக்குத் தேவை என்பதை உணர்ந்தே அரண்மனையார் சிறைச்சேதம் செய்யாமல் விடுதலை செய்கிறார். ஆனாலும் வேறு ஏதேனும்வழியில் ராமனை கொன்றால் தன்னுடைய கொலை பாதக செயல் வெளிவந்து விடுமோ என்று தான் மர்மமான முறையில் மருந்து தயாரிக்கும் போது சூழ்ச்சி செய்து கொலை செய்கிறார்கள் என்றே சொல்லலாம். ஒருவேளை ராமனும் அவனது மனைவி வல்லத்தாரையும் குதிரையில் மருந்து வாங்கப் போய் அங்கிருக்கும் கடைகளை வேடிக்கை பார்க்காமல் இருந்திருந்தால் இப்படியொரு கோர சம்பவம் நடக்காமல் இருந்திருக்குமோ?

ராமனோடு அவன் கற்றுக்கொண்ட சித்த மருத்துவ முறைகளும் மண்ணாகப் போகிறது. அதன்பின்பு மக்கள் நோயின் போது போதிய வைத்தியம் இல்லாமல் அல்லல்படும் அவலம். அதைப் பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாத அரண்மனைவாசிகள் எனப் பல செய்திகளை நாவலில் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

நாவிதன் போர் வீரனாக முடியுமா?

ராமன் தனக்கு மகன் பிறந்தால் அவனை படை வீரனாக்க வேண்டுமென ஆசைப்பட்டான். ஆனால் அது கடைசிவரை முடியாமல் போக, அரண்மனை நாவிதனாக தனது குலத்தொழிலை செய்ய உத்தரவை மீறினால் கொண்டு ஒழித்துவிடுவார்கள் என்பதால் வேறு வழியில்லாமல் அந்த தொழிலை சொல்லிக் கொடுத்து வளர்க்கிறான் பிறப்பால் நாவிதன் வீரன் ஆவதற்கு ஆசைப்படக்கூடாது என்று நேரடியாகவே அதிகாரப்பீடம் அதற்கு காரணம் சொன்னது. ஆனால் பாண்டிய மன்னர்களின் காலத்தில் நாவிதர்கள் படைவீரர்களாக வலம் வந்தவர்களை திட்டமிட்டு நாவிதம் மட்டுமே செய்ய வைத்து, அதன்பின்பு குலத்தொழிலை மட்டுமே செய்ய வேண்டுமென உத்தரவிட்ட நாயக்கர் ஆட்சியின் சூழ்ச்சிகளுக்கு பஞ்சமில்லை எனலாம். நாவிதர்களை தங்களின் கழுக்கங்களை நிறைவேற்றும் கைப்பாவையாக நாயக்கர் ஆட்சிக்காலத்தில் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள் என்ற உண்மையை சுளுந்தீ பறைசாற்றுகிறது.

குதிரை அதிகாரத்தின் குறியீடு

‘கீழயும், மேலயும் செரக்கிறவனெல்லாம் இந்த நாட்டில குதிரையில் வர்றான்’ என்ற இகழ்ச்சியான பேச்சுக்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் ராமன், மாடனுக்கு பொறுமையில்லாமல் பொருமித்தள்ளுகிறான். அதை கடுமையான வார்த்தைகளால் சாடும் ராமன் ஆதங்கப்படுகிறான். இவனை தவறாக வளர்த்திட்டுமோ என்று. யார் குதிரையில் போக வேண்டுமென அளவுகோல் சமூகம் வைத்திருக்கிறது.

அரண்மனை கழுக்கம்

நாவிதன் தொழில் அரண்மனை சதிக்கு உட்பட்டதாக இருக்க அந்தக் கழுக்கத்தை கட்டிய மனைவியிடம் கூட சொல்லமுடியாது. அப்படித்தான் ராமன் வல்லத்தாரை கேட்டும் சொல்லாமல் இருக்கிறான். அதையும் மீறி கசியவிட்டால் தலைபோய் விடும். எவ்வளவு பயம் ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை உணரமுடிகிறது.

கெந்தக செந்தூரம் மருந்து தயாரித்துக் கொண்டிருந்த ராமன் தீப்பிடிக்க அதிலிருந்து கிளம்பிய நெடியால் மூச்சடைத்து இறக்கிறான். என்றுமே அவ்வழியாக கடக்காத தருமத்துப்பட்டி மந்தை நாயக்கர் மகன் அவ்வழியாக சட்டென கடந்து போகிறான். இதற்கு முன்பு பலமுறை மருந்து தயாரித்தவன் இன்று மட்டும் எப்படி? என்பது மர்மமாகவே இருக்கிறது. அதோடு வல்லத்தாரை ராமனின் மனைவி கண்களும்; பறிபோகிறது. ராமனை

கொல்ல சதித்திட்டம் பல நடந்தாலும் தப்பித்த அவன் மருந்து தயாரிப்பின் போது விபத்து, அதோடு ராமனது இறுதிச்சடங்கு அரண்மனை மரியாதையோடு சகலமும் நடக்கிறது. இதற்குப் பின்னால் இருக்கும் மர்மம் என்பதை தெரியாமல் பலரும் மௌனம் காக்கிறார்கள் கடைசியில் அனந்தவல்லி ராமனின் இறப்பு குறித்து சொன்ன தகவலால் மாடன் யூகித்து கொள்கிறான்.

அரண்மனையார் கொடுத்த சவரக்கத்தியால் தளபதிக்கு முகச்சவரம் செய்யச்சொல்லி கொடுத்ததை மாடனால் செய்யமுடியாத சூழலில் பெருமாள் நாவிதனிடம் கொடுத்து அரண்மனை உத்தரவை நிறைவேற்றுகிறான். இதை தளபதி இறந்தபின்பு கண்ணீர் வடிக்கிறார். மாடனை அரண்மனை மரப்புப்படி அடக்கம் செய்யச் சொல்கிறார். ஒருவேலை மாடன் இந்த வேலையை முன்னாலே செய்திருந்தால் மாடனை மல்யுத்தப் போட்டியில் சூதால் கொன்றிருக்கமாட்டார் என்றே தோன்றுகிறது. அரண்மனையார் சின்ன கதிரியப்ப நாயக்கர் மாடன் இருவருக்கும் பொதுவான எதிரி தளபதிதானே. ஆனால் அரண்மனையாரின் எதிரிலேயே தர்பார் மண்டபத்தில் மாடன், 'என்னோட மோத ஆளிருந்தால் மோத விடுங்க' எனச் சவால் விட்டதற்காக அவனை கொல்ல சதியோடு கூட்டுசேர்கிறார் அரண்மனையார். சவால் விட்ட போதும் கூட அவன், ' தோத்தவன் நாவிதனா வேலை செய்யனும்' சொன்னானே தவிர, தான் வென்றால் படை வீரனாக ஏற்க வேண்டுமென கோரிக்கை வைக்கவில்லை.

பெரும்பாலும் மன்னர், அரண்மனை, சின்ன அரண்மனை, தளபதி எனப் பல முக்கியப் பொறுப்புகளில் நாயக்கர்களே இருப்பது சூழ்ச்சி இல்லாமலா இருக்கும்? என்ற கேள்வி நம்மில் பலருக்கு எழத்தான் செய்யும். அதற்கு கன்னிவாடி அரண்மனையார் சின்ன கதிரியப்ப நாயக்கருக்கும், தளபதி முத்து இருளப்ப நாயக்கருக்கும் இடையே நடக்கும் சூழ்ச்சிகளே உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். கடைசியில் சூழ்ச்சியில் யார் வெல்வது என்பதில் தளபதியை தோற்கடிக்கிறார் அரண்மனையார். ஆட்சிப் பீடம் சூழ்ச்சியும் தந்திரமும் வஞ்சகமும் மர்மமும் கமுக்கமும் நிறைந்ததாக இருக்கிறது.

கதாநாயகனான மாடன்

மாடன் குலநீக்கமானவர்களுக்கு கதாநாயகன் போலவே காட்சி தந்தான். அவனை கையெடுத்து கும்பிட்டு வணங்கினார்கள். குடியானவர்களுக்கும் படைவீரர்களுக்கும் அவன் சவால்விட்டான். பெரும் வீரனாக உருவெடுத்தான். வருசக் கூலியை வாங்கி குலநீக்கமானவர்களுக்கு அள்ளிக் கொடுத்தான்.

குலநீக்கமானவர்கள் மாடன் இறந்த செய்தி கேட்டு தங்கள் வீட்டு இழவாக சோகமானார்கள். அவர்கள் சுடுகாட்டை நோக்கி ஓடிவர அதற்குள் மாடனை எரித்துவிட, நெருப்பை வணங்கி சுடுகாட்டு சாம்பலை எடுத்து நெற்றியில் பூசியவர்கள் குலதெய்வத்திற்கு சமமாக நினைத்து மாடனை வழிபட்டார்கள். இது எளிய மக்கள் தங்களுக்கு ஒற்ற துறையாக இருந்த மாடனை சாவுக்குப் பின்னும் நன்றி பெருக்கோடு நினைத்துப் பார்க்கும் கனிந்த உள்ளத்தை உணர முடிகிறது.

தாயின் பெருந்தன்மையும் காதலியின் சாபமும்

மாடன் மல்யுத்தப் போட்டியில் செத்தான் என்ற செய்தியைக் கேட்டு வல்லத்தாரை ஒப்பாரி வைத்து அழ, அவளை கவனித்த படைவீரன் ஒருவன், 'போர்க்களத்தில் ஏது ஒப்பாரி அழுகாத உன் மகன் உண்மையான வீரன். வீரனைப் பெத்தவ நீ அழுகக்கூடாது' என்று சொல்லி தெம்பூட்டியதை கண்டு எழுந்தாள். அந்தத் துக்கத்திலும் தன் மகனை வென்ற வீரனை கண் தெரியாத கோலத்திலும் பார்க்க வேண்டும் என்ற தனது ஆசையை அரண்மனையாரிடம் சொல்ல, அவரும் அனுமதிக்க வங்காரனை தொட்டு உச்சி முகர்ந்து வாழ்த்தும் வல்லத்தாரையின் பெருந்தன்மையான குணம் யாருக்கு வரும்?

அனந்தவல்லி தன் காதலை வெளியில் சொல்ல முடியாமலும் திருமணமும் முடிக்க முடியாத குலத்திலும் பிறந்திருக்கிறோம் என்ற அச்சம் அவளிடம் இருக்கவே, மாடனிடம் அவள் தனது காதலை சொல்ல முடியாமல் பரிதவிக்கிறாள். அவளது ஆசை ஊரே திரும்பிப் பார்க்கும் வீரனை இவனுடன் ஒருநாள் பொழுதாவது வாழ்ந்தோம் என வரலாறு பேசட்டும் எனப் பெருமையாக நினைக்கும் அளவுக்கு அவ்வளவு பெரிய வீரனாக இருந்தான் மாடன். ஆனால் மாடனுக்கு இவள் மேல் துளியும் எண்ணமில்லை. ஒருதலைக் காதலாக இருக்கும் அனந்தவல்லி மாடனை மிகவும் விரும்பியதோடு அவளது ஆசை மண்ணாகிப் போனது துயரம். அனந்தவல்லி மாடனை நினைத்து தானாகவே விதவைக்கோலம் பூண்டது அவளது ஆழ்ந்த காதலுக்கு எடுத்துக்காட்டு எனலாம். அதோடு மாடனை சூழ்ச்சி செய்து கொன்ற கன்னிவாடி அரண்மனை இனி தலைக்காது எனச் சாபமிட்டு தன்னிலை மறந்து கோவில் சுவற்றில் சாய்ந்த அவள் உடன்கட்டை ஏறியதற்கு சமம் எனலாம்.

தொகுப்புரை

மருத்துவ அறிவு நுட்பம் முறையாக கற்றுத்தேர்ந்த சித்த மருத்துவ பண்டிதர்களான நாவிதர் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிந்தது.

தமிழ்ப் பூர்வீகக் குடிகள் குறித்தும் வெள்ளாவி வைக்கும்போது கூட மனுதர்மத்தை மீறாமல் செயல்படக்கூடிய ஏகாளி குறித்தும் இப்புதினத்தின் வழி அறிந்து கொள்ளப்பட்டது.

குலநீக்கமானவர்கள் மீண்டும் குலத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள செய்யப்படும் சடங்குகள் குறித்து அறிந்துகொள்ளப்பட்டது.

பயிற்சி வினாக்கள்

சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக

1. சுளுந்தீ புதினத்தின் ஆசிரியர் யார்?
(அ) இரா.முத்துநாகு (ஆ) இன்குலாப் (இ) நரசய்யா (ஈ) கு.அழகிரிசாமி விடை : அ
2. சுளுந்தீ புதினத்தில் இடம்பெறும் கதாபாத்திரம் எது?
(அ) சட்டாம்பிள்ளை (ஆ) ராபர்ட்ஸன் (இ) நாவிதன் (ஈ) சோமு விடை : இ
3. மாடன் மல்யுத்தப் போட்டியில் இறந்தான் என்ற செய்தியைக் கேட்டு ஒப்பாரி வைத்தவள் யார்?
(அ) அனந்தவல்லி (ஆ) வல்லத்தாரை (இ) ரமணி (ஈ) புஷ்பவல்லி விடை : அ
4. துணி துவைத்து வெள்ளாவி வைப்பவர் யார்?
(அ) ஏவலாளிகள் (ஆ) தச்சன் (இ) நாச்சி (ஈ) ஏகாளி விடை : ஈ
5. அரண்மனைக்கு எதிராகக் கிளர்ச்சி செய்பவர் யார்?
(அ) மாரிமுத்து (ஆ) மருதமுத்து (இ) பரமசிவம் (ஈ) மல்லயன் விடை : ஆ

சிறுவினா

3. நாயக்கர் ஆட்சி குறித்தெழுதுக?
4. துணி வெள்ளாவி வைக்கையில் பின்பற்ற வேண்டிய விதிகள் யாவை?
5. குலநீக்கம் செய்யப்பட்டவர்கள் மீண்டும் குலத்தில் சேர செய்யப்பட்ட நிகழ்வுகள் என்னென்ன?
6. அதிகாரப் பீடம் குறித்தெழுதுக?
7. மாடன் குறித்தெழுதுக?

நெடுவினா

8. மாடன் தாயின் பெருந்தன்மையும் காதலியின் சாபமும் குறித்தெழுதுக?
9. இரா.முத்துநாகு அவர்களின் நாவலின் கதைச்சுருக்கத்தை விவரிக்க?
10. சித்த மருத்துவச் செய்திகளை விவரிக்க?
11. ராமன் மீதான வன்மம் குறித்து ஆராய்க?
12. அரண்மனைக்கு எதிரான கிளர்ச்சி குறித்து விவரிக்க?

பாடநூல்

1. முத்துநாகு, சுளுந்தீ, ஆதி பதிப்பகம், 2020.

பார்வை நூல்கள்

1. இரா. பாலசுப்பிரமணியன், நாவல் கலையியல், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை, 2005.
2. எஸ். தோத்தாத்தி, தமிழ் நாவல் சில அடிப்படைகள், அகரம் பதிப்பகம், 1980.
3. க. கைலாசபதி, தமிழ் நாவல் இலக்கியம், காலச்சுவடு பதிப்பகம், 2018.

அலகு - 4

ஒளவை (நாடகம்) - இன்குலாப்

நோக்கம்

- நாடகத்தில் உரையாடலே முதலிடம் பெறுகிறது என்பது பற்றி அறிந்துகொள்ளல்.
- நாடகத்தின் தொடக்கம், வளர்ச்சி, உச்சம், வீழ்ச்சி, முடிவு ஆகிய கூறுகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளல்.
- கதாபாத்திரங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ள முறை பற்றி அறிந்துகொள்ளல்.

நாடகம் - அறிமுகம்

நாடகம் என்னும் சொல்லை நாடு+அகம் என பிரித்தால் நாடு என்பது நாட்டில் வாழ்கின்ற மக்களையும், அகம் என்பது மக்களின் உள்ளங்களையும் குறிக்கிறது.

உள்ளம் விரும்புமாறு ஆடலும் பாடலும் கொண்டு விளங்குவது நாடகம் ஆகும்.

மக்கள் உள்ளத்தை மகிழ்விக்கும் ஒரு கலைவடிவமே நாடகமாகும்.

பிற்காலத்தில் உரைநடை உரையாடல்கள் கொண்ட நாடகங்கள் பலவும் தோன்றலாயின.

திரைப்படத் தோற்றத்திற்கு நாடகமே முன்னோடி ஆகும். இன்றும் தொலைக்காட்சிகளில் நாடகத்தின் செல்வாக்குச் சிறந்து விளங்குகிறது.

ஆசிரியர் அறிமுகம்

இன்குலாப்(பிறப்பு 1944-2016) என்பவர் தமிழக கவிஞர், பேராசிரியர், சொற்பொழிவாளர், நாடக ஆசிரியர், சிறுகதை எழுத்தாளர், பத்திரிக்கையாளர், பத்தி எழுத்தாளர், பொதுவுடைமைச் சிந்தனையாளர் எனப் பன்முக ஆளுமையாளர் ஆவார். சமூகச் சிக்கல்கள், ஒடுக்கு முறைகள் போராட்டங்கள் ஆகியவற்றை மையப்படுத்தியே இவருடைய படைப்புகள் அமைந்திருந்தன. இன்குலாப் என்பதற்குப் புரட்சி என்று பொருள்படும். 2017-ஆம் ஆண்டில் தமிழகக்கான சாகித்ய அகாதமி விருது இவர் எழுதிய காந்தன் என்னும் நூலுக்கு அவரின் மறைவிற்குப் பின்னர் வழங்கப்பட்டது. ஆனால், அதனை அவர் குடும்பத்தினர் ஏற்க மறுத்துவிட்டனர்.

பாத்திரங்களின் அறிமுகம்

ஒளவையார்(கொன்றை வேந்தன் தந்த ஒளவை)

சிறுமிகள்

ஒளவை(முதுமை வேடத்தைக் களைந்த ஒளவை)

எயினர்கள்

இளைஞர்கள்

பாணர்கள்

நற்றாய்

செவிலித்தாய்

கட்டுவிச்சி

வீரர்கள்

காவலர்கள்

அதியன்

அதியனின் மனைவி

அரண்மனைப் பெண்கள்

நாஞ்சில் வள்ளுவன்

தொண்டைமான்

திருமுடிக்காரி

முதாட்டி (நடுகற்களின் இடையே உலவுபவள்)

கதைச்சுருக்கம்

காட்சி - 1

ஒளவை நாடகம் பதினெட்டுக் காட்சிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் காட்சியில் மேடைப்பகுதியில் சிறுவர் சிறுமியர் வட்டமாக அமர்ந்து ஒளவையாரின் கொன்றை வேந்தனை ஒப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிறுமி ஒருத்தி நடுவில் நின்று ஒவ்வொரு வரிகளாகக் கூறுகிறாள். மற்றவர்கள் அதைத் திருப்பிச் சொல்கின்றனர்.

அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்

ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று

இல்லறம் அல்லது நல்லறம் அன்று

ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்

என்ற வரிகளைச் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது,

உண்டி சுருக்குதல் பெண்டிர்க்கு அழகு

என்று சொன்னவுடன் சிறுமி ஒருத்தி

உண்டி சுருக்குதல் ஆண்களுக்கு அழகோ?

என்று கேட்கிறாள். கேள்வி எல்லாம் கேட்கக் கூடாது என்று சட்டாம்பிள்ளை அவளைத் தடுக்கிறான். மற்றொரு சிறுமி கேள்வி கேட்டபோதும், பெண்பிள்ளைகள் கேள்வி கேட்கக் கூடாது. கூண்டிலே உள்ள கிளிப்பிள்ளை மாதிரி பெண்பிள்ளைகள் இருக்க வேண்டும் என்று அடக்கிவிடுகிறான். அதன்பின்,

கற்பெனப் படுவது சொல் திறம்பாமை

காவல்தானே பாவையர்க்கு அழகு

என்ற வரிகளை கூறியபின் ஓளவையாரே பெண்கள், கூண்டிலே உள்ள கிளி மாதிரி இருக்க வேண்டும் என்று தானே சொல்லியுள்ளார்கள் என்று சட்டாம்பிள்ளை கூறுகிறான்.

சிறுவர்கள் கொன்றை வேந்தனைக் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போது மேடையில் தடி ஊன்றியபடி ஓளவை நடந்து வருகிறார். இக்கால குழந்தைகளுக்கு மெரினாப் பீச்சில் உள்ள ஓளவையைத் தெரியும். திரைப்படங்களில் கே.பி.சுந்தராமப்பாள், டி.கே.சண்முகம், கமலஹாசன் ஓளவையாராக நடித்துள்ளது தெரியும். அதனால் ஓளவையை நோக்கி நீ எந்த ஓளவை என்று கேட்கிறார்கள். ஓளவைக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. மெரினா பீச்சா, ஸ்டூடியோவா? ஓளவை சண்முகியா என்று குழம்புகிறாள். இந்தக்காலத்தில் இத்தனை ஓளவையார்களா? என்று சிறுவன் கூறுகிறான். அப்போது மேடையிலிருந்து பாடல் குரல் கேட்கிறது.

(குரல்).....

எத்தனை ஓளவை

பிறந்தாலும் எல்லோரும்

பாட்டிதான்

உனக்கும் பாட்டி

எனக்கும் பாட்டி

பாட்டிக்கும் பாட்டி

பாட்டனுக்கும் பாட்டி

.....

.....

புத்திசொல்லும் எந்தப் பொண்ணும்

எந்த வயசிலும் எல்லோருக்கும் பாட்டிதான்!

அப்போது சிறுவன் ஒருவன் ஓளவையைப் பார்த்து, நீ பாடிய கொன்றை வேந்தனை இந்தப் பெண்கள் எதிர்த்துக் கேட்கிறார்கள் என்கிறான். அப்போது சிறுமியர்,

1. உண்டி சுருக்குதல் பெண்டிர்க்கு அழகு
2. காவல்தானே பேதையர்க்கு அழகு
3. பேதமை என்பது மாதர்க்கு அணிகலன்

என்ற வரிகளைக் கூறி இது நியாயமா? என்று ஓளவையிடம் கேட்கின்றனர். அதற்கு ஓளவை இந்தக் காலத்துப் பெண்கள் எவ்வளவு பேசுகிறார்கள். ஆனாலும் பெண்ணுலகம் வீடுதான். தந்தை, கணவன், மகன் முதலியோர்க்குப் பெண் கட்டுப்பட்டுத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் ஆண்கள் மகிழ்வார்கள். தனக்குக் கணவன், மகன் இல்லை என்று கூறிய ஓளவை, பெரியவர்களுக்குச் சிறியவர்களும், பெரிய சாதிக்காரனுக்குச் சின்னச் சாதிக்காரனும் அடங்கி நடக்க வேண்டும் என்று ஒரு சிறுமி சொன்னால்கூடப் பாராட்டுவார்கள். அது தான் உலகம். அதுதான் உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல். சிறு வயதிலேயே அறிவுரை சொல்வதன் நோக்கம், ஐந்தில் வளையாதது ஐம்பதில் வளையாது. அதனால் தான் ஆத்திச்சூடி, கொன்றை வேந்தனும் என்று கூறியவுடன் சிறுவர்கள், முருகன், விநாயகர் ஓளவையின் வாழ்வில் நடத்திய லீலைகளைக் கேட்கிறார்கள். ஓளவை சிரிக்கிறாள். அதியமான் ஓளவைக்கு அளித்த நெல்லிக்கனி பற்றிக் கேட்கிறார்கள். இதெல்லாம் தனக்கு ஏற்பட்டதல்ல. அவள் ரொம்பக் காலத்துக்கு முன் பிறந்தவள். அவள் கூந்தல் நரைத்திருக்காது. இப்படி நீறு அணிந்து வெள்ளடை தரித்திருக்க மாட்டாள் என்று கூறி, கைத்தடியைத் தூக்கி எறிந்து முதுகை நிமிர்த்துகிறாள்.

காட்சி-2

நாடகத்தின் இரண்டாவது காட்சியில், பாணர் குடியிருப்பில், மரநிழலில் முழவு, யாழ், குழல் போன்ற இசைக்கருவிகளுடன் கூத்து ஒன்றிற்கு ஒத்திகை பார்க்கிறார்கள். தலைவனைக் காதலித்தபோதும் அவனை அடைய முடியாமல், காதலையும் வெளியில் சொல்ல முடியாமல், உடல் கூட்டுக்குள் மனப்பறவைகள் சிறகடிக்க, உறவு, உறக்கம் துறந்து, காதல் கொழுந்துகள் தீப்போல் எரிய, அவளும் வெண்ணெய் போல் உருகுகிறாள். கட்டுவிச்சியிடம் குறிகேட்கின்றனர். அக்குறமகள் தலைவனது குன்றின் பெயரை, கூறியவுடன் தலைவியின் நெற்றியில் மகிழ்ச்சிச் சுடர் படர்ந்தது என்று அன்று நடத்தப்போகும் கூத்துச் செய்தியை

பாண்மகங்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள். கூத்தின் கடைசியில் பாட்டு ஒன்று பாடினால் நன்றாயிருக்கும் என்று ஓளவையிடம் கேட்கின்றனர்.

காதலுற்ற தலைவி யாரிடமும் சொல்லாமல் தன் உணர்வுகளை அடக்கி வைத்துப் பேதுற்றவள்போல் இருந்தபோது அவள் மனமறியாத பெற்றோர் கட்டுவிச்சியை அழைத்து குறிகேட்பதுதானே! என்று அனைத்தையும் அறிந்தவள் போல் ஓளவை கூறுகிறாள். இதைக்கேட்ட பாண்மகளிர் ஓளவையை இதுகுறித்துப் பாடல் ஒன்று பாடும்படி கேட்கின்றனர். கட்டுவிச்சியைப் பார்த்துத் தோழி பாடுவது போல் பாடுகிறாள். இந்தப்பாடலை, நற்றாய்(பெற்றதாய்), செவிலித்தாய், வெளியே நிற்கும் தலைவன் முதலியோர் கேட்கின்றனர். தலைவன் கேட்டால்தான் தலைவியின் காதல் நெஞ்சம் அறிவான். திருமண நினைவும் வரும் என்று

அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!

என்ற பாடலைப் பாடினாள்.

காட்சி-3

முள்மட்டும் நிறைந்த உடைமரங்கள் நிறைந்த பகுதியில் கால்கள் எல்லாம் நாயின் நாக்குப் போல் சிவந்து போகுமாறு பாணர்கள் நடந்து சென்றனர். அவர்களுடன் ஓளவையும் செல்கிறாள். கொளுத்தும் வெயிலில் கொஞ்சம் நிழலைக் காட்டிய கொற்றவைக்குப் பறையடித்து வணங்கினர். அக்காலத்தில் திருமணத்திற்குப் பறையும் இல்லை, பார்ப்பனரும் இல்லையென்று பேசிக் கொண்டனர். அவர்கள் சாப்பிடுவதற்கு அவரை, துவரை, அரிசி எதுவும் மிஞ்சியிருக்கவில்லை. சரைக் குடுவையில் மீதியிருந்த தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டுக் காற்றை வேட்டையாடுவோம் என்று ஓளவை கூறினாள்.

இதைக் கேட்டுக் காற்றை வேட்டையாடுவதா என்று பாணர்கள் கேட்டபோது, யாழை எடுத்து, முழவை இறுக்கக்கட்டிப் பறையைத் தட்டுகின்றபோது தோன்றும் இசையை உணர்த்தி இதுதான் காற்று வேட்டை என்று ஓளவை கூறினாள். அந்நேரத்தில் கையில் வில்லும் அம்பும் வைத்துக் கொண்டு எயினர்கள் அங்கு வந்தனர்.

எயினர்கள் வழியில் பெரும் வணிகர்களைக் கொள்ளையடிப்பது தங்கள் தொழில் என்கின்றனர். இன்று வேட்டையாடக் காடுகள் இல்லை. வணிகர்களின், மன்னர்களின் வீடுகளை அலங்கரிக்க மரங்கள் வெட்டப்பட்டன. மன்னர்கள் தலைக்கு முடிகூட்டிக் கொண்ட கொள்ளையர்கள் என்று கூறிய எயினர் பசியோடிருந்த பாணர், ஓளவை முதலியோரைத் தங்கள் வீடுகளுக்கு அழைத்துச் சென்றனர். இளமையான ஓளவையைப் பார்த்து எயினர், ஓளவைக்கு முப்பது வயதாவது இருக்கும் என்று நினைத்தோம். இவள் ஆலமரத்துக் கிளிக்குஞ்சு போல் உள்ளாளே என்று ஆச்சரியப்பட்டனர்.

காட்சி-4

எயினர் குரம்பை, ஈந்துக்(ஈச்சமரம்) கீற்றுகளால் ஆன குடிசை, அதில் ஒரு பெண் மான் தோலில் ஒரு பெண் படுத்துள்ளாள். வெளியே உள்ள விளாமரத்தில் ஒரு மான் கட்டப்பட்டுள்ளது. அருகில் கல்லால் ஆன உரல், குழந்தை அழும் சப்தம் கேட்கிறது.

இந்த இடத்தைக் கடந்து சென்ற பாணர்கள் அங்குள்ள வேம்பு, விளா மர நிழலில் தங்குகின்றனர். எயினியர் தேக்கிளையில் சோறும், சுட்ட மான்கறியும் வைத்து உணவு பரிமாறுகின்றனர். சிவந்த அரிசி உணவை ருசித்த ஓளவை உணவில் மலைவாசம் உள்ளது என்றாள். சில எயினர் உண்ண உணவில்லை. அவர்களுக்கு விளைநிலம் இல்லை. எறும்புப்புற்றை உடைத்து அதில் கிடைக்கும் புல்லரிசியை எடுத்துச் சுத்தம் செய்து உண்பர். அதைச் சமைக்கக்கூட ஓவாய்ப் பாணைகள் தான் அவர்களிடம் உள்ளது என்றாள். அதைப் பெரிதுபடுத்தாத பாணர் அன்போடு தரும் உணவே அமிழ்து, இனிது என்று கூறி, உணவுண்கிறார்கள்.

அப்போது எயினர் ஒருவர் ஓளவை அருகில் வந்து உன்னைப்போல் ஒரு பாடினி தனியே இங்கு வந்தாள். அவள் காதலனைத் தேடி வந்ததாகக் கூறினாள். காதலனைத் தேடி அலைவது பெண்ணுக்கு முறையன்று என்று பாணர் ஒருவர் கூறியபோது இற்செறிப்பது இப்பொழுது வந்தது. அன்பு செலுத்த என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது? யார் அந்தப் பெண் என்று ஓளவை கேட்டாள். அவள் பெயர் வெள்ளிவீதி என்று கூறிய எயினப் பெண், வெள்ளிவீதி பாடிய பாடலை இனிமையாகப் பாடினாள். அதை ஓளவை பாராட்டினாள். இதைக் கூத்தாக ஆடிப்பாடிக் காட்ட வேண்டும் என்று எயினி கேட்டபோது ஓளவை அதனை ஏற்றுக் கொண்டு, தொகு சொற்கோடியனை அழைத்து இந்தப் பாடலின் வரலாற்றைத் தொகுத்துச் சொல்லி கோட்டுக் கருவியை ஊதி இசையெழுப்பும் படி கூறினாள்.

வெள்ளிவீதி என்ற புள்ளிமான் காதல் வயப்பட்டாள். உறுதி சொன்ன காதலன் வராமல் போனதால் காடுமலை கடந்து தேடினாள் என்று பாடல் காட்சி தொடங்கியது.

காட்சி-5

பாணர் கூட்டம் மரத்தடியில் தங்கி உள்ளனர். மரத்தின் கிளைகளில் முழவு, பறை போன்ற இசைக்கருவிகள் தொங்குகின்றன. முழவில் காற்று வந்து மோதும் ஓசையைக் கேட்ட ஓளவை, எயினர் பாணர் கூட்டத்தை வரவேற்று உணவளித்த விதத்தைக் கூறுகிறாள். கோடி கருவிகளுடன் கொள்ளையடிக்கும் தொழிலைச் செய்தாலும் அந்த எயினர்கள் தங்களின் மீது எவ்வளவு அன்பு காட்டினார்கள் என்று பேசியபோது, அந்த மதிப்பு, யாழ்க்கும், கொல்லுக்கும் கிடைத்த மதிப்பு என்று ஓளவை கூறுகிறாள். அதேபோல் மருத நிலமக்கள் போட்ட சோறு, கோழிக்குழம்பு, முல்லை நில ஆய்ச்சியர் கொடுத்த பால்சோறு பற்றிப் பேசினர். அப்போது பசியை உணர்ந்த அவர்கள் ஓளவையிடம் பசிக்கிறது என்றனர். ஓளவை குன்றைச் சுற்றிப்

படப்பைக் கீரைகள் படர்ந்து உள்ளன. அதனைப் பறித்து வரும்படி கூறுகிறாள். அப்போது அந்த வழியில் ஒருவன் பாடிச் செல்கிறான்.

அந்தப் பாடல் சேரனுக்குத் திறை செலுத்தம் நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்ற சிற்றரசனை ஒரு சிறைப் பெரியனார் இயற்றிய பாட்டு. பழைய குடிகளின் கடைசித் தளிர் தான் அதியன், வள்ளுவன் போன்றோர். கடைசிக் குடிகள் மூவேந்தர்களால் அழிக்கப்படுகின்றன. இவர்களின் சாம்பல் மேட்டில் அவர்களின் கொடி பறக்கிறது. கூடி வாழ்ந்த பாணர்களின் தொன்மைக் கனவுகளில் மூழ்கும் பாணர்கள் சிற்றரசர்களின் வாழ்வில் இணைகின்றனர்.

ஒளவையும் இதுவரை நமக்கு எந்த மூவேந்தர்கள் நம்மீது பரிவு காட்டினர்? ஏழை எளியவர், வேடுவர்கள், குறவர்கள், எயினர்கள், பரதவர்கள் எவ்வளவு அன்பு காட்டினார்கள் என்று பெருமைப்படுகிறாள்.

மருத நிலத்தவர் விருந்து அளித்தனர்

முல்லை நிலத்து ஆய்ச்சி பால்சோறு தந்தாள்

எயினன் மான்கறி சுட்டுக் கொடுத்தான்

அடுத்த வேளை உணவுக்கு எயினர் ஏறும்புப்புற்று அரிசியைச் சமைத்து பகிர்ந்து கொண்டனர். அப்படித்தான் யாழிசைக்கும் பாணர்கள், மேற்கண்டவர்களை நாடியுள்ளனர். கபிலர் புலவர், யாழிசைப்போர் பாணர்கள், படப்பைக் கீரைக்குக் கொஞ்சம் துவரை இருந்தால் நன்றாயிருக்கும் என்று பாண்மகள் கூறியவுடன் அவர்களுள் ஓர் இளைஞன் நாஞ்சில் வள்ளுவன் அரிசி மூட்டைகளை யானையின் முதுகில் ஏற்றி அனுப்பி விட்டு ஒளவையைப் பார்க்கக் காத்திருப்பதாகக் கூறினான். அப்போது ஒளவை பாணர்களைப் புரக்கும் பழங்குடி மக்களின் இப்பண்பைப் பாராட்டுகிறாள்.

காட்சி-6

ஒளவையை நாஞ்சில் வள்ளுவன் தன் சபையில் சந்திக்கிறான். ஒளவை தன்னைச் சந்திக்காமல் எப்படிச் செல்லலாம் என்று வள்ளுவன் ஒளவையிடம் கோபிக்கிறான். ஒளவை அவன் அரிசியை யானை மீது அனுப்பியதைப் பாராட்டுங்கள். பல நாட்களுக்கு இனி உணவுக்குப் பஞ்சமில்லை என்று ஒளவை வள்ளுவனிடம் கூறுகிறாள். அப்போது வள்ளுவன் ஒளவையிடம், உன் பாடலுக்கு எவ்வளவு தந்தாலும் போதாது என்கிறான். மேலும் தங்கள் பாட்டைக் கேட்காது அளிக்கும் பரிசை ஏற்பதில்லை என்று முழுவைக் கொட்டுகிறார்கள். விறலி நடனம் ஆடுகிறாள். தனக்கு ஒரு வரி பாடல் வேண்டும் என்று ஒளவையிடம் கேட்டபோது ஒரு பெரும் பாடலை ஒளவை பாடுகிறாள். அதன்பின் விடைபெறுகின்றனர்.

காட்சி-7

தெற்கிலிருந்து வெகு தொலைவு பாணர் கூட்டம் வந்துவிட்டது. வள்ளுவன் கொடுத்த மிகுதியான உணவு அவர்களுக்குப் பெரும் நன்மையாய் இருந்தது. அவன் அளித்த யானையை விற்றுப் புதுத்துணிகள் வாங்கிக் கொண்டனர். அங்குள்ள நடுகற்களைக் கண்ட ஓளவை, கரந்தைப் போரில் மடிந்தவனுக்கு நடப்பட்ட கல்லைக் காட்டுகிறாள். அதில் சூட்டப்பட்ட மாலையிலிருந்து மலைகள் கூட உதிரவில்லை. அந்த ஊரின் பெயர் தகடுர். இந்த ஊர் சிறியது. இதை விரிவுபடுத்தப் போர் நடந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் மூவேந்தர்களின் அதிகாரம் என்ற கேள்விக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். நடுகற்குழிகளைப் பாருங்கள். முன்னே காயப்பட்டது போல் உள்ளது என்று ஓளவை வருந்திக் கூறுகிறாள். அதை ஏற்காத பாணர் மன்னர்களுக்குப் போர் வெறி ஊட்டுவதுதான் நமது வேலை. அப்பொழுது தான் போரில் கொள்ளையடித்த அரைக்கால் பகுதி நமக்குக் கிடைக்கும் என்று பாணர் இளைஞன் கூற, நடுகற்களுக்கு இடையே எதையோ தேடும் ஒரு பெண்ணை ஓளவை காட்டுகிறாள்.

அவளிடம் சென்று விசாரிக்கின்றனர். அவள் முந்தாநாள் நடந்த போரில் மடிந்த தன் மகனுக்கு நடப்பட்ட நடுகல்லைக் காட்டி பிள்ளைகளைக் கருவுற்ற போது மண் தின்றோம். இப்போது அவர்களை இந்த மண் தின்று கொண்டிருக்கிறது என்றாள். போர்க்களச் சாவு என்பதால் வருத்தமில்லை என்று கூறுகிறாள். தன் மகன் போர்க்களத்தில் போரிட்டு இறந்த காட்சியைப் பிறர் மூலம் கேட்டு அறிந்ததை அப்படியே கூறுகிறாள்.

இதனால் என்னமிஞ்சும் என்று ஓளவை கேட்டபோது,

என் இனம்,

இந்த மண் - மிஞ்சும் என்கிறாள்.

இறுதி வரை போரிட்டு மடிந்தோம் என்று வரலாறு மிஞ்சும். எங்கள் தலைவன் யார் முன்பும் தலைகுனிந்து நிற்கவில்லை என்ற பெருமை மிஞ்சும் என்று அத்தாய் கூறுகிறாள். மேலும் மேலும் தன் தகனின் வீரம் பற்றிக் கூறுகிறாள். போரில் மடிவதற்கே புதல்வர்களைப் பெறுகிறோம் என்கிறாள். அப்போது அதியனைச் சந்திப்பதுண்டா என்று ஓளவை கேட்க, அதியன் அரசன் அல்ல; எங்கள் தலைவன் என்று கூறுகிறாள். அதோடு தூரத்தில் சிறுவர்களால் குளிப்பாட்டப்படும் யானையைக் காட்டி, அந்த யானைப் போருக்குச் சென்றபோது பகைவர்களின் தலைகளை நக்கியது. ஆனால் இந்த சிறுவர்கள் குளிப்பாட்டும்போது ஒரு பூனைக்குட்டிபோல் உள்ளது. அப்படித்தான் அதியனும் தங்கட்கு மகனாகக், காவலனாக உள்ளான் என்கிறாள். அந்தப் பெண்(தாய்-முதாட்டி) அப்படியா என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்ட ஓளவையையும் மற்றவர்களையும் பார்த்து, நீங்கள் பாணர்களா? இந்த யாழ், முழவு, பதலை எல்லாம் எங்கட்கும் பிடிக்கும். அதியனுக்கும் பிடிக்கும். அவனைச் சென்று சந்தியுங்கள் என்று கூறுகிறாள்.

காட்சி-8

அதியன் அவையில் ஒரு கூத்து நடக்க உள்ளது. அதியன், அவன் மனைவி, அரசியல் சுற்றத்தினர் பார்வையாளர்களாக உள்ளனர். திரைச்சீலைக்குப் பின்பிருந்து ஓளவை பாடுகிறாள். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை காட்சிகள் நடித்துக் காட்டப்படுகின்றன.

கலைநிகழ்ச்சியை முடித்த பாணர்கள், ஓளவை முதலியோர் கீழே இறங்கி வந்து அதியனை வணங்குகின்றனர். அப்போது அதியன் ஐந்து நிலங்களில் என் ஆட்சி நடக்கலாம். ஆனால் மக்களின் மனங்களை நீங்கள் தான் ஆள்கிறீர்கள் என்று பாராட்டுகிறான். நன்றி தெரிவித்த ஓளவை தகடூர் மக்களின் மன இருக்கையில் அதியன் உள்ளதாகவும், பாணர்கள் மட்டும் அவன் புகழ் பாடவில்லை மக்கள் அனைவரும் புகழ் பாடுகின்றனர் என்றாள் ஓளவை.

மேலும் தகடூர் மக்கள் அதியனை அஞ்சத்தகுந்த மன்னனாகக் கருதாமல் தன் சுற்றத்தில் ஒருவன்போல் கருதுகின்றனர் என்று பாராட்டினாள். தென்கோடியில் நாஞ்சில் வள்ளுவன்; வடகோடியில் அதியன் - இவர்கள் இருவரும் முடியுடை மூவேந்தரில்லை. குறுநிலத் தலைவர்கள்தான். ஆனாலும் இவர்களுக்கு மக்கள் எதையும் தர அஞ்சவில்லை என்று ஓளவை புகழ்கிறாள். அதியனும் அந்த நிலையை அறிந்து பெருமை கொள்கிறான். பாணர்கள் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றனர். ஓளவை, தனக்குப் பாட்டின்மீதும் பண்ணின் மீதும் தான் காதல் என்கிறாள். மற்றவர்கள் துணையை, உறவை; விரைவில் சென்று பார்க்க வேண்டும் என்று கிளம்புகிறார்கள். அதியன், ஓளவையும் போக வேண்டுமா என்று கேட்டபோதுதான் வலசைபோகும் பறவைபோல் மீண்டும் திரும்புவேன் என்று கூறுகிறாள். அதியன் விரைவில் பரிசளித்து அனுப்புவதாகக் கூறி, அதுவரை மாளிகையில் தங்கி விருந்துண்ண வேண்டும் என்கிறான்.

காட்சி-9

பாணர்கள் ஒருமாதமாக அதியன் அரண்மனையில் தங்கியுள்ளனர். மன்னனும் வரவில்லை. கூத்து நிகழ்ந்த அன்று மட்டுமே அதியன் காட்சி தந்தார் என்று காவலர்கள் இருவர் பேசிக் கொண்டனர். மேலும் முன்பொருதவை அதியன் கொல்லிமலைக் காட்டில் ஒளிந்திருந்ததையும், திருமுடிக்காரிகூடத் தனக்குப் பயந்து அதியன் ஓடிவிட்டதாகக் கூறியதையும் நினைவு கூர்ந்தனர். சிலநாட்கள் கழித்துப் பெரும்படையோடு காட்டிலிருந்து வேங்கை வந்ததுபோல் வந்தார். போருக்கான முன்னேற்பாடுகளை ஒளிவுமறைவாகச் செய்தார். அப்போது வந்த புலவர் பெருஞ்சித்திரனாரைப் பார்க்காமலே பரிசளித்தார். ஓளவையும் காவலர்களிடம் பேசுகிறாள். அவர்கள் அதியனைப் பார்க்க அனுமதிக்கவில்லை. எனவே ஓளவை **எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசைச் சோறே** என்ற பாடலை அரசனிடம் கூறுமாறு காவலனிடம் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினர்.

சினத்துடன் கூறிவிட்டு ஓளவை திரும்பியபோது அதியன் காட்சியளிக்கிறான். காவலர் பரிசுத் தட்டுடன் நிற்கிறார்கள். ஓளவையிடம் அதியன் கருவில் இருக்கும் குழந்தை தாய்முகம் கண்டா வளர்கிறது. அதுபோன்ற அன்பு ஓளவையிடம் தனக்கு உள்ளது என்று கூறினான். கையில் பொருள் இல்லாததால்தான் அனுப்ப முடியவில்லை. பொருள் எல்லாம் இன்று வந்தது என்று பொன்னால் ஆகிய மலர், மாலை முதலியவற்றைக் கொடுத்தான். இப்பொழுது ஆடியும் பாடியும் செல்லுங்கள். ஓளவையே, எங்கு சென்றாலும் என்கிளைக்குத் திரும்பி வா, ஓளவையைப் பிரிவது தகடுரைப் பிரிவதுபோல் உள்ளது என்று கூறிய அதியன் அனைவரையும் விருந்துண்டு செல்லும்படி கூறினான்.

காட்சி-10

பாண்டிச்சேரியில் வலை காயும் முற்றத்தில் பாணர், பாடினியர் அமர்ந்திருந்தனர். மரத்தடியில் ஓளவை இருந்தாள்.

சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்த ஓளவையிடம் இளைஞன் பேச்சுக் கொடுத்தான். வானத்தில் உள்ள முகில்கள் தகடுரில் இருந்து நம்மை நாடி வருவதுபோல் உள்ளது என்று ஓளவை கூறியவுடன் இளைஞன், ஓளவை அதியனைக் காதலிப்பதாகக் கூறுகிறான். ஒரு பெண் அன்பும் தோழமையும் காட்ட மாட்டாளா? அப்படிக் காட்டப்படுவன் காதலாகத்தான் இருக்க வேண்டுமா? அதியனைச் சந்திக்கும் முன்பே தான் அகப்பாடல்கள் பாடவில்லையா என்றெல்லாம் ஓளவை பேசுகிறாள். காதலிப்பது ஆண், பெண் இயல்பு. ஆனால் ஓர் ஆணிடம் பெண்ணும், பெண்ணிடம் ஆணும் அன்பு காட்டுவது காதலாகிவிடாது என்று எடுத்துக் கூறுகிறாள். பெண் அடங்கி, ஒடுங்கி, குனிந்து, நாணி, அஞ்சி இருக்க வேண்டும் என்று பாணர் கூட்ட இளைஞன் கூறியபோது, காதல் நிறைவேறாதபோது ஆண் மடலேறுகிறான். பெண்ணுக்கு அந்த உரிமையில்லை. அதனால்தான் தனது பாடல்களில் பெண் சிறகை விரிக்கிறாள். தனது படைப்புகளில் பெண் பேயாடமாட்டாள். உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவாள் என்கிறாள். இதேபோன்று அமைந்துள்ள வெள்ளிவீதியாரின் வெள்ளாங்குருமக.....பாண்மகன்கள் பாடுகின்றனர். ஓளவை போன்றோர் பெண்களின் விழிப்புணர்வைப் பாடிவிட்ட பிறகும் தங்களால் உணர்வுகளை வெளிப்படையாகப் பேசமுடியவில்லை என்று பாண்மகன் கூறுகிறான். பாடல் முடிந்தவுடன் ஓளவை மேகத்தைப் பார்த்து, அது தகடுர் நேக்கிச் செல்கிறது என்கிறாள். அவள் மனம் மறுபடியும் அதியனைப் பார்க்க விரும்புகிறது. அங்கு போர் நடக்கிறது. எதிரிமேல் பாயும் அம்பு தம்மீது பாய்ந்து விடும் என்று பாணர் கூட்டம் தடுத்தபோதும், அதியனுக்குப் படைக்கலம் மட்டும் போதாது, பாட்டும் வேண்டும். அதனால் அதியனிடம் மீண்டும் செல்ல வேண்டும் என்று உறுதியாகக் கூறுகிறாள்.

காட்சி-11 மற்றும் 12

அதியனின் இல்லத்தில் ஓளவை இருக்கிறாள். அதியன், ஓளவை தன் வீட்டிற்கு வந்திருப்பதை அறிந்து காண வருகிறான். திருக்கோவலூர் மன்னருடன் நடந்த போரில் படைக்கலன்கள் மட்டுமல்ல; ஓளவையின் பாடலும் சேர்ந்து வெற்றியைத் தந்தது என்கிறான். கையில் களம்; நாவில் ஓளவையின் சொல் வெற்றியைத் தந்தது என்று ஓளவையை வீரன் ஒருவன் புகழ்ந்தான். அந்நேரத்தில் அதியன் வந்து ஓளவையிடம் பேசுகிறான். தனது ஆருயிர்த்தோழியான ஓளவைக்கு ஒரு பரிசு கொண்டு வந்துள்ளதாகக் கூறி ஒரு நெல்லிக்கனியைக் கொடுக்கிறான். அதைச் சுவைத்த ஓளவை மேலும் சில கனிகளைப் பறித்து வந்திருக்கலாம் என்று அதியனிடம் கூறியபோது காவலன் அந்த மரத்தில் இந்த ஒரு கனிதான் இருந்தது என்றான். மேலும் இதைச் சாப்பிட்டவர்கள் இறக்கமாட்டார்கள் என்றான். அவனை அடக்கிய அதியன் ஓளவை இதனை உண்டு நீண்ட நாள் வாழ்ந்து நிறையப்பாடல்கள் இசைக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஓளவைக்குத் தந்ததாக கூறினான். மேலும் அதியன் தனக்குப் பெருமை களச்சாவுதான். போரில் மடியும் எனக்கு எதற்கு அதைத்தடுக்கும் நெல்லிக்கனி. இதோ, திருக்கோவலூர் மன்னன் என்னிடம் தோற்றபோதும் சேரமன்னன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையும் உறவு கொண்டாடுகிறான். கொல்லிமலை வல்வில் ஓரியைக் கொண்டு அந்தமலையைச் சேரனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். இப்போது நமது தகடூர் சேரனின் கண்ணை உறுத்துகிறது. படைக்கருவிகள் புதிதாகச் செய்ய நேரம் இல்லை. பழையவற்றைச் சரி செய்யவும் நேரம் இல்லை. எனக்குப் போர்க்களச் சாவுதான் என்று தீர்மானித்துவிட்டேன். ஓளவையே உன் சொல் என் காயத்தில் வித்தாய் விழும். அதிலிருந்து நூறு அதியன்கள் முளைப்பார்கள் என்றான்.

இதைக்கேட்ட ஓளவை, அதியன் நீலமணி மிடற்று ஒருவன்(சிவன்) போல் சாகாதிருக்க வேண்டும் என்று பாடல் பாடுகிறான். அதன்பின் அதியன் ஓளவையிடம் ஒரு வேண்டுகோள் வைக்கிறான். தொண்டைமானுக்கு என் நாட்டைப் பிடிக்கும் ஆசை வந்துள்ளது. அவன் படையெடுத்தால் இருநாட்டு மக்களும் துன்பப்படுவர். தொண்டைமான் பாட்டிலும் கூத்திலும் ஈடுபாடுடையவன். அதனால் ஓளவை அங்கு சென்று அமைதியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்கிறான். ஓளவை மகிழ்வோடு ஒத்துக்கொள்கிறாள். பாணர்கள் அரசியல் தூது நடத்திய புதுவரலாறு ஓளவையால் தொடங்கட்டும் என்று கூறி அனுப்புகிறாள்.

காட்சி-13

ஓளவை தொண்டைமானிடம் தூது சென்று வந்ததை அதியனிடம் கூறுகிறாள். வாய்ப்பாட்டு தொண்டைமான் முன் நிகழ்ந்தபிறகு ஓளவையிடம் தொண்டைமான் அதியனிடம் செல்லுமுன் தன் படைக்களக் கொட்டிலைப் பார்த்துவிட்டுப் போகும்படி கூறுகிறான். யவனநாட்டிலிருந்து வந்தது என்று படைக்கருவிகளைப் பெருமையோடு காட்டுகிறான். அதன்பின் அதியனிடம் இப்படிச் சுவிகள் உள்ளனவா? என்று கேட்கிறான். அதற்கு ஓளவை, உனது கருவிகளுக்கு மயில்பீலி சூட்டி, மாலை அணிவித்து, காம்புகள் திருத்தி, வரிசையாக

வைத்துள்ளாய். அதியன் படைக்களத்திலோ, கருவிகளில் குருதிக்கறை படிந்துள்ளது. நிறையக் கருவிகள் பட்டறையில் ஒக்கிடப்படக் கிடக்கின்றன. அதியன் எல்லோருக்கும் உணவு கொடுப்பான். அதியன் எளியன். செல்வம் வந்தால் நீ கருவூலத்தை நிரப்புகிறாய். அதியன் எல்லோருக்கும் உணவு கொடுப்பான். பங்கிட்டு உண்பான். நீ செல்வர்களின் சுற்றத்துக்கு அரசன். அவன் வறியவர்களின் சுற்றத்துக்கு அரசன் என்று ஓளவை கூறியவுடன், தொண்டைமான் ஓளவையிடம் அப்படியா? அவனை எளதில் வென்று விடலாம் என்று சொல் என்று கூறியவுடன் ஓளவை சிரித்துவிட்டுத் தான் புறப்படுவதாகக் கூறுகிறான்.

தொண்டைமான் ஓளவையிடம் ஒரு தகவலைக் கூறுகிறான். அதியமானிடம் போரிடப்போவதில்லை என்கிறான். அவன்மீது இரக்கம் வந்துவிட்டதா என்று கேட்டபோது தொண்டைமான் தனக்கு அச்சம் வந்துவிட்டதாகக் கூறி அதியமாணைப் பாராட்டுகிறான். அதியன் படைப்பயிற்சிக்கு முன்னாலும், இல்லாதார் சுற்றத்திற்குத் தலைவன் என்ற உயர்வுக்கு முன்னாலும் ஒரு போர் தேவையில்லை என்று கூறியவுடன் நல்லது தொண்டைமான் நீ வாழ்க! என்று கூறி ஓளவை விடைபெற்று அதியனிடம் வந்து செய்தியைக் கூறுகிறான். இதைக்கேட்ட அதியன் மகிழ்ந்து, இதுபோல் ஒரு தூது இருக்க முடியுமா? இதற்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன் என்கிறான்.

காட்சி-14

பழிவாங்கும் உணர்வில் அலையும் திருமுடிக்காரிக்கும் அதியனுக்கும் போர் நடக்கிறது. இளைத்த இரும்பைக் கண்டால் கொல்லன் ஓங்கி அடிப்பானாம். அதுபோல் அரசர்கள் தகடுரை அழிக்கத் திட்டமிட்டு அலைகிறார்கள் என்று வீரர்கள் பேசுகின்றனர். திருமுடிக்காரிக்குச் சேர அரசன் உதவுகிறான். சேரன் உதவியால்தான் திருமுடிக்காரி முன்பு வல்வில் ஓரியைக் கொன்றான். புகழ்பெற்ற பழங்குடிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அழிக்கப்படுகிறார்கள். வாள்முனையால் வாழ்க்கையை முடிவு செய்து ஒருவரை ஒருவர் அழிப்பது இன்றைய இயல்பாகிவிட்டது. பாண்டியரும் சோழரும் அதியனுக்கு உதவுவதாகக் கூறி இருந்தனர். திருமுடிக்காரிக்கு உதவ சேரன் வந்தவுடன் இவர்கள் ஒதுங்கிவிட்டார்கள். நிச்சயம் அதியன் வஞ்சிகுடி வஞ்சினம் கூறி முற்றுகையை முறியடிப்பார். ஓளவை கூறியதுபோல், அதியன் இறவானத்தில் செருகி வைக்கப்பட்ட தீக்கடைக்கோல்போல் வீரத்தை வெளிப்படுத்தாது அடங்கியும் இருப்பான். எரிகின்ற கோல்போல் தோன்றி அழிக்கவும் செய்வான் என்று பேசிக்கொண்ட வீரர்கள் ஓளவையைத் தேடுகின்றனர். அவன் ஒருவரி இசைத்தால் போதும் வெற்றிதான் என்று கூறுகின்றனர்.

காட்சி-15

கவலைத் தோய்ந்த முகத்தைக் கையல் ஊன்றியபடி அதியன் தனித்திருக்கிறான். அங்கு ஓளவை வருகிறான். அதியனின் கவலைக்கான காரணத்தைக் கேட்கிறான். அதற்கு அதியன், மழவர் மரபு என்னோடு முடிந்துவிடும் காலம் வந்துவிட்டது. பேரரசர்களுக்கு இன்னும் பசிதீரவில்லை. திருமுடிகாரிக்கு உதவுவது போல் என்னை வீழ்த்தி அதற்குப்பின் திருமுடிக்காரியையும் வீழ்த்தி, தகடுரை அழித்து சேர நாட்டை விரிவாக்கச் சேரன் நினைக்கிறான் என்று ஓளவையிடம் கூறுகிறான். உலக இயல்பை ஓளவை கூறியபோது அதியன் அதை ஏற்கவில்லை. அதனால் வஞ்சிச் சூடி களம் புகும்படி ஓளவை கூறுகிறான். அதியன் காலம் தாழ்த்துகிறான். யானை வெளியே நின்று ஆர்ப்பரிக்கிறது. முதலை நீருக்கடியில் காத்திருக்கிறது. யானை நீரில் இறங்கினால் மறுகணம் வீழ்வது உறுதி என்று தன் கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறான். ஆனால் ஓளவை, நீரைக் கலக்கும் ஆற்றல் யானைக்கு உண்டு என்று அவனைத் தைரியப்படுத்தியோடு, தொண்டைமான் போன்ற சிற்றரசர்கள் பகை உணர்வை விட்டுவிட்டதையும் எடுத்துக்கூறி, நீ காத்திருந்தால் உனது படைகளின் வலிமை குன்றும். பகைவர்கள் உன் காவல் மரத்தை வெட்டும் சத்தம் கேட்கிறது. போரில் இறங்கு என்று மேலும் மேலும் அவனைத் தூண்டுகிறான். போர் முரசு ஒலித்தது. போர் தொடங்கியது.

காட்சி-16

அதியன் அரண்மனையில் பெண்கள் பேசிக் கொண்டுள்ளனர். பிறந்த குழந்தையின் அழகுரல் கேட்கிறது. அதியனுக்கு ஆண்குழந்தை பிறந்துள்ளது எனப் பேசிக்கொள்கின்றனர். அரசன் போர்க்களத்தில் தன் மகனைப் பார்ப்பது எப்பேற்பட்ட பேறு. பிறந்த குழந்தை பின்னாளில் பெருவீரனாக வளர்வான் என்கின்றனர். அங்கிருந்த ஒரு பெண், பெண் குழந்தை பிறந்தால் மன்னர் பார்க்க வரமாட்டாரா என்று கேட்கிறான். வீரமகனைப் பெற்றுத் தருவதே பெண்ணின் வீரம் என்று சமூகம் கருதுகிறது. ஆண்மகனைப் பெற்றுத் தரவேண்டும், அதுவும் வீரனாக இருத்தல் வேண்டும்; கையில் வாளுடன் பெற்றுத்தர வேண்டுமெனக் கருதுகிறார்கள் என்று கேலியாகப் பேசுகிறார்கள். அதியன் அரண்மனைக்கு வந்து தொட்டிலில் கிடக்கும் குழந்தையைக் குனிந்து பார்க்கிறான். முத்தமிடுகிறான். மீண்டும் போர்க்களம் நோக்கிச் செல்கிறான். போர்முரசு ஒலிக்கிறது. அரசனைப் பகைவர்கள் புலியைச் செந்நாய்கள் சூழ்ந்ததுபோல் சூழ்ந்துவிட்டார்கள். மன்னன் மார்பில் ஒரு வேல் பாய்ந்தது. மலை சாய்வது போல் மன்னன் சாய்ந்து விட்டார். போர் ஆரவாரம்; அனைவரும் அழுகின்றனர். சுற்றத்தார், மனைவி, எல்லோரும் சூழ்ந்துள்ள இடத்தில் ஓமன்னா! என்று ஒரு குரல் ஒலிக்கிறது. அது ஓளவையின் குரல்.

காட்சி-17

பாணர்கள் குழு மரத்தடியில் தங்கி இருக்கிறது. அங்குள்ள ஒரு இருக்கையில் ஒருபுறம் சாய்ந்தவளாக ஓளவை துயில்கிறாள். இளம்பாணன் ஒருவன் யாழை மீட்டுகிறான். பாடினி அதைக் கேட்டபடி உள்ளாள். பாலைப்பண் யாழில் இசைக்கப்படுகிறது. ஆனால் பாடல் இல்லை. பாடலைத் தரும் ஓளவை துயில்கிறாள் என்று பேசுகிறார்கள். ஒரு காலத்தில் யார் உறங்கினாலும் உறங்காமல் இருந்தவள்தான் ஓளவை. அதியன் மீது கையறுநிலைப் பாடல் பாடியபின் அவளது சொற்களுக்கும் சோம்பல் வந்துவிட்டன என்று பேசிக்கொண்டுள்ளனர். அதியனின் படையணிகளில் மிகப்பெரியதாக இருந்தது ஓளவையின் பாட்டுப் படையணிதான். வீரர்கள் அதைக் கேட்டு கிளர்ச்சியுற்றார்கள். பாட்டில் இருந்த சொல் அவர்கள் நெஞ்சில் ஆயிரம் வேல்போல் பாய்ந்தது. ஓளவையின் காதல் பாடலும் சிறந்தவை. அதைக் கேட்டால் துறவிக்குக் கூட காதல் வந்துவிடும் என்றான் ஒரு பாணன்.

ஓளவையின் மனம் கட்டுப்பாடுகள் அற்றது. அகப்பாட்டில் அவளது தலைவி தனது காதலைக் கூரையில் ஏறி நின்று கூவுபவள். அவளது பரத்தைக் கூடத் தன்மீது சுமத்தப்பட்ட இழிவை ஏற்றுக் கொள்ளாதவள். இவ்வாறு பாடல்களை ஓளவையால் எவ்வாறு எழுத முடிந்தது என்றால் அவளது பார்வை கடந்த காலத்தைக் கடுமையாக ஊடுருவக்கூடியது. நம் முன்னோர் கிடைத்ததை உண்டு வேறுபாடற்று வாழ்ந்ததைக் கண்டவள். பெண் அடங்கி, அஞ்சி நடக்க வேண்டும் என்பதெல்லாம் இப்போது சுமத்தப்படும் புதுமுறைகள். இதை ஓளவையின் தொன்மையான மனம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவளுடைய அகவாழ்வும் புறவாழ்வும் கட்டுப்பாடற்றவை என்று ஓளவையைப் பற்றி பாணர் கூறுகிறார். தூக்கத்திலிருந்து எழுந்த ஓளவை தனது வாழ்க்கை பற்றிய கனவு கலைந்துவிட்டது என்கிறாள். அதியனை, மன்னனாகப் பார்க்கவில்லை. தனக்கென்று எதையும் வைத்துக்கொள்ளாது கூடி வாழ்ந்த பழைய வாழ்க்கையின் ஒரு விழுதாசுப் பார்க்கிறேன் என்று பாணர்களிடம் கூறிய ஓளவை, அதியனிடமும் குறைகள் உண்டு. போரை விரும்பினார். இதற்கப்பால் தொன்மை வாழ்க்கையில் இருந்த கூடியுண்ணும் பண்பு இருந்தது. எளியோரை ஆதரித்தான். மூத்த குடியின் கடைசி முளை அவன். அவனையும் காலம் அடித்துச் சென்றுவிட்டது என்று ஓளவை வருந்தினாள்.

கூட்டத்திலிருந்த பாணர் ஒருவர் ஓளவையைப் பார்த்து, நாஞ்சில் வள்ளுவன், அதியன் பற்றி பாடிய நீ, சேரன்(மாரிவெண்கோ), பாண்டியன்(உக்கிரப்பெருவழுதி, சோழன்(இராச நயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி) ஒருங்கிருந்த போதும் எப்படிப் பாடினாய் என்று கேட்டார். அதற்கு ஓளவை, அவர்கள் மூவரும் கூடியிருந்த காலத்து ஒரு பாணனும் யாழும் வேண்டும் என்றார்கள். போனேன். அவர்கள் அந்தணர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் வழங்கினர். இரவலர்க்கு ஈந்தனர். அந்தணர்களின் வேள்வித் தீ தமது ஆட்சிக்குடையை உயர்த்தும் என்று நம்பி அதன் அருகில் இருந்தனர். பார்ப்பனர்களும் இவர்களிடம் இருந்து பொன்னும் பொருளும் ஈட்டினர். இந்த மூவரின் ஒற்றுமையும் அரசியல் சார்ந்தது. தேவை கருதி

ஒன்றுபடுகிறார்கள். இதைவிடப் பெரிய வருமானம் வருமெனில் போரிடத் தயங்கமாட்டார்கள். தனித்தனியாக இராசகூயம் வேள்வி செய்வார்கள். இவர்கள் செய்த போரால் ஊர்கள் எரியூட்டப்பட்டன. நாம் நடந்து வந்த வழிகளை நினைத்துப் பாருங்கள். ஆனால் போரின்போது பார்ப்பனர், பசு, பத்தினிப் பெண்டிர் மட்டுமே பாதுகாப்பாய் இருப்பர் என்கிறாள் ஓளவை. பத்தினிப் பெண்டிர் என்று எதை வைத்துத் தீர்மானிக்கிறார்கள் என்று பாடினி கேட்டபோது பாணர், சொன்னவர்களைத்தான் கேட்க வேண்டும் என்கிறார்.

ஒவ்வொரு படையெடுப்பின்போதும் மக்களுக்கு நன்மை செய்யப்போவதாக மன்னர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால் எல்லாச் செல்வத்தையும் தாங்களே எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். என்முடி நரைத்து உதிரத் தொடங்கிவிட்டது. இவர்கள் மீது நான் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும் குறைந்துவிட்டது. அதனால் தான் எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர், அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே என்று பாடினேன் என்ற ஓளவை தனது கனவுகளை விட்டுச் செல்வதாகவும் தான் கண்ட உலகை இனிவரும் உலகம் காணாமோ என்று தெரியவில்லை. நான் மீண்டும் வரலாம் அல்லது என் சுவடுகள் மட்டும் மிஞ்சலாம் என்று தான் பாடிய

எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்

அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே

என்று பாடிக் கொண்டே செல்கிறாள்.

காட்சி-18

மேடையில் அறம் பாடிய ஓளவையார், அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு அனைத்தையும் உதிர்த்து ஆடிப்பாடி வந்த ஓளவை இருவரும் சந்திக்கின்றனர். புறநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு முதலிய இலக்கியங்களில் பாடல் எழுதிய ஓளவை இளமையாக இருப்பதைப் பார்த்து அறம் பாடிய ஓளவை தனது முதுமை வேடத்தை நினைத்து வருந்துகிறாள். சங்ககால ஓளவையிடம் தேவாமிர்தம் சாப்பிட்டாயா என்கிறாள். அவரவர் காலத்துப் பழக்கத்தையும் பேசிக்கொள்கின்றனர். முதுமையை நினைத்து வருந்த வேண்டாம். எல்லாருக்கும் ஒரு காலத்தில் வயதாகும் என்று ஓளவையிடம் ஓளவை கூறுகிறாள். கடற்கரையில் ஓளவை எழுதிய

எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்

அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே

என்ற பாடல் எழுதிய இடத்தில் சிலை வைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தச்சிலை தள்ளாடித்திரியும் வயதான தோற்றத்தில் உள்ளது. அதைப்பார்த்து ஓளவை ஆச்சரியப்படுகிறாள். அந்நேரத்தில் இளம்பெண் ஒருத்தி வருகிறாள். அவள் தன் பெயரை ஓளவை என்கிறாள். தனது ஊர் ஈழம் என்கிறாள். ஓளவையும் ஓளவையாரும் குழம்பிப் போய் நிற்பதைப் பார்த்து காலமாற்றத்தால் கருத்துக்கள் மாறும் என்பதை ஏற்காத மனங்கள் செய்த ஏற்பாடு இது. ஓளவை பெண்

மனத்தின் குரலைப் பேசினார். ஓளவையார் ஆடவர் தர்மத்தை ஆதரித்தார். ஆனால் ஓளவையின் முகத்தை அழிக்க முடியாதவர்கள் ஓளவையாரின் முகத்தில் ஓளவையைப் புதைத்துவிட்டார்கள். தற்காலத்து வரலாறே தமிழருக்குத் தெரியாது. ஓளவையின் வரலாறு எங்கே தெரியப்போகிறது. காலத்தைப் புதைத்துக் கலவை செய்துவிட்டார்கள் என்று பேசும் இளம்பெண் ஓளவையைப் பாடல் இசைக்கும்படி ஓளவையும் ஓளவையாரும் கேட்கிறார்கள். பெண்களைப் பற்றிப் பாடிய எழுச்சி மிக்க கவிதை ஒன்றை இசைக்கிறாள் இளம்பெண் ஓளவை.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியச் செய்திகள் இந்நாடகத்தின்வழி அறிந்து கொள்ளப்பட்டது.

பெண்பிள்ளைகள் கேள்வி கேட்கக்கூடாது என்னும் கூற்றினில் மாற்றம் நிகழ்ந்தமை குறித்து விளக்கப்பட்டது.

எயினர்கள், பாணர்கள், செவிலித்தாய், நற்றாய், கட்டுவிச்சி, அதியன் ஆகிய கதாபாத்திரங்களின் வெளிப்பாடும், போர்க்களச் செய்திகளும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

மன்னர்களின் ஆட்சிமுறைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளப்பட்டது.

பயிற்சி வினாக்கள்

சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக.

1.ஐந்நிலங்கள் இடம்பெற்ற நாடகத்தின் பெயரென்ன?

(அ) ஓளவை (ஆ) குப்பமுனி (இ) நிலை (ஈ) கடலோடி

விடை : அ

2.சிறுவர் சிறுமியர் வட்டமாக அமர்ந்து ஓளவையாரின் எந்நூலினை ஒப்பிக்கிறார்கள்?

(அ) ஆத்திச்சூடி (ஆ) திருக்குறள் (இ) கொன்றை வேந்தன் (ஈ) முதுரை

விடை : இ

3. கட்டுவிச்சி பாத்திரம் இடம்பெறும் நாடகம் எது?

(அ) ஓளவை (ஆ) சீதாகல்யாணம் (இ) மனோன்மனியம் (ஈ) டம்பாச்சாரிவிலாசம்

விடை : அ

4.காந்தள் நாட்கள் - நூலின் ஆசிரியர் யார்?

(அ)கவிக்கோ அப்துல்ரகுமான் (ஆ) கு.அழகிரிசாமி (இ) மு.மேத்தா (ஈ) இன்குலாப்
விடை : ஈ

5.ஓளவை நாடகம் எத்தனை காட்சிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது?

(அ) 15 (ஆ) 17 (இ) 18 (ஈ) 16

விடை : இ

சிறுவினா

1. நாடகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பாணர்கள் குறித்தெழுதுக?
2. வெள்ளிவீதி குறித்தெழுதுக?
3. திருமுடிக்காரி-அதியன் போர்நிகழ்வு குறித்து விவரிக்க?
4. நாடகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கலைக்கூத்தர்கள் யாவர்?
5. நாடகத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள இலக்கியச் செய்திகள் குறித்தெழுதுக?

நெடுவினா

6. ஓளவை-அதியமான் நட்பு குறித்து விவரிக்க?
7. ஓளவை நாடகம் வெளிப்படுத்தும் கலைச் செய்திகள் மற்றும் போர்ச்செய்திகள் பற்றி விளக்குக?
8. நாடகச் சுருக்கத்தைக் காட்சிப்படுத்துக?
9. நாடகத்தில் இடம்பெறும் அகச்செய்திகளை விளக்குக?
10. வரலாற்றுப் பின்னணியில் ஓளவை நாடகம் குறித்து ஆராய்க.

பாடநூல்

1. ஓளவை(நாடகம்) - இன்குலாப், அன்னம் - அகரம் பதிப்பகம், 2017.

பார்வை நூல்கள்

1. பம்மல் சம்பந்த முதலியார், நாடகமேடை நினைவுகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை. 1998.
2. அ.அ. மணவாளன், இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியக் கோட்பாடுகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை. 1995.
3. நாடகக்கலை - பம்மல் சம்பந்தம் முதலியார்.

அலகு - 5

கடலோடி - (கட்டுரை) - நரசய்யா

நோக்கம்

- ஒரு பொருள் பற்றிய கருத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்தி எழுதுவதே கட்டுரை என்பதைப் பற்றி அறிந்துகொள்ளல்.
- கட்டுரை என்பது தகவல் பரிமாற்றத்திற்குரியதாக உள்ளது என்பது பற்றி அறிந்துகொள்ளல்.
- கட்டுரை எழுதும்போது காரணகாரியத் தொடர்போடு வரிசைப்படுத்தல் பற்றி தெரிந்து கொள்ளல்.

கட்டுரை - அறிமுகம்

ஒரு கருத்து அல்லது பொருள் பற்றியதாக இருக்க வேண்டும்.

கருத்தைப் படிப்படியாக ஒரு பொருள் தொடர்புடன் வளர்த்துச் செல்லவேண்டும்.

கட்டுரையில் கூறப்படும் முதன்மைக் கருத்துக்கு அழுத்தம் கொடுத்து எழுத வேண்டும்.

எளிய, செறிவான, தெளிவான ஆற்றொழுக்கான மொழிநடையில் கட்டுரை அமைய வேண்டும்.

ஆசிரியர் அறிமுகம்

பிறப்பு	: 1932
ஊர்	: ஒரிஸ்ஸா மாநிலம், பெர்ஹம்பூர்.
நூல்கள்	: 1. நரசய்யா சிறுகதைகள் 2. தீர்க்க ரேகைகள் 3. கடலோடி 4. ஆலவாய் 5. மதராசபட்டினம் 6. கடல்வழி வாணிகம் 7. துறைமுக வெற்றிச் சாதனை

இவர் ஒரு தமிழ் எழுத்தாளர் ஆவார். இந்திய துறைமுகச் சங்கத்தின் ஆலோசகராக இருந்த நரசய்யா உலக வங்கியின் அழைப்பின் பேரில் 1994ஆம் ஆண்டு கம்போடிய அவசர

மறுவாழ்வுத் திட்டப் பணிக்குழுவில் இடம் பெற்றார். 1996ஆம் ஆண்டுவரை இவர் இத்திட்டத்தில் பணியாற்றினார். அதன் பின்னர் சென்னையில் வசித்து வருகிறார்

பிரிவில் நினைவு

1963-ம் வருடம், ஆகஸ்டு மாதம் பதினைந்தாம் தேதி இரவு, பம்பாய் வி.டி.ரயில் நிலையத்தில், பம்பாய்-சென்னை மெயிலில் பல நண்பர்கள் நடுவில் நான் நின்று கொண்டிருந்தேன். என்னையறியாமல் அன்று கடற்படைக்காக என் கண்களில் நீர் மல்கியது. அன்றுதான் கடற்படையில் எனது கடைசி நாள் -பதினைந்து வருடங்களுக்குப் பிறகு, வெறுப்புக்கும், அன்புக்கும் மாறி மாறி இலக்கான கடற்படை என் வாழ்க்கையிலிருந்து அறுபட்ட நாள்-ஒரு புறத்தில் விடுதலை பெற்ற கைதி போன்ற நினைவு-அந்த கணங்களில், 'அதிர்ஷ்டக்காரன், இனி நீ கடற்படையில்லை' என்று கூறும், ஒரு நண்பனின் நோக்கமும் கடற்படையை நினைத்து நீ சில சமயங்களில் வருந்த நேரிடும் என்றுகூறும் மற்ற ஒரு நண்பனின் சிந்தனையும், சேர்ந்து குழப்பம் விளைவிக்கும் நேரத்தில், எனது மனம் பின்னோக்கிப் பாய்ந்தது. பதினான்கு வருடங்களில் நேரிட்ட எத்தனையோ சம்பவங்கள், ஒன்றுமாறி ஒன்றாக, காலப்போக்கின் வரையறையின்றி, தான்தோன்றிகளாய்த் தோன்றி மறைகின்றன.

சுதந்திர இந்தியாவின் எல்லைகளைக் காக்கவேண்டிய ஒரு பொறுப்பான பதவியொன்றை நீ வகிக்கப் போகிறாய்-இந்தியாவின் சுதந்திரமும், இந்நாட்டின் கொடியின் கௌரவமும் உன் போன்றவர்களின் கைகளில்தான் இருக்கின்றன; நாம் சுதந்திரம் பெற்று இன்னும் இரண்டு வருடங்கள் கூட ஆகவில்லை. உன்னை இப்பொறுப்பான படையொன்றில் பற்கேற்றுக்கொள்ள அனுப்புவதில் நான் பெருமையடைகிறேன்..' பெங்களூர் ரெக்ரூடிங் ஆபீசில், வீட்டு நினைவால் வருந்திக் கொண்டிருந்த எனக்கு எனது தந்தையாரின் கடிதம் ஆறுதல் அளித்தது. 1949ம் வருடம்; சரி என்று சொல்லி முடிக்கு முன்னே, என்னையறியாமல், சம்பவங்கள் வெகு வேகமாக நடந்தேறின-திருச்சி-பெங்களூர்-லோனவாலா.

லோனாவாலா: தஷிண ராணியான புனாவின் பக்கத்திலுள்ள ஒரு அருமையான சிறிய ஊர்.. அங்குதான் நான் நான்கு வருடங்கள் பயிற்சி பெற வேண்டியது-அழகான மலைத் தொடரின் நடுவில் டைகர்ஸ் லீ என்ற ஒரு படு பள்ளத்திற்கும், ட்யூக்ஸ் நோஸ் என்ற ஒரு சிறு குன்றுக்கும் நடுவில் ஐ.என்.எஸ். சிவாஜி அமைந்துள்ளது. பயிற்சிக்கென்றே ஆங்கிலேயர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடம், முதல் தடவையாக, எனது வாழ்க்கையில் அவ்வளவு தூரப் பயணத்தை நான் ஏற்றுக் கொண்டபோது, என்னுள் தோன்றிய பயம், ஒவ்வொரு வினாடியும் அதிகமாகிக்கொண்டே வந்து லோனாவாலா ஸ்டேஷனில் இறங்கியவுடன் அழகையாக மாறிவிட்டது. ஓடிச்சென்று ஒரு ஒதுக்குப்புறமான இடமொன்றில், கண்ணீரைச் சட்டையில் துடைத்துக் கொண்டேன்.

பம்பாய் மெயில் லோனாவாலா அடையும்வரை, நான் தூங்கவில்லை. நண்பர்களுக்கு விடை கூறிவிட்டுத் தனியாக எனக்குக் கிடைத்திருக்கும் முதல் வகுப்பில் படுக்கையை

விரித்துவிட்டு, நண்பர்கள் கொடுத்திருந்த பல புத்தகங்களைப் பிரித்துப் பார்க்கிறேன். கண்கள்தாம் அப்பக்கங்களில் செல்கின்றனவே தவிர, மனம் எங்கெல்லாமோ ஓடுகிறது.

இரவு-லோனவாலா ஸ்டேஷன். கதவைத் திறந்து கொண்டு பார்க்கிறேன்-அமைதியாக. ஒருவருமின்றி கிடக்கும் பிளாட்பாரத்தில் இரு கடற்படை போலீஸ் நபர்கள், ஒரே மாதிரியாக முறையாக நடந்து செல்வதைக் காண்கிறேன். ஒழுங்குமுறை, சட்டம்- இவைகளை வெறுக்கிறேனா அல்லது அனுபவிக்கிறேனா என்றே தெரியாது. அந்த மங்கலான வெளிச்சத்தில் அவர்களை நோக்குகிறேன்-பதினான்கு வருடங்களுக்கு முன்னால் இங்கு இறங்கியபோது, இதே மங்கல் வெளிச்சத்தில் இதே போன்று உடையணிந்த மாலுமிகளைக் கண்ட போது நான், நடுங்கிய காட்சி என் முன் வந்து மறைகிறது.

தனது வேலையை முடித்துவிட்டு மெயில், தரேன் லோனவாலவை விட்டு கிளம்பியது. ரயில்கள் -அவற்றைப் பார்க்கும்போது என்னுள் எழும் வீட்டு நினைவு-கதவை முடிவிட்டு வந்து என் படுக்கையில் அமர்கிறேன்-திரும்பவும் நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றாக வந்து மறைகின்றன.

லேப்டினன்ட் கமாண்டர் ஹார்டன்-கமாண்டர் பியர்ஸ் இருவரும் ஆங்கிலேயர்கள். சிவாஜியில் எங்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்க வேண்டி தங்கியிருப்பவர்கள்-அவர்கள் முன்னிலையில் முதல் நாள்-

ஏன் கடற்படையில் சேர விரும்புகிறாய்

நாட்டுக்கு உழைக்க வேண்டி.. ஆரம்பித்த பிறகு தான் எனக்கே புரிந்தது, இதை முன்னேற்பாடாகத் தயாரித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று அவர்கள் நினைத்துவிடுவார்கள் என்று.

ஓ.... இல்லை.....கடற்படையையும் கடலையும் பற்றி....

ஏன் தயங்குகிறாய்? ஹார்டன் புரியாத ஆங்கிலத்தில் மூன்று முறை திரும்பித் திரும்பிக் கேட்டார்.

ஓ.....இல்லை..... கடற்படையையும் கடலையும் பற்றி சினிமாக்களில் பார்த்திருக்கிறேன்- கடலில் கப்பல் செல்வதைக் காண்பதில் இன்பம் கண்டேன்..... இதைச் சொல்லி முடிக்குமுன் வியர்த்துவிட்டது.

கப்பல்களை சினிமாவில் பார்த்திருக்கிறாயா?

ஆமாம்.

நேரில்? பியர்ஸ் நிறுத்தி விளங்குமாறு கேட்டார்.

இல்லை.....

ஆங்கிலப் படங்கள் பார்ப்பதுண்டா?

சில பார்த்திருக்கிறேன்.

கடைசியாக நீ பார்த்த ஆங்கிலப் படம் எது?

திருச்சி ரீகல் சினிமாவில் எனது மாமாவுடன் சென்று பார்த்த படம் நல்லவேளையாக ஞாபகம் வந்தது.

நார்த்வெஸ்ட் மண்வுட்ட் போலீஸ்!

அதில் யார் நடித்திருக்கிறார்கள்? சிரித்துக்கொண்டே ஹார்டன் கேட்டார். முதல் முறையாக வியர்ப்பது நின்று தன்னம்பிக்கை எழுந்தது.

கேரி கூப்பர்

ஓன்ட்ர்.புல்!

இன்டர்வியூ போன போக்கே விசித்திரமாக இருந்தது. நான் நினைத்ததுபோல் அவர்கள் புத்தகங்களிலிருந்து கேள்விகளே கேட்கவில்லை. உலகத்தின் பல பாகங்களையும் சுற்றிப் பார்த்திருக்கும் அவர்கள், ஒரு சிறிய பையனை புதிதாகக் கண்டெடுத்து ஓர் பொருள் போன்று, ஆச்சரியத்துடன் அவன் அறிந்திருந்த பல விஷயங்களைப்பற்றித் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

நான் சேர்ந்தபோது மழைக்காலம். லோனவாலா, சிரபுஞ்சிக்கு அடுத்தபடியாக மழையைப் பெறுகிறது. இரண்டே நாட்களில் நான் கொண்டு வந்திருந்த அத்தனை துணிமணிகளும் நனைந்து என்றும் காயாத நிலையில் இருந்தன. எனக்கு அப்போது எதைக் கண்டாலும் பயம். வீட்டு நினைவோ மிக அதிகம். ஒருநாள் யாருக்கம் தெரியாமல் வீட்டுக்கு ஓடிவிடலாமா என்றுகூட நினைத்துவிட்டேன்.

சேர்ந்த சில நாட்களில் சுதந்திர தின விழா நடந்தது. சிவாஜியில் அதை விமரிசையாக நடத்தினார்கள். அதில் மனம் சிறிதே மகிழ்வுற்றது. இந்தியா சுதந்திரம் பெற்ற இரண்டாவது வருடத்திலேயே எல்லைக் காவலுக்காக, நானும் பணிபுரிய வந்துவிட்டேன். நான் பள்ளியில் படிக்கும்போதே எனக்குக் கடற்படையிலாவது, விமானப்படையிலாவது சேர வேண்டுமென்ற அவா அதிகமாக இருந்தது. அது இன்று உண்மையாகிவிட்டதென்ற உணர்வு சற்றே, வீட்டு நினைவை அகற்றி எனக்கு மன வலிமையை அளித்தது. அதைத் தவிர தந்தையாரின் நல்ல கடிதங்கள் எனக்கு மிகவும் ஆறுதலை ஊட்டின.

சிவாஜியில் எனக்கு முன் சேர்ந்த அப்பென்டிஸ்களுடன் அன்று இரவு அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அங்கு தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்திருந்த பலர் இருந்தனர். அவர்களெல்லாம் எனக்கு சீனியர்கள்.

நீ என்ன தெலுங்கா?முதல் கேள்வி.

ஆமாம். பதில் சொல்லி முடிக்குமுன், அதிக தெலுங்கர்களில்லாத சிவாஜியில் வாழ நேர்ந்துவிட்ட ஒருவர் தனது முகம் மலர, சுத்தத் தெலுங்கில் படபடவென்று பேச ஆம்பித்துவிட்டார்.

மன்னிக்க வேண்டும். என் தெலுங்கு மோசமானது. எனக்குச் சரியான தெலுங்கு பேச வராது.....உங்கள் தெலுங்கு எனக்குப் புரியவில்லை.

சொல்லி முடிக்குமுன், மலர்ந்த அவர் முகம் வாட, தாய்மொழி தெரியாததற்காக, என்றுமே மன்னிக்க முடியாத நிலைமையில் நான் இருப்பதை முகத்தில் காட்டிவிட்டு, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, தான் நினைத்தவாறு, பேசுவதற்கு ஒரு தெலுங்கர் கிடைக்கவில்லை என்ற ஏமாற்றம் மேலிட எழுந்து சென்றுவிட்டார்.

தமிழ் தெரியுமா? ஒருவர் மெதுவாக ஆங்கிலத்தில் கேட்டார்.

ஓ, தெரியுமே.....படித்ததே தமிழில்தானே!

ஆஹா! இன்னொரு தமிழர்பாரதி சங்கத்திற்கு மாதத்திற்கு மூன்று ரூபாய் என்னைப் பேசவே விடாமல், ஒருவர் அவர்கள் நடத்திவரும் சங்கத்தின் அங்கத்தினராக என்னைச் சேர்த்துவிட்டார். எல்லாத் தமிழ் பத்திரிக்கைகளையும் வரவழைக்கிறோம். அவ்வப்போது தமிழ் ரிக்கார்டுகள் வாங்கி, இங்கு போட்டுக்கேட்கிறோம். இப்போது பதினைந்து அங்கத்தினர்கள் இருக்கிறார்கள். நீங்களும் சேர்ந்துவிடுங்கள்.

உங்கள் உடையிலேயே நாங்கள் ஒரு போட்டோ எடுக்கப்போகிறோம். இது டிரெயினிங் முடித்த பிறகு Compare செய்து பார்ப்பதற்கு, இந்த போட்டோகிராப் முடிந்தவுடன் நீங்கள் உடைகள் இஷ்யூ செய்யும் இடத்திற்குச் சொல்லலாம்- எல்லாம் அங்கு தரப்படும். லெப் கமாண்டர் ஹார்டன் தனது புரியாத ஆங்கிலத்தில் திரும்பித் திரும்பிச் சொன்னார்.

அவர் சொன்ன வாரத்தைகளின் அர்த்தம், எனக்கு பல நாட்கள் கழிந்துதான் புரிந்தது. அவருக்கு முன்னால் நாங்கள் ஒரு எக்ஸிபிஷன் மாதிரி இருந்திருப்போம். இப்போது நினைத்துப் பார்த்தால் சிரிப்புதான் வருகிறது. என் உடை! ஒரு காக்கி டிராயர்- வெளியில் தொங்கவிடப்பட்ட அரைக் கை சட்டை- காலில் செருப்புக்கள்- என்னைப் போன்று இன்னும் நாற்பது பையன்கள் எல்லாம் தினுசு தினுசாக உடையணிந்திருந்தார்கள்.

ஒரு மலையாளப் பையன், சிக்கென்று பிடித்த சட்டை; வேஷ்டியை மடித்துக் கட்டியிருந்தான். லெப்டினென்ட் கமாண்டர் ஹார்டன் அந்த உடையைக் கண்டு அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். இன்னும் பல ரகங்கள்- தமிழ் நாட்டிலிருந்து நான் ஒருவன்தான். இரு வங்காளிகள்- போஸ் என்ற ஒருவன், வயதுக்கு மீறி வளர்ந்துவிட்டவன்; சர்க்கார் என்ற மற்றொருவன்- ஆரம்பத்திலேயே எல்லோரிடமும் நற்பெயர் சம்பாதித்து விட்டான்.

கடுக்கனைக் கழட்டிவிட வேண்டும்- தலைமயிர் இவ்வளவு நீளம் வளர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது- எப்பொழுதும் ஷூஸ், ஸ்டாக்கிங்ஸ் அணிய வேண்டும். இப்போது கொடுக்கப்படும் உடையைச் சரியாக வைத்துக் கொண்டு சுத்தமாக அணிய வேண்டும்- எல்லோரும் வரிசையாக நில்லுங்கள்.

ஒருவிதமான நோக்கமுமின்றி வரிசையாக நாங்கள் நிற்க முயன்றது. சாய்ந்த பலகையில் கடுகைக் கொட்டியது போலத்தான் இருந்தது. எல்லோரும் வரிசையை உண்டாக்க முயன்றார்கள்- ஒருவராவது வரிசையில் வரவில்லை.

சீ.:ப், லெப்டினென்ட் கமாண்டர் ஹார்டன் கூப்பிட்டார்.

முதல் தடவையாக, என் வயிற்றில் ஏதோ செய்தது அந்த சீ.:ப் பெட்டி ஆபீசரைப் பார்த்தவுடன், முகத்தில் ஒருவித சந்தோஷமில்லாது, உலகத்தையே ஒரு வெறுப்புடன் நோக்கும் அந்த நாற்பது வயதுக்கும் மேற்பட்ட ஜீவனின் ஒரே குறிக்கோள்: Instil fear.

பயத்தை உண்டாக்கிப் பணிய வைப்பது என்பது எல்லா படைகளிலும் கையாளும் உத்திதான். நாங்கள் என்ஜினியரிங் படிக்கத்தான் வந்திருக்கிறோம். லெப்ட் ரைட் கற்றுக்கொள்ள வல்ல என்று நினைத்து மகா தவறு என்று எனக்குப் பிறகு புரிந்தது.

இந்த சீ.:ப் தான் உங்களுக்கு டிவிஷனல் சீ.:ப். இவரிடம் உங்களது கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொள்ளலாம். இனி இவர்தான் உங்களுக்கும் எனக்கும் உள்ள லிங்க் நான் உங்கள் டிவிஷனல் ஆபீஸர். எந்தக் கவலையையும் என்னிடம் கூறிக்கொள்ளலாம். விஷ் யூ ஆல் த பெஷ்ட். டு க்ளோத்திங் ஸ்டோர்.

லெப்டினென்ட் கமாண்டர் ஹார்டன் திடீரென்று மறைந்துவிட்டார். அவர் வருவதும் செல்வதும் தோன்றுவதும் மறைவதுமாகவே இருந்தது. அவரது நடை, உடை, பாவனைகள் எல்லாமே எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது.

ஸ்குவாட் திடீரென்று ஒரு கத்தல்- நாங்கள் எல்லோருமே அதிர்ச்சியடைந்துவிட்டோம்.

பி ஸ்மார்ட்- நான் ஸ்குவாட் என்று அழைத்ததும் நீங்கள் எல்லோரும் என்னைப் பார்க்க வேண்டும். அடுத்தாற்போல், எக்ஸ்யூஷன் கமாண்ட் வரும்; அதைப் பணியவேண்டும்.

ஒரு மணிநேரத்திற்குள் எங்கள் பாதி உயிரை வாங்கிவிட்டார் அந்த சீ.:ப்! அது அவரது தனித்திறமையாகவே காட்சியளித்தது. அவருக்கு ஆங்கிலம் சரியாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் சற்றும் தயங்காது தப்பும் தவறுமாக ஆங்கிலத்திலேயே பேசினார்.

எல்லோருக்கும், வரிசையாக நிற்க வைத்து, துணிகள் தரப்பட்டன. நாங்கள் அன்றிலிருந்து யூனிபாம் அணிய வேண்டும் என்று உத்தரவிடப்பட்டது. எத்தனையோ சமாசாரங்கள்- ஸர்ஜிகோட்டு, உல்லன் இண்டர்வேர் போன்றவைகளும், ஸ்டி.:ப்காலர், ஸா.:ப் காலர் போன்றவைகளும் தரப்பட்டன. எனது பதினான்கு வருட அனுபவத்தில் அவற்றில் பலவற்றை நான் அணிந்ததேயில்லை.

இரண்டு மணிநேரத்தில் எத்தனையோ இடங்களில் கையொப்பமிடச் சொல்லி, எத்தனையோ காகிதங்களை வாங்கிக்கொண்டார்கள். கடைசியாக, படுக்கை தரப்பட்டது. அத்துடன் ஒரு கொசுவலை. எல்லாவற்றையும் வைத்துக்கொள்ள ஒரு கிட் பேக். கடைசியாக

ஒருமுறை எல்லோரையும் முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு, ஒரு பரிதாபத்துடன் அந்த குமாஸ்தா க்ளோத்திங் கம்பிளீட் என்று சப்தமிட்டார். தொடர்ந்து ஸ்குவாட் என்று தொனி கேட்டதும் தான், எங்கள் டிவிஷனல் சீ.பி.பி அதுவரை அங்கிருந்தது தெரிந்தது.

திஸ் இஸ் யுவர் அஸிஸ்டென்ட் டிவிஷனல் ஆபீஸர். ஹி வில் டேக் கேர் ஆ.பி.பி யூ..... லெப. கமாண்டர் ஹார்டன் மற்றொரு ஆங்கிலேயரை எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

ஐ ஆம் மிஸ்டர் ஸ்ப்ரேக்ஸ்

மிஸ்டர் ஸ்ப்ரேக்ஸ்?

யேஸ்

மிஸ்டர் என்று கூட ஒரு ரேங்க் உண்டா?

அப்துல் என்னுடன் சேர்ந்தவன். தைரியமாகப் பேசுவான். அவன்தான் இக்கேள்வியைக் கேட்டான். ஒரு சீ.பி.பி பெட்டி ஆபீஸர், பல நாட்கள் கழித்து ஆபீசராகும் போது இந்த ரேங்க் தரப்படுகிறது. இதற்கு வாரண்ட் என்று பெயர். நான் ராயல் நேவியில் சீ.பி.பி. இங்கு இந்தியாவிற்கு வர சம்மதித்ததால், ஆபீஸராக்கியிருக்கிறேன். நான் இங்கு குடும்பத்துடன் இருக்கிறேன். உங்களில் யாருக்காவது வீட்டு ஞாபகம் அதிகமாகிவிட்டால், ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் என் வீட்டிற்கு வந்து பொழுதைக் கழிக்கலாம்

அவர் பேச்சிலேயே அன்பு தொனித்தது. அதே நேரத்தில் அவர் கடுமையான பேர்வழி என்பதும் தெரிந்தது.

அவர் சுமார் இரண்டு மணிநேரம் எங்களுடன் கழித்தார். பல விஷயங்கள் பற்றிக் கூறினார். முக்கியமாக ஒழுங்கு முறையைப் பற்றியும், பொழுதுபோக்கு 'கிளப்' பைப் பற்றியும் அதிகம் பேசினார்.

கடைசியாக எங்களுக்கு நம்பர் தரப்பட்டது. இந்த நம்பர் என் பெயருடன் எப்போதும் இருக்கும்.

'50098'.....சப்தம் கேட்ட சில வினாடிகளுக்குப் பிறகு தான் என் நம்பர் அது என்று எனக்குப் புரிந்தது.

இன்று கடற்படையை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் எனக்கு எத்தனையோ நினைவுகள். அதில் முக்கியமாக என் மனக்கண்ணில் தோன்றுவது அன்று, 50098 என்று நாமகரணமிடப்பட்டு, சரியாகச் சேராது, முற்றிலும் பெரிய புதிய துணிகளில் நான் பரிதாபமாக நின்று கொண்டிருந்தது தான். ஆனால், அந்தப் பரிதாபத்தில், முகப்புக்குல்லாய் தலையில் வைத்தவுடன் ஒரு சந்தோஷம்-அன்றிலிருந்து பல வருடங்களுக்குப் பிறகு, இன்றும் அந்தத் தொப்பியின் மீது ஒரு அதிகாரத்தைத் தோற்றுவித்தது. இன்று, மனதோடு ஓடவிட்ட பல நினைவுகளின் சின்னமாக விளங்குகிறது

1. சிவாஜி நாட்கள்

இதுவரை நான் துடைப்பத்தை வைத்து ஒரு பெரிய ஹாலைப் பெருக்கியதில்லை.....

எல்லோரும் எதுவும் செய்வதில் முதல் தடவை என்று ஒன்றுண்டு. அது இதுவாக இருக்கட்டுமே! தவிரவும், நீ நன்றாகப் பெருக்காவிட்டால், நாங்கள் விட்டுவிடப் போவதில்லை; உனது இருப்பிடத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளுதல் உன் பொறுப்பு; உன் பொறுப்பை நீ சரிவர கவனிக்கிறாயா என்று பார்ப்பது எங்கள் வேலை. நீ இந்த ஹாலைப் பெருக்கி சுத்தம் செய்வதால், தாழ்ந்துவிடமாட்டாய். இது வாழ்க்கையின் படிப்பினை, 'சிவாஜி'யில் நாங்கள் கற்றுத்தருவது பள்ளிப்பாடம் மட்டுமல்ல;

நான்கு வருடங்களுக்குப் பிறகு நீ வெளியில் சென்றவுடன், சிவாஜியில் பயிற்சி பெற்றவன் என்று நாங்கள் பெருமைப்பட நீ நடந்துகொள்ள வேண்டும். நீ படிக்கப்போவது என்ஜினியரிங் என்பது உண்மை. அதனுடன் சமூக ஒருமைப்பாடு, வாழ்வின் முன்னேற்றம் முதலியவையும் ஆகும். இங்கு உன்னுடன் வந்திருப்பவர்கள் நாட்டின் பல மூலைகளிலிருந்தும் வந்துள்ளனர். அவர்கள் எல்லாம் உன்னைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நாட்டின் எல்லைகளைக் காக்கும் புனித வேலையில் இந்த ஒற்றுமை மிக அவசியம். தவிரவும் நீ பயிற்சி முடித்தவுடன் கப்பல்களில் வேலை பார்க்கச் சென்றுவிடுவாய். அங்கு பலதரப்பட்ட மாலுமிகளையும் அதிகாரிகளையும் பார்ப்பாய். அவர்களுடன் ஒத்துவாழாவிடின் உனது வாழ்க்கைதான் சங்கடம் மிகுந்ததாக மாறிவிடும். கப்பல் என்பது ஒரு வீடு-ஒரு குடும்பம் போன்றது. சுற்றிலும் ஆழ்கடல் நடுவில் மிதந்து கொண்டிருக்கும் உனது கப்பலில் வேற்றுமைகள் இருப்பின் மிதப்பதே கடினமாகிவிடும். கப்பல் மிதக்கவேண்டும். மிதக்க கப்பல் கூட்டின் ஒற்றுமை அவசியம்-மிதந்தால்தான் நகரும்- நகர்ந்தால்தான் போர் புரிய முடியும்- அதுதான் எல்லைக் காவலின் அடிப்படை-ஊம் இப்போது பெருக்கு, பார்க்கலாம்.....

அவ்வளவு பெரிய பேச்சு பேசிய பிறகும் ஸ்பீக்கர் சொன்ன தத்துவம் எனக்குக் கோபத்தைத்தான் தந்தது. நான் இந்த தத்துவத்தைப் புரிந்துகொள்வதில் கையிலிருந்த துடைப்பம் சற்றே தடை புரிந்தது. இருப்பினும், தெரியாது என்று சொல்வதில் தோல்வி தொனிப்பதால் எங்கள் ஹாலைப் பெருக்க ஆரம்பித்தேன். நான் வீசிய வீச்சிலிருந்தே ஸ்பீக்கர் எனது கோபத்தைப்புரிந்து கொண்டு மெதுவாக நகர்ந்துவிட்டார்.

மறுகோடியிலிருந்து ஒரு சீனியர் 'விசில்' அடித்துக் கொண்டே, சந்தோஷத்துடன் பெருக்கிக்கொண்டு வந்தது, எனக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தது. அங்கிருந்து கண்ணைச் சிமிட்டி அழைத்தான் அந்த சீனியர்.

வீசி வீசிப் பெருக்குவதால் கைதான் நோகும். செய்ய வேண்டியதை மனதிருப்தியுடன் செய்து விடு; அதில் துன்பம் காணமாட்டாய். தவிரவும், நாமிருக்கும் இடத்தைத் தானே நாம் பெருக்குகிறோம். அதில் சிறுமை ஒன்றுமில்லையே..

மிகச் சாதாரணமாக ஒரு பெரிய தத்துவத்தை விளக்கிவிட்ட அந்த சீனியர் அன்றிலிருந்து எனது 'குரு' வாகி விட்டான்.

பாலிஷ் போடுவது என்பது ஒரு ஆர்ட். பார் நான் செய்வதை..

அதே 'சீனியர்' சிலநாட்களுக்குப் பிறகு காலணிகளைப் பாலிஷ் செய்யும் முறையைக் கற்றுத்தந்தான். சிறிது பாலிஷ் போட்டு, நன்கு தேய்த்துவிட்டு சிறிது தண்ணீரையோ அல்லது எச்சிலோ அதன் மீதிட்டு நன்கு தேய்த்துப்பார்.

இரண்டு வாரங்களில் உடை அணிவது எவ்வாறு என்பதை நன்கு கற்றுத் தந்துவிட்டான் அந்த சீனியர்.

அந்த இரண்டு வாரங்களில் நான் கற்றது பல விஷயங்கள்- முதலாவது 'பெரேட் கிரவுண்' டில் சிரிப்பது எவ்வளவு முட்டாள் தனம் என்பது- எங்களுக்கு உடைகள் தரப்பட்ட இரண்டாவது நாள் காலையில், எங்கள் டிவிஷனல் சீ.பி. எங்களுக்கு அணிவகுப்பு பயிற்சி ஆரம்பித்துவிட்டார்.

.'பாலின்? ஓர் ஒரு சப்தம்- தொடர்ந்து பல கீச்சு மூச்சு குரல்கள்..

சைலன்ஸ்! ஒரே நிசப்தம்.

யூ, கம் ஹியர்- இந்த ஸ்பாட்டில் நீ நில். நீதான் 'மார்க்கர்'. உனது இடது பக்கத்தில் வரிசை உண்டாக்கப்படும்; வரும் ஒவ்வொருவரும் வலது கையைத் தோள் மட்டத்திற்கு உயர்த்தி உன்னை 'லீடர்' ஆக வைத்துக் கொண்டு அணிவகுப்பார்கள். எங்கே பார்க்கலாம்..

மறுபடியும் ஒரே குழப்பம்- தொடர்ந்து நிசப்தம். என்னை அறியாமல் நான் சிரித்துவிட்டேன்.

யூ, யங்பெல்லோ, இங்கே வா, உன் பெயர்?

நரசய்யா.. நான் நடுங்கிவிட்டேன்.

வெரிசூட், நரசய்யா, இந்த பெரேட் கிரவுண்டைச் சுற்றி மூன்று தரம் ஓடு..

பார்ப்பதற்குச் சிறிதாகக் காட்சி அளித்தாலும் மூன்று தடைவ ஓடின பிறகுதான், அந்த மைதானத்தின் எல்லை எனக்குப் புரிந்தது.

மற்றொரு நாள்; சாதாரணமாக அணிவகுப்புக்கு 'பூட்ஸ்' அணிந்து செல்ல வேண்டும்; நான் அன்று ஷூஸ் அணிந்திருந்தேன். என் காலைப் பார்த்துவிட்டார் அந்த சீ.பி.

ஏன் ஷூஸ் அணிந்திருக்கிறாய்?

ஷூஸ் பூட்ஸைவிட விலையுயர்ந்தது என்றுதான் என் மேல் அகுதாபத்துடன் கேட்கிறார் என்று நான் நினைத்துவிட்டேன். சுந்தோஷத்துடன் பதிலளித்தேன். பராவாயில்லை.

வாட்! பராவாயில்லையா, உனக்கா, எனக்கா? சொல்வதையம் சொல்லிவிட்டுச் சிரிக்கிறாயா?

மூன்றாவது தடவையாக பெரேட் கிரவுண்டைச் சுற்றி ஓடிவரும் பொழுது, இனி சாகும் வரையில் அணிவகுப்பில் ஷூஸ் அணியமாட்டேன் என்று சொல்லிக் கொண்டே தான் வந்தேன்

அந்தந்த நிமிடங்களில் இவை வெறுப்பைத் தோற்றுவிப்பினும், பிறகு அவற்றை நினைத்துப் பார்க்குங்கால், ஒரு விதமான நிறைவையே தோற்றுவிக்கின்றன. 'சிவாஜி' ஒரு போர்டிங் ஸ்கூல் போலத்தான் எனக்குத் தோன்றியது. ஒவ்வொரு நிமிடத்திலும் வாழ்க்கையின் பல சிக்கல்களில் ஏதாவது ஒன்று தோன்றி அதற்கு ஒரு பரிகாரத்தையும் தந்தது.

இல்லாவிட்டால், எனது மழைக்கால, பெரிய காலணிகளுள் காலை விட்டவுடன் 'ஜில்'லென்று காலில்பட்ட தவளையை நினைத்துத் திணற ஆரம்பிக்குமுன், போட்டவர்கள் பார்த்தால் சிரிப்பார்களே என்ற எண்ணத்தில், ஒன்றும் நேராதது போல், சர்வ சாதாரணமாக அத்தவளையை, என்றும் செய்யும் வேலையைப் போலக் கீழே எடுத்துவிட்டு விட்டு, காலணிகளை அணியும் தைரியம் எங்கிருந்து வரும்? அணிந்துவிட்டபின் மிகவும் சாதாரணமாக, 'தவளை தானே, பாம்பென்று ஒரு கணம் திகைத்துவிட்டேன்' என்று சொல்லும் சமயோசித புத்திதான் எங்கிருந்து வரும்? இந்த அனுபவம் சிவாஜியில் சேரும் எல்லோருக்கும் என்றாவது ஒரு நாள் ஏற்பட்டே தீரும்!

காலை ஆறரை மணியிலிருந்து ஏழு மணிவரை உடற்பயிற்சி. ஒரு வகுப்பு என்றால், குறும்புக்காரன் ஒருவனாவது இல்லாமல் போகமாட்டான். அவனுக்காக வகுப்பே தண்டனையை அனுபவிப்பது அடிக்கடி நேர்வதுண்டு. அவ்வாறு நேரும்போதுதான் என்னையறியாமல் எனக்கு மிகவும் கோபம் வரும். உடற்பயிற்சியில் ஏதாவது ஒரு கஷ்டமான பயிற்சி தந்து, அதில் நாங்கள் படும் அவஸ்தையை ஆனந்தமாக அனுபவிக்கும் பி.டி.ஐ.டிரில் மாஸ்டரை நினைக்கும் போது, மார்க்விஸ் டி சேடின் ஞாபகம் வருகிறது. அந்த அரை மணி நேரத்தில் உயிரை வாங்குவது போலத் தோன்றினும், பிறகு அப்பயிற்சி உடலில் நோயும், களைப்பும் வராமல் காத்திருந்தது என்பது உண்மைதானே!

ஏழேழுக்கால் மணிக்கு 'பெரேட்' ஆரம்பம். எட்டு மணிக்கு சரியாக, கால நிர்ணயம். ரேடியோ மூலம் அறிந்து, எயிட் பெல்ஸ் சார் என்று குரல் கொடுத்தவுடன் ஏற்றப்படும் கொடி; அதற்கு மரியாதை தெரிவிக்கும் முறையில், அட்டென்ஷனில் நிற்கும் நாங்கள்-தொடர்ந்து அணிவகுப்பு. ஐந்து நிமிடங்களுக்குள் வகுப்புக்கள்- நான்கு வருடங்களாகத் தொடர்ந்து இதையே செய்துவரினும், ஆரம்பத்தில் அடிமைத்தனம் போலத் தோன்றினாலும், செல்லசெல்ல, அதுவும் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாகத் தோன்றிவிட்டது.

எங்களுக்கு அணிவகுப்புப் பயிற்சி அதிகம் கிடையாது. இருந்தபோதிலும் அவ்வப்போது, அணிவகுப்பு நடத்திச் செல்லவேண்டும். ஏனென்றால் 'முதலாவதாக கடற்கடை மாலுமி, பிறகுதான் வேறு பிரிவுகள்' என்ற தத்துவத்தின் வழியில் எல்லோருக்கும் ஓரளவாவது அணிவகுப்பு தெரிந்திருக்க வேண்டும். அதே போல மற்ற பிரிவில் உள்ளவர்களுக்கும். என்ஜினிரிங்கைப் பற்றி குறைந்த அளவாவது சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள். இதன்மூலம், ஒரு கப்பலை ஓட்ட எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பும் அவசியம் என்பது தெரிந்து கொள்ளப்படுகிறது.

ஆனால் அணிவகுப்புப் பயிற்சி தருபவர்கள் சாதாரணமாகத் தங்கள் பிரிவில் இல்லாதவர்களைச் சற்றே சோதனை செய்வது, மனோதத்துவம் என்றே எனக்குப் படுகிறது. சில இன்ஷ்டிரக்டர்கள், எங்களைப் பலவிதத்தில் பெரேட் கிரவுண்டில் துன்புறுத்த முயற்சிக்கிறார்கள்.

அந்த வகையைச் சேர்ந்த ஒருவர் எங்களைப் பகலில் சரியான வெயிலில் உயிரை வாங்கும்போது நடந்த ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. இத்தகைய சம்பவத்தை எல்லா வகுப்புகளும் ஏதாவதொரு போதில் அனுபவித்திருக்கும் ஆனால் எங்கள் வகுப்பிற்கு சற்று அதிகமாகவே கிடைத்துவிட்டது.

தொந்தரவு தாங்காத நண்பன் ஒருவன், அந்த ஜி.ஐ.யைப் போலவே குரல் கொடுக்க, அந்த சந்தோஷத்தில் ஒரு சிலர் அதில் கலந்துகொள்ள, அது ஒரு கேலியாக மாறிவிட்டது. தாளாது, அந்த ஆசிரியர் எங்கள் வகுப்பு முழுமையையும் 'ரிப்போர்ட்' செய்துவிட்டார். எங்களது டிவிஷனல் ஆபீஸர்-மிஸ்டர் ஸ்ப்ரேக்ஸ், எங்களுக்குத் தண்டனை அளித்தார். அதன்படி பகல் உணவுவேளை ஒரு மணியிலிருந்து அரை மணியாக ஆக்கப்பட்டது. பகல் 12லிருந்து 12.30 வரை வெயிலில் பெரேட் கிரவுண்டில் ஓட்டம் முழு உடையுடன்! முதல் நாள் கலாட்டா அதிகமாகிவிட்டது. பொறுக்க முடியாத ஆசிரியர் திரும்பவும் ரிப்போர்ட் செய்ய, கமாண்டர் பியர்ஸ், எங்களைப் பார்க்க வந்தார். அவர் பேசியது மிகக் கச்சிதமாக இருந்தது. முதல் தடவையாக பயத்தையும் உண்டு பண்ணிற்று.

ஸ்ப்ரேக்ஸ் ஒரு அதியசயப் பேர்வழி. திடீரென்று கோபம் வரும். கோபம் அன்பாக மாறும். ஆனால் அவர் ஒருவருக்குத்தான் ஒவ்வொரு அப்ரெண்டிஸின் பெயரும் சரியாகத் தெரியும்.

நான் சேர்ந்த சில நாட்கள் முன்புதான் அவரும் 'சிவாஜி' வந்தார். ஆகையால் அப்போது அவருக்கு இந்தியாவைப்பற்றி அதிகம் தெரியாது. சாதாரண ஆங்கிலேயனின் புத்தக அறிவைத்தான் அவரும் பெற்றிருந்தார். ஒரு நாள் என்னையழைத்து, தனது மனைவிக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டார். நான் எனக்கும் ஹிந்தி தெரியாதென்றவுடன் அவர் மலைத்து விட்டார்.

பிறகு சில நாட்களிலேயே அவர் இந்தியாவைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள ஆரம்பித்துவிட்டார். தனது இரு குழந்தைகளுக்கும் ஹிந்தி கற்றுக் கொடுத்தார். தானும் சில வார்த்தைகளைப் பேச ஆரம்பித்துவிட்டார். என்னை ஹிந்தி தெரியாத இந்தியன் என்று கலாட்டா செய்யவும் ஆரம்பித்துவிட்டார். அவர் முக்கியமாகச் செய்த வேலைகளில் ஒன்று 'ஹாபீஸ் கிளப்' ஒன்று உண்டாக்கியது. இங்கு பலர் சேர்ந்தனர். வேலை நேரம் போக மற்ற நேரத்தில் இரவு 9 மணிவரை அங்கேயே இருப்பார் மிஸ்டர் ஸ்ப்ரேக்ஸ்.

நான் படம் போட அங்கு செல்வேன். ஒரு தடைவ பெரிதாக ராஜாஜியின் படமொன்று போட்டிருந்தேன். அது நன்றாக வந்திருந்தது. அதைப் பார்த்துவிட்டு ஷ்ப்ரேக்ஸ் மகிழ்ந்த

விதமே அலாதி. உன்னை ஒரேயடியாகக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு ஒண்டர்.புல் என்று கூறி நான் இவருடன் கை குலுக்கியிருக்கிறேன் தெரியுமா? என்று எல்லோருக்கும் கூறி, அப்படத்தைத் தானே எடுத்துக்கொண்டுவிட்டார். ராஜாஜி அப்போது கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்த சமயம். ஆகையால் ஒரே நாளில் என்னைப் பெரிய ஆர்ட்டிஸ்ட் ஆக்கிவிட்டார் ஸ்ப்ரேக்ஸைப் பார்த்து, முந்தின நாளின் நினைவில், சிரித்துக்கொண்டே காலை வணக்கம் தெரிவித்தேன். ஒரே வினாடியில் ஸ்ப்ரேக்ஸ் மாறிவிட்டார்.!

ஹாபீஸ் கிளப்பில் பலர் சேர்ந்திருந்தனர். ஒரு பையன் ஒரு எஞ்சின் செய்திருந்தான். சிறியதாக இருந்தாலும் ஒரு முழு என்ஜினுக்கு வேண்டிய எல்லா பாகங்களையும் மிகவும் சிரமத்துடன் செய்திருந்தான். ஒரு பாய்லர்தான் தேவையாயிருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் ஸ்ப்ரேக்ஸ், அந்த என்ஜினின் அமைப்பை நன்கு ஆராய்ந்து சில யோசனைகளும் கூறுவார். அவர் சொல்லியிருக்கிறார். நீ பாய்லர் மட்டும் செய்யாதே- அதை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.

அந்தப் பையனுக்குப் பொறுக்கவில்லை. ஸ்ப்ரேக்ஸுக்குத் தெரியாமல் ஒரு நாள் பித்தளை பாலிஷ் டின் ஒன்றை பாய்லராகச் செய்து அதில் நீர் நிரப்பி மூன்று ஜ்வாலைகளின் உதவியால், குடுபடுத்த ஆரம்பித்தான்.

ஸ்ப்ரேக்ஸ் ஆச்சரியப்படுவார்!

சொல்லி முடிக்கவில்லை, டமார் என்று ஒரு சத்தம். அந்த டின் வெடித்து உருவமே இல்லாது ஒரு மூலையில் கிடந்தது. நல்ல வேளையாக யாருக்கும் காயமேற்படவில்லை.

மறுநாள் ஸ்ப்ரேக்ஸ் எங்களுக்கு 'கஸாபியாங்கா' கதையைச் சொன்னார். முழுப்பணிவு- 'Absolute Obedience' என்பதைப் பற்றி விளக்கினார். படைகளில் இதன் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி ஒருமணிநேரம் தெளிவுப்படுத்தினார்.

படைகளில் இருக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு வினாடியிலும் ஏதாவதொன்றைப் புதிதாகக் கற்றுக் கொள்கிறான் என்ற எண்ணத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டார். ஒரு நல்ல பாய்லர் செய்து அவர் நீராவிவின் அழுத்தத்தால், அந்த என்ஜினை ஓடவைத்தார். சில நாட்களில் நாங்கள் பல விஷயங்களைக் கற்றுக் கொண்டதன் காரணம் ஸ்ப்ரேக்ஸ்தான்.

1961ம் வருடம் ஜீன் மாதம் என்று நினைக்கிறேன். நான் 'விக்ராந்தி'ல் இருந்தபோது, நாங்கள் 'போர்ட்ஸ்மத்' சென்றிருந்தோம். அங்கு ஒரு கிழவனார் வந்திருப்பதாகவும். 'சிவாஜி'யில் 49, 50, 51ல் இருந்தவர் யாராவது இக்கப்பலில் இருக்கிறார்களா? என்று கேட்பதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். அவசரமின்றி சென்று பார்த்தபோது, வயதில் மிகவும் அதிகரித்துவிட்ட

ஸ்ப்ரேக்ஸ் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தார். பார்த்தவுடன் அப்படியே அணைத்துக் கொண்டுவட்டார். என் கண்களில் நீர் துளிர்ந்தது. அன்பும் பாசமும், இன மத வேறுபாடுகளின்றி வளர்ந்து, நமக்குத் தெரியாமலேயே நமக்குள் எத்தகைய உருவில் அமைந்துவிடுகின்றன என்று வியந்தேன்.

2. பயிற்சி தொடங்குகிறது

முதல் வருடம் ஒருவாறாக முடிந்தது. ஜூன் 24ந் தேதி, 1950ம் வருடம். முதல் விடுமுறையில் எங்கள் வகுப்பு செல்லவிருக்கிறது. செல்லும் ஒவ்வொரு கணமும் வீட்டைப்பற்றி நினைவு என்றால், எவ்வாறு ஒரு வருடம் வீட்டைவிட்டுத் தனித்து இருக்க முடிந்தது? இதுதான் அங்கு ஒவ்வொரு பையனின் கேள்வியும். 25 நாட்கள் தான் விடுமுறை. பிறகு திரும்பி எவ்வாறு வருவது? வீட்டின் ஆனந்தத்தில், 25 நாட்கள், 25வினாடிகளாகச் சென்றுவிடுமே! திரும்புவது எவ்வாறு? நினைத்த எனக்கு அழகை என்னையும் மீறி வந்துவிட்டது. ஏனிந்த கப்பற்படையில் சேர்ந்தோம்- மற்றவர்கள் போல நாமும் வீட்டிலிருந்து படிக்கக்கூடாதா? தந்தை தாயின் அரவணைப்பு ஏன் எனக்கு இவ்வயதிலேயே முடிந்துவிடவேண்டும்? எனது தங்கை தம்பிகள் சிறுவர்கள். அவர்கள் விளையாட்டு, அவர்கள் வளர்ச்சி, இவற்றில் நான் பங்குகொள்ள வேண்டாமா? அவர்கள் அன்பை நான் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டாமா? விடுமுறையைப் பற்றி நினைக்குமுன், அதன்பிறகு திரும்பி வரவேண்டிய எண்ணம்தான் தலைதூக்கி நின்றது. நான் மட்டுமல்ல, அங்கிருந்த எல்லோருடைய உணர்ச்சியும் அதுவே போலத்தான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். என்னில், எவ்வளவு வித்தியாசத்தை என் தாயார் காண்பார்! ஒரு வருடத்தில், நான் இன்னும் வளர்ந்து சற்று பெரியவனாகி விட்டதைத் தந்தையார் காண்பார். என்னைக் காண அவர்களும் எவ்வளவு துடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இவற்றை எண்ணி என் மனம் ஒரு நிலையிலன்றி தவித்தது.

விடுமுறை ஆரம்பம்- ரயில் பயணம்- சென்னை சென்ட்ரலில் என்னை அழைத்துப்போக வந்திருந்த எனது மாமாவைக் கண்டதும் நான் பேச முடியாது, கண்களில் நிறைந்திருந்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

சொல்லமுடியாத வேகத்தில் நேரம் சென்றது. மூன்றாவது நாள் வீட்டையடைந்தேன். தாயார் என்னை அணைத்துக் கொண்டார். அந்த வினாடியில், இந்தியாவின் வெவ்வேறு மூலைகளில் எத்தனை தாயார்கள் சிவாஜியினின்று வந்துள்ள தம் பையன்களை அணைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று என் மனம் எண்ணியது. செல்லும் ஒவ்வொரு நாளும், விடுமுறை கழிவதையே நினைவுபடுத்தி என்னை சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. முதல் விடுமுறையில் இரவுகளில் யாருக்கும் தெரியாமல் உணர்ச்சிகள் மற்றவர்களுக்குக் கூடாது என்ற ஒரு எண்ணம்!

விடுமுறை கழிந்தது- புறப்படும் நாள் எனது மனம்பட்ட வேதனையை எழுத இயலாது. அன்று மழை வேறு. துணியெல்லாம் நனைந்திருக்க, எனது தம்பி தனது சட்டையைப் பிழிந்து கையில் வைத்திருக்க, புகை வண்டி நகர்ந்த போது.....?

என் வாழ்க்கையில் புகை வண்டிகள் ஒரு தனி இடத்தைப் பிடித்திருக்கின்றன. இன்பம், துன்பம், மன நிறைவு, பயம் இவையெல்லாம் இவ்வண்டிகள் வெவ்வேறு சமயங்களில் எனக்களித்திருக்கின்றன.

இதை என் சொந்த உணர்வு என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால் படைகளில் பலர் இவ்வணர்வைக் கொண்டவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள் என்று பிறகு தெரிந்து கொண்டேன்.

ஒரே ரீதியில் சக்கரம்போல எங்கள் இரண்டாவது வருடம் ஆரம்பமாயிற்று. இப்போது எனக்கு ஜூனியர்கள் இருந்தார்கள். ஆகையால் நான் சிறிதே அதிகாரம் பெற்றவனாக இருந்தேன். ஜூனியர்களுக்குச் சில விஷயங்களைக் கற்றுக்கொடுப்பதில் பெருமைப்பட்டேன்.

இரண்டாவது வருடத்தில்தான் நாங்கள் சத்ரபதி சிவாஜியின் பல கோட்டைகளைச் சென்று கண்டோம். பிரதாப் காட், கோரிகாட், நாராயணகாட், லோஹா காட்- இங்குதான் எனக்கு நாட்டுப்பற்று மனதில் வேருன்ற ஆரம்பித்தது. ஒவ்வொரு கோட்டையிலும் அமர்ந்து ஓய்வெடுக்கையில், சத்ரபதி சிவாஜியின் வீரச் செயல்களும், இம்மலைகளில் அவர் புரிந்த சாகசமும் மனதில் தோன்றும். இதையொட்டிதான் சிவாஜியில் எங்கள் வகுப்புக்கள் டிவிஷன்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, சிவாஜியின் கோட்டைகளின் பெயரால் அழைக்கப்பட்டன. இக்கோட்டைகளுக்குச் செல்கையில், எங்களுக்கு துப்பாக்கியால் சுடும் பயிற்சியும் தரப்படும். முதல் தடவையாக நான் ஒரு சிகரெட் டின்னைச் சரியாகக் குறிபார்த்து சுட்டேன். அது எனக்கு அளவில்லா பெருமையை அளித்தது. ஒரு வீரச் செயல் செய்துவிட்ட நினைவு ஏற்பட்டது. அதே போல சில நாட்களுக்குப் பிறகு வோறோர் இடத்தில் ஒரு கழுதைப் புலியை விரட்டிச் சென்று, சுட்டு வீழ்த்திய கூட்டமொன்றில், நானும் பங்கெடுத்துக் கொண்டபோது, அந்நிறைவு குறைந்தது! ஒரு உயிரின் முடிவு என்று ஏற்படும்போது, அது என்றும் நிறைவை அளிப்பதில்லையே!

சிவாஜியின் பல நிகழ்ச்சிகளில் பங்கெடுத்துக்கொள்ள ஆரம்பித்துவிட்ட எனக்கு, இரண்டாவது வருடம் முதல் வருடத்தைவிட வேகமாகச் சென்றது தெரிந்தது. இவ்விரண்டாவது வருடத்தில் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு சுவாரசியமான சம்பவம் நடந்தது.

அப்போது அட்மிரல் பாரி, இந்திய கப்பற்படையில் தளபதியாயிருந்தார் - கேப்டன் தயாசங்கர் சிவாஜியின் கமாண்டிங் ஆபீஸராயிருந்தார்.

அப்ரென்டிஸ்களாகச் சேர்ந்து சிரமதான் செய்து, ஒரு கேண்டின் சிவாஜியில் கட்டப்பட்டது. அதைத் திறக்க அட்மிரல் பாரி வந்திருந்தார். அவர் ஆறடிக்குமேல் உயரமானவர். இருவரும் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தது எனக்குச் சிரிப்பை வரவழைத்தது.

நிகழ்ச்சி முடிந்து 'டார்மிடரி' சென்றவுடன் படிப்பறைக்குச் சென்று ஒரு படம் வரைந்தேன். மிகக்குட்டையாக தயாசங்கரையும், மிக நெட்டையாக பாரியையும் வரைந்து, அதன்கீழ் 'Unbalanced Diet' என்று இந்தியன் இங்கில் முடித்தேன்.

மறுநாள் விடுமுறை; விளையாட்டு மைதானத்தில் கிரிக்கெட் மாட்ச் நடந்து கொண்டிருந்தது.

கேப்டன் உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். நான் வரைந்த படத்தை சுருட்டிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, மெதுவாக பயமும், சொல்லத் தெரியாத தைரியமும் அமைந்திருக்க, அவர் நாற்காலியின் பின் சென்று சுமார் முன்றடி தூரத்தில் நின்றேன்.

ஆட்டத்தில் கவனம் செலுத்தியிருந்த தயாசங்கர் என்னைக் கவனிக்கவில்லை. பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த அதிகாரி ஒருவர், திரும்பி என்னை நோக்கினார் - அதைக் கண்ட கேப்டனும் திரும்பினார்.

யேஸ், அப்பல நரசய்யா?

கேப்டன் தயாசங்கரின் ஞாபக சக்தியை யானைக்கு ஒப்பிடலாம். ஒவ்வொரு அப்ரென்டிசின் பேரும் தெரிந்து வைத்திருந்த அவர், அதை மெதுவாக கரகரத்த குரலில் வாயிலிருக்கும் சிகரெட்டை எடுக்காமலேயே, அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறுவதில் பெருமைப்படுபவர்.

குட்மார்னிங் சார், திஸ் ஸ்கெட்ச் ஐ ட்ரூ சொல்லு முன் வியர்த்துவிட்டேன். சுருட்டியவாறே இருந்த அந்தப் படத்தை அவர் கையில் கொடுத்துவிட்டு நகர்ந்தேன்.

மறுநாளிலிருந்து என்னைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நான் படம் வரைகின்றேனா என்று கேட்க ஆரம்பித்துவிட்டார், கேப்டன் தயாசங்கர். தவிர, மற்ற அதிகாரிகளும் நண்பர்களும் தங்களுக்கு ஏதாவது படம் வேண்டுமெனில் என்னைக் கேட்கவும் ஆரம்பித்துவிட்டனர். அது எனக்கு மன நிறைவை மட்டும் அளித்ததோடல்லாமல், படங்களிலும், சைத்ரிகர்களிலும் ஒரு ஈடுபாட்டை அளித்தது.

இவ்வருடத்தில் தான் சிவாஜியின் சுற்றுப்புறத்தைப் பற்றி அதிகம் அறிந்து கொள்ளவும் ஆரம்பித்தேன். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில், 'சாண்ட்விச்' கள் செய்து கையில் எடுத்துக்கொண்டு, 'ஹைகிங்' சென்றோம்.

இயற்கையின் எழிலை ரசிக்க, ரசிக்க அவ்வெறி அதிகரித்துக் கொண்டே தான் செல்கிறது என்பதைப் பூரணமாக உணர்ந்தேன். திடீரென சோகம் மனதில் தோன்றும். எதற்கும் முடிவு, எதற்கும் ஒரு அளவு, எதற்கும் அதன் மேலும் ஒருசக்தி என்ற எண்ணங்கள் தோன்றிவிடும்- அதை மறைக்க பாடிக்கொண்டும் களைப்புடன் சிவாஜி திரும்புவோம்.

நடுநடுவில் வாழ்க்கை முழுவதும் ஆனந்தமல்ல என்று காட்டுவதுபோல் சீரும் பாம்புகள்; அதற்காகவே நாங்கள் அணிந்திருக்கும் 'பூட்ஸ்'கள். ஒவ்வொரு தடவை

அக்காட்டின் மூலம் நடப்பதும் ஒரு அனுபவம்-அதற்குச் சிகரம்போல் கடைசியில் 'டைகரடஸ் லீப்'. அங்கு பொழுதுபோக்க வந்திருக்கும் பல குடும்பங்கள் எல்லாம் செல்வந்தர்கள். ஒரு குன்றின் மீதிருந்து ஊரைப் பார்க்கும் தன்மையை தலைகீழாக்கி, ஊரிலிருந்து திரும்பிய குன்றுபோல் இருக்கும் அப்பள்ளத்தைப் பார்க்கையில், இயற்கையின் சக்திகள் எனக்கு அதிசயத்தை உண்டாக்கும்.

முன்றாவது வருடமும் நான்காவது வருடமும் எனது பயிற்சி வருடங்களில் நல்லவைகள். அவற்றில்தான் எனது அச்சம் குறைந்து பல முக்கிய சம்பவங்களில் பங்கெடுத்துக் கெண்டேன். முக்கியமாக எல்லா அப்ரென்டிஸ்களுமே முதல் வருடத்தை ஒருவித பயத்திலும் நம்பிக்கையின்மையிலும் கழிக்கிறார்கள். இரண்டாவது வருடத்தில் தங்கள் இயற்கை குணாதிசயங்களை முன்னெழு விடுகிறார்கள். முன்றாவது நான்காவது வருடங்களில் தன்னம்பிக்கை பெற்று தங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி நினைக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஒப்பந்தத்தின்படி பயிற்சி முடிந்து பத்து வருடங்கள் கடற்படையில் உழைக்க வேண்டும். இந்த பத்து வருடங்களில் எத்தனை மாறுதல்கள் ஏற்படலாம்.; அதன் முடிவுவரை அதையே நினைத்துக் கொண்டு வாழ்வதா? அந்தப் பத்து வருடங்களும் எனது வாழ்க்கையில் முக்கியமான பகுதி என்றே எனக்குத் தோன்றவில்லை. அப்பகுதியை எவ்வாறாயினும் கழித்துவிட்டு, வீடு திரும்பவேண்டும் என்றே தோன்றியது. அந்த பத்து வருடங்களில் வீட்டில் ஒருவித மாறுதலும் ஏற்படாது இருக்க வேண்டும் என்றும் நினைத்துக்கொள்வேன்.

நான் முன்றாவது வருட இறுதியில் வெல்.பர் கமிட்டியின் மெம்பராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டேன். ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் அப்ரென்ஸஸ்களுக்கு ஏதாவது ஒரு புதிய வசதி செய்து கொடுக்குமாறு கமாண்டரைக் கேட்பதில் ஒரு உற்சாகம். அந்த நாட்களில் எனது ஊக்கம் வரையறையின்றி இருந்தது. சிவாஜி நூலகத்தில் பெரிய பெரிய புத்தகங்களை எடுத்து படிப்பேன். ஆங்கிலத்தில் எழுதிப்பழகுவதுண்டு. தவிர தமிழில் செய்யுள்களும் எழுத முயற்சித்தேன்.

ஒரு தடவை நானாக ஒரு செய்யுள் எழுதிவிட்டு அதைப்படித்து பயந்துவிட்டேன்.

செல்லும் கணமெல்லாம் செல்லரித்துச் செல்லுமிந்த நில்லாத உலகத்தை, நிலையில்லா வாழ்வதனை..

நாட்கள் செல்லவேண்டும்; அவை விரைவில் செல்ல வேண்டும்; வீடு திரும்ப வேண்டும் என்ற குறிக்கோளைக் கொண்டிருந்த எனக்கு, இவ்வரிகள் பயத்தையளித்ததில் வியப்பொன்றுமில்லையே!

எங்கள் பயிற்சியின் உச்சக்கட்டம் நான்காவது வருடத்தில் அமைந்திருந்ததால், நான்காவது வருடத்தில் நாங்கள் அதிக நேரம் வகுப்புகளிலும், பாடங்களிலும் கழிக்கவேண்டி வந்தது. நான்காவது வருடம் வெகு வேகமாக ஓடி மறைந்தது. அத்துடன் எனது வாழ்வின்

ஒரு முக்கிய கட்டமான பயிற்சி முடிந்தது. நான் சிவாஜியை விட்டுப் பிரிந்தபோது, என்னுள் எழுந்த உணர்ச்சி வேகம், அத்தனை நாட்களில் சிவாஜி எவ்வாறு வாழ்விலேயே ஒரு முக்கியத்துவமும் அன்பும் பெற்றுவிட்டது என்பதைக் காட்டிற்று. அன்று எங்கள் கமாண்டிங் ஆபீசர் சொன்ன சொற்கள் இன்னமும் என் காதுகளில் ஒலிக்கின்றன.

‘உங்கள் பயிற்சியை முடித்துவிட்டீர்கள். ஆனால் வாழ்க்கையில் கற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது சாகும் கணம்வரை முடிவதில்லை. ஒவ்வொரு நிமிடத்திலும் மனிதன் புதிதாக ஏதாவதொன்றைக் கற்றுக்கொள்கிறேன். வாழ்க்கையின் ஓட்டத்தில் எதிர்ப்பும் சலனங்களைக் கண்டு, பயமின்றி முன்னேறுங்கள்; கற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

3. கடலும் நானும்

1953-ம் வருடம் ஆகஸ்டில் சிவாஜியை விட்ட நான், முதலில் இரண்டு மாதவிடுமுறையில் வீடு சென்றிருந்தேன். கடற்படையைச் சேர்ந்து நான்கு வருடகாலமாகியும், அன்றுவரை நான் கப்பல்கள் ஏறினதே கிடையாது. ஆகையால், ஊரில் பலர் கேட்கும்போது, நாணத்துடன் ‘கடற்படையில் இருக்கிறேன்’ எனப் பதிலளிப்பேன். எப்போது கப்பலில் செல்வோம் என்ற எண்ணம் அப்போது தலைதூக்கியிருந்தது. ஆகையால் ஐ.என்.எஸ். ராணா என்ற நாசக்காரி கப்பலில் என்னை டிராப்ட் செய்திருப்பதாக வந்த செய்தி எனக்கு மிகப் பெருமையை அளித்தது. அப்போது தமிழ் நாட்டிலிருந்து பலருக்கு ‘ராணா’வை தெரியும். ஏனென்றால் 1953 ஜூன் மாதத்தில் ஒரு பெரிய புயலில் சிக்கிக்கொண்டுவிட்ட பல மீனவர்களைப் புயலும், மழையும் பாராது இரவு பகலாகத் தேடி, ஒரு ஆகாய விமானத்தின் உதவியால் கண்டுபிடித்து, இனி வாழ்வில்லை என்று தீர்மானித்துவிட்டு, சுமையை ஆண்டவன் மீது தந்து, தம் மனைவி மக்களின் நினைவு தம்மை வாட்ட, கடலின் கொடும்போக்கால் வருந்தித் தவித்து, மிதந்து கொண்டிருந்த அவர்களைக் காப்பாற்றி சென்னைத் துறைமுகத்தில் கொண்டு சேர்த்து, வாழ வைத்தது அந்த ‘நாசகாரி’க் கப்பல்.

ராணா கம்பீரமாக, இந்திய தலைவாயிலுக்கு முன்னால் ஒருமைல் தூரத்தில் ஆழ்கடலில் நங்கூரமே பாய்ச்சி நின்றிருந்தது. நான் நிற்கும் கரையிலிருந்து கடலுள் இரண்டு மைல் தூரம் இருக்கும். என்வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது போல் இருந்தது. என் பயம் என் முகத்தில் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த ஒரு வயதில் முதிர்ந்த மாலுமி ஒருவர் என்னை சைகை செய்து கூப்பிட்டு, கச்சிதமான வார்த்தைகளில் ‘புதிதா?’ என்றார். தலையை மட்டும் ஆட்டினேன். கப்பல்.. ராணா. இப்போது படகு வரும்; அதில் ஏறிக்கொண்டு செல்லலாம்.

படகில் ஏறி சிறிது தூரம் சென்ற பிறகுதான் கடலில் சிறு படகில் செல்வதென்பதின் அர்த்தம் புரிந்தது. கப்பலில் நுழைந்தவுடன் ‘சல்யூட்’ செய்துவிட்டு அங்கு நின்றிருந்த அதிகாரியிடம், ‘ரிப்போர்ட்’ செய்தேன். அவர் எனது இருப்பிடம் குறித்து விவரித்துச்

சொன்னார். இரண்டு படிகளின் வழி இறங்கிய பின்னர், ஒரு மூலையில் அவ்விருப்பிடத்தைக் கண்டேன். இருப்பிடங்கள் அவரவர்களுக்கு தனியாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எல்லா கப்பல்களும் சாதாரணமாக ஒரு அட்மிரலின் கீழ் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. கப்பல் தளபதியான அவர் ஐ.என்.எஸ் மைசூர் அல்லது விக்ராந்தில் இருப்பார்.

தொடர்ந்து மூன்று நாசகாரிக் கப்பல்கள், இந்திய கடற்படையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அவை மூன்று Rclass டெஸ்டிராயர்ஸ். அவை முறையே 'ராஜ்புத்', 'ராணா', 'ரஞ்சித்'. இவை மூன்றும் இரண்டாவதாக உலகப் போரில் பங்கேற்றுக் கொண்டவை.

நான் சேர்ந்தபொழுது புதிதாக இந்தியா வந்து சேர்ந்தவை 'கங்கா', 'கோமதி', 'கோதாவரி' என்ற மூன்று சிறிய நாசகாரிக் கப்பல்கள்.

இவையெல்லாம் அப்போது ஐ.என்.எஸ் டெல்லியிலிருந்து 'கமோடோர்' ஒருவரால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தன.

ராணா, ரஞ்சித், ராஜ்புத் மூன்றும் 'நாசகாரிக்குழு' வைச் சேர்ந்தவை. இவற்றில் மூத்தது ராஜ்புத் ஆகும்.

நான் சேர்ந்த சில நாட்களில் கப்பல் கொச்சியை நோக்கிப் புறப்பட்டது. முதல் தடவையாக ஆழ்கடலில் கப்பலில் செல்கின்றோம் என்ற உணர்வு எனது மற்ற உணர்ச்சிகளை அடக்கிவிட்டது. 'போர்ட்ஹோல்' வழியே வெளியே நோக்கினேன். ஒரே நீர். இன்னும் கப்பல் கீழே சென்று கொண்டிருக்கிறது போலவே தோன்றியது. கெட்டியாக நான் உட்கார்ந்திருந்த நாற்காலியைப் பிடித்துக்கொண்டேன். 'போர்ட்ஹோல்' சரியாக மூடப்படாததால், அதன் வழியே நீர் கசிந்து நாங்கள் இருக்கும் இடத்தில் ஓர் அங்குல நீரைத் தேக்கிற்று.

வயிற்றுப்புரட்டலும், வாந்தியும், பசியின்மையும், உணவைக் கண்டால் வெறுப்பும் அதிகமாக ஒருவித பயமும் கலந்துகொள்கிறது. நான் அன்று மிகவும் துன்பப்பட்டேன். ஏன் கடலுக்கு வந்தோம் என்று, என்னையே நொந்து கொள்ளவும் ஆரம்பித்தேன். இருபத்திநான்கு மணிநேரத்தில் ஒன்றும் சாப்பிட முடியவில்லை. மறுநாள் காலை, சற்று தெளிந்த கடலைக்கண்டு மிகவும் ஆனந்தமடைந்தேன்.

கொழும்பு, எனது முதல் அந்நிய நாடு இலங்கை-அதன் தலைநகரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பும் போது, போதிய தபால் தலைகள் வாங்கிக்கொண்டு திரும்பினேன். அங்கு நான் கண்டவற்றை விவரமாக வீட்டிற்கு எழுதினேன். இந்த ஒரு அனுபவம், அதாவது முதன்முறையாக, அயல்நாட்டிலிருந்து அந்நாட்டுத் தபாலில், அந்நாட்டைப்பற்றி எழுதுவது, ஒரு சிறந்த அனுபவமாகும். அங்கு நான் கண்ட தமிழ் போர்டுகள், எனக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்தன. 'இங்கே கடவுக' என்று பாதசாரிகள் கடக்குமிடத்தில் குறிப்பிட்டதிலிருந்து, 'கொழும்பு புகையிரத கேந்திரம்' என்றவை வரை எல்லாம் பார்க்க விருந்தாயமைந்தன.

துறைமுகத்திலிருந்து கொழும்பு ஒரு நல்ல காட்சியை அளிக்கிறது. சிறிது நேரத்தில் அந்நிய நாடு என்ற எண்ணமே மறந்துவிட்டது.

‘சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலமமைப்போம்,

சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம்’

என்ற பாரதியின் பண் நினைவிலிருந்து அகல மறுத்தது.

அதுவும் எல்லாக் கப்பல்களும் வண்ணக் கொடிகளைப் பறக்கவிட்டுக் கொண்டு செல்லும்போது..!

நல்ல கனவு கண்டு, ஆழ்ந்த தூக்கம் மறைய எழுந்தது போல, திடீரென ஏடன் வந்துவிட்டது. வந்த பாணியிலேயே, எல்லாக் கப்பல்களும் நங்கூரத்தைப் பாய்ச்சின. ஏடனின் துறைமுகக் கரைகளில் கூட்டம் குழுமியிருந்தது. இங்கும், பீரங்கி முழக்கங்களும் அணிவகுப்பு மரியாதைகளும் என்னை மெய்சிலிர்த்து வைத்தன.

ராணி தனது கப்பலினின்றும் இறங்கி, ஒரு பெரிய விசைப்படகில் எல்லாக் கப்பல்களையும் சமீபமாகக் கடந்து செல்ல, கப்பல்களின் மேல்தளங்களில் மாலுமிகள் அணிவகுப்பும், மரியாதை செலுத்தலும் தொடர்ந்தன. அப்போதுதான் முதல் தடவையாக, ராணியையும், எடின்பரோ கோமகனையும் மிகச் சமீபத்திலிருந்து பார்த்தேன்.

அந்த வியப்பிலும், இளவயதின் ஊக்கத்திலும், ராணியைப் பார்த்துவிட்ட பெருமையிலும் கூட, என்னுள்ளத்தினுள் குறும்புச் சிரிப்பு ஒன்று தொனித்து, ஆங்கிலப் பாட்டொன்றை நினைவூட்டியது.

“Pussycat, pussycat, where have you been?

I have been to London to see the queen”!

என்னைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு துறைமுகத்தை அடையுமுன்னர், அன்றும் இன்றும், ஒரே எண்ணம்தான் தலைதூக்கிற்று; தூக்குகிறது. அது துறைமுகத்தில் கிடைக்கப்போகும் கடிதங்கள்.

எனது முதல் கடற்பணத்திற்குப் பிறகு என் தந்தையின் கடிதம் எனக்கு மிகப் பெருமையை அளித்தது.

‘பலர் பூமி உருண்டையானது என்று கேள்விப்பட்டார்கள். ஆனால், மெகலென்தான் முதலில் அதைச் செய்து காட்டினான். உண்மையாக உலகத்தைச் சுற்றிவந்து, ஒன்றுமே இல்லாதிருந்த அப்பெரியவன், அன்றைய ஸ்பானிய மன்னரிடமிருந்து சில கப்பல்களையும், பொருள்களையும் பரிசாகப் பெற்றுக்கொண்டு, வட அமெரிக்காவின் கிழக்குக் கரையை அடைந்தான். அங்கிருந்து தென் அமெரிக்காவின் ‘கேப் ஹார்ன்’ஐ சுற்றிக்கொண்டு விகாலமான பசிபிக்கை அடைந்தான். கடல் கொந்தளிப்பின் நடுவில், கப்பலில் நீர் இல்லாமற்போக, தனது

பாய் மரங்களை விரித்து மழைநீரைப் பிடித்து மாலுமிகளுக்கு அளித்தான் அவ்வீரன் சுற்றி வந்து கிழக்கிந்தியத் தீவுகளை அடைந்தபோது, சில கப்பல்களை இழந்துவிட்டாலும், அங்கிருந்து அவனது மாலுமிகள் திரும்ப ஸ்பெயினை வந்தடைந்தனர். அந்த உண்மையான அனுபவம் இல்லாதிருந்தால், பூகோளத்தின் விஞ்ஞானம் அன்றே வளர்ந்திருக்காது.

‘வீட்டில் நான்கு சுவர்களுக்கு இடையில் வாழ்வதில் நிறைவு பெற்றுவிடுபவர்கள் வாழும் வாழ்க்கை பெயருக்கேற்றதல்ல. தரைப்பகுதிகளில் தங்களைப் பூட்டிக்கொண்டு மனிதனோ வளர்ந்ததேயில்லை. கடல்தான் தனி மனிதனுக்கோ, சமூகத்திற்கோ அல்லது ஒரு நாட்டிற்கோ பெருமையும், செல்வமும் அளத்திருக்கிறது.

‘ஆரம்பத்தில் இவ்வாழ்வு ஊக்கமளிக்காமல் இருக்கலாம். ஏனென்றால், நம்மில் யாருமே கடலைப்பற்றி அதிகம் நினைத்ததில்லை. ஏன், நமக்கு சில நூற்றாண்டுகளாகக் கடல் ஒரு முடிவிட்ட புத்தகமாகிவிட்டது.

‘நான் உனக்கு கடல் வாழ்வைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது, இவற்றையெல்லாம் எண்ணித்தான் முடிவுக்கு வந்தேன். உன் முன் ஒரு பெரிய வாழ்வு உள்ளது. அதை ஏற்றுக்கொள்ளாதலும், பயன்படுத்திக்கொள்ளாதலும் உன்னையே தான் பொருத்துள்ளது’.

இன்றும் அக்கடிதத்தைப் படித்துப்பார்ப்பதில் நான் பெருமை அடைகின்றேன்.

பயிற்சிகளின் பொழுது ஒன்று சரியாகப் புரிந்துகொண்டேன். ஒரு குழுவின் வேலை-இதில் ஒவ்வொரு மனிதனின் பங்கும் எவ்வளவு முக்கியமானதென்று-முக்கியத்துவத்தில் யாரும் ஒருவரைவிட ஒருவர் குறைந்தவரில்லை. எந்த ஒரு தனி மனிதனின் இன்மையினால், அதே நேரத்தில், வேலை நின்றுவிடுவதும் இல்லை. பயிற்சியின் பொழுது எல்லோரும் தொடர்ந்து பத்துமணி நேரம் அல்லது பனிரண்டு மணிநேரம் வேலை செய்வதிலிருந்து இன்னொரு முக்கியமான பொருளையும் புரிந்துகொண்டேன். ஓய்வு என்பது, அதிகம் கிடைக்கக் கிடைக்கத்தான் அதிகம் தேவைப்படுகிறது. வேலையை, வாழ்க்கையுடன் கலந்துவிட்டால், வேலை தொல்லையாகப்படுவதில்லை. வேலை குறிப்பிட்ட அளவுவரை வேலைதான் ஓய்வையும் அளிக்கிறது. ஒரு தடவை இதை மையமாக வைத்துக்கொண்டு ஓய்வின் இணை எண்ணைக் கண்டுபிடிக்கக்கூட முயற்சி செய்தேன். கிட்டத்தட்ட, Parkinsow Law போலவே தோன்றிற்று; ஓய்விற்கும், சோம்பேறித்தனத்திற்கும் வேற்றுமை, அதிகமாக இந்தியாவில் இல்லை என்பதே எனது முடிவு. ஓய்வு என்பது தான் செய்யும் ஒரே வேலையைவிட்டு, வேறு ஒரு வேலை செய்வதால் நிறைவு பெறுகிறது என்பதைக் கடற்படையில் பூரணமாகத் தெரிந்துகொண்டேன்.

சிங்கப்பூர் முதல் தடவை சென்றபோது, எனக்கு ஒரு தமிழர் நண்பராகிவிட்டார். எனக்கு சிங்கப்பூரைச் சுற்றிக் காட்டுவதில் மிகுந்த பெருமை கொண்டார் அவர்.

கடைசிநாள், ஒரு விருந்திற்குப் பிறகு விமானப்படையால் கௌரவிக்கப்பட்டோம். முதல் தடவையாக, ‘டவிடா’ என்னும் விமானத்தில் ஒரு மணி நேரம் பறந்தேன்.

கல்கத்தா துறைமுகம் ஹூக்ளி நதியில் அமைந்துள்ளது. ஹூக்ளியில் கங்கையின் நீர் பாய்கிறது. நதியில் சுமார் 120 மைல்கள் செல்லவேண்டும். கடலில் சேரும் இடம் 'சங்கம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இங்கு பல யாத்திரிகர்கள் படகுகளில் வருவதைக் காணலாம். Sand heads என்ற இடத்திலிருந்து கடல் ஆரம்பமாகிறது. ஹூக்ளியில் வரும்போது அளவில்லா இன்பத்தை அடைந்தேன். இருமருங்கிலும் காணும் வங்காள கிராமங்கள்.

மீன் பிடிக்கும் தொழிலை முக்கியமாகக் கொண்ட வங்காளிகளும், அவர் படகுகளும், அதற்குப் பிறகு எத்தனையோ முறை அந்நதியில் சென்று இருக்கிறேன். பெயரிடுவதில் சிறந்த ஆங்கிலேயர்களால் நதியின் ஒவ்வொரு இடமும் நாமகரணமிடப்பட்டுள்ளது.

லோயர் காஸ்பர், அப்பர் காஸ்பர், டைமன்ட் ஹார்பர் என்றெல்லாம் ஒவ்வொரு பெயரையும் காணும் போது ஏற்படும் மகிழ்ச்சியை, சிறு வயதில் உலகப்போருக்கும் முன்னால் உசிலம்பட்டி என்ற ஊரிலிருந்து, மதுரை ரயில் வழியாக சென்றபோது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு ஒப்பிட்டு மகிழ்வேன்.

4. இடையில் தோன்றிய இருட்டு

1956-ம் வருடம் ஆரம்பமானபோது அதை எப்போதும் போல கொண்டாட்டங்களுடன் வரவேற்றோம். ஆனால் அவ்வருடம்தான் என் வாழ்க்கையில் சோகத்தை உண்டாக்கிய வருடமாக மாறிவிட்டது. கடற்கண்ணிகள் பயிற்சியுடன், வருடம் தொடர்ந்தது. வருட நடுவில் நான் விடுமுறையில் சென்று வந்தேன்.

அப்போது என் தந்தை பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். எனது விடுமுறையில் பெரும்பாகத்தை அவருடனேயே கழித்தேன். என் விடுமுறை முடியும்பொழுது அவர் உடல்நிலை சற்றே பாதிக்கப்பட்டு இருந்தது. ஒருவிதமான ஊக்கமுமின்றி, ஆகஸ்ட் மாத இறுதியில் ஐ.என்.எஸ். பாம்பேயில் பம்பாய் துறைமுகத்தில் சேர்ந்தேன். செப்டம்பர் இறதிவுரை பம்பாய் அருகில் 'லான்சர்' வேலை செய்துவிட்டு, கொச்சியை நோக்கிப் பயணமானோம். கொச்சி அடைந்தவுடன், தந்தையின் நினைவு வாட்ட இரண்டு நாட்கள் விடுமுறையில் மதுரை சென்றேன்.

மதுரையில் என் மனம் வாட, நான் அவரைப் படுக்கையில் கண்டேன். இரண்டு மாதத்திற்குள் ஏற்பட்டுவிட்ட வித்தியாசம் என்னை உலுக்கிவிட்டது. என் சகோதரர்கள் எல்லோரும் அங்கு இருந்தார்கள். வீடெல்லாம் சோகத்தில் காட்சி அளித்தது. ஆனால் தந்தையின் மனவலிமை மட்டற்றதாக இருந்தது.

புதிய கப்பலொன்றைக் கொண்டுவர நான் இங்கிலாந்து செல்லலாம் என்ற செய்தியை அவர் மகிழ்ச்சியுடன் கேட்டார். நான் இன்னும் பல வருடங்கள் இருப்பேன். பயப்படாதே. உனக்கு நேரமாகிவிடும். இரவு பயணம்; சென்று வா.. என்றார். ஆண்டவன் விட்ட

வழியில்தான் எதுவும் நடக்கும். அப்படி ஏதாவது செய்தி, நீ கப்பலில் இருக்கையில் வந்தால், மிக்க துயரம் அடைந்து விடாதே. தைரியமாக இரு...

உண்மையைப் பொய் என்று நம்புவதால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சிக்கு ஒப்ப, போலி தைரியத்துடன் நான் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டேன். இரவு வண்டியைப் பிடிக்கச் செல்லும்போது, வானத்தில் நட்சத்திரக்கூட்டம் தெரிந்தது. என்னையறியாது கண்களில் நீர் வரக்கண்டேன்.

கப்பலில் சேர்ந்து இரண்டு நாட்களும் என் மனம் மதுரையிலேயே இருந்தது. இரண்டாவது நாள் இரவு, நேரம்போக, ஒரு ஆங்கிலத் துப்பறியும் நாவலைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். சுவாரசியமாக இருந்தாலும், மனக் கவனம் முற்றிலும் இருக்கவில்லை.

எனது தோளை ஒரு கரம் மெதுவாகத் தொட்டு அழைப்பதை உணர்ந்தேன். அந்த ஸ்பரிசும், மிகவும் மிருதுவாக இருந்தது. அவ்வளவு மிருதுவாக ஸ்பரிசும் ஒரு மாலுமியின் கையிலிருந்து கிடைக்க வேண்டுமாயின், வரப்போகும் சொல் எதுவாக இருக்கலாம் என்று ஊகிக்குமுன்பு தலையைத் தூக்கிய நான், என் தலைக்கு நேரே சிக்னல் சீப் பெட்டி ஆபீசர் தன்ஸாமா, ஒரு கரத்தில் ஒரு 'மெஸேஜை' வைத்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டேன்.

கண்டவுடன், பின்பே ஒலி கேட்பதை ஒப்ப, தெரிந்து கொண்டுவிட்ட செய்தியின், முழுப்பொருளையும் உணர்ந்து கொள்ள, அது எனது மனதில் பதிய சில கணங்கள் சென்றன. உண்மையின் ஈரமற்ற நெஞ்சத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டு, சில விஷயங்கள் நடக்கலாம். ஆனால் நடக்கக் கூடாது, நடக்காது என்ற நம்பிக்கையைத் தகர்த்துவிட்டு, அதன் வேகத்தில் சென்று கொண்டிருப்பதில் கலந்து கொள்ள என்னையும் ஈர்க்கும் வகையில், நான் சரணடைந்தேன். எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க முடியாதபோது, ஆறாய்ப் பெருகும் கண்ணீரைத்தானே உடனழைக்கலாம்!

தந்தையாரின் மறைவு-எனது கப்பலின் நினைவுகள் எல்லாம் 1956-ம் வருடம் ஒரு சோக வருடமாக்கின. அவ்வருடம் போல என்றும் ஒரு நேரம் வரக்கூடாது என்று ஆண்டவனை வேண்டிக்கொண்டு, 1957-ம் வருட ஆரம்பத்தை அழைத்தேன்.

கடற்படையின் ஒரு பகுதியில் சிறிது முக்கியத்துவம் பெற்றுவிட்ட நான், திடீரென கடற்படையில் ஊக்கம் குறைவதைக் கண்டேன். இதைக் குறித்து நான் பல தடவை நினைத்ததுண்டு. மனிதன் வளர வளர தனது தனித்துவத்தையும் முக்கியத்துவத்தையும் நினைக்க ஆரம்பிக்கும்போது, கட்டுப்பாடுகள் வேற்றுமைகள் முதலியன, அவனது இடையூறுகளாக அமைகின்றன. எனது வயதும் பருவமும், சேர்ந்த நிலை அப்போது. அதாவது வயதின் வளர்ச்சி வருடங்களின் சேர்க்கையில் தேர்ந்த நிலை. எனது எண்ணக் கோவையில், மனிதனின் வயதும் அவன் வருட வளர்ச்சியும் சேர்வது ஒரு தடவைதான் என்று தோன்றுகிறது. முதலில் வயது வருடங்களைவிட வேகமாகவும் செல்வதாக நினைக்கிறேன். ஒரே ஒரு தடவைதான் அவைகள் சேர்கின்றன. அது சுமார் 25 லிருந்து 30 வருடங்களுள்

என்றும், அப்போது மனிதனின் தனித்துவம் உச்ச நிலையில் இருக்கிறது என்றும் எண்ணுகிறேன்.

ஆகையால், அவ்வருடத்தில் கடற்படை எனது வெறுப்புக்கு ஆளாகியிருந்தது. முக்கியமாக, அதிகாரிகள் அதிகாரிகளல்லாதார் வேற்றுமையே இதற்குக் காரணம்.

நல்ல புதிய கப்பல்களில் பணிபுரிய வாய்ப்பு அதிகம் கிட்டாததால், கடற்படையையே வெறுத்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு இப்போது ஒரு மகிழ்ச்சி தரக்கூடியதாக செய்தி கிட்டியது.

விமானந்தாங்கிக் கப்பலின் ஐந்து சீப் ஈ.ஆர்.எக்களில் ஒருவராக நான் அனுப்பப்பட்டபோவதாக அறிந்த நான், மட்டிலா மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். இன்னும் ஒரு வருடத்தில் விக்ராந்த் இந்தியா வரவிருந்ததால், இங்கிலாந்தில் சில பயிற்சிகள் பெறவும் சந்தர்ப்பம் கிட்டுமென அறிந்து மகிழ்ந்தேன். எனது நீண்ட நாளை ய கனவு உண்மையாகப் பரிணமித்தது.

5. சிறந்த நாட்கள்

Belfast வட அயர்லாந்தின் தலைநகரம். இதன் சிறந்த கப்பல் கட்டும் கம்பெனி ஹார்லண்ட் அண்ட் வுல்ப் என்பவர்கள். மிகவும் பழமையான இக்கம்பெனி 'டைடானிக்'கைக் காட்டியது. பல சிறந்த கப்பல்களைக் கட்டிய பெருமை இக்கம்பெனிக்கு உண்டு. 'முழுக் முடியாத' 'டைடானிக்', தனது முதல் பயணத்திலேயே, ஒரு பனிக்கட்டியில் மோதி மூழ்கிவிட்ட கதை இக்கம்பெனிக்கு முதலில் நல்ல பெயர் அளிக்காவிட்டாலும், பிறகு அனுபவத்தில் சிறந்து, பல நல்ல கப்பல்களைக் கட்டியும், உலகின் பல கப்பல்களுக்கு 'உசல் என்ஜின்கள்' அமைத்துத் தந்தமையாலும் நற்பெயர் பெற்றுவிட்டது.

புலர், விக்ராந்த், 'டெல்லி', 'மைசூர்' போன்று பழைய கப்பல் என்று இன்னமும் எண்ணம் உடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள். முதல் தடவையாகக் கொடியேற்றப்பட்டபோதே இந்தியக் கொடியைத்தான் இக்கப்பல் தாங்கிற்று.

இக்கப்பல் வாங்குவதற்குப் பத்து வருடங்களுக்கும் முன்பே, இந்திய மாலுமிகள் விமானப்பயிற்சிக்கு இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். சில பழைய விமானங்களுடன் அனுப்பப்பட்டார்கள். சில பழைய விமானங்களுடன் 'ஐ.என்.எஸ்.கருடா' என்ற பயிற்சி நிலையம் கொச்சியில் நிறுவப்பட்டது. விமானந்தாங்கிக் கப்பலின் முக்கிய தேவை நன்கு பயிற்சிபெற்ற மாலுமிகள். இதன் விமானங்கள் கடற்படையினராலேயே ஓட்டப்படுகின்றன. கடற்படையினரே விமானங்களைக் கவனித்து வருகிறார்கள். ஆகையால், நன்கு பயிற்சி பெறாத மாலுமிகள் இக்கப்பலின் திறமையைக் குறைத்துவிடுவார்கள். விபத்துக்களும் அதிகம் ஏற்படலாம்.

எப்போதும் 'நம் நாடு கெட்டுவிட்டது, ஒற்றுமையில்லை, நாம் உருப்படமாட்டோம்' என்று சபித்துக் கொண்டே இருக்கும் பலருக்கு, நம் நாட்டின் ஒரு மாநிலத்திற்கே சமமான இந்த

‘யுனைட் கிங்ட’த்தில் இருக்கும் அபிப்பிராயபேதத்தைக் காட்டினால்தான் புரியும், மக்களும் அவர்களின் மனப்பான்மையும்.

விமானம் இறங்குவது ‘அரெஸ்டிங்’ எனப்படுகிறது. 100 மைலுக்கும்மேல் வேகத்தில் வரும் விமானம் தளத்தில் இறங்குகையில், அவ்விமானத்தின் பின்புறம் இருக்கும் கொக்கி ஒன்று, தளத்தில் குறுக்கே கட்டப்பட்டுள்ள நான்கு கம்பிக் கயிறுகளில் ஒன்றில் மாட்டிக்கொண்டு நிறுத்தப்படுகிறது. சுமார் 100 அடி தூரத்திற்குள் விமானம் நின்றுவிடுகிறது.

வேலையில் ஈடுபடுவதைக் காட்டிலும், மாலுமிகள் ஆபாசமிருந்த கேளிக்கைகளில் ஈடுபடுவதும், பங்கு கொள்வதும் கோபத்தையே அளித்தாலும், ‘ஆஷாட பூதித்தனம்’ இல்லாமலிருப்பதால் ஒருவித மன நிறைவையும் அளிக்கிறது!

ஆகையால்தான் பல பிரயாணக் கட்டுரைகள் எனக்குக் கோபத்தையே தருகின்றன. திரும்பத் திரும்ப அந்தந்த நாடுகளின் பெருமைகளையே கூறிக்கொண்டு, அங்கு தாம் கண்ட ‘டிரிஸ்ட் அட்ரேக்ஷன்ஸ்’ பற்றியே கூறும் பல பிரயாணக் கட்டுரைகளில் பல உண்மைகள் மறைக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

நான் எழுதுவது பிரயாணக் கட்டுரை அல்ல. பிரயாணம் எனது பொழுதுபோக்கு அல்ல. அது எனது தொழில்.

6. எதிர்காலம் பற்றி

பதினான்காவது வருடத்தில் தான் நான் எனது எதிர்காலத்தைப் பற்றி நினைக்கவாரம்பித்தேன். அதுவரை எனக்கு வருங்காலம் பற்றி நினைவே எழவில்லை. முப்பத்தோராவது வயதில் இனி கடற்படையில் இருக்கமுடியாது என்று தீர்மானித்துவிட்டு, அதன்படியே எழுதியும் கொடுத்துவிட்ட பிறகுதான், கடற்படையை விட்ட பிறகு என்ன செய்வது என்ற எண்ணம் ஓங்கியது. கடற்படையில் நான் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தபோதிலும், அதில் நான் பல தேர்வுகளில் பத்திரங்கள் வைத்திருந்த போதிலும் படைகள் அநாவசியம். அவைகள் வீண் செலவிற்காகவே உள்ளன என்று, மிகப்பெரிய அதிகாரிகள்கூட மற்ற துறைகளில் எண்ணுவதால், வெளியில் வேலை கிடைப்பது கடினம் என்று தெரிந்துகொண்டேன்.

அனுபவம் மிகுந்து இருப்பதால், சீ.பி ஈ.ஆர்.ஏ.க்கள் இங்கிலாந்தில் கடற்படையை விட்டவுடன், நல்ல வேலைகளில் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இந்தியாவில், அனுபவம், திறமை இவையெல்லாம் தேவையற்றவை- நற்சாட்சிப் பத்திரங்களும், தேர்வுப் பத்திரங்களும் தான் தேவை. இது எனக்குப் பதினான்காவது வருடத்தில்தான் புரிந்தது.

அப்போதுதான், உடனே விண்ணப்பித்து, எனது என்ஜினியரிங் பரீட்சைக்குச் சென்று தகுதியும் பெற்றுக்கொண்டேன்.

பல இடங்களுக்கு மனு செய்ய ஆரம்பித்தேன். வேலை கிடைப்பது அரிது என்றும் அப்போதுதான் தெரிந்து கொண்டேன்.

இந்தியாவின் வணிகக் கப்பல்களின் திடீர்ப்பெருக்கம் அப்போதுதான் ஆரம்பமாயிருந்தது. ஜெயந்தி கப்பல் கம்பெனியும் அப்போதுதான் பல கப்பல்களை ஜப்பானில் கட்ட, இந்திய அரசாங்கத்திடம் பொருளுதவியும் பெற்றது. வணிகக்கப்பல்கள் திடீரெனப் பெருக ஜெயந்தி உதவிற்று. முதல் முதலாக, 'ப்ரஜஸ்பெர்கன்' என்ற ஒரு பழைய கப்பலை வாங்கி, ஜெயந்தி கம்பெனி 'ஆதி ஜெயந்தி' என்ற பெயரும் அதற்குச் சூட்டியது.

தொடர்ந்து அக்கம்பெனிகளிடம் சில பழைய 'லிபர்டி' கப்பல்களையும், பல கிரேக்க கம்பெனிகளிடம் இருந்து வாங்கியது. முறையே இவைகள், ஆர்ய ஜெயந்தி, புத்த ஜெயந்தி, கார்கி ஜெயந்தி, கோவிந்த ஜெயந்தி, நானக் ஜெயந்தி என்று பெயரிடப்பட்டன. இவை நீராவிக்கப்பல்கள். போர்க்காலத்தில் நாளுக்கொரு கப்பலாக அமெரிக்காவில் கட்டப்பட்டவை. இன்றைய நிலைப்படி இவை மிகவும் காலம் கடந்தவை. இன்னும் சில பழைய 'டீஸல்' கப்பல்களையும் ஜெயந்தி வாங்கிற்று.

இதே சமயத்தில்தான், ஜெயந்தியை முன்னோடியாகக் கொண்டு, வணிகத்துறை சிறந்ததென அறிந்துகொண்டு பல கம்பெனிகள் உருவாயின. 'ஏபிஜே', 'சோக்ளே', 'ரத்னாகர்' முதலிய கம்பெனிகள் ஜெயந்தியைப் போலவே பழைய கப்பல்களை வாங்க ஆரம்பித்தன. இந்திய அரசாங்கத்தின் கம்பெனியான 'ஷிப்பிங் கார்ப்பரேஷன் ஆஃப் இந்தியா'வும், தொடர்ந்து பல கப்பல்களை வாங்க ஆரம்பித்தது.

இதனால் திடீரென கப்பல் துறையில் படித்திருந்தவர்கள், கடலில் மறுபடியும் செல்ல வாய்ப்பு கிடைத்தது. வாய்ப்பு மட்டும் கிடைத்ததோடன்றி, நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக, கப்பல் துறையில் ஊதியமும் பெருக ஆரம்பித்தது.

கப்பல்கள் கடலில் செல்கையில், திடீரென சில சமயங்களில் கடல் பொங்க நேரும்போது, அக்கொந்தளிப்பில், இவ்வாழ்க்கையே இனி வேண்டாம் என்று பலமுறை நான் எண்ணியதுண்டு. இப்போது அதைப் பற்றி நினைக்கையில், அக்காலத்தில், ஒருவிதமான கருவியும் இன்றி, பெருங்கடல்களை, ஒரு சரியான படம்கூட இன்றி, விசையின்றி காற்றையே நம்பி, ஆயிரமாயிரம் மைல்கள் கடந்து வாணிபத்தில் ஈடுபட்ட பழந்தமிழரைக் குறித்த எண்ணம் தான் எழுகின்றது. அவர்கள் எதை நம்பி சிறு கப்பல்களில், நீண்ட பயணங்களை ஆரம்பித்தனர்? தமது திறமையையா, கைகொடுக்கும் தெய்வத்தையா, இல்லை தேடப்போகும் பொருளின் ஈர்ப்பையா நம்பினார்கள்?

ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்; சென்ற கப்பல்கள் எல்லாமே தமது பயணத்தை முடித்திருக்கமாட்டா! தெரிந்திருந்தும், பின் சென்றவர்கள் வீரர்கள் தாம்.

கடற்படைக்கு நான் எத்தனையோ விதங்களில் கடமைப்பட்டவன். தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, கடற்படையை, அதில் நான் இருந்த காலமெல்லாம் திட்டியே வந்திருக்கிறேன்.

திரைகடலின் அன்பு பொல்லாதது- அழச்செய்து ஆனந்தமளிப்பது- அதனுடன் நெருங்க நிற்கையில் வெறுப்பையளித்தாலும், பின்னர் அதை நினைக்குங்கால் உள்ளத்தை நெகிழச் செய்வது.

கடற்படையின் நாட்களும் அவ்வாறே!

7. திரவியம் தேடி

டாக்ஸி மிகவும் வேகமாகச் சென்றுகொண்டிருக்கிறது. பெல்ஜியம் தேசத்தில் இருக்கும் 'கெண்ட்' என்ற நகரத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கிறோம். ஜெல்ஜேட் என்ற துறைமுகத்தில் எங்கள் கப்பல் இரும்பு தாதுப்பொருளை இறக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நாற்பது நாட்கள் கடலில் இருந்தபிறகு இப்போதுதான் ஒரு கரையை அடைந்துள்ளோம். அன்று மாலை நடந்த சம்பவம் என் மனதில் இன்னும் தெரிகிறது. 'இண்டர்போல்' போலீஸ்காரர்கள் எல்லோரையும் விசாரணை செய்தார்கள். பல 'Diver' களுடன் கடலடியில் ஒரு சடலத்தைத் தேடி எடுத்தார்கள்.

பிறகு தெரிந்து கொண்டோம்..... அதாவது, சடலம் அதன் சொந்தக்காரர்களிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட்டபோது-

வேகமாகப் பாய்ச்சப்பட்ட அந்த நங்கூரம் அப்படகின் விளிம்பில் இடித்து, படகைக் கவிழ்த்து தன்னுடன் அப்படகையும் எடுத்துச்சென்று கடலடியில் சுமார் 3 அல்லது நான்கு மண்ணிற்குள் அவ்வதிகாரியின் உடலுடன் புதைத்துவிட்டது!

அதாவது, ஆண்டவனால், ஒரு நாட்டிற்குத் திரவியம் தேடும் தொழிலைத் தவிர ஒரு அதிகாரியையும் முடித்துவிடும் தொழிலையும் தரப்பட்டு, வந்து சேர்ந்த அவ்வினாடியே இரண்டாவது தொழில் முடித்துவிட்டது, எங்கள் கப்பல்!

டாக்ஸி மட்டும் சுற்று வழியாக செல்வதுபோல் எனக்குத் தோன்றியது- 75 பிராங்குகள் தரவேண்டிய இடத்தில் 400 பிராங்குகள்(அதாவது 60 ரூபாய்கள்) அந்த டாக்ஸிக்காரன் கேட்டபோது, நான் மிகவும் கோபமடைந்தேன். அதுவரை ஆங்கிலத்தில் பேசிய அந்த டாக்ஸிக்காரன் திடீரென்று பிரெஞ்சு மொழியில் பேச ஆரம்பித்தான். நான் திட்டிக்கொண்டே அந்தப் பணத்தைத் தந்தேன்.

அன்று எனக்கு வீட்டிலிருந்தும், சுற்றத்தாரிடமிருந்தும் கலந்து 27 கடிதங்கள் வந்திருந்தன. அவற்றைப் படித்து முடித்து சிலவற்றிற்குப் பதிலெழுத இரவு 2 மணி வரை விழித்திருந்தேன்.

சுமார் இரண்டரை மணிக்குப் படுக்கைக்குச் சென்றவுடன் பெல்ஜியத்தைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னையுமறியாமல் 'மெனகின் பிஸ்' என்ற சிலையின் நினைவுதான் வந்தது. அத்துடன் பல எண்ணங்களும் தோன்றின.

பெல்ஜியத்தின் தலைநகரான 'பிரஸ்ஸல்ஸ்'ல் இந்தச் சிலை('மெனகின பிஸ்') அமைந்துள்ளது. அது ஒரு சிறு பையன். ஒரு துணியும் இல்லாதவாறு சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டிருப்பதுபோல அமைந்துள்ளது. இதைப்பற்றி இங்கு ஓர் கதையும் கூறினார்கள்.

பெல்ஜிய நாட்டு அரசன் தனது மகன் காணவில்லை என்ற செய்தி கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்து, பையனைத் தேட நான்கு திசைகளிலும் ஆட்களை அனுப்பினான். அப்போது பையன் காணப்படுகையில் எந்நிலையில் உள்ளானோ அந்நிலையில் ஒரு சிலை அமைப்பதாகவும் வேண்டிக்கொண்டானாம்.

முதலாவதாகப் பையனைக் கண்டவர்கள் இந்நிலையில் தான் கண்டார்களாம்! நீர் 'பவுண்டன்' போல எப்போதும் வந்துகொண்டிருக்கும்!

ஏர் இந்தியாவின் விளம்பரமொன்றும் கூடவே என் நினைவிற்கு வந்தது. அதாவது முதல் தடவையாக ஏர் இந்தியாவின் விமானம் பிரஸ்ஸல்ஸ் செல்கையில், இப்பையனின் கீழே ஏர் இந்தியா மகாராஜா ஒரு குடையுடன் நிற்பதாகக் காட்டப்பட்ட விளம்பரம் நம் நாட்டில் ஒரு சிலரால், நகைச்சுவை என்பது என்னவென்றே தெரியாத பெரிய மனிதர்கள் சிலரால், எதிர்ப்பட்டது. கூடவே அவ்விளம்பரமும் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டது. தாக்குண்ட ஏர் இந்தியா சில நாட்களில் மற்றுமொரு விளம்பரத்தை வெளியிட்டது. அதில் அப்பையனுக்கு ஏர் இந்தியா மகாராஜா ஒரு துண்டு கட்டிவிடுவதுபோலக் காணப்பட்டது!

வணிகக் கப்பல்கள் திரவியம்தேட உலகமெலாம் சுற்றுகின்றன. திரவியமும், அதைவிடச் சிறந்த அனுபவமும் தேடி நான் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.

அதே கடல்; அதே கப்பல் வாழ்க்கை; அதே வேலை- எனினும் எத்துணை வித்தியாசம்! கடற்படைக் கப்பல்களில் சம்பளக் குறைவில் வேலை செய்து வந்தபோதும், நாங்கள் கப்பலை ஒரு வீடாகவே பாவித்து வந்தோம். வணிகக் கப்பல்களில் அவ்வெண்ணம் குறைவு. ஆனால் வசதிகள் அதிகம்.

ரெம்பிராண்ட் வாழ்ந்த ஹூலந்தில் ஏதாவதொரு கலைக்கூட்டத்தைக் காணவிழைந்தேன். டபிள்யூ.எச்.மஸ்காட் என்றவர் வரைந்திருந்த 'பனோரமா' காணச் சென்றேன். நாம் நடுவில் நின்று பார்க்கையில் நம்மைச் சுற்றிலும் கடற்கரை தெரிகிறது. விளக்குகளின் ஒளியில் ஒரு கடற்கரை கிராமத்தில் நிற்பதுபோலவே ஒரு வியப்பு தோன்றுகிறது.

ஒன்று தெரிந்து கொண்டேன். தமது வேலையில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருக்கும் இந்நாடுகள் போலி சம்பிரதாயங்களிலோ, போலி ஒழுக்கத்திலோ ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. ஆபாசங்கள் மனதில்தான், உருவில் அல்ல என்பதைக் கண்கூடாகக் கண்டேன்.

ஹாலத்தில் இருந்தபொழுது, ஹேக் நகரம் சென்றிருந்தேன். அங்கிருக்கும் சமாதான மாளிகை காணச் சென்றிருந்தேன். அங்கு, 'மகாத்மா காண்டி - கிரேட் மேன் - இண்டியன் யூஸ்.....'

இரண்டு நிமிடங்கள் கண்களில் நீர்மல்க நான் காந்தியடிகளின் சிலையை நோக்கினேன். உலக சமாதானத்திற்கு வழிவகுத்தோர் சிலைகளில் ஒன்றாக காந்தியடிகளின் சிலை அங்கு வைக்கப்பட்டுள்ளது.

என்னைக் கேட்டால், காந்தியடிகளின் சிலையை வைக்கத் தகுதியற்றவர்கள் இந்தியர்கள் மட்டும் தான்! பேச்சில் காந்தியும், செய்கையில் வேறுவிதமாகவும் உள்ள இந்தியர்கள் நடுவில் சிலை அமைக்கப்படவே கூடாது என்பது என் எண்ணம்.

15வது நூற்றாண்டிலிருந்து 19வது நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரை, ஹாலந்து, தனது நிலப்பரப்பை கடலிலிருந்து எடுத்து, 200,000 ஹெக்டேர்களாக அதிகரித்துக் கொண்டுவிட்டது என்னும் போது, ஒரு டச்சு பழமொழி நினைவிற்கு வருகிறது.

'கடவுள் நிலப்பரப்பையும், நீர்ப்பரப்பையும் உண்டாக்கினார். டச்சு மக்கள் நெதர்லாந்தை உண்டாக்கினார்கள்!'

இந்நிலப்பரப்பை உண்டாக்க, பயன்படுத்தப்பட்ட பம்புகள், காற்று இயந்திரங்களால் ஓட்டப்பட்டன!

மனிதனின் நிரந்தர, வாழவேண்டுமென்ற, உணர்வினால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட, டெல்டா திட்டம்! இது ஒரு 25ஆண்டுத் திட்டம். முன்பு போலல்லாது, இரும்பு கான்கிரீட் முதலியனவை கொண்டு கட்டப்படும் Dyke கள் இவை. பெரிய கடலலைகளை எதிர்த்துக் கொண்டு எந்த நேரத்திலும், ஏற்படும் வேகத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளும் சக்திவாய்ந்த அணைகள் கட்டப்படுகின்றன.

'Super Storm' எனப்படும் கரும்புயல், கணக்கின்படி 10,000 வருடங்களுக்கு ஒருமுறை ஏற்படுவது. இது வரும்போது எவ்வளவு தாங்காது - ஆனால் இப்போது கட்டப்படும் அணை இதையும் தாங்கவல்லது. இந்தத்திட்டம் இருக்கும் 1978ல் முடிந்துவிடும் எனக் கூறப்படுகிறது. கடலில் இருக்கும் ஆறு தீவுகள் இணைக்கப்பட்டு ஒரே தரைப்பரப்பு ஆகிவிடுமாம்!

கடலில் திரவியம் தேடிச் செல்வது, எத்தனை நூற்றாண்டுகளாகவோ இருந்து வந்திருக்கின்ற ஒரு செயல்.

ஆனால். அன்று வாணிபம் பொருட்டுக் கப்பலில் ஏறிப் பாய்மரம் விரித்த பிறகு, திரும்பும் நாள் இன்று, என்றே தெரியாது கழித்தனர். அவர்களை அவர்கள் மனோதிடம் தான் ஊக்குவித்தது. ஆனாலும், கடலின் பலதரப்பட்ட நீரோட்டங்களையும், பருவக் காற்றுகளையும் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தனர் அன்றைய மாலுமிகள். உண்மையில் அவர்கள்தாம் மாலுமிகள்.

இன்றைய கப்பலதிகாரிகளுக்கு உதவியாக எத்தனையோ நவீன விஞ்ஞானக் கருவிகள் திசையைத் தெரிவிக்கின்றன. கப்பலின் 'ஆட்டோ பைலட்' என்ற கருவி, சுக்கானைத் தானே திருப்பி திசையறிந்து செல்லக்கூடியது.இந்நிலையில்தான் எனக்குக் கிடைத்த சில நூல்கள் பழைய வணிகக் கப்பல்களைப் பற்றிய தகவல்களை அறிய உதவின. அவற்றைப் படித்த பிறகு, அந்நாளைய கடலோட்டத்தைப் பற்றி சிறிதாவது எழுதாவிடில், இந்நூல் முடிவுற்றதாகாது எனவே தோன்றுகிறது

8. கலத்திற் பிரிவு

'இருவகைப்பிரிவும் நிலை பெறத் தோன்றலும்

உரியதாகும் என்மனார் புலவர்.'

(தொல்காப்பியம்)

திரவியம் தேடி அலைந்த பாரதநாட்டுக் கப்பல்களின் கதை மிகத் தென்மையானது. செளராஷ்டிரத்திலிருந்து வங்காளம் வரை கடற்கரையோர மக்களும் கப்பற்கலையை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்திருந்தனர். கடலும் கப்பலும் மக்களின் வாழ்வைப் பெருக்கவும், துணிவு உணர்ச்சியை அளிக்கவும் பொறுப்பாயமைந்தன.

ரிக் வேதத்தில் 'எங்களைக் கப்பலில் கடலின்மீது எம் நன்மைக்காக எடுத்துச்செல்' என்று எழுதப்பட்டிருப்பதிலிருந்து, பாரதத்தில் இத்துறையில் வல்லுநர் இருந்த தொன்மையை அறியமுடிகிறது.

பல சரித்திர நூல்கள் மூலம் பாரதக் கப்பலின் தொன்மையையும் பெருமையையும் அறிந்திருக்கிறேன். எனது நூல் சரித்திரத்தைச் சார்ந்து எழுதப்படவில்லையென்றாலும் திரவியம் தேடுகின்ற தொழிலில் ஈடுபட்ட பின்னர், எனது தொழில்துறை முன்னோரின் கலையைப்பற்றிக் கூறாமல் இருக்க இயலவில்லை. பாரதத்தின் சரித்திரம் இலக்கியங்களினின்றே பெரும்பாலும் அறிய முடிகிறதாகையால், இலக்கியங்களின் ஆதாரங்கள் பல நூலாசிரியர்களால் நன்கு கையாளப்பட்டுள்ளன. சிற்பக் கலை, நாணயங்கள் இவற்றினின்றும் கப்பற் கலையின் தொன்மை அறியப்பட்டுள்ளது.

முதலாவதாக இரு வகுப்புகளாகக் கப்பல்கள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. (1) சாமானிய - இவ்வகை? நதிகளிலும் நீர் போக்குகளிலும் பயன்படுத்தக் கூடியது. (2) விஷேச - இவ்வகை கடல்வழிக் கலங்களுக்கு என்று கூறப்பட்டுள்ளது. விசேஷவகை மற்ற இரு வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவை தீர்க்கா, உன்னதா எனப்பட்டன.

இவையெல்லாம் தமது நீள, அகல உயரங்களால் வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இவைகளில் எவ்வகை எப்பருவத்திற்குப் பயன்பட முடியும் எனத் தெளிவாக 'யுக்தி கல்பதரு' கூறுகிறது. போர்க்கப்பல்கள் வகையும் கூறப்பட்டுள்ளது.

கப்பல் கட்டுவது மட்டுமின்றி, அதை அலங்கரிப்பதும் அதன் வர்ணப் பூச்சுகளும் கூட இந்நூலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

துறைகள் அருகில் பெரும் கிடங்குகள் அமையப்பெற்றிருந்தன. ‘உயரமாய் அமைக்கப்பட்ட துறைகளில் சாமான்கள் வைக்கப்பட வேண்டிய கிடங்குகள் இருந்தன. சுங்கத்தீர்வைகள் இங்கே செய்யப்பட்டன. அவ்வாறு தீர்வைகள் முடிந்த பின்னர், புலிச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டு கிடங்குகளில் சரக்குகள் இறக்கப்பட்டன.

‘.....

புலி பொறித்துப் புறம் போக்கி

மதி நிறைந்த மலி மண்டபம்’ (ப.பாலை)

பட்டினப்பாலை இவ்வாறு கப்பல்களையும், மாலுமிகளையும் கடல்வழி வணிகத்துறையையும் பற்றி விளக்குகிறது. சிலப்பதிகாரம் வாணிபத்தின் பயனாய், நகரடைந்த செழுமையைத் தெரிவிக்கின்றது.

‘கடலில் சேராது உயர்வைக் காட்டும்.

..... வானவன் குடகடல்

போலந்தரு நாவா யோட்டிய வவ்வழிப்

பிறகலம் செல்கலா தனைய மத்தை.....’

என்னும் புறநானூற்றுப் பாட்டு இன்றைய பெரும் அரசுகள் கடல்வழியில் தம்முயர்வைக் காட்டச் செலுத்தும் கப்பற்கூட்டத்தை நினைவுறுத்துகிறது. ‘பிறகலம் செல்கலா.....’ என்பதிலிருந்து வாணிபம் மட்டுமின்றி கடற்படையிலும் சேரர் சிறந்து விளங்கினர் என்பது புலனாகிறது.

முல்லைப்பாட்டின் ஒரு பகுதியினின்று கடல்கடந்த தமிழரின் சிறப்பு தெளிவாகத் தெரிகிறது.

மொகலாயர் ஆட்சியில், அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் அரசில் கடற்படையும் கப்பல்துறையும் சீரமைக்கப்பட்டன. வணிகக் கப்பல்களின் சீரமைப்பு மிகவும் கவனத்திற்குரியது. ஏனெனில் அப்போது வைக்கப்பட்ட பெயர்கள் தான் இன்றும், சில சமயங்களில் ஆங்கிலேயர்களால் கூட பின்பற்றப்படுகின்றன.

அர்த்தசாஸ்திரத்திற்குப் பின்னர், அக்பர் காலத்தில் தான் கப்பல்துறை சீரமைக்கப்பட்டு அரசின் நேர்ப்பார்வையின் கீழ் கொணரப்பட்டது.

அக்பரின் அரசாட்சியில் கப்பல்துறை நான்கு பணிகளைச் செய்தது.

முதற்பணி கப்பல்களைக் கட்டுவதைக் கண்காணிப்பது, அரசின்கீழ் கொண்டுவருவது, மற்றும் அவற்றின் தேவைகளைக் கவனிப்பதாகும்.

இரண்டாவது பணிதான் மிகவும் முக்கியமானதாகும். அன்று ஏற்படுத்தப்பட்ட முறையும் பெயர்களும் தான் இன்றும் இந்தியக் கப்பல்களில் கையாளப்படுகின்றன. இப்பணி, அதிகாரிகளையும் மாலுமிகளையும் வகைப்படுத்தி பயிற்சி பெற்றவர்களை ஒவ்வொரு வேலைக்கும் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்புவதாகும். இன்றைய Mercantile Marine Department வேலையை ஒத்ததாகும். ஒவ்வொரு கப்பலுக்கும் வேண்டிய அதிகாரிகளும் மாலுமிகளும் அக்பர் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட முறைப்படியே அவ்வாறே உள்ளது என்பதிலிருந்து எவ்வளவு கவனத்துடன் அரசு இத்துறையைக் கையாண்டது என்பதை அறியலாம்.

அரசின் கப்பல் துறையின் மூன்றாவது பணி(துறை) முகங்களைக் காப்பதும் கடல்வழி பயணிகளின் நலத்தைக் காப்பதுமாகும்.

நான்காவது பணி வரி வசூலித்தலாகும்.

அக்பர் ஒளரங்கசீப் காலத்தில் வங்காளத்தில் ஒரு சிறந்த கடற்படை இருந்தது. இதன் தலைவர் டாக்காவில் இருந்தார். 768 கப்பல்களைக் கொண்ட இப்படை தனது ஆதிக்கத்தை வங்காள விரிகுடாவின் வட பகுதியில் செலுத்தி வந்தது.

இப்போதுதான் நாம் இந்திய கப்பற்படையின் சிறந்த காலத்தையும், அதன் முடிவையும் காண்கிறோம். சத்ரபதி சிவாஜியின் தலைமையில் மராட்டிய வீரர் கப்பற்படை சிறந்து விளங்கியது.

1698ல் கோனாஜி அங்கே மராட்டிய கப்பற்படைத் தலைவன் ஆனான். Darya – Saranga என்ற பட்டமும் அளிக்கப்பட்டது. பம்பாயினின்று வெங்குர்லா என்ற துறைமுகம் வரை அங்கேயின் படை காத்துவந்தது. ஒவ்வொரு கப்பலும் 30லிருந்து 40 வரை பீரங்கிகளை வைத்திருந்தது. ஐரோப்பியர்களின் கப்பல்கள் தாக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. 1707ல் 'பம்பாய்' என்ற ஆங்கிலக் கப்பல் மூழ்கடிக்கப்பட்டது. இது தொடர்ந்து நடத்தப்பட்டது.

1729ல் கோனாஜி அங்கே இறந்தவுடன், ஷம்புஜி அங்கே தொடர்ந்தான். 1743ல் ஷம்புஜி இறந்த பிறகு, தூலாஜி கப்பற்படைத் தலைவனானான். ரேஸ்டோரேஷன் என்ற கப்பல் இவனால் தாக்கப்பட்டது. இக்கப்பல் சிறந்த பீரங்கிகளையும் மாலுமிகளையும் கொண்டதாக இருந்தபோதிலும், தூலாஜியின் தாக்குதலைச் சமாளிக்க இயலாததாயிற்று. அட்மிரல் வாட்சனும் கிளைவும் சேர்ந்து போரிட்டபோதுதான் தூலாஜியின் பல கப்பல்கள் நாசமாயின.

இத்துடன் பாரதத்தின் சுதந்திர கடற்படையும் முடிவுற்றது. 3000 வருடங்களுக்கும் மேலான கடல் வழிப் பெருமை ஆங்கிலேயரால் நசுக்கப்பட்டு இந்தியரின் ஒற்றுமையின்மையால் அழிவுற்றது.

பம்பாய் மெரீன் என்றழைக்கப்பட்ட கப்பற்படை ஆங்கிலேயரால் 1613ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதுதான் இன்றைய கப்பற்படையின் முதற்படியாகும்

9. இந்தியாவின் புகழ்

கடல்வழி வணிகத்தைப் பற்றி எழுதுங்கால், சிந்தியாவின் பணியைப் பற்றி எழுதாமல் இருக்க இயலாது. மடிந்து மண்மூடிப்போன இந்திய கப்பற்கலையைப் புதுப்பிக்கவும் சிறப்பிக்கவும் துணிந்தனர் சிந்தியா நிறுவனத்தார்.

சிறிது சிறிதாக, சட்டங்கள் மூலம் ஆங்கிலேயர் இந்தியாவின் கடல்வழி வணிகத்தைக் குறைக்கத் தொடங்கினர். துணிந்து, தெரிந்து, இந்தியாவின் கப்பற் கலைக்குச் சமாதி கட்டினர் ஆங்கிலேயர்.

1651ம் வருடம், கராம்வெல் சட்டத்தின்படி, ஆசியா, அமெரிக்கா. ஆப்பிரிக்கா நாடுகளிலிருந்து ஏற்றுமதியாகி இங்கிலாந்தில் இறக்குமதியாகும் எவ்விதப் பொருளும், பிரிட்டிஷ் கப்பல்களில் மட்டுமே வரவேண்டுமெனவும், அது பிரிட்டிஷ் பிரஜைகளாக இருக்க வேண்டுமெனவும் அறிவிக்கப்பட்டது.

இதன்பிறகு மரக்கலங்கள் மறைந்து, இரும்பும் நீராவியும் வரத் தொடங்கின. இதுதான் இந்தியக் கப்பற்கலை அழியக் காரணமாயிருந்தது என்று கூறுவாருமுள். ஆனால் இதற்கு முன்பே கப்பற் கலை நசுக்கப்பட்டுவிட்டதுதான் உண்மையான காரணமாகும். அவ்வாறு கப்பற்கலை நசுக்கப்படாமல் இருந்திருந்தால், இந்தியாவிலும் இரும்பும் நீராவியும் கப்பல்களில் வந்திருக்கும்.

1789ல், கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்குச் சாதகமாக கல்கத்தா கெஜ்டில், இந்திய தச்சர்களோ, பணிமனையினரோ, கொல்லரோ கப்பல்களில் வேலை செய்ய இயலாதென உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது.

லண்டனில் இந்தியாவில் கட்டப்பட்ட கப்பல்கள் வந்தனவாயின், எதிரிகள் கப்பல்கள் போலவே கருதப்பட்டன. ஆங்கிலேயர் தொழில் நசுக்கப்பட்டுவிடும் என அவர் பயந்தனர்.

சிந்தியாவின் கப்பற்கட்டுதலை நசுக்க ஆங்கில அரசு புதிய முறைகளைக் கையாண்டது. உலகெங்கிலுமுள்ள கப்பற்கூடங்களில் கப்பல்களை வாங்க முடிவு செய்ததோடல்லாமல், துருக்கியில் கடன் தந்து ஒரு கூடம் கட்ட முனைந்தது.

கடைசியில், 1400 டன் இரும்புமட்டும் சிந்தியாவுக்கு அளித்தது அரசு. இது பாதி கப்பலுக்குக் கூடப் போதாத உலோகம்!

இந்தியா சுதந்திரம் அடைவதற்குச் சற்று முன்னர் தான் ஒரு கமிட்டி சி.பி. இராமசாமி அய்யரின் தலைமையில் அமைக்கப்பட்டது. இதன் அறிக்கைதான் முதல் தடவையாக இந்தியரால் அளிக்கப்பட்ட அறிக்கையாகும். இதில் இந்திய கப்பல் கம்பெனிகளுக்கு அதிக சலுகைகள் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்று கோரப்பட்டது.

ஆனால், ஜூலை 1947ல் கூட- அதாவது நாம் சுதந்திரம் அடைவதற்கு ஒரு மாத முன்பு - இந்திய வணிகப் பிரதிநிதிகளின் கூட்டத்தில், இந்தியாவிடம் போதிய கப்பல்கள் இல்லையென்ற காரணத்தால் இந்தியா சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. இந்தியா அதிகக் கப்பல்கள் பெறாதவாறு செய்த அதே இங்கிலாந்து, இத்துரோகத்தையும் செய்தது!

அதற்குப் பிறகு சுதந்திரத்தைத் தொடர்ந்து சிந்தியா கப்பல் தளம் கட்டிய முதல் கப்பலான ஜல உஷாவை ஜவஹர்லால் நேரு மார்ச்சு மாதம் 14ந் தேதி 1948ம் வருடம் 'வெள்ளோட்டம்' செய்தார். பல நூற்றாண்டுகளாய் சிதைக்கப்பட்டு சமாதியில் இடப்பட்ட கப்பற் கலை, 1948ல் தான் இந்தியாவில் உருவெடுத்தது.

1952ல், இந்திய அரசாங்கம் கப்பற் கூடத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டு, ஹிந்துஸ்தான் ஷிப் பில்டிங் யார்ட் என்று நாமகரணமிட்டது.

இன்றும் சிந்தியா கம்பெனி இந்தியாவின் முக்கிய கம்பெனிகளில் ஒன்றாய்த் திகழ்கிறது. தேசிய உணர்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட பல கம்பெனிகளில் எல்லா தடைகளையும் முறித்துக்கொண்டு முன்னேறிய இக்கம்பெனி 1919ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது- 1969ல் தனது பொன் விழாவைக் கொண்டாடியது.

10. தங்கமான வங்கம்!

நாம் நினைப்பதுபோல எல்லாம் நடந்துவிடுவதில்லை. சில சமயங்களில் நாம் கனவிலும் எண்ணாத நிகழ்ச்சிகள் சாதாரணமாய் நடந்து முடிந்துவிடும் பொழுது, அவைகளைப் பற்றி நினைக்கையில் சிறு கனவுகள் போலவே தோன்றுகின்றன.

நவம்பர் மாதம் 4ந் தேதி 1970ம் வருடம் நான் திரும்பவும் சிவாஜி செல்வேன் என்றோ, எனது பழைய கப்பற்படை நண்பர்களைக் காண்பேன் என்றோ நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

1970, மார்ச்சு மாதம் யாஹ்யாவின் ஒருதலைப்பட்ட தலைமையால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, டிக்கா கானின் அக்கிரமங்களால் வலுவாக்கப்பட்ட வங்க நாட்டின் சுதந்திர உணர்ச்சி, அவ்வட இறுதியில் என்னை மறுபடியும் கடற்படையில் கொண்டு சேர்த்துவிடும் என்று நான் எண்ணவே இல்லை.

துறைமுகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பாதுகாப்பு முயற்சிகள் சுலபமாக இயங்க வேண்டிய பல திட்டங்களை வகுக்கும் குழுவில் இருந்த போது, போர் வருமோ என்ற கேள்வி அடிக்கடி எழுப்பப்பட்டது.

போர் வருமா என்ற கேள்வி மறைந்து, போர் எப்போது வரும் என்ற கேள்வியாக மாறிய தருணம்தான் நான் திடீரென கடற்படையால், திருப்பி கடற்படை சேவைக்கு

அழைக்கப்பட்டேன். 'கடற்படை என்ன செய்யும்' என்று சிரித்துக்கொண்டே பரிகாசமாகக் கேட்ட நண்பர்களிலிருந்து, 'கப்பல்களில் போக வேண்டி வராதே' என்று கவலையுடன் கேட்ட நண்பர்கள் வரை எல்லோருமே எனக்கு ஒவ்வொரு வகையில் ஊக்கமூட்டினர்.

செப்டம்பர் மாதம், அக்டோபர் மாதம் இரண்டும் கழிந்துவிட்ட நேரம் இது. போர் வராவிடில் பாகிஸ்தான் என்றுமே தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டுதான் இருக்கும் என்ற கிராமவாசிகள் கூட பேசிய காலம் அது!

நவம்பர் 2ந் தேதி நான் பெட்டி படுக்கையுடன் லோனவாலாவில் வந்திறங்கினேன்.!

'ஹலோ நரசய்யா.....!'

தலை முழுக்க வழுக்கையாக இருந்த, வயதில் சற்றே முன்னேறியவராகக் காணப்பட்ட ஒருவர் என் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினார்.

வழுக்கையான தலையுடன் என் பால்ய நண்பர்கள் எனக்கு இருக்கவில்லையே என்று துணுக்கு ஒன்றுதான் எனக்கு நினைவு வந்ததே தவிர, அது யார் என்று என்னால் நிர்ணயிக்க இயலவில்லை.

'நீ மாறவில்லையே.....' தொடர்ந்தார் அந்த நண்பர்.

திடீரென நினைவு பளிச்சிட்டது. சிவாஜி நாட்கள் மனதில் திரும்பின.

'குமார் குமார்ஐ அம் ஷ்யூர்' என்னால் அதற்குமேல் பேச முடியவில்லை. நாங்கள் ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டோம்.

அன்று மட்டும் சுமார் பத்து பழைய நண்பர்களைக் கண்டேன். மறுநாள் காலையில் நாங்கள் பயின்ற தொழற்கூடங்களைக் காணச் சென்றபோது, பல பழைய ஆசிரியர்களைக் கண்டேன்.

அன்று பகல் எங்களை பம்பாய்க்கு வரச்சொல்லி தந்தி காத்திருந்தது.

பம்பாயின் வி.டி. நிலையத்தில் நாங்கள் நால்வர் எங்கள் 'கிட் பேக்' குகளுடன் நிற்குகொண்டிருந்தோம். குப்பற்படைத் தளமான 'அங்கரே'க்கு நான்தான் போன் செய்தேன்.

'யெஸ்! ஆபீஸர் ஆ.'ப் த டே ஸ்பீக்கிங்'.

'ஐ ஆம் எ ரிசர்விஸ்ட்'. நான் கூறிவிட்டு நாங்கள் நால்வர் வந்திருப்பதைக் கூறி எங்களுக்கு ஒரு 'டிரான்ஸ் போர்ட்' வேண்டுமெனக் கூறினேன்.

'ஐ கேனட் புரட்யூஸ் டிரேன்ஸ் போர்ட். ப்ளீஸ் .:பைண்ட் யுவர் ஒன்'. டக்கென வைத்தார் அந்த அதிகாரி தனது போனை.

எந்தக் காரணம் என்னை கடற்படையை வெறுக்கத் தூண்டினதோ, எந்தக் காரணம் என் போன்ற பலர் கடற்படையைவிட்டு விலக தூண்டுகோலாய் அமைந்ததோ அதே காரணம் -

அதிகாரி, அதிகாரி அல்லாதவர் என்ற விஷ உணர்வு - இது ஜாதி உணர்வைவிட மோசமானது. இப்போது தலைதூக்கியது. கடற்படையை விட்டபோது நான் அதிகாரி ஆகவில்லை. ஆகையால், துறைமுகத்தில் அதிகாரியாய் இருப்பினும், கடற்படையால் நான் அதிகாரி அல்லாதவன் என்ற முறையில்தான் நடத்தப்பட்டேன். அந்த உணர்வே எவ்வளவு சிறந்த தேச பக்தனையும் நாட்டன்பை மறக்கச் செய்துவிடும். வயதில் மிகவும் குறைந்து இருப்பினும், சூழ்சிலையால் அதிகாரி ஆகிவிட்டவர் வயதில் நிறைந்த அதிகாரி அல்லாதவரிடம் நடக்கும் முறை அருவருக்கத்தக்கது. இது கடற்படையின் ஒரு பொல்லாத வியாதி. அதிகாரிகள் பலவிதமான சலுகைகள் பெறும்போது, அதிகாரிகளல்லாதவர்கள் கீழ்ச் சாதியினர் சென்ற நூற்றாண்டில் நடத்தப்பட்டது போலவே இன்னும் நடத்தப்படுகின்றனர் என்ற சொன்னால் மிகையாகாது!

விசாகப்பட்டினத்தின் கரை பாதுகாப்புக் குழுவினர் துறைமுகத்தினின்றும் மீன்பிடிக்கச் செல்லும். ஏதேனும் பொருள் மிதந்து வந்தால் உடனே, தமக்குத் தெரிவிக்குமாறு சொல்லியிருந்தனர்.

கதை எழுதுவது போலவே, செம்படவர்கள் இருவர். தாம் மீன்பிடிக்கச் செல்கையில் கண்டெடுத்ததாகக் கூறி கடற்படையினருக்கு அளித்த பொருள், ஒரு 'லைப் ஜாக்கட்'டாக அமைந்தது. டிசம்பர் நாலாம் தேதியன்று கடற்படையளிக்கப்பட்ட அப்பொருள், அதாவது 'லைப் ஜாக்கட்', கடற்படையையே ஒரு கலக்கு கலக்கியது. அந்த உயிர் காக்கும் ஜாக்கட்டின்மீது அமெரிக்காவில் செய்யப்பட்டது என எழுதியிருந்தமையே இதற்குக் காரணம்.

ஐ.என்.எஸ். நிஸ்தார் என்னும் கப்பல், நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களைக் காப்பதற்காக, அவற்றிற்கு ஆபத்து நேரும் சமயம் துணைபுரிவதற்காக இந்திய கப்பற்படையால் சோவியத் நாட்டினின்றும் வாங்கப்பட்ட கப்பல். இக்கப்பலில் மூழ்கிவிட்ட நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களுக்கு உதவிபுரிய வேண்டிய பல சாதனங்கள் இக்கின்றன. இக்கப்பல் உடனே செம்படவர்கள் காட்டிய இடம் நோக்கி அனுப்பப்பட்டது. இதில் உள்ள 'Divers' நீரினுள் சென்று ஆராய்ந்தபிறகு 'காஸி'தான் மூழ்கடிக்கப்பட்டதென தீர்மானிக்கப்பட்டது. நான்கு நாட்கள் கடுமையாக உழைத்த பிறகு, 'காஸி'யினின்றும் மூன்று சடலங்கள், அக்கப்பலின் கொடி, இன்னும் பல முக்கிய சாமன்கள் எடுக்கப்பட்டன.

பல சாமன்கள் பிறகு வெளிவந்தன. எல்லாவற்றாலும் 'காஸி'யின் கதை நிர்ணயிக்கப்பட்டது. எல்லாவற்றிலும் முக்கியமாக அவர்களது 'சார்ட்'டுகள் மூலம், 'காஸி' 13ந் தேதி நவம்பர் 19.30 மணிக்கு கராச்சியைவிட்டுப் புறப்பட்டதும், பிறகு சென்னையைச் சுற்றி விக்ராந்துக்காக வட்டமிட்டதும், பிறகு நீரில் சமாதியடையும் முன்னர் விசாகப்பட்டினம், கலிங்க பட்டினம் இவற்றிற்கிடையில் இரண்டு நாட்கள் ரோந்து சுற்றியதும் தெரிந்தது.

எடுக்கப்பட்ட சடலம் ஒன்றின்மீது ஒரு உருது பாடல் எழுதப்பட்ட காகிதத் துண்டு இருந்தது. 'வீட்டைவிட்டு வெகுதூரம் செல்கிறோம்; திரும்புவோமா என்று அறியோம்' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

நம்பிக்கையைக் காப்போம் என்று நாமகரணமிடப்பட்ட இக்கப்பல் தனது சதிகாரச் செயலால் தானே புதைக்கப்பட்டுவிட்டது, தர்மத்தின் வெற்றிக்கு அடையாளமாக அமைந்தது.

தொகுப்புரை

கடலில் கப்பல் செல்வதைப் பார்க்கும்போது ஏற்படக்கூடிய புத்துணர்ச்சி குறித்தும் கடற்பயிற்சியின் உச்சக்கட்டம் குறித்தும் அறிந்துகொள்ளப்பட்டது.

நீராவிக் கப்பல்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

நாசகாரிக் கப்பல்கள், கொழும்பு முதல் ஆற்றிய நாட்டுப் பயண அனுபவம் குறித்தப் பதிவுகள் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டது.

இந்தியாவின் புகழ், சிவாஜி குறித்தக் கருத்துக்கள், கலத்திற்பிரிவு குறித்தப் பதிவுகள் தொகுத்து கூறப்பட்டுள்ளன.

பயிற்சி வினாக்கள்

சரியான விடையைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதுக.

1. கடலோடி கட்டுரையின் ஆசிரியர் யார்?
(அ) நரசய்யா (ஆ) இன்குலாப் (இ) ஓளவை (ஈ) மு.மேத்தா விடை : அ
2. நரசய்யா பிறந்த ஊர் எது?
(அ) பழையனூர் (ஆ) பெர்ஹம்பூர் (இ) பெரியகுளம் (ஈ) சிறுகூடல்பட்டி விடை: ஆ
3. கோனாஜி அங்ரே இறந்த ஆண்டு எது?
(அ) 1743 (ஆ) 1698 (இ) 1613 (ஈ) 1729 விடை : ஈ
4. அக்பரின் அரசாட்சியில் கப்பல்துறை எத்தனைப் பணிகளைச் செய்தது?
(அ) 5 (ஆ) 3 (இ) 4 (ஈ) 6 விடை : இ
5. பம்பாய் என்ற ஆங்கிலக் கப்பல் முழுகடிக்கப்பட்ட ஆண்டு எது?
(அ) 1807 (ஆ) 1707 (இ)1750 (ஈ) 1806 விடை : ஆ

சிறுவினா

6. தங்கமான வங்கம் குறித்தெழுதுக?
7. புதிதாக இந்தியாவிற்கு வந்து சேர்ந்த சிறந்த நாசகாரிக் கப்பல்கள் எத்தனை? அவற்றின் பெயர்களை எழுதுக?
8. கொழும்பின் முதல் அந்நிய நாட்டு பயணத்தின் அனுபவத்தை எழுதுக?
9. இந்தியாவின் புகழ் குறித்தெழுதுக?
10. கலத்திற்பிரிவு குறித்தெழுதுக?

நெடுவினா

11. முதற்கடற்பயணத்திற்குப் பிறகு தந்தை அனுப்பிய கடிதத்தில் இருந்த செய்தியை விளக்குக?
12. கடலோடி நாடகத்தின் கதைச்சுருக்கத்தை எழுதுக?
13. நரசய்யாவின் பயணக் கருத்துக்களை விளக்குக?
14. கடலும் நானும் விவரிக்க?
15. கடலோடியில் சிவாஜி குறித்த கருத்துக்களை விளக்குக?

பாடநூல்

நரசய்யா, கடலோடி, சென்னை: வாசகர்வட்டம், 1972.

பார்வை நூல்

1. மா.இராமலிங்கம், புதிய உரைநடை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், 1978.

இணைய இணைப்புகள்

Related Online Contents [MOOC, SWAYAM, NPTEL, Websites etc.]

1. Tamil virtual University Library- [www.tamilvu.org/ library](http://www.tamilvu.org/library)
<http://www.virtualvu.org/library>
2. Tamil Heritage Foundation- www.tamilheritage.org <<http://www.tamilheritage.org>>
3. Project Madurai-www.projectmadurai.org.